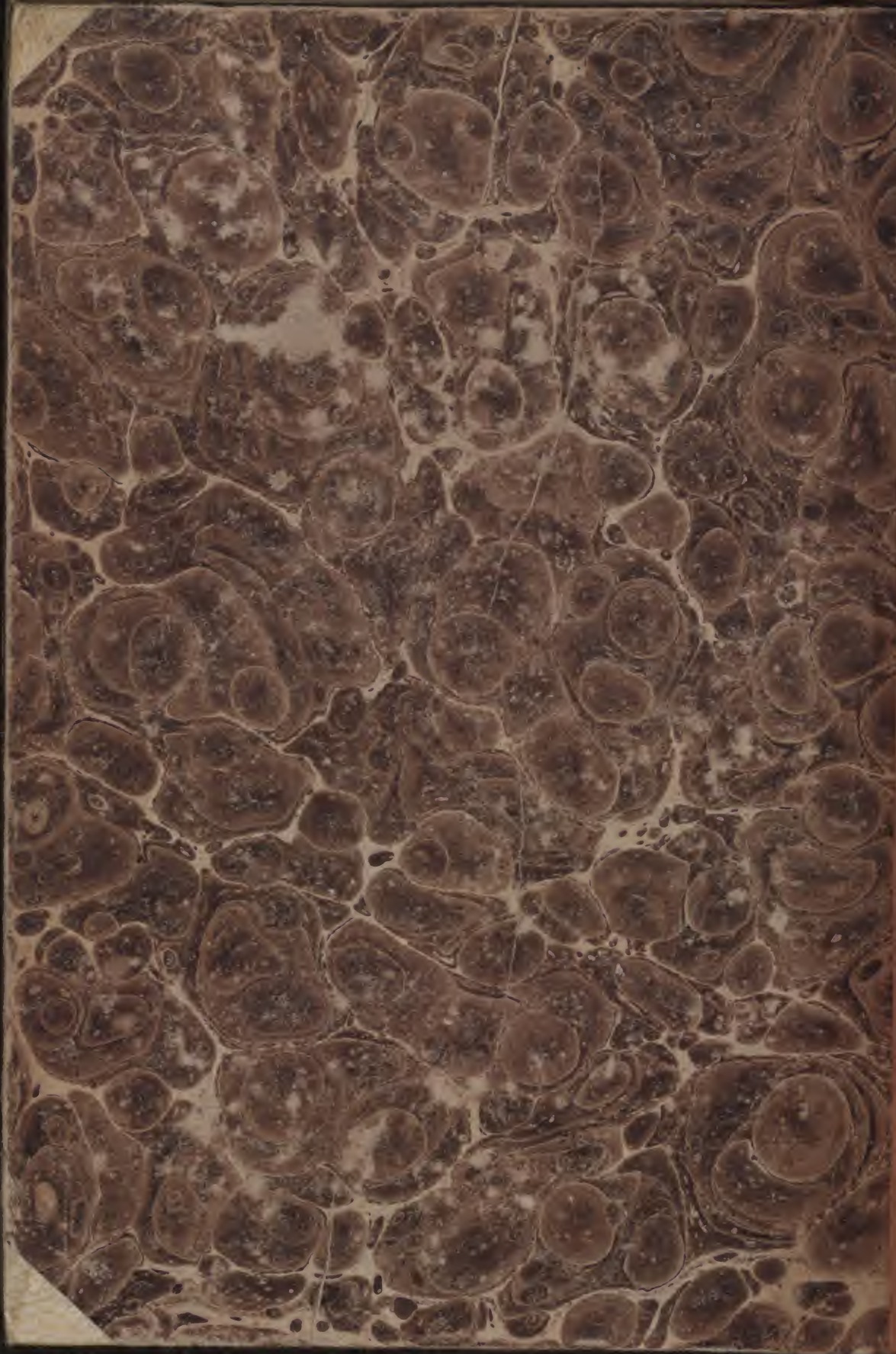

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. K.6.47

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. K.6.47

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. K.6.47

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. K.6.47

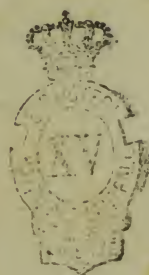

78

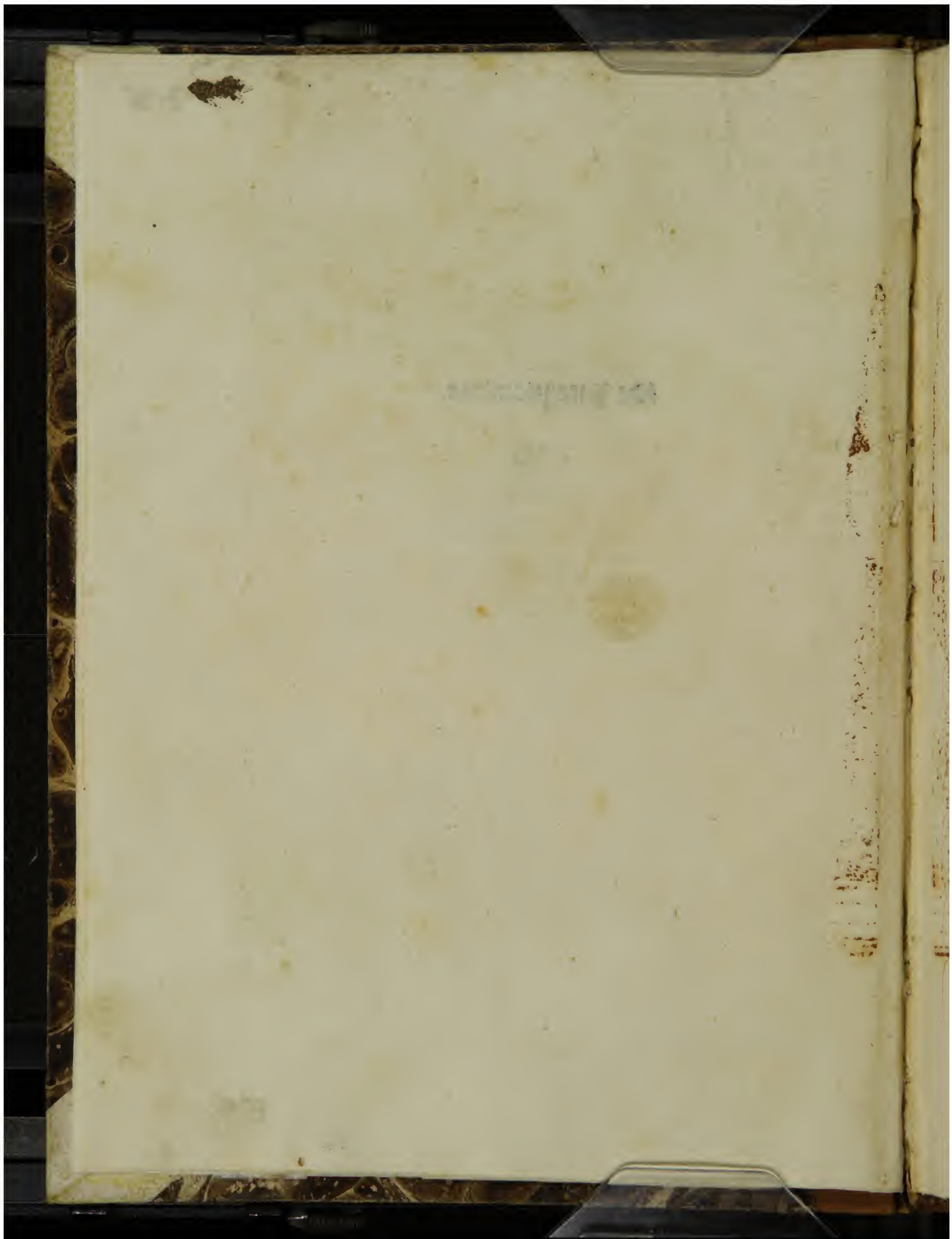
De Intentionibus.

F'8.

4i.

**Meruei Britonis Theologi excellentissimi et genera-
lis magistri ordinis predicatorum Liber de Intentionibus
feliciter incipit.**

Ad euidentias aliquas de his intentionibus habenda. Primo quoniam de eis quod dicitur in generali et primo in speciali. In generali primo queritur de primis intentionibus a quibus non aliquid modo dependet notitia secundum intentionem. Id quod queritur de ipsis secundis intentionibus per se. Secundo queritur de eis in bitudine ad primas intentiones. Circa primum quoniam. **¶** Primo est ut prima intentio sit spes intellectus. **¶** Secundo utrum sit ipse actus. **¶** Tercio ut sit res in usu accepta: ut homo animal et philosophia. et non sit res accepta. **¶** Quarto ut per se habentes pertineant ad primas intentiones. **¶** Quinto ut per se si generata. puta chimera. bircoceruus et filia pertineant ad primas intentiones. **¶** Ad primum sic proceditur et arguitur quod prima intentio est ipsa spes intelligibilis. quod id quod est intentio et antequam non est alia intentio est prima intentio. Sed spes intelligibilis est huiusmodi. **¶** Maior pars minoris per hoc ostenditur ad duas partes. et primum ostenditur ad hoc quod spes intelligibilis est intentio. Et hoc probatur tripliciter. Primo sic. quia non minus ut videtur habet spes intelligibilis esse intentionale quam spes rerum sensibilium in intellectu et in organo. sed ab omnibus ponitur quod spes rerum sensibilium habent esse intentionale in intellectu et in organo. et quod sunt quedam intentiones rerum sensibilium. **¶** Secundo probatur idem. quia spes tam in sensu quam in intellectu aut habet esse reale aut esse intentionale. non esse reale. quia duo contraria non possunt esse simul secundum esse reale. Sed spes contrariis simul in intellectu et in sensu sunt. non ergo habet illud esse reale. res lingitur ergo quod habet esse intentionale et per consequens sunt quedam intentiones. **¶** Tercio sic. quia illud quod est ens in anima est intentio siue est tantum quod intentionale. esse. n. apud animam distinguitur contra esse reale. sed spes intelligibilis habet tantum esse in anima. **¶** Secundam partem minoris facilius probabo. scilicet quod anima spiritum intelligibilem non est in intellectu aliquid intentionis per se. quia anima spiritum intelligibilem nihil est prout intelligente nisi secundum ab intelligente et potentia intellectiva et forte aliquis bitus. Sed nullum istorum ponitur esse intentio ergo anima spiritum intelligibilem non est aliquid alia intentio per se. et sic pars utraque pars minoris principalis. **¶** Preterea autem est nulla intentio aut prima. Sed non potest dici quod sit nulla. ergo et. maior pars ex dictis: quia cum nulla alia intentio precedat spiritum intelligibilem. ostenditur quod si est intentio quod sit intentio que est prima. minor probatur. quia omne quod habet esse reale est in aliquo. et predicamentorum. Sed spes intelligibilis non est in aliquo. et predicamentorum. **¶** Probatio minoris huiusmodi per impossibilem. quia si spes intelligibilis esset in aliquo genere esset in genere qualitatis. Sed hoc est falsum. quia ut de se patet: non est quarta spes qualitatis. quia non est in secunda neque in tertia quia non est passio vel passibilis qualitas. quia tales qualitates sunt qualitates sensibiles. nec potentia vel ipotetia ut de se patet: cum habetur per acquisitionem. nec etiam bitus vel dispositio quia pertinent ad sciendum: quod falsum est. cum scia ex frequentia actuum acquiratur. Spes autem est ante omnem actum. **¶** In contrarium arguitur quia esse reale distinguitur contra esse intentionale. Sed spes predicte habet esse reale. ergo non sunt intentiones. maior videtur plana. minor probatur tripliciter. primo quia illud quod habet causam reale ipsam efficientem est res vera. Sed spes est huiusmodi. maior pars. quia omne agens reale aliquid reale facit. minor pars facilius. quia res exteriores mediante sensu et fantasia sunt causa spiritus intelligibilis: huiusmodi causas reale agere. **¶** 2° sic: quod ille

Ind qd est cā actus realis est ens reale: 7 ista de se p3. sed spēs est huius: cū scdm
 posites spēs sit cā actus itelligēdi g° 7c. **C**3° sic: qz spēs itelligibilis n̄ minus
 videtur h̄re esse reale q̄ spēs que est i medio vel i sensu: 7 hec videt̄ plana: cuz
 actus itellectus debeat h̄re maiores realitatē q̄ actus sensus: sicut 7 h3 perfe-
 ctiores entitates q̄ sensus. sed spēs i medio 7 i sensu h̄nt esse reale: qz h̄nt esse cir-
 cūscripto oī ope itellectus. illud aut̄ quod circūscripto oī ope itellectus h3 esse
 videt̄ h̄re esse reale 7 ex hoc vep: g° 7c. **C**4° ad euidētias istius qōnis. pmo
 intendo pmittere tres distinctiōes. 7 postea rñdebo ad qōnem. pmo ergo i
 tēdo distinguere de hoc nōie intētio: quia multiplici dī. **C** Sciēdū est igr̄ q̄ i
 tentio ptinet tā ad volūtātē q̄ ad itellectū. 7 q̄ videt̄ q̄ itētio iporet tētiōes
 in qd̄ aliter: inde est q̄ intētio tā volūtati tēdēt in suū obm̄ q̄ etiā itellectui re-
 spectu sui obiecti puenit. Dicitur igr̄ intētio ex pte volūtatis. vno mō ipse act⁹ vo-
 lūtatis tēdētis ad assequēdum aliquē finē p aliquod mediū: sicut si aliq̄ vel
 let ire ad ecclesiam. ppter gloriā boiū: diceretur d̄ tali q̄ p talē actū intēdit ha-
 bere gloriā siue laudē. Si aut̄ iret ppter deū diceret̄ intēdere dei gloriā vel
 bonorē. Alio mō dī intētio res intēta: sicut qñqz dī volūtas res volita: quā. s.
 aliq̄ vult. sicut dī q̄ bibere ē volūtas sitiētis. Ex pte aut̄ itellectus dī intētio
 duplici. Vno mō dī intētio ex pte ipius itelligētis: oē. s. illud quod p modū
 alicuius repñtatiōis ducit itellectū in pñitionē alicuius rei siue sit spēs itelli-
 gibilis siue actus itellectus siue pceptus mētis qñ format pfectū pceptum de
 re: isto modo ēt posset extēdi nomē intētiōis ad quācūqz similitudinē siue ex-
 tra ducēs in pñitionē rei. Alio modo dī intētio id quod se tenet ex pte rei in
 itellecte. 7 hoc mō dī intētio res ipsa que itelligitur in q̄tū i ipam tēdēt sicut in
 quoddā pñitū p actū itelligēdi 7 intētio sic dicta formalit̄ 7 in abstracto dic̄
 terminū tñ ipius tēdētis siue ipam finimationē que est quedā bitudo rei itelle-
 cte ad actū itelligēdi. In pcreto aut̄ 7 mālīter dicit̄ illud qd̄ itelligitur. q̄
 sit illud. **C** Sciēdū igr̄ q̄ qñ dī intētio pma 7 secūda. put dī q̄ noia pme ipo-
 sitionis significāt pma intētiōē: vt hō bos 7 pñia 7 nomina secūde ipositiōis
 secūda intētiōē sicut vlē. genus. spēs 7 pñilia. pma 7 secūda intētio n̄ accipi-
 tur ex pte itelligētis qz tūc pma intētio cēt sola spēs itelligibilis: qd̄ falsum
 est: vt statim patebit. sed accipitur ex pte rei itellecte: 7 accipitur fm duplex ge-
 nus itelligibilū ad quod terminat̄ actus itelligēdi. Itā quedā sunt que pue-
 niunt rebus itelligibilib⁹ nō ex pte itellect⁹ speculatiui: put. s. sunt obine i itelle-
 ctu: imo circūscripto tali esse obiectiue mō quo exponet̄ pueniūt rebus siue af-
 firmatiue: vt hō bos albū nigrū 7 pñilia siue pñatiue: vt cecitas surditas. 7 p-
 ñilia. 7 ista ptinet ad pma intētiōem mālīter: vt dictū est. quia pma intētio
 pcretiue 7 mālīter dicit̄ illud qd̄ itelligitur. Alia sunt: que pueniūt rebus fm
 q̄ sunt obiectiue in itellectu: sicut est abstractū 7 vlē 7 pñilia: 7 ista ptinent
 ad secūdam intētiōem. 7 de his magis infra patebit. **C** Alterius sciēdum. q̄
 intētio que se tenet ex pte itelligētis nō distinguitur ptra esse reale simplici-
 imo sunt quedā res vere. s. spēs actus itelligēdi. intētio aut̄ pma que se tenet
 ex parte rei itellecte q̄tū ad id quod pcretiue 7 mālīter dicit̄ non distinguit̄
 ptra esse reale: qz illud quod itelligitur q̄tū ad pma gñs itelligibilū saltem
 qñqz res va est extra aiām: vt hō albedo nigredo 7 pñilia. Sed illud qd̄ for-

maliter iportatur p primā intētiōē. s. bitudo rei intellecte ad actū intelligēdi
est ens rōnis distinctū ptra esse reale: qz talis bitudo est relatio rōnis: illud ē
quod iportatur p secūda intētiōē tā formalit. s. p dictā bitudo ad actū intelli
gendi & materialiter illa. s. que intelligunt secūdario: vt vltas: abstractio 7 cōfi
milia dnt ens tm fm rōnē distinctum ptra esse reale: 7 hoc supponit ad nūc:
qz ifra pbat. **C** Secūda distinctio est de hoc q dico itentiōale qd descendit
ab hoc noie itentio. Itā esse itentiōale potest accipi cēntialit 7 denoiatiue: sic
hfe esse qle puenit cēntialit 7 denoiatiue. naz albedo dīc esse qle essentialit: s3
corpus dīc hfe esse qle denoiatiue: ita q illud quod est intētiō p essentiā dīc hfe
esse itentiōale cēntialit: sed illd cuius ē inten^o dicitur hfe esse intentionale de
noiatiue: 7 sic accipiēdo intētiōes que sunt ex pte intelligētis. spēs actus itel
ligendi 7 forma exēplaris habent cēntialit cē itentiōale: qz sunt intentiōes re
rum: illa at quoz ille intentiōes dnt hfe esse itentiōale denoiatiue. **C** Itādū
tū q talis intētiō pōt esse alicuius duplicif. vno modo vt subiecti: talia non cō
fuerūt denoiari itentiōalia a talib⁹ itentiōib⁹. nō. n. dī q intellect⁹ habeat esse
intentionale: l3 in eo sit spēs vel actus intelligendi. **C** Alio mō tales intentiōes
sunt alicuius vt repntati: 7 talia denoiantur esse itentiōalia a talib⁹ itentiōi
bus. **A**n dicimus q res intellecta: puta subā vel qualitas est itentiōalif in in
tellectu: 7 hoc qa talia vñ itentiōes sunt: magis iportant bitudinē ad repre
sentatū q ad sōm. Ex parte aut rei intellecte bitudo ad intellectū dicit esse in
tentionale essentialit modo quo cēntiale conuēit talib⁹ que non dnt forma
liter rem aliquā. Itā etiā in puatiōibus dicimus q cecitas cēntialit est puatio
sed oculus est puatus: 7 habz esse puatū denoiatiue. **C** Tertia distinctio: quas
premitto est hde esse in intellectu que necia est valde ad notitiam eoz que dī
cūt de pnis 7 secūdis itentiōibus. Sciēdum ergo q aliqd dicitur cē l in
tellectu duplicif. s. sōine 7 obiectiue. sōine dicitur esse in intellectu illud quod ē
in eo sicut in subiecto: 7 isto modo spēs 7 actus intelligēdi 7 bitus scie dnt cē i
intellectu. **C** Alio mō dī aliqd cē in intellectu obieue: 7 hoc duplicif. Vno mō
sicut illud qd directe est obiectū cognitū ab intellectu: 7 isto mō oē illud quod
est cognitū ab intellectu & tūcunqz sit extra intellectū subiectiue loquendo est
in intellectu obiectiue: 7 sic qñ intellectus intelligit bonē vel equū: vel qd cūqz
aliud dī bos cē in intellectu obiectiue: vel equus: vel qd cūqz aliud quod itelli
gitur: sicut etiā quādo aliqs h3 an p spectū suū totā vñā domū vt vīfz: dī q ta
lis habet sub cōspectu suo totam domū. **C** Alio modo dicitur aliqd esse obie
ctiue in intellectu: quia. s. psequitur rem. put est obiectiue in intellectu: sicut cē
abstractū a sorte 7 platone: psequitur boiem put est obiectiue in intellectu: sepa
ratio enim siue abstractio hois a sorte 7 platōe non cōuenit hoī prout est in ali
quo subiectiue: quia pstat q bō non est in intellectu sicut in sōo: vñ nō conuēit ei
habere cē sine sorte in intellectu subiectiue accipiēdo: nec etiā in re extra est bō:
vel natura hūana subiectiue sine sorte 7 platōe: 7 alijs singularibus: Sed hoc
ei conuēit prout est obiectiue in intellectu: quia. s. homo ē in prospectu itelles
tus sicut obiectū cognitum nō cognito sorte 7 platōe: 7 sic de alijs: sicut etiā
in vīfz est obiectiue albedo lactis sine dulcedine: Quia constat q albedo non
est in vīfz sicut in subiecto: nec est in lacte sine dulcedine: in quo ē sicut in sōo.

vñ albedo lactis in nullo est: sicut in subiecto sine dulcedine. His pmissis fa-
 cile est rñdere ad qñem: quia hic duo querunt. s. virum species intelligibi-
 lis sit intētio: et si sit: vtrū sit prima intētio. **¶** Quātū ad primū dicēdum qd si
 ponatur in intellectu aliqua spēs preter actum intelligēdi que sit similitudo rei
 apud intellectum ducēs in eius cognitionē. Si accipiat intētio prout se te-
 net ex parte intelligētis: planū est qd spēs est intētio sic dicta: quia sicut dictus
 est in prima distinctiōe vbi distinctū est de intētiōe: intētio ex parte intelligētis
 dicitur similitudo rei ducēs in eius cognitionē. spēs autem fm illos q ponūt
 spēs est huius. ergo rñ. **¶** Quātū ad secūdum vtrū. s. sit prima satis patet: si
 cut accipiēdo intētionem modo predicto. s. ex parte intelligētis: quia pñū res
 presentatiū rei quātū ad ea que sunt apud intellectum est ipsa spēs: sed hoc
 parum facit ad propositū: quia quādo queritur de intētiōe prima prout hic
 pñderatur: prout. s. logica vritur intētiōe pñma et secūda nō accipitur intētio
 prout se tenet ex parte intellectus vt accidēs ei inherēs. sed prout se tñ ex pte ob-
 iecti mō quo supra erpositum ē: sicut iam dicitur. Si aut accipiat intētio ex
 parte rei intellecte: sicut supra in distinguēdo de intētiōe erpositum est. Intē-
 tio prima potest accipi formalit et in abstracto: et sic dicit ipsam bitudinem rei
 intellecte ad actus intelligēdi: prout. s. terminat tēdentiā intellectus in res intel-
 lectam: que tēdentiā nō est aliud qd actus intelligēdi. **¶** Prout vero accipitur i
 pñeto: sic est illud quod intelligit cui talis bitudo attribuit. Accipēdo ergo p
 mñ intentionē formalit. s. pro predicta bitudine: planū est qd spēs nō est pñma i
 tentio. Et hoc pñ duplici rñe: primo ex eius esse: qz illud quod est mere ens
 rñis distinctum cōtra esse reale nō est illud qd est vera res vñ esse reale hñs:
 sed bitudo predicta est mere ens rñis: spēs aut est vñ ens reale: ergo rñ. ma-
 ior de se est mñifesta: minor etiam qñtum ad vtrāqz partem pñbatur facilit. naz
 fm oēs bitudo rei intellecte ad intellectum est relō rñis tñ: et sic pñ pñma pñs:
 Alia pñ etiā facilit pñ ex dictis: quia spēs hñ cām effectiūā realem: et est qdam
 effectus realis et causa actus realis fm illos q ponunt spēs: et facit etiam com-
 positionem realē cum intellectu passibili: quoz vtrūqz est absurdum. q enim
 est aliquid vel res aliqua et inest alicui rei dñti a re et pñpue re abstracta facit
 neciō cōpōnem cum eo. **¶** 2º idem patet ex ordine dñe bitudinis ad actus intel-
 ligēdi: et est talis: quia illud quod est posterius actu intelligēdi nō est illud q
 est prius actu intelligēdi: sed spēs est prius actu intelligēdi: cū sit eius pñcipiū
 elicitū fm illos q ponunt spēs: illa aut bitudo terminās tendentiā actus in-
 telligēdi est posterior: sicut relō vñius extremi fundamēto alterius extremi si-
 ne sit relō rñis siue rei. actus aut intelligēdi est fundamētus relōnis intelle-
 ctus ad rem intellectam actu ergo rñ. **¶** Si autem accipiat prima intentio
 qñtum ad id quod dicit materialit et pñetive: illud. s. in quod tēdit intellectus
 s. illud quod intelligitur: et sic accipiendo dupliciter potest intelligi spēm intel-
 ligibilem esse primā intentionem. vno modo qd sicut alie res intelligibiles sūt
 prime intentiones: ita spēs sit quedā intentio prima: sicut bos leo: vel aliquid
 pñsimile: et sic spēs intelligibilis potest esse pñma intentio sicut et alie res intel-
 etc. Alio modo potest dici intelligi hoc cum exclusiōe: vt. s. sola spēs intelligibi-
 lis dicatur esse pñma intētio: et hoc est impossibile. et hoc pñ triplici rñe. pñma su

mitur ex rōne pme intentiōis supra posita: qz sic supra dictū est: illud itelligibi
le siue itellectū actū qd puenit rebus circūscriptis illis que eis pueniūt ex ope
itellectus speculatiui: put sunt obiectiue in itellectu ptiuent ad pma intentio
nem pcretiue 7 matialiter acceptā: sed multa sunt talia pter spēs itelligibiles
sicut sunt res oīum genex: ergo nō soli spēi itellectu puenit esse pmas itentio
nem. maior pz ex pmissis: minor etiā satis pz: qz pstat q res que sunt oīum ge
nerum sunt itelligibiles: 7 tales res i sua rōe nō includūt esse obiectū itellectus.
C2^a rō sumit ex diuersitate noīs pme ipōnis: qz illa que signatur noie pme i
positiōis sunt pme intentiōis accipiendō pmas intentiōes in pcreto. sed nō so
le spēs itelligibiles signatur noibus pme ipōnis: vt de se pz: imo res oīum ge
nerū. g^o 2^e. **C**3^a rō sumit ex bitudine secūde intentiōis ad pma accipien
tiōis scdas: pnt dicimus intentiōes vlē: abstractū: gns: spēs 7 psumilia.
7 est talis: qz pme intentiōes pcretiue sūpte sunt fundamta scdaz intentionū:
sed nō sole ipēs sunt fundamta secūdaz intentionū: g^o 2^e. maior pz: qz secun
de intentiōes dñr ex bitudine ad pmas sicut ad sua fundamta. minor etiāz faci
liter pbat: qz ille itentiōes que inueniūt i oibus gnibus: vel sunt res oīum
genex: vel hnt pro fundamto res oīum genex: s3 scde itentiōes: puta vlē: gns:
spēs: 7 psumilia inueniūt i oibus gnib⁹: vt de se pz. g^o vel sūt res oīuz genex
vel hnt eas p fundamto: sed nō sunt res oīum genex: aliqñ sba 7 qstitas 7 q
litas: 7 sic de alijs essent scde itentiōes. g^o sequit q fundet sup res oīum gene
rum: sed nō sole spēs sunt res oīum generum. g^o nō sole spēs sunt fundamen
ta scdarum itentionū: 7 sic patet minor. **C**4ª rationes in oppositum faciliter
poteſt respōderi ex pmissis distinctiōibus. **C**5^a Ad primū ergo in oppositum
dicendum: q spēs est intentio: accipiendō intentionem pnt se tenet ex parte in
telligentis: vt dictum est: non autem accipiēdo intentionem ex parte rei intel
lecte: nisi dicatur quedā pma intentio: sic etiam alie res intellecte. non autem
est ita vniuersalit pma intentio: sic q oīs intentio pma ex parte rei intellecte
sit spēs. **C**6^a Ad pnam pbationem pme partis maioris patet ex dictis: qz non
cōcludit q spēs sit intentio nisi ex parte intelligentis. **C**7^a Ad secūdum dicēdū:
q intentiōes que sunt in mei^o vel orgāo vel itellectu nō sunt cōtrarie etiam in
suo esse reali. l3 illa quozū sunt spēs sunt quādoq3 cōtraria. vñ spēs albi 7 spēs
nigri nō sunt cōtraria: l3 albū 7 nigzū sunt cōtraria: qz non o3 q pñoz sint pñi
effect⁹ sp nisi qñ agūt: actiōe vniuoca. mō actiōe vniuoca nō fit inten^o a re cuius
est. sed veruz est q albū 7 nigzū que sunt cōtraria nō pnt esse reali 7 in eod sbo
simul: sunt tñ in eod itentiōalit: nō quia ipsa sunt intentiōes exītes in eodem
s3 qz eoz intentiōes sūt in eodez. naz sicut patuit i tria distinctiōe: aliqd dī hñe
esse itentiōale: nō qz ipm est inten^o: sed qz eius est aliqua inten^o: 7 ibi dī esse in
tentionalit: vbi eius intentio que in eius pgnitionē ducit. **C**8^a Ad id qd inducitur
ad pbandum aliam partem maioris: dicendum q añ itentionem que sunt spēs
non est alia intentio pñoz ex parte intelligentis: 7 ideo loquendo de intentiōi
bus que sunt ex parte itellectus est p^a itentiō: sed nō est illa pñia intē^o de q loq
mur q. s. sūt ex pte rei intellecte s3 qd dicim⁹ q noia pñie ipōnis signāt pmas
itentiōes: 7 noia se ipōnis signāt scdas itentiōes. **C**9^a Ad s3 pncipale dō3 q si po
natur spēs i itellectū reducere ad genus hitus siue dispositionis: ita q species

fit habitus disponens. p3 in ordine ad simplicē apprehensionē: sicut scia disponit in ordine ad cognitionem discursuam. **R**ōnes facte autem ad oppositā partem non concludunt qd spēs non sit intentio prout intentio se t3 ex parte intelligentis: quia talis intentio semper non distinguitur i gnālī ptra eē reale: licz nō sit res cui? ē intentio 7 hoc oñsum ē sup2a.

Ad scdm sic pceditur. arguitur qd prima intentio sit tm̄ actus itelligendi: quia illud qd est immediatū fūdmētū scde intentionis ē prima intentio: sed actus itelligēdi ē h2i: 7 tm̄ actus itelligēdi g° 7c. maior p3 ex pāti qdne. minores pbo quatuor rōnibus. p1o sic: q2 ille scde intentiones. puta vlt gen? 7 p similia: aut fūdatū i rebus immediate fm̄ suū eē reale: aut mediate actu itelligendi. p1mo mō nō pōt eē: q2 tūc eē vniuersale et esse separatū a particulari pueniret rebus h3 suis esse: 7 sic darentur vniuersalia realit: sicut plato composuit. Sed hoc est ipossibile. 7 reprobātū a pbo. ergo 7c. relinqtur ergo qd pcedē scde intentiones fundentur in rebus mediate actu itelligēdi. 7 p pns. actus itelligendi sit imedia tū subm̄ eaz: 7 sic p3 dicta minor. **S**cdo sic. q2 aut pcedite intentiones fundantur in fil' rebus fm̄ suū eē reale aut in solo actu itelligendi aut i aggregato ex utroq3. p1mo nō posset eē: q2 tunc oporteret ponere vniuersalia realiter sepata: vt dcm̄ est. Si 2° h2i ppositū. si tertio modo tūc ar°: q2 nullū p1nuus hns partes realiter dñtes potest esse eque immediate 7 formaliter rō alicui? passionis vel p̄dicati per illas duas partes. Si sint ptes diuersaz rōnuz. quia que sunt diuersaz rōnū sunt diuersorum graduū intra se: 7 per pns in compa ratione ad tertiu. Sed totū aggregatū ex re intellecta 7 actu itelligendi diuer sa realiter 7 diuersarum rōnū. q2 res intellecta 7 actus itelligēdi sunt diuer sarum rōnū. ergo illud aggregatū non pōt eē immediatū fūdmētū scdaz in tentionū. pntaq3 istaz. g° op3 qd res vel actus itelligēdi sit immediatū funda mētū: sed res scdm se vt sepe dictū est non pōt eē immediatū fundamentum q2 oporteret dare vniuersalia sepata realiter relinqt ergo qd act? itelligēdi sit immediatū fundamētū. **T**ertio sic. q2 sicut satis ex dictis conclusū ē. op3 qd scde itētiones pueniant reb?: put hnt eē intellectu: sed eē intellectu nō puenit rebus nisi tm̄ per actū itelligēdi vñ quodq3. n. denoiat eē intellectu ab actu itelli gendi. g° 7c. **Q**uarta rō sic: q2 illud h3 qd immediato fundamēto actū itelli gendi qd puenit reb? per opationem intellectu. q2 opatio intellectu est act? itelli gendi. Sed intentiones scde pueniunt rebus per opatiōem intellectus. q2 fm̄ pmentatorē intellectus est qui facit vniuersalitātē i rebus. ergo actus itelligēdi est immediatū fundamētū scdaz intentionum: 7 sic idem qd prius prin cipaliter arguit so sic: q2 formali loquendo intētio qd tū videtur dicere tendē tiā intellectus in rem intellectum. sed tendentia intellectu i rem intellectu ē act? itelligēdi. ergo ois intentio quecūq3 sit illa est quidā actus itelligēdi. **I**n cōtrarium arguitur dupliciter. p1mo sic: quia illud est pma itentio qd est fūda mētū scde 7 bec est plana: sed fundamētū scdarum itētionū puenit reb? oīuz generum: ergo res oīum generum sūt prime intentiones: nō ergo conuēit soli actui itelligēdi esse primā itētiōem. **S**cdo sic. quia noīa prime impositio nis signatur primas itētiōes: sed noīa prime ipōnis nō signatur solis actū in

telligēdi: ergo esse primā itētiōem nō puenit soli actui itelligēdi. ¶ Rñdeo de
ista questioe iuenio duas opinionones. quaz neutra vñ mibi vera. vna est q̄ p̄ma
itentio est illud qđ itelligitur. ita q̄ esse primā itentioem: vel addit vel fm̄ rem
vel fm̄ rōem sup̄ illud qđ itelligitur: sed actui itelligēdi dñt fa itentio. ita q̄ qñ
itelligit homo vel aial. aial q̄ itelligit est p̄ia itētio: sed act⁹ itelligēdi quo in
itelligitur est scđa itētio: sed hoc nō videtur mibi vex: quia data aliqua re itel
lecta: puta hō vel aial. qñ dñt q̄ aial est p̄ma itentio: quero vtruz sit predicatio p
se vel per accñs: si p̄ accñs aliqd̄ icluditur i ratiōe predicatori q̄ nō icludit i ratiō
ne subiecti: 7 per dñs p̄ia itētio aliquid addit re vel ratione differēs ab aiali: 7
aquocūqz aliō p̄simili: si p̄ se aut primo modo dicēdi per se aut aliis modis di
cēdi per se. nō primo mō dicēdi per se. quia tūc i ratiōe aialis icluderetur eē p̄i
mā itentioem q̄ māifeste est falsum: si aut̄ est in aliis modis dicēdi per se seq
tur q̄ p̄dicatum icludit aliquid diuersum a subiecto sicut passio vel quecunqz
p̄p̄etas: cuius cā icludit i s̄bo dñt a s̄bo cui⁹ est passio relinquatur g⁹ q̄ h̄ q̄ ē
esse primā itentioem icludit in sua rōne aliquid diuersū re vel saltem ratione a
rebus itellectis. Et si dicat q̄ h̄ esse fm̄ itentioem dicat aliquid diuersū ab ho
mine vel aiali vel qñqz alia re nō tñ dicit aliquid diuersū ad h̄ toto q̄ est aial
ite^m vel itellectā. Itā valz qz tūc scđa itentio 7 p̄ia nō dñt vt res 7 vt act⁹ itel
ligendi ita q̄ res ip̄a esset p̄ia itentio 7 act⁹ itelligendi fa. imo p̄ia esset illud
q̄ d̄c̄eritue denoiat ab actu itelligendi vt denoiatur. s. vt itellcñ 7 actus itel
ligendi i abstracto esset fa itentio q̄ est icōueniens p̄io p̄tra eos q̄ ponūt q̄ p̄
itentio sit res ip̄a 7 fa actus itelligēdi q̄ non esset vex si ip̄m itellectum vt in
lectum esset prima itentio. Scđo eēt icōueniens fm̄ nām rei. nā eēt posteri⁹ po
nere p̄mū 7 p̄i⁹ ponere fm̄: qz actus itelligendi absolute 7 fm̄ se est p̄o se ip̄o
put denoiat rem itellectā esse itellectā: vtz at actus itelligendi sit itentio p̄ia
patebit ifra. Alia opinio est que ponit q̄ p̄ia itentio est primus actus itelligē
di scđa est scđs actus itelligendi 7 hoc i abstractō i cōcreto at̄ est res itellecta.
¶ Ad cuius euidentiam sciēdum q̄ fm̄ eos duplex est cognitio rei. vna abso
luta p̄tra. s. res absolute 7 fm̄ p̄mum modum eēndi cognoscitur sicut est cogno
scere boiem scđm q̄ ratiocinās vel scđm q̄ sentiēs 7 ista est prima alia ē cog
rei qua. s. aliquid cognoscitur vt in pluribus. 7 ista est secūda 7 ista p̄suppōit
p̄mam sicut cognitio respectiua p̄supponit absolutam: 7 differt q̄ prima i
tentio i abstracto est prima cognitio i concreto aut̄ est ip̄a res itellecta p̄ia co
gnitioe: secūda autem itentio i abstracto est secūda itellecto siue cognitio: sed
secūda itentio i cōcreto est ip̄a res itellecta secūda itellectioe ita q̄ itentio i ab
stracto 7 icōcreto differūt. si ut itelligere 7 itellectuz siue ip̄a res itellecta 7 dñ
cūt q̄ secūda itentio fundatur super primam itentioem nō i abstracto acceptaz
quia duo actus itelligēdi nō possūt esse simul i eodē itellectu. sed i cōcreto. nāz
itellecto que est secūda itētio i abstracto nō fūdatur supra p̄mum itellectum
que nō manet cum ea: sed supra rem cognitā primā intētiōe. ¶ Ex his res
spōdit ad ratiōes i oppositum. nam ad p̄mum dicūt q̄ secūde itētiōes fūdā
tur super primaz itētiōem i cōcreto acceptum. s. supra rem itellectā. res au
tem itellecta inuenitur in omni genere entium. l̄ ip̄e actus itelligendi non
sit in oī genere 7 ideo cum hoc q̄ actus itelligēdi sit p̄ia itentio i abstracto

stat q^d secūda intētio fundetur in rebus oīum generū . quia fundatur supra pri
 mam intētionem i cōcreto acceptam que est ipsa res intellecta. **C**Ad secūduz
 possunt respondere per idē et videtur . nam noīa prime impōnis signantur pri
 mas intētionēs i pcreto . et iste sunt res intellecte nō ipsūm actum intelligēdi .
 res autem intellecte sunt homo ; bos ; substantia ; qualitas ; et sic de alijs rebus in
 quocunqz genere entium cōtēntis . **C**Ista autem nō vidētur mibi sufficiēter
 dicta ; et primo itēdo ostēdere q^d nō accipitur sufficiēter secūda intētio in cō
 creto . scēdo q^d non accipitur cōuenienter secūda intētio nec priā i abstracto . 3° q^d
 nō pueniēter fundāt secūdam intētionē supra primā . **C**Prīmū ostēdo sic . Dicūt
 enim q^d secūda intētio i pcreto est res intellecta vt i pluribus ; et dicūt q^d cog^o rei vt
 sic est cognitio respectiua : tunc q^{ro} de illo respēu sine bitudine rei ad illa plu
 ra i q^o est . vt^{rum} sit relatio realis vel ratiōis . Si est relatio realis : tūc quecū
 qz relatio realis est secūda intētio in cōcreto et eius cog^o ē secūda intētio in ab
 stracto . et sic intelligere patrem in eo q^d pceditur p^r . et dicēdum in eo q^d dñs
 ptinet ad secūdam intētionē quod est absurdum q^d . s. res fm suū esse reale q^d si
 bi in rerum nā conuenit sit secūda intētio vel cōcretiue vel abstractiue : quia se
 queretur q^d reales p^rsiderātes de quocunqz respēu reali p^rsideraret de secūdis
 intētionibus q^d est falsum . Si autē ista bitudo sit relatio ratiōis . Arguo cōn
 tra hoc . quia sicut ad secūdam intētionē pertinet res intellecta in habitu
 ne ad plura in quibus sit siue res intellecta vt in pluribus . ita ad secūdam intē
 tionē p^r res abstracta . et multa alia que possent adduci . 4° res intellectu vt i plu
 ribus nō d^z accipi vt illud q^d sol^o et p^rcise ē secūda intētio in cōcreto . **C**Scēdo ostēdo
 q^d intētio priā vel secūda in abstracto nō bñ accipitur . et hoc ostēdo duplici^{ter} q^d
 dicūt q^d quia cognitio rei respectiua est posterior cognitione ei⁹ absoluta . iō co
 gnitio priā dicitur priā intētio in abstracto et ha inten^o ha cog^o . Contra h^{oc}
 arguo sic : quia si ad primā et secūdam intētionē in abstracto sufficit q^d sint
 due cognitiones per ordinem se habentes : quarum vna sit priā et alia secūda .
 sequitur q^d in cognitione rerum q^{uod} ad suū esse reale sit priā intētio et
 secūda : sicut cognoscere calidum in eo q^d calidum ; et cognoscere in eo q^d calefa
 ctum . hoc autem ē falsum . quia cognitio calefaciēdi in eo q^d calidum et calefa
 ctum in eo q^d calefactum nō pertinet ad secūdam intētionē . Sed tātum ad p^r
 mam . quia vtrunqz istorum duorum intelligibilium pertinet ad p^rimā intētio
 nem . et neutrum ad secūdam intētionē prout hic loquimur de secūdis intē
 tionibus . **C**Secūdo modo ad idē sic . quia secūda intētio debet fundari sup
 primā . sed scōs act⁹ pncipij ē priā intē^o et secūda scōs nō potest hic saluari .
 ergo rē . probō minōrē : quia sicut ipsi dñt actus secūdus nō potest b fundari su
 per primū . quia simul nō manēt . **C**Ad hoc autem ipsi dicunt q^d secūda intē
 tio in abstracto et secūdus actus intelligēdi fundatur supra primā intētio
 nem non tamē i abstracto acceptam : sed in cōcreto . s. super rē prius actu intel
 lecta . Sed hoc nō videt^{ur} sufficere . primo quia sicut generali secūda intētio hēt
 fundari super primā . ita vt videtur cōcreta debet fundari super pcretas et ab
 stractā super abstractam quia scōm illaz vt statim patebit nō datur super q^o i
 tentio secūda i cōcreto accepta fundetur . Secūdo quia actus intelligēdi non
 habet nisi duplex fundamentum . s. subiectū i quo est et obiectum de quo ē . Sed

scđus actus nō hz obm̄ p̄mi actus fm̄ rē intellectā. p̄ s̄bo vt de se p̄z: qz ipse in-
 tellectus possibilis ē eius s̄bm̄: nec hz ipsū pro obiecto, qz tūc hēret duo obiecta
 formalia 7 simul res vt i plurib⁹ 7 fm̄ se 7 absolute accepta ēē obm̄ illi⁹ s̄i
 actus q̄ oīo ē incōueniēs. nō zē. 3. qz sequeretur q̄ si res p̄o intellectā ēēt fundamētū
 scđi act⁹ p̄ modū obi. aut ipsa hz se accepta est obm̄ se intellectationis: aut vt itel-
 lecta. S3 neut⁹ pōt dari fm̄ istos. qz obm̄ scđi act⁹ non ē ipsa res hz se accepta
 nec ipa vt absolute intellecta. S3 itellcā vt i plurib⁹ n̄ ē at idē aliqd itelli vt i plurib⁹
 7 in telli quō prius fuerit absolute inte^m. C3 ostēdo q̄ nō pueniēter assignāt
 fundamētū se itētionis: nā cū dicatur q̄ fa intē^o i abstracto ē scđs act⁹ intelligē-
 di i p̄creto at ē res itellcā vt i plurib⁹ illa bitudo q̄ iporat. li. vt in pluribus ē
 formale in obō se itellectōis 7 h⁹ bitudinis nō datur fundamētū nec oñditur
 vt⁹ res fm̄ suū cē reale sit ei⁹ fundamētū: vel fm̄ cē q̄ hz in aia 7 si hoc sit sed
 ēē q̄ hz in aia nō oñditur quō sit hic. vñ p̄cedā po^o nō videtur sufficiēs. 7 iō ali-
 ter videtur esse dōm. Ad cuius euidentiam sciēdū q̄ qñ dī p̄ia vel scđa iten^o
 duo importāt. s. ipsa intē^o 7 ei⁹ ordo. vñ p̄io vidēdū ē de ipsa itētiōe 7 postea
 de ordine. Qz tū at ad ipam itētiōem sciēdū sicut supra dcm̄ ē intē^o prout p̄i-
 net ad itē^m. pōt accipi vel ex pte intelligētis vel ex pte rei intellecte. Ex parte in-
 telligētis. vt supra dcm̄ est dī itētiō vel spēs: si pōatur spēs vel actus intelligen-
 di vel quocūqz se habēs p̄ modū rep̄ntatis ad ducēdum i cognitōem rei. Ex
 parte autem rei intellectus nō potest accipi nisi ipsa res que itelligitur 7 que ē
 formale obm̄ intellectus 7 eius habitudo ad actum intelligendi mō sicut supra p̄-
 batus ē. ipsa res intellecta fm̄ se accepta 7 p̄cise: puta hō vel lapis: n̄bil plus
 icludēdo nō ē iten^o scđa vel prima: quia tūc sequeretur q̄ in rōe hōis vel lapi-
 dis includeretur hoc q̄ est cē itētionem q̄ falsum est. 7 ideo opz q̄ supra rem
 que itelligitur cē intentionem addat vel habitudinem rei intellecte ad actum
 intelligendi vel prout ipsum determinat vel dicat ipsum actum intelligendi
 vel eius habitudinem ad rem intellectam quozū p̄imum videt̄ mibi p̄abili-
 us. s. q̄ itēntionalitas q̄ obiectū q̄ itelligitur p̄ter rem que itelligitur ipoz-
 tat quādo dicitur prima itētiō sit habitudo rei intellecte ad intē^m siue ad act^m
 itelligēdi. 7 hoc videtur posse ostendi duplī. p̄mo quia sicut statim dicet̄: oē
 illud q̄ dicit rem veram in rerum natura existentem est prima intentio cōcre-
 tiue dicta. Sed p̄dicta intentionalitas non potest esse prima intentio cōcre-
 tiue. quia illa intentionalitas est prima intentio in abstracto dicta: 7 est p̄ter
 rationem cuiuscūqz entitatis in rerum natura existentis. Sed act⁹ is intelli-
 gendi scđm̄ se 7 eius habitudo ad rem intellectam est ens recte. quia scientia 7
 acus intelligendi referūtur realiter ad intelligibile. ergo p̄dicta itēntionali-
 tas. non est ipse actus intelligendi nec eius habitudo ad intelligibile relinquit̄
 tur. ergo quod sit habitudo ipsius rei intellecte ad actum intelligendi que est
 relatio secūdm̄ rationem tantum. 7 dicit tantum ens fm̄ rē. C3 Secundo po-
 test ostēdi idem ex habitu dine scđe itētionis ad primā: qz scđa intentio p̄cre-
 tiue dcm̄ presupponit primā itētionem vt in qua fundatur q̄tū ad totū q̄
 p̄mūz intē^o icludit. S3 scđa itētiō nō pōt fundari nisi in re itellcā prout est
 obine in itellcū. ergo intentionalitas que prima intentio dicitur. intentio su p̄
 rē que itelligit̄ nō ad dīc nisi ipiam cē obine i itellcū hic at ē ipam hēc rōnes

ad actū intelligēdi. g^o rē. p^obo p^omo maiorē: q^o iste se intentiōis p^oretie dicte. s. v^ole abstractum 7 consimilia aut fundat^r super naturas rerum s^om se acceptatus aut put v^ole b^o includunt ipsam intētionale non p^omo mō pp^o duo p^omū ē q^o seq^r retur q^o ille intētionē se fundaretur 7 p^osequeretur res in suo eē reali circūscri^r p^oto omni opere intellectus: sicut eē calidū p^oseq^rur ignē: 7 eē humidum cōseq^r tur aquā: q^o ē incōueniens. Scōz est quia si intentio fa concretive dēā conse^r retur primā intētionē put est quedā res: puta hō vel lapis: 7 non put ē intētio non posset dici intētio fa: q^o l^o posset dici eē q^odā posteri^r: 7 quoddā s^om: nō tñ fa intētio: q^o sicut gnālī nō pōt dici s^om nisi in ordine ad p^om u^oz nec pōt dici scōda intētio nisi in ordine ad p^oriorē intētionē: vt itē^o ē: maior g^o plana ē: q^o fa i^o tētio fūdat^r sup p^omā intētionē vt icludit rōnem intētionis: minorē āt sic osten^r do: accipiam^r v^ole vel abstractū q^o dñt^r has intētiōes. iste g^o intētiōes aut fūda^r tur super actū intelligēdi: vt ē quoddā accūs reale ipi^o intelligētis: aut sup ipz actū vt ē repñtatiū rei intellectu: aut sup rē intellectu s^om suā entitatē reale q^o b^oz in rex nā: nō p^o mō nec vltio: q^o sequeret^r q^o p^ome intētiōes fundaret^r sup na^r turas rex s^om suā entitatē reale q^o bñt in rex nā: nā 7 actus intelligēdi ē quedā real^r nā accñtalis ipi^o intellect^r 7 res in intelcā ē q^odā nā q^o tū ad illud q^o ē: 7 b^o qñ rex nāe intelligat^r. s^o mō nō pōt eē. s. q^o v^ole fundēt^r sup actū intelligēdi vt ē repñtatiū alic^o cōis. q^o vniuersale q^o ē fa intē^o de qua hic loqimur ē v^ole nō per repñtatiōē: q^o tale v^ole ē q^odā actus vel quedā spēs singularis relinq^rur g^o. 3° modus. s. q^o p^odca intētio vltitatis fundēt^r sup rē intellectu put ē obine intelligē di: b. n. ē v^ole per p^ocom: puta homo indeterminate itelcūs q^o obijcīt intellectui p^oter for. 7 pla. 7 p^oter ea q^ob^o for. 7 pla. vt sic distinguīt. Sic g^o v^o mibi q^o cum i^o tentio possit accipi concretive 7 i abstracto intentio concretive dicta causa p^ori^o ma q^otum scōda est idēz q^o intelligitur siue sit ens reale siue ens intentionale. s^o intentio inabstracto accepta ipsa scilicet intentionalitas dicit^r habitudinem rei intellectu ad actum intelligēdi: vt ipsum terminat 7 ē habitudo rationis 7 ens tātum s^om rationem: 7 quia talis habitudo non potest accipi nisi in habitudine ad actum intelligēdi: ideo forte dicunt alii q^o actus intelligēdi quo aliquid intelligitur est ipsa intentionalitas: non prout denominat intelligentē. Sed p^o ut scōm ipsum denominatur res intellecta ita scilz q^o rem esse intellectā ē ipsa esse intētionem 7 indez remote cum isto dicto. nam res non determinaretur in^r tellecta nisi aliquā habitudinem haberet ad actum intelligēdi. Quātum aut^r ad ordinem quo dicitur p^ori^oma 7 scōda intentio q^otum ad illos qui ponūt q^o p^ori^oma intentio est res intellecta 7 secūda est actus intelligēdi facile eēt dicere q^o tunc diceretur q^o in quolibet actu intelligēdi res intellecta esset p^ori^oma intē^o tio 7 actus intelligēdi secūda. Sed quia ista opinio non videtur mibi vera: vt supra ostensum est. ideo non credo q^o p^ori^oma 7 secūda intentio sint accipiēde s^om illam opinionem. 7 ideo aliter dicendum q^o cum ita sit q^o intentio tam p^ori^oma quā secūda in abstracto scilz ipsa intēxionalitas sit ipsa habitudo rei ad actus intelligēdi. hec autem habitudo plurificatur plurificatis actibus intelligēdi diuerfitas autem formalis actuum intelligēdi ē accipiēda penes distinctio^r nē formalē obōp^r intelligibilū. 7 iō opz q^o ista distinctio accipiat^r: 7 ēt ipē ordo s^om distinctionem 7 ordinem intelligibilium in habitudine ad intellectum: 7

ista. s. ipsa intelligibilia sunt iste intentiones concretime accepte. Ista autem distinctio
ctio intelligibiliu 7 ordo potest accipi vel ex natura rei vel ex natura intellectus nostri
ex parte rei quando. s. ex natura rei cognitio unius presupponit cognitionem alterius
us: sicut cognitio qua cognoscitur aliquid fuisse cognitum presupponit cognitionem
nem: quia illud fuit cognitum. Et propter autem intellectus nostri hoc provenit quando. s. illud
quod est de se posset cognosci non supposita cognitione alterius non potest a nobis
bis cognoscitur nisi precognito quodam altero sic non possumus cognoscere motum
celi nisi precognito motu celi: 7 hoc provenit ex parte nostra. aut quia non possumus
intelligere nisi sensibilia 7 illa que ex sensibilibus concluduntur. Et natura rei non est
ita: quia aliquid intelligitur cuius cognitio non dependet a sensibilibus. motus celi posset
cognosci non presupposita cognitione motus. 7 ideo quod motus sit prius notus ipso
motore non provenit ex natura rei: sed ex parte intellectus nostri. Secundum quod dicitur prima
tentio 7 secunda accipitur s. esse reale 7 esse rationis: 7 accipitur esse reale siue affir
mativum omne illud quod rebus provenit in sua realitate vel vera vel ficta circumscripto omni opere
intellectus: sic. s. quod in sua ratione non concluditur bitudine ad intellectum nec aliquem modum pro
nientem rebus ut sit obiectum in intellectu. Et autem huius distinctionis in prima 7 secundam intentionem
finitur esse rei 7 esse rationis est finis quosdam: quia ordo s. prius 7 posterius notum non invenitur ex natura
rei nisi inter esse rationis 7 esse rei: quia ut dicitur omnia que se tenent ex parte esse reale: sunt
tamen est de se eque primo nota: 7 sunt omnia que pertinent ad esse rationis: siue ad esse ob
iectivum in intellectu sunt eque primo nota. Et tamen de se prius: sed comparando esse obiectivum in
intellectu ad esse rei ex natura rei prius esse est prius notum secundo. quia intelligere res
habere bitudinem aliquam ad actum intelligendi presupponit actum intelligendi ad
quam res illa prius habuit bitudinem. Et autem actum ad illud ultimum. s. quod inter esse rei
7 esse rationis est ordo ex natura rei finis prius 7 posterius notum. Unde dicitur ista: tamen
tamen ad alia duo non videtur mihi quod dicatur verum: nam ex parte rerum invenitur aliquid prius
notum altero. unde prius notum est bitus privationis quod utrumque pertinet ad primum genus in
telligibiliu. 7 forte absolutus est prius notus relatio: ex parte etiam esse rationis prius
notum est generis species simpliciter. Et generis generalissimum 7 species specialissima 7 ista etiam prius non
est generis subalternu 7 species subalterna. Et ideo videtur mihi esse aliter dicendum. s. quod propter rationem inter
primam intentionem 7 secundam si dicatur privationem unius rei in numero vel unius species ad ali
am: sed unius generis siue modi generalis essendi ad alium modum. ut si dicatur: quod cum
sint duo modi essendi generales. s. finis re 7 secundum rationem prius modus essendi est mo
dus essendi vel etiam si essendi finis re. secundus autem modus est modus essendi secundum rationem
7 prius est primum genus intelligibiliu. 7 secundus modus est finis genus intelligibiliu.
Et sub utraque parte invenitur prius 7 posterius notum. sicut si diceretur quod prius genus
s. barum sunt subiectum inanimales. secundum autem sunt subiectum materialia. Et in utroque invenitur autem
prius 7 posterius. Quare autem prius dicitur intelligibiliu accipiatur secundum ista duo es
se: etiam est: quia etiam prima distinctio essendi est inter rei 7 esse rationis. 7 omnes alie divisio
nes cadunt sub altero istorum membrorum precipue in ordine ad intellectum: cuius obiectum prius
est illud quod intelligitur actu. Secundum autem illud quod provenit rei intellectu ex bitudine ad
ipsam actum. Sic ergo prius quod actus intellectus non est illa intentionalitas quam addit inter prius vel
s. super obiectum quod intelligitur: 7 prius de ordine quod prius intentionem importat respectu se. Et ad
prius in oppositum dicendum quod minor si habet veritatem. Ad probationem dicendum quod prius probatio procedit
ab insufficienti. quia si oportet quod inter secundam fundetur in re finis se 7 absolute putabitur habere esse in re natura.

nec o3 q fundet i ea mediāte actu itelligēdi: ita q sit fundamētū mediū. s3 bñ re-
 grif act⁹ itelligēdi vt fundamētū oppoite relōnis. q2 flatōes cuiuslibz extrēi p̄sup
 ponūt extrēa altius extrēi. fundatur g⁰ iste scde itētiōes s̄ rē itellēctā: vt bēt eē
 obiectie i intellectu q ei n̄ posset p̄uenī nisi ponat itelligē ex pte itelligentis. 7 b
 magis patebit qñ q̄ret de bitudie scde itētiōis ad p̄mā. **C**ad 2^m dicēdū eodē
 mō rñdet. s. q pcedit ab insufficienti: q2 n̄ o3 q fundet sup rē circūscripto actu itel-
 ligēdi: nec sup actū itelligēdi: nec sup aggregatū ex re 7 actu itelligēdi. qā ē va-
 re aliud q. s. fundet sup rē vt b3 eā obiectie i intellectu. S3 tūc vī qdā difficultas
 isurgē: nā cū eē obine i intellectu iporat quādā bitudinē rōis ad intellectū siue
 ad actū itelligēdi quo q̄rit eē s̄ q fundet iste respect⁹ q2 n̄ sup eē obine i itelle-
 ctu. q2 eē obine i intellectu ē ille respect⁹. 7 tūc idē fundet sup seipm. Sed ad b
 dico q eē obine i intellectu pōt accipi 7 formalit⁹ 7 i abstracto. 7 tūc ē eē rōis tñ
 7 bitudo rei itellecte ad actū itelligēdi. 7 b3 forte quedā bitudies rōis funden-
 tur i re mediāte isto eē rōis. tñ bitudo rōis n̄ fundatur i ipā re itellēcta mediāte
 alia. q2 eodē mō queret de illa 7 iret in infinitū. **A**lio^o dī eē obine i intellectu mā-
 liter 7 p̄cretie. s. res vera q̄ itelligit. qñ. s. itelligo lapidē: ipse lapis ē obine i itel-
 lectu meo. mō dico q id qd ē obine i intellectu meo. i. ipā res vera que itelligit ē
 fundamētū huius relatiōis rōis. qñ at tu queris vtz ista res sit fundamētum ta-
 lis relatiōis scdm se circūscripto actu rōis: vel mediāte actu rōis dico q nec
 res fm se est fundamentū talis relationis circūscripto oī actu intelligendi. nec
 actus intelligendi est fundamētū immediatū relatiōis rōis. nec aggregatū ex
 re 7 actu intelligendi. Sed ipsa vera res que intelligitur vt sibi corrdet actus i-
 telligendi vt fundamētū oppoite relatiōis est fundamētū istius esse ratiōis.
Et hui⁹ simile possumus videri i alijs relatiōibus que fm aliquos sunt relatio-
 nes reales. nā dissimilitudo albi ad nigrum non fundatur sup albedinem cir-
 cūscripto oī alio nigro. q2 non exite nigro n̄ esset dissimilitudo i albo vt funda-
 tur sup nigredinē: nec sup aliqd cōpositū ex albedine 7 nigredine: sed fundatur
 sup albedinem. pnt ei corrdet nigredo vt fundamētū oppoite relatiōis.
Cad tertiū dicēdū q esse in intellectu nec materialit⁹ nec formaliter p̄ueniret
 rebus nisi esset actus itelligēdi. tamē non oē esse intellectū est actus itelligē-
 di. quia eē quod intelligitur nō est actus itelligēdi. q2 nullus actus est p̄ncipa-
 le obin sui: nec 7 ipsa bitudo rōis rei itellecte ad actū itelligendi est actus in-
 telligendi. 7 iō dato q tales intentiōes fundent sup esse intellectū: non tamen
 seqtur q fundetur sup actū itelligendi. sed vep est q fundatur sup rez intelle-
 ctam: vt est obiectiue in intellectu modo p̄dicto: vt. s. sibi corrdet actus itelli-
 ligendi vt extrēmū oppoite relatiōis. **C**ad 4^m facile est rñdere fm formam
 fm quā arguit: q2 illud qd sit effectiue p̄ opationē intellect⁹ non b3 opationez
 intellectus. p̄ fundamētū quod ē s̄bm in quo aliqd fundatur vel fm rē vel fm
 rōem. sed b3 opationem intellectus. p̄ effectiue: dī tñ intellectus facere vltatē
 in rebus inq̄tum v̄tute intellectus agentis efficitur i intellectu actus itelligē-
 di quo res app̄hendit vlr: ex quo p̄seqtur in re intellecta modo quo expositus
 est intentio vltatis corrdens ex parte rei itellecte ipsi intellectui. **C**ad id q
 s^o p̄ncipaliter arguit dicēdū q intentionalitas quā iporat p̄ma vel secūda
 intentio vltra rē itellēctā nō est tendētia intellectus que est actus itelligēdi.

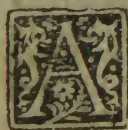
habetur ipse rei intellecte ad ista redentia, put. s. minant ipas ut dcm e.
D³ sic pcedit. et arguit: qd noia significat res i particulari n dicat
pma: imo nulla intentione: ut sor. et pla. et pilla: s. sola vltia: ut ho lap
et pilla: qz i^a q dnt sola re in re n exite n dnt intentione aliqua.
qz ee intentionis distinguit: esse reale. s. sor. et pla. dnt sola rem in re
ru natura exite qd n. includit in significato. sor. vel plato. e aliqd reale g^o r.
C¹ Preterea ois pma inten^o est fundamtu alicui⁹ intentionis scde. s. sor. et pla. et p
similia n st fundamta alicui⁹ intentionis scde g^o r. maior pz: qz p^a ita^o di respe
ctu scde. mioze pbo: qz s^t sor. et pla. n pot fundari aliq iten^o scda nisi b^o q dico su
gulare. sed hoc non est secunda inten^o g^o r. pbo mioze hui⁹ p syllogismi: qz p
ticulare idem e q vnu nmero. sed esse vnu nmero n est secunda intentio. quia pue
nit rebus circumscripito quocunq ope intellect⁹ g^o r. C² Preterea sicut secunda
intentio fundat in pma. ita pma intetio neccio fundatur in aliquo. quia ois in
tentio ut videt fundatur in aliquo. prima ergo intentio aut fundat in vli aut in
particulari. no in vli: quia res vniuersali intellecte sunt pme intentiones: ut de se
pz: puta ho lapis et pilla. Relinqtur ergo q pme intentiones fundent in p
ticularibus. sed illud in quo fundatur pma inten^o n dicit primam intentionem. q
nihil fundatur in se ipso. g^o r. C³ In contrarium est. qz illud qd signatur noie p
me ipositionis est pma intentio. sed sor. et plato et talia sunt noia pme iponis g
r. minor pz. quia oe nomen vel est nom secunde iponis vel pme. sor. et plato no
sunt noia secunde ipositionis. g^o r. maior etia facili probatur: quia sicut no
mina secunde ipositionis se hnt ad secundas intentiones. ita noia prime iposi
tionis se hnt ad primas intentiones. sed oia noia secunde ipositionis dicunt secundas
intentiones. ergo oia noia prime ipositionis signant primam intentionem. et per
pns sequitur q illud quod signatur noie prime intentionis est pma intentio.
C⁴ Ad evidentiam istius qonis primo intendo dare intellectui conclusionis. secun
do ponam opinionem quam non credo vera. 3° ponam illam quam credo esse veram.
C⁵ Quantum ergo ad primu sciendu. q qn queritur vtp sola vltia dicat primam in
tentionem. et vtp particularia dicant intentionem aliquam. no est intentio questio
nis q queratur de vli et particulari formalit. s. qtu ad intentionem vltitatis et pti
cularitatis. Sed intentio questionis est querere de eis in qbus illa fundantur:
ut queratur vtp ista. s. ho bos lapis. et pilla. res. s. ipse que vlt accipiuntur. n
accipiendo eas cu sua vltate sint pme intentiones. et sola ista. ita q huic qz e sor.
et plato. et p similibus non pueniat esse intentionem primam. C⁶ Quantum ad 2^m sciendu.
qd dicit q sunt tria gna nominum. quedam sunt que dicunt solam rem
nullam intentionem primam vel secundam: sicut sor. et plato. quedam aut sunt que dicunt
primam intentionem: sicut ho lapis albedo nigredo et breuit oia noia que signifi
cant res in vli. quedam aut sunt que significant scdas intentiones. sicut vlt et pti
ulare. p dicatu et sbm et pilla. R^o aut vt dicunt quare res dnt in vli intentiones
ut ho lapis et pilla. no at sor. et plato et pilla: e quia vltia non hnt ee in re
extra. sed solu hnt esse in aia: quod e esse intentionale: et ppter hoc dnt intentio
nes. sed picularia puta sor. et plato et pilla hnt esse i re extra: ideo non pue
nit eis q sint intentiones quocunq. C⁷ Ista aut pos^o non videt mibi va. Et pri
mo ondo ea no esse vera. 2° ondo motiuu no valere. C⁸ Ad huius ergo euiden

tiam sciendū q̄ sicut frequē dcm̄ est sup̄a. intentio pōt accipi vel ex pte itel-
 ligentis: vel ex pte rei intellecte. Intentio put se t̄z ex pte rei intellecte duplici-
 t̄ pōt accipi: vt dcm̄ est. s. in abstracto: ipsa. s. intentionalitas. 7 in p̄creto. s. pro eo
 cui ista it̄tionalitas puenit. Et hoc duplici ad huc. Quia illud cui talis iten-
 tionalitas puenit. s. res intellecta pōt accipi vt includit intentionē istā vt ipm̄ de-
 noiantes. vel pōt accipi absolute p̄ eo cui illa itentioāalitas puenit: n̄ vt includit
 ipam̄ denoiantē ipm̄: ita q̄ ista tria se h̄nt q̄tū ad illud accēs rōnis: sicut in ac-
 cidente reali se h̄nt albedo albus 7 corpus. tūc ergo dico q̄ res in vli intellectu
 nō includendo ipam̄ v̄sitatē: vt bō bos 7 p̄similia nō includūt illā itentiona-
 litatē: nec sic q̄ sit ipsa itentioāalitas. nec etiā sic q̄ includāt h̄re illā itentio-
 nalitatē: sed dicūt esse illā cui hec intentionalitas puenit: n̄ includendo illas
 puenientiā. 7 q̄tū ad hoc parī passū p̄currunt de v̄sibus 7 p̄ticularib⁹. **C** 1° p̄-
 mo ergo int̄do oñdere q̄ esse intentionē p̄mā non plus est de rōne rez in vli i-
 tellectu: q̄ de rōne p̄ticulariū. quia illud non includit in intellectu alicuius qd̄
 nō cadit in eius diffōne. Sed si diffiniatur bō lapis vel aliqd̄ tale nō ponet in
 diffōne: ei⁹ esse intentionē v̄l h̄re itentioāalitātē pl⁹ q̄ ponet in diffōne sor. si
 sortes h̄ret diffōne. g^o 7 c. **C** Scdo oñdere int̄do q̄ tū puenit sorti 7 platōi
 esse intentionē p̄mā. i. denoari ab illa intentionē sic bōi vel cuiq̄z rei i vli si
 gnificate v̄l intellectu. Et hoc oñdo duplici rōne. 1^a p̄ma sumitur ex bitudine tā
 v̄lis q̄ p̄ticularis ad intellectū. Secūda sumitur ex bitudine p̄me itentiois ad
 secū dā. **C** 1^a p̄ma talis ē. Illud pōt denoari p̄ma intentio ab illa itentioāali-
 tate que puenit rebus put termināt actū intelligēdi q̄ natū est terminat actū
 intelligēdi: 7 hec de se est manifesta. s. res in p̄ticulari nata est t̄minare actus
 intelligēdi: 7 actus intelligēdi natus est t̄minari ad ipas l̄z nō ita directe: sicut
 ad res in vli. g^o 7 c. **C** 1^a p̄ma inten^o p̄cretiue siue denoatiue puenit rei in p̄-
 ticulari: sicut etiā rei in vli: hoc aut̄ sic itelligo q̄tū ad hoc q̄ taz hoc q̄ illd̄ est
 p̄ma inten^o. Et posset p̄firmari rō: qz oē illud quod p̄tinet ad p̄mū gen̄s itelli-
 gibiliū p̄tinet ad p̄mā intentionē p̄cretiue: sed sor. 7 plato p̄tinent ad p̄mū ge-
 nus intelligibiliū: qz p̄mū ḡns intelligibiliū est eoꝝ que pueniūt rebus: nō pro-
 ut sunt obiectiue i intellectu. p̄stat aut̄ q̄ sor. 7 plato intelligit: nec dicūt aliqd̄
 pueniens rebus: s. q̄ sunt obiectiue in intellectu. **C** 2^a talis est. Illud est p̄ma i-
 tentio qd̄ est fundamētū scōe: s. sor. 7 plato 7 p̄similia sūt fundamēta alicuius in-
 tentiois se. s. p̄ticularis q̄ est scda iten^o g^o 7 c. maior d̄ se p̄z. minor etiā patet
 q̄tū q̄ iten^o p̄ticularis fundat sup̄ res in p̄ticulari intellectas. s. sup̄ sor. 7 plato
 ne: hoc albū 7 hoc nigrū: 7 sic d̄ alijs. Qz at̄ p̄ticularitas sit p̄ iten^o p̄z etiā p̄ il-
 los q̄ pō recitata ē. Itā d̄nt q̄ b̄ qd̄ d^o p̄ticolare est nom̄ scde itentiois: b^o etiā
 d̄ se p̄z: qz p̄significare rōnes p̄ticularitatis s̄m q̄ b̄mōi p̄tinet ad locū tū: cui⁹
 est p̄siderat̄ f̄as itentioes. n̄ tū diffinitio ad nūc: qd̄ ad solū logicū p̄treat p̄side-
 rare oēs scdas itentioes: hoc p̄z ex alio. **C** Ad cui⁹ enidentia sciendū ē q̄ eē vnū
 nūcro puenit reb⁹ circūscripto quocūqz intellectu: 7 hoc puenit eis s̄m esse suū
 reale: s. q̄ hoc vnū nūcro sit p̄dicabile d̄ vno solo: vel sit p̄ s̄b̄ua alicui⁹ cōis:
 q̄ i talia d̄fia nūcro didit: nec puenit rebus circūscripto actu intellectu: na3 d̄io
 q̄ bō didit i sor. 7 platonez vt qd̄ dā vnū i multa n̄ est d̄fio que pueniat rebus
 sicut nec vnū qd̄ i ipa didit est vnū s̄m rez: l̄z. n. sor. 7 plato i esse reali sint plu.

ra realit̃ circumscrip̃to actũ intelligendi non ē tñ dare in reꝝ natura circumscri-
 to ope intellectus. aliquod vnū q̃ diuidatur in ipsa: p̃ticulare aut̃ reale quod ē
 p̃dicabile de vno talem p̃tē s̃biuam dicit̃ motiū ē eoꝝ nullum est. Nam licet
 vna q̃sum ad suam ṽlitate[m] que est sc̃da intentio non sint sic in rebꝝ extra. tñ
 res que vniuersalit̃ intelligitur vel signat̃. puta homo vel bos est res extra ani-
 mam ex̃is alioquin nulla sc̃ia eēt de rebus habentibus esse reale extra animā
 l̃s enīz homo vel bos signatur indetermi- nte ⁊ in ṽl non tñ signant ip̃s inde-
 terminat̃ides vel ṽlitate[m]. Et ideo ad arg^m videtur esse dicendū q̃ qñ querit̃
 vtrum res in particulari. puta soꝝ. ⁊ plato. dicāt primam int̃tione[m] q̃ accipien-
 do int̃tione[m] ex pte rei intellecte mō quo dcm̃ est. Si accipiat̃ur intentio in ab-
 stracto ipsa. s̃. int̃tionalitas: sic nec homo nec soꝝ. dicit̃ primā intentione[m]. Si
 at̃ accipiat̃ in p̃creto icludendo ipsaꝝ int̃tione[m] denotat̃em sic adhuc homo
 vel soꝝ. nō signāt primā it̃tione[m]: sicut nec corpus signat̃ esse album. Si autē
 accipiat̃ur p̃ia intentio p̃ eo q̃ ab illa int̃tionalitate denotat̃. sic taz homo
 ⁊ soꝝ. dñt primā it̃tione[m] quia nata sunt h̃ere illam habitudinem terminādi
 actum intellectus. vnde sicut corpus est album nō tamē icludit esse album. qz
 ē p̃dicatio acc̃talis ita res que intelligūt̃ur denotant̃ur ab illa it̃tionalitate nō
 tñ in suo intellectu icludit sic denotari qz ē p̃dicatio acc̃talis. qñ. s̃. homo ṽl soꝝ.
 dñt esse prima intentio. ⁊ ista pat̃et ex reprobatione prime opinionis. Ad p^m
 g^o i opp^m dcm̃ q̃ illa q̃ dñt veras rē i reꝝ nā ex̃itē non dicit̃ ipsam it̃tionalita-
 tem nec icludunt in suo intellectu denotari ab illa sicut nec corpus icludit eē
 albū res tñ ex̃is in reꝝ nā potest denotari ab illa int̃tione sicut in quo fundat̃:
 nūc autem quādo querimus vtrum soꝝ. vel pla. dñt primā int̃tione[m] nō accipi-
 m⁹ primā it̃tione[m] p̃ illa it̃tionalitate vel p̃ eo q̃ icludit denotari ab ea. Sꝫ p̃
 eo q̃ pot̃ p̃dicat̃ione acc̃tali denotari ab ea. ⁊ iō int̃en^o prima put̃ dicimus q̃
 hō vel soꝝ. dñt int̃tione[m] primā vel ē int̃en^o p̃ia pot̃ p̃uenire rei ex̃itē in rerum nā.
 Ad s̃m dcm̃ q̃ minor ē falsa. p̃bō at̃ nō valz. nā p̃ticulare vt dcm̃ ē nō soluz
 dicit̃ eē vnū nūero. Sꝫ ē eē p̃dicabile de vno solo ⁊ eē p̃tem s̃biuā sp̃ei q̃ ad
 sam int̃tione[m] p̃tinet sicut infra magis patebit. Ad 3^m dōz q̃ ois int̃t̃io q̃
 tñ ad ip̃as int̃tionalitates fundat̃ in aliq^a. ⁊ illud i quo fundatur sicut supra
 dcm̃ fuit q̃tū ad primā int̃tione[m] ē ipsa res. put̃ ei respōdit actus intelligendi
 vt fundamētū oppōite r̃ōnis. Sed illud q̃ dicit̃ int̃t̃io p̃et̃ine in quo. s̃. ista in-
 t̃tionalitas fundat̃ ⁊ qd̃ ab ea denotat̃ nō h̃z nec̃cio fundari in alio alioquin
 ir̃et in infinitū. qñ g^o dñt q̃ hō ē prima it̃t̃io: int̃t̃io p̃et̃ine sic accepta que est
 ipsa res q̃ hō signat vt denotat̃ur ab illa it̃tionalitate non fundat̃ in alio: ⁊ iō
 nō op̃z q̃ fundetur i p̃ticulari sicut int̃t̃io fundat̃ in re: sed ipsa ē fundamentuz
 it̃tionalitatis ⁊ s̃lū est de soꝝ. resp̃cū it̃tionalitatis sibi p̃uenientis.

Ad q̃rtū sic p̃cedit ⁊ arguit̃ q̃ p̃uōnes puta cecitas surditas ⁊ p̃si-
 milia nō p̃tineāt ad p̃ias int̃t̃iones: sꝫ tñ entia positina: qz oē q̃ ē
 aut dicit̃ eē s̃m aiām tñ aut dñt extra i reꝝ nā: sꝫ illd̃ q̃ dicit̃ eē sc̃d̃z
 aiāz tñ p̃tinet ad sc̃d̃as it̃t̃iones. g^o tñ eē extra aiām p̃tinet ad p̃-
 mas it̃t̃iones: sꝫ eē extra aiāz dicit̃ actū positinū. ergo sol̃ positina p̃-
 tinet ad primā int̃tione[m] nō g^o p̃uatio. C̃p̃terea qñ dñt hō ē cecus aut eē dñt
 illi esse s̃m aiāz tñ siue p̃pōnem tñ p̃dicat̃i ⁊ s̃bi: aut dicit̃ actū eēndi extra: nō

b

potest dicere actum eēndi extra quia est positium. ergo relinquit q̄ dicit esse
 fm aiām tñ : 7 sic idem q̄ prius. ¶ Preterea cōiter doctores tenēt q̄ puatio
 nes 7 negatiōes nō dicunt aliqd ens extra aiām. ergo relinquit q̄ dicāt ens fm
 aiām: tātū 7 sic idē q̄ prius. ¶ In contrariū ē q̄ illud pertinet ad primā intētiō
 nem qd̄ puenit rebus circumscrip̄to oī actu intelligendi siue circumscrip̄ta ope
 ratione intellectus. Sed aliquē eē cecum vel lapidem nō esse hominem pue
 nit rebus non opatione intellectus: imo circumscrip̄ta opatione intellectus. g.
 7c. maior pz ex supradictis. minor etiam patz de se quia ei qui caret visu pue
 nit esse cecum circumscrip̄ta q̄cunqz opatione intellectus. ¶ Rñdeo ad euident
 tiam h^o q̄ōnis sciendum q̄ sicut supra dictum ē frequenter hic accipitur inten
 tio fm q̄ se tenet ex parte rei intellecte intentio autem sic dicta dupli^r potest ac
 cipi. s. vel in abstracto ip̄a. s. intētiōalitas 7 hec ē quedā habitudo rei intellecte
 ad actum intelligendi vt sepe dictum est siue sit in prima intentione siue in sa
 vel pōt accipi p eo q̄ a tali itentionalitate potest denominari illud. s. q̄ itel
 ligit mō. si accipiat intentio p̄io modo p̄o ipsa habitudine ad actum in
 telligendi siue p ipsa itentionalitate satis pz q̄ esse cecum vel eē non hominē
 non dicit intentionem vel primam vel scdā: 7 hoc pz dupliciter: primo qz
 esse intentionem vel itentionalitem non includit in rōe istorum: qz si diffi
 niretur cecus nō poneret in diffōne ei⁹. itē⁹ sicut nec albedo i diffictiōe corpo
 ris q̄ tñ oportet fieri cecitas eēt itentionalitas illa formalit^r 7 p eētia. So^o
 qz vt de se pz eē cecū vel nō eē hominem nō dicit aliqd̄ bitudinē rei vel rōis illa autē
 itentionalitas dicit qdā bitudinē rōis sō 7c. Si at accipiat iten⁹ 2° p eo. s. q̄ a ta
 li itentionalitate denoiat. s. p eo q̄ intelligit. sic dico q̄ puōnes 7 negōnes que
 sūt puatiōes rez vel negōnes rez fm eē reale sicut cecitas: 7 nō homo 7 cōsi
 milia ptinet ad p̄mas intētiōes nō qd̄ez positue s; negatiue 7 h̄ pōt patē ex his
 que dca sunt. Supra enī dcm̄ est q̄ prima 7 scdā intē⁹ put accipiūt p eis que
 itelligūtur distinguūt fm duplex gen⁹ itelligibiliū quozn; vnū dicit b q̄ pueit
 reb⁹ circumscrip̄ta opatiōe intellectus. sic eē hominem vel lapidē 7 sic de consiliis
 siue affirmatiue siue negatiue accipiat. Aliud at gen⁹ itelligibiliū ē qd̄ dicit eē rō
 nis 7 h̄ ē oē illud q̄ pueit reb⁹ put sunt obīue in intellectu sicut et abstractus vel
 vniuersale siue esse affirmatiue siue esse negatiue accipiat. Sed tunc videtur
 quedam difficultas in surges: quia si omnia illa que conueniunt rebus prout
 sunt obīue in intellectu ptinet ad scdā intentionem cum omnis itentionalitas i
 abstracto accepta sit ens rōnis quoddā pueniēs reb⁹ prout sunt obīua in itel
 lectū seq̄t q̄ oīs itē⁹ i abstracto. s. oīs itentionalitas sit intē⁹ sa: 7 sic intē⁹ p̄ia
 erit intē⁹ sa. Ad illud at patebit qñ tractabit^r d 2ª itentiōe. ibi. n. ostendit q̄ illud
 q̄ resp̄cū p̄mi generis itelligibiliū ē p^a itentionalitas i abstracto pōt eē sa itē⁹
 p̄cretie dcm̄. nec pl⁹ dicit mō de b. s; vsqz tunc differat. H̄is g^o pmissis faci
 le ē ostendere q̄ cecitas nō hō 7 oēs puōnes vel negōnes rerū bñtū eē reale i re
 rum nā ptinet ad p̄mā intētiōem: accipiendo p̄mā intentiōem p eo qd̄ itelli
 gitur 7 q̄ ab itentionalitate denominatur. 7 hoc ad nūc p̄bo duplici ratione.
 p̄ma sumitur ex ratione intentionis sic dicte 7 est talis ad primas intentiōes
 pertinent omnia illa que dicunt aliquid pueniens reb⁹ nō put sūt obīue i itel
 lectu 7 q̄ nō includunt in sua ratione aliquid ptinens ad eē obiectiue i intellectu.

Sed priuationes et negationes rerum extra animam sunt huiusmodi ergo et
 maior pars ex premissis: minor potest statim ostendi: quia si diffiniatur cecitas
 nihil ponatur ibi pertinens ad esse rerum obiective in intellectu et simile est de
 non homo. nam si queratur quid est cecitas dicetur quod est carentia visus in apre na-
 to habere. Si queratur quid est non homo dicetur quod est illud quod non est ho-
 mo ista autem nihil includunt aliquid pertinens ad esse obiective in intellectu ita quod illud est
 obiective formaliter includant. Item dicant aliqua que possunt esse obiective in intellectu:
 Secunda ratio sumitur ex habitudine negationis ad affirmationem. quia affirmatio et negatio
 ad idem genus pertinent. Item unum pertineat positivum. et aliud negativum. unde homo et non homo. videtur
 et cecus. patet et non pater ad idem genus pertinent. Sed affirmationes correspondentes istis
 negationibus et privationibus pertinent ad primum genus intelligibile. secundum intentiones ei
 correspondentes et privationes pertinent ad primum genus intelligibile. et sic patet ad quoniam.
 Est autem hic notandum quod hoc quod dico homo non includit intentionem vel primam vel secundam.
 quia homo in sua diffinitione hoc non includit. tamen est prima intentio concretive et predeces acci-
 dentali. quia. scilicet potest denotari ab intensionalitate ipsa. Sed si accipiat homo vel lapis
 ut terminus ad quem sicut ad quoddam intellectum et cognitum terminatur actus intelli-
 gendi sic accipitur. scilicet totum hoc aggregatum homo terminatur actum intelligendi includit il-
 lud quod pertinet ad actum rationis: quod est obiective in intellectu ut dictum est. Ita est hoc
 quod dico esse cecum vel non boiem et similia non includunt aliquid formaliter pertinens ad esse
 rationis. Sed talia esse tamen actus intelligendi includit in esse rationis. unde talia forma-
 liter non includunt in sua ratione nisi negationem veri entis. Sed putantur accipiuntur ut ter-
 minus actus intelligendi accipiuntur. quasi positivum. putantur dñs quod cecitas vel non homo
 vel aliquid tale est aliquid intellectum. et sic accepta. quod positivum dicunt esse rationis. unde
 quemadmodum accipiuntur affirmative hoc est secundum rationem intelligendi. ¶ Ad primum
 ergo dicendum quod cecus et non homo consimilia dicunt esse extra animam non affirmative sed
 negativum. Dicendum ergo ad formam argumenti quod quodlibet aut dicit esse secundum animam. aut
 extra quod procedit ab insufficienti. quia debet addi aut negationem esse reale. vel est negationem
 esse intentionalem. unde sicut esse velle vel non esse velle pertinet ad secundam intentionem. Ita est
 boiem vel non esse boiem pertinet ad primam intentionem. ¶ Ad secundum dicendum quod illud
 quod est nota predicati in propositionibus affirmatis dicitur conveniunt predicati ad substantiam. in
 propositionibus autem negatis dicitur disconveniunt predicati ad substantiam. et quia est nota talis
 conveniunt predicati ad substantiam dicitur quod quando predicatur terminus adiacens. predicat quod est in
 alio. id est illud attribuit substantie quod significatur per predicatum. siue sit ens siue non ens pue-
 nit autem quod predicatum dicat privationem. vel quod sit terminus negativum. ita tamen quod copula ma-
 neat affirmativa. ut dicitur ille est homo cecus. leo est non homo. et tunc ad formam rationis di-
 cendum quod esse ibi non potest esse rationis. nec actum essendi reale positivum. Sed predicat ne-
 gationem ipsius esse reale. Item copula sit affirmativa. Si autem sit propositio negativa. ita
 quod copula sit negativa. ut dicendo. ille homo non est videtur. tunc negatur quod dicitur esse rea-
 le a substantia. et totum pertinet ad primam intentionem modo quo negatio reducit ad genus af-
 firmationis. ¶ Ad tertium dicendum quod quando ista accipiuntur quasi quiddam res positivum
 ut quando dicimus quod intelligere cecum vel non boiem est intelligere aliquid cum ta-
 lia non sunt. positivum secundum rem. Sed tamen secundum rationem intelligendi in quantum accipiuntur ut
 quidam terminus unius actus intelligendi sic accipe ea. quod quiddam positivum. est esse secundum animam. et
 esse secundum rationem tamen. Sed quando accipiuntur secundum se et absolute non dñt nisi negationem en-

tis realis. 7 ptinent ad p̄mā intentionē mō p̄dictō. Est aut̄ notādū q̄ affirmat̄
7 negō ptinent ad actū intellectū. Sed eē resp̄cū horū actūū ptinet ad eē obie-
ctiū in intellectu q̄ est eē fm̄ rōnē tñ formaliter loquēdo. Sed res vel non en-
titas rei significata vel representata p̄ ista ptinet ad esse reale. vel sicut positio
vel sicut non entitas.

Ad quātū sic proceditur 7 arguit̄ q̄ figmēta non ptineant ad p̄mā
intentionem: sed ad secūdā: q̄ illa que non bēnt esse circumscrip-
tione intellectus ipsa concipientis non ptinet ad p̄mā in-
tentionem. Sed figmēta puta chimera vel aliquid tale ē bimōi. g.
7c. p̄ba^o maioris quia illa que nō manent circumscrip-
tione intellectus videntur esse entia tātū scdm̄ aiam. Sed talia ptinet ad scdas in-
tentiones. g. 7c. maior satis p̄ quia talia figmēta non bnt̄ esse nisi quādo itel-
lectus confingit ea. ¶ Preterea eē figmentū ptinet ad esse fm̄ rōez tñ. s. ad eē
obiue in intellectu. quia figmenta nō bnt̄ nisi esse obiue in p̄ceptu fingente: sed
alia puta chimera 7 p̄similia sūt eēntialia fig^a. g. ista eēntialia ptinet ad eē
rōnis 7 p̄ p̄ns ptinent ad scdas intentiones nō ergo ad p̄mā intentionem:
¶ Preterea illa q̄ tñ bnt̄ qd̄ nois n̄ ptinet ad eē reale: sed magis ad eē inten-
tionale: quia ptinentia ad esse reale debent b̄re qd̄ rei 7 qd̄ reale. Sed talia nō
habēt nisi quid̄ nois. ergo 7c. maior i pte manifesta est: potest ēt̄ p̄bari sic: q̄
nihil est cōuenienti 7 nō enti nisi esse rōis. Sed qd̄ nois est pueniēte enti 7 nō en-
ti. ergo qd̄ nois dicit̄ eē rōis 7 nō eē rei. ergo 7c. minor at̄ de se p̄. ¶ Preterea
illa que dnt̄ aliquid positiū tñ scdm̄ intellectū nō ptinent nisi ad esse rōnis
sed chimera 7 p̄similia sunt bimōi ergo 7c. minor p̄. quia talia non dnt̄ aliqd̄ posi-
tiuum scdm̄ rez quia in re nullā entitatē bnt̄ q̄ at̄ dicant qd̄ positiū p̄. nā chī-
mera dicit̄ nō negū sed magis positionē. maior etiā de se p̄: q̄ quicqd̄ n̄ ē s̄z
rem si aliqd̄ esse b̄z op̄z q̄ b̄at esse fm̄ rōem. ¶ In p̄rariū est illud q̄ ptinet
ad scdas int̄tiones includit in sua rōne aliqd̄ eē ratiōis. s. aliquid pueniēs rei
put est obiue in itellcū. S̄z irchoceruus vel chimera nihil tale includit. ergo
non ptinet ad secūdas itentiōes 7 per p̄ns sequeret̄ q̄ ptineāt ad p̄mā cū sint
quedā que possunt esse obm̄ intellectus. maior p̄ ex p̄cedētib⁹ mīmor forma-
liter p̄batur. quia si diffiniatur irchoceru⁹ accipiēdo quid̄ nois dicit̄ q̄ est aial
p̄positum ex ircho 7 ceruo esse autem aial ex ircho 7 ceruo non includit aliquā
habitudinem ad intellectū vel aliquid esse ratiōis ergo 7c. ¶ R̄ndeo ad eūde-
tiam istius qōnis. p̄mo sciendū q̄ sicut sepe dictum est hic querit̄ d̄ i itentiōe
put se tenet ex pte rei intellecte 7 accipiēdo itentionem nō p̄ itentionalitate
que p̄sequitur rem intellectam in habitudine ad actū intelligendi: s̄z p̄ ip̄o itel-
lectu q̄ a tali itentionalitate denotatur put supra dictū est q̄ p̄ma intentio
ē p̄m^o genus intelligibiliū. s. omne illud q̄ n̄ includit aliquid cōueniens rei in
habitudine ad intellectū prout est obiue in intellectu q̄ vocatur esse rōnis sicut
est esse genus vniuersale p̄dicabile 7 p̄similia. ¶ Secūdo sciendum q̄ aliud
est quere vtrum figmentum siue ens fm̄ apentiā et fictionem dicat scdam in-
tentionē 7 querere vtrū irchoceru⁹ vel mōs aure⁹ dicit scdas intentionem q̄z
sit verum d̄ cere q̄ irchoceru⁹ ē mōs aureus sit figmentū vel ens fm̄ fictiōez
7 nō s̄z v̄itatē tñ mōs aure⁹ v̄l irchoceru⁹ nō icludūt i sua rōne vel significato

talē fictionē. vñ si diffiniret mons aure⁹ dicere⁹ qd ē mōs de auro. ⁊ tō llez esse
 figmentū formali loquēdo dicat illud qd ptz ad sam itētiōem tñ irchoceru⁹ vñ
 mons aure⁹ non h̄ dicit vel significat. vñ credo qd sic qñ dī bō ē pzia intē⁹ ē pre
 dicamēto accētalīs. ita qñ dī qd irchoceru⁹ ē figmē⁹ ē p̄dicatio accētalī ircho
 ceru⁹. n. nō ē ille act⁹ imaginatiōis vñ intē⁹ quo fingit ircho⁹. qz tūc vñ ircho⁹ ē
 in rex nā h̄nt eē: qz ille act⁹ vere res quedā ē: s̄ illud qd rep̄ntat nō est res. im
 mo est vere non entitas. H̄is premīssis dō qd ircho⁹ chimera ⁊ p̄silia pertinent
 ad primam intētiōem ⁊ hoc oñdo duplici rōe p̄ tacta ē in opponēdo qz. s̄.
 talia nō dñt aliquid qd p̄sequit rē vt ē obīue in intellectu. vñ formali loquēdo
 nō dicit esse rōis nec o3 plus illā rōnem repetere. **C** Scda rō sumit ex bitu
 die p̄plexi p̄positi ad simplex ⁊ est tal⁹ qz sic itelligibilib⁹ p̄positis se habēt i cō
 possibilib⁹ fm rē ad cē p̄ie itētiōis ita in simplicib⁹ se h̄z cōpō⁹ ex ptib⁹ incō
 possibilib⁹. sed incomplexis illa in quib⁹ affirmāt illa incōpō⁹ fm rē ad iūices
 ptinet ad primā itētiōem: s̄ sit quoddā falsū sicut bō ē aial vel bō nō ē asinus. g.
 in simplicib⁹ illa que dicit aliqd p̄pō⁹ ex ptib⁹ incōpossibilib⁹ fm rē pertinet
 ad p̄mā itētiōem ita qd chimera ircho⁹ ⁊ p̄silia ptinet ad p̄mas itētiōes. si g.
 qrat qd significant ista dico qd nō significant eē rōis qd ptinet ad scdas itētiōes
 nec ēt eē reale exns vñ potētiāle: nec etiā negōz ent⁹ possibilis sicut hoc qd dico
 si bō. s̄ significant qd dā p̄pō⁹ ipossibile eē i rex nā sic vox p̄plexa. s̄ h̄ p̄pō: bō ē
 asin⁹ nō significat p̄ueniētiā aliquoz in rex nā p̄ueniētiū: nec ēt negōem diffe
 rentiū: s̄ p̄ueniētiā ipossibiliū p̄uenire. **C** Ad p̄m gō dōm in oppo⁹. qd aliqd nō
 ē circūscripta opatiōe intē⁹ dupli pōt itelligi. vno qz nō pōt apprehēdi nisi
 vt includens aliqd ptinēs ad bitudinē itelligibilis ad intē⁹. ita qd illd i sua rōe
 icludat ⁊ qd sic nō pōt eē sine opatiōe intē⁹ ptinet ad scdas intētiōem sic at non
 est de chimera vel ircho⁹ qz nō icludūt tale qd ibi in sua rōne. Alio mō pōt eē
 qd aliqd nō sit circūscripta opatiōe intē⁹ qz nō pōt eē nisi illa exīte. ita tñ qd il
 las nō icludat in sua rōe nec bitudinē ad ipsā dicit ⁊ de tali non o3 qd dicat s̄
 intētiōem: s̄ vox eēt qd tale non posset eē sine s̄a intētiōem: non tñ eēt secunda
 itētiō. ⁊ sic posset dici de chimera ⁊ ircho⁹. vel pōt dici meli⁹ ad maiore qd illd
 qd non h̄z eē circūscripto actu intē⁹ speculatiui tūc h̄z eē qd illud ptinet ad se
 cū dā intētiōem ⁊ tūc ad minore qd chimera ⁊ mons aure⁹ circūscripto actu in
 telligendi non h̄nt eē ēt p̄posito actu itē⁹ non h̄nt eē qz talia siue p̄cipiāt siue nō
 nūq̄ h̄nt eē vñ qñ aliqz p̄cipit montē aureū fal⁹ est montē anreū eē: s̄ tūc ver
 rum ē qd mōs aure⁹ ē aliqd fictū vel figmē⁹. ⁊ vox ē qd figmētū esse ptinet ad p̄i
 mā itētiōem: s̄ sicut dcm̄ ē mōtē aureū eē figmē⁹ ē p̄dica⁹ accētalī nec p̄dicatum ē
 de rōne s̄bi: ⁊ si dicat qd talia nō h̄nt eē aliud qd eē figmē⁹. dōz qd talia eēntialiter
 loquēdo dicūt nec eē figmētū nec aliqd h̄at eē reale. s̄ dicūt qd dā ipoble etiaz
 cui pōt p̄uenire eē figmētū ⁊ iō bñ seq̄ qd esse rōis sic ēt ⁊ fingit ponit eis p̄ue
 nire: sed formaliter non dicunt ipsum fingi. sed tale esse impossibile sicut dcm̄
 est. per hoc p3 ad scdm nā minoz est falsa. nam esse figmentum non p̄dicat de
 talibus per se. ita qd includatur in racione carnm. **C** Ad tertium dōm ad ma
 iorem qd ea que habent quid nominis tñ: non op3 quod dicant esse reale na
 tum esse in rerum natura. nec op3 qd dicant esse rationis: sed possūt dicere ali
 quid qd est impossibile esse scdm esse rei ⁊ talia possunt habere quid nominis:

quia 7 si non sint eē rōnis: eē tñ rōnis pōt eis pnenire de noie accñtali: vt dictū ē sicut ēt fictus vel pceptū ipsū g° esse rōnis eis pñit de accñli: sed nō sūt ipsuz etiā ratiōis: s; quedā impossibilia eē sū esse reale 7 opposita hñs q̄ sunt neces-
saria in esse reali sic irchum esse distinctū real' acervo ē necessariū in rez nā: et huic opponit ircho? q̄ significat ista eē vnū p ppo^m. CAd q̄rtū dñm ad ma-
iorē q̄ illd q̄ dicit aliqd positū tñ sū rōez. ita q̄ ens positū tñ scdm rōez
sit de ratione eius 7 s; malr signatus ei? pertinet ad secūdā inten^m. Sed mior
que pprehendit isti maiori eēt falsa. b. s. q̄ chimera dicit ens po^m tñ scdm
rōnem. ita q̄ ens ipsi? rōnis sit ei? formale significatū. imo dicit quoddā posi-
tiū impossibile q̄ non ē rōnis formali. l; posset denominari ad eo rōnis accñtis:
vt dictus est: sed ē quedā op^m enti reali 7 ad genus intelligibil' realis reducē i
ppleris ad genus entis real' sic oppo^m ei? vñ ē qdā affirmatiū impossibile.

Deinde querit de ipsa secūda intētiōe. 7 pmo q̄ritur de ipsi? entita-
te. s; qd sit. 2° de cni? subd. 3° de c? pñi? sit. CQuātū ad primum
querit. vj. pñū ē vtz sū intē? sit ipse act? intelligēdi. CScdm est
vtz sit aliqd reale exñs i intellectu sicut in subd. CTeritū ē vtz sit
aliqd realr exñs i rez nā. CQuātū ē vtz sit rōis tñ. CQuitū
vtz relatio rei intellecte ad intē^m sit secūda intē?. CScdm ē vtz sola relatio rei
intellecte ad intē^m sit secūda intētiō. CAd hec queritur de duobus. primo q̄ri-
tur de ipsa secūda intētiōe q̄tū ad suā entitatez scdm se. CSecūdo queritur
de ipsa in bitudine ad pmas intentiones super quas fundatur ēt 7 in bitudine
vnus secunde intentionis ad aliam secūdā intentionem.

Ad primū sic pcedit 7 arguit q̄ ista secūda inten^o sit ipsa act? in-
telligēdi: q̄ secūda inten^o dicit esse rōnis: s; act? intelligēdi vñ eē
pñi? illud eē rōnis g° 7 c. maior supponitur. minor pbat q̄ esse
rōnis aut accipitur p ipsa pō rationali. aut pro ipso actu rōcinandi
sue intelligēdi. S; non pōt accipi p ipsa pō rōnali que est quedā
q̄litas in genere q̄litas exñs esse aut rōis q̄ dicit secūda intē? nō ē in aliq° ge-
nere: relinqtur g° q̄ sit actus intelligēdi. CIpse ē illud quo excluso nō ma-
net secūda intē? in apprehensione vñ esse formalit' secūda itētiō. S; actus itel-
ligēdi ē h? i g° 7 c. maior p3 q2 vt vñ vnūquodqz pōt manere saltē in apprehensi-
one excluso oē eo q̄ est diuersū ab eo. maior pbat dupl'r q2 illud qd māet ex-
cluso actu intelligēdi puenit reb? secūdū esse nāle in rez 7 ex ipsaz natura: s;
secūde intentiones non puenit reb? secūdū suū esse nāle siue ex earum nā alio
quin sba haberet esse in rez nā extra aiām g° 7 c. CScdo q2 nulla apphensio
ne manēte non manet aliquid in apprehensione: sed oī actu intelligēdi excluso
nullā apprehēsiōē saltem itellectual' de qua nūc agit māet ergo excluso actu
intelligēdi sū itentio non manet i apprehensione nec ēt aliquid aliud. CIpse
crea esse rationis aut dicit aliqd esse aut nullum. Si nullū sequitur q̄ eē rōis
sit nullū esse q̄ est inconueniens ppter duo primo q2 sequitur q̄ qdā esse nō
est esse: quia quodl; esse siue sit esse rōnis siue aliud esse: est quoddā esse. esse
aut rationis ponit q̄ sit nullū esse 7 per pñs seqtur q̄ qdam esse non est esse.
CSecūdo q2 si esse rationis est nullū esse seqtur vt vñ q̄ ratio sit nulluz ens. q2
sicut se b; eē rōnis ad hoc q̄ sit aliquod esse. ita rō se b; ad hoc q̄ sit aliqd ens

Si autem esse rationis est aliquid esse, videtur quod si sit aliquid esse actus intelligendi, ergo esse rationis videtur idem quod actus intelligendi: sed hoc itenitur dicitur esse rationis ergo hoc itenitur idem quod actus intelligendi. **C**onsequenter ea que sunt unum obiectum formale intentionis sunt unum re et ratione: sed secunda intentio et actus intelligendi sunt habentia ergo rationem maiorem per quod unum formale obiectum intentionis est unus ratio quod ad diuersitatem rationis diuersificatur obiectum formale intentionis et per quod non est unus realitas. nam que sunt diuersa realiter saltem in his que dicuntur specificiter dicuntur ratione. minor probatur quod que sunt unum formale obiectum alicuius scilicet sunt unum obiectum formale intentionis cum scilicet sit habitus determinans intentionem ad aliquod genus intelligibilem. unum non potest esse quod aliquid sit unum obiectum scilicet et non sit unum obiectum intentionis: sed actus intelligendi et intentio secunda sunt unum formale obiectum logice que est una scilicet. **I**tem logica dicitur esse de istis ut per se habetur. ergo actus intelligendi et secunda intentio sunt unum formale obiectum intentionis: et sic per minorem. **C**onsequenter predicabile et predicatum enunciable et enunciatum dicuntur esse rationis: et sunt secunde intentiones: sed ista dicuntur quosdam actus intelligendi predicare enim unum de alio et enunciare unum de alio sunt quidam actus intelligendi ergo rationem. **C**onsequenter etiam illud quod non est in aliquo determinato genere entium videtur pertinere ad esse rationis et ad secundas intentiones: sed actus intelligendi est habitus: ergo rationem. maior videtur manifestari: quod omne ens aut est rationis aut est ens extrinsecum in genere. minor probatur: quod si actus intelligendi esset in genere maxime videtur esse in genere qualitatibus: sed hoc est falsum. ergo rationem. maior habetur per primi syllogismi videtur plana quod videtur quod sit quidam forma inherens intellectui et faciens ipsum equaliter. unum si sit in aliquo genere debet esse in aliquo genere qualitatis quod aut non sit in aliquo genere qualitatis. probatur quod non potest esse in prima specie qualitatis que est habitus vel dispositio. quod nullum istorum est actus intelligendi. nec in secunda que est naturalis potest vel in potest ut de se per se: quia ista precedunt cum dicantur primum actum vel passum suum ordinatum ad actum. nec in tertia que est passio vel passibilis qualitas cum non sit qualitas sensibilis. nec in quarta. quia potest quod non est forma vel figura alicuius quantitatis ergo non est in genere qualitatis. Si dicatur ad hoc quod est in genere actionis quia est actio intentionis. contra quod siue ponatur intelligere esse, passionem siue actionem intentionis ad minus probatur quod non sit actio realis extrinsecum in genere entis realis. quia ubi est dare actionem et passionem realem. oportet ponere aliquod acquisitum in passio preter actionem et passionem quod sit vel qualitas vel quantitas vel ubi. Sed intelligere non potest poni quod in intellectu acquiratur quantitas malis nec etiam ubi cum non sit quod comitum nec etiam qualitas quia probatum est quod actus intelligendi nec est aliquid acquisitum per ipsum est in aliqua specie qualitatis actio. nam et passio et forma acquisita sunt: ut prout ponitur realem unum. ergo modo potest poni quod actus intelligendi sit, vel actio vel passio realis existens in aliquo genere: et per consequens videtur quod dicat esse rationis et secundam intentionem. **C**onsequenter in contrarium est quod illud quod distinguitur contra ens reale diuisum in substantiam et accidens reale non est actus intelligendi. Sed secunda intentio est huiusmodi ergo rationem. maior patet quia actus intelligendi est accidens reale habens causam ipsam realiter causam et est ens faciens primum cum intellectu. minor est per se. quia ut ad nunc supponitur hoc itenitur dicitur ens rationis distinctum contra ens diuisum in substantiam et accidens reale. **C**onsequenter illud quod est actus determinati generis non est in hoc itenitur: sed actus est habentia ergo rationem. maior per se. quod illud quod est actus determinati generis non circuit omne genus: sed hoc itenitur circuit omne genus et inuenitur in omni genere. scilicet esse genus: esse species. ergo rationem. minor etiam per se quia actus

intelligēdi est verus accēs reale et pstat qđ dicit accēs deteriatū et deteriatū ge
 neris nō. n. ē in oī gñe ergo rē. ¶ Rñ ad euidentā h⁹ qōnis sciēdū qđ sicut fre
 quēt supra dcm ē. intē^o pōt dupl^r accipi. s. formali et in abstracto ipsa. s. intēti
 onalitas et māl^r et in pcreto. s. illud cui attribuit intēti onalitas m^o sic supra dēz
 ē qđā dñt qđ intē^o tā prima qđ scda qđ tū ad intēti onalitātē ipsā ē act⁹ itelligen
 di: s. ad ipsum pcretū ē res itellcā ita qđ res itellcā absoluet ē p^{ia} intē^o con
 cretiue dca: pnta hō bos et pñlia p⁹ at act⁹ itelligēdi quo sic absolute res itell^r
 est prima itē^o i abstracto: fa at intē^o pcretiue dca ipsa res itellcā i bitudine ad
 p^{ia} in qb⁹ ē: et actus intelligēdi quo intelligit in bitudine ad p^{ia} est fa intē^o in
 abstracto illud at fuit reprobātū sup⁹ qñ agebat de p^{ia} intēti oe qđe fa nam
 ibi oñsū ē: qđ intēti onalitas que dī p^{ia} v^l scda intēti o nō ē ipsa res itellcā nec
 actus intelligēdi s. ē bitudo rei intellecte ad actū intelligēdi put. s. terminauit
 tēden^{am} intē^o siue ipm actū intelligēdi et ē bitudo rōnis: et iō accipiēdo p^{ia}z
 intēti one. s. scda: qđ tū est ad ipaz intēti onalitātē in abstracto et accipiēdo inten
 tionē ex pte itelligib^{il} nō ex pte intē^o. Sic. n. op³ accipe p^{ia}ā intēti oēz et scdam.
 vt ibi oñsum ē: intē^o tā p^{ia} qđ fa i abstracto accepta ē ipsa bitudo p^{ia}edcā rei
 intellecte ad actū intelligēdi et nō ipse act⁹ intelligēdi. vñ illa opinio fuit repro
 bata sufficiēter. Alioz opio est qđ sp in oī actu intelligēdi ē p^{ia} et fa intentio et
 dñt qđ semp res intellecta ē p^{ia} intē^o. scda intē^o ē act⁹ intelligēdi et ista nō fa
 cit dñam inter intēti onalitātē in abstracto et intēti onalitātē in pcreto cui illa. s.
 intēti onalitas attribuit. ¶ Ad h⁹ igitur euidentā sciēdū qđ s. ipsos actū intel
 ligendi dupl^r pōt accipi vno mō secūdū qđ est quidā act⁹ realis: et sic non dicif
 fa intē^o nec hñe ēt rōis tñ. put distinguebatur p^{ia} eē reale. Alio mō accipitur
 actus intelligēdi quasi vice rei intellecte sicut pictura hoīs dī homo nō quidē
 simpl^r: sed dī pictus homo: vnde pictura hoīs dī diminutie et fm quid hō sic
 ēt actus intelligendi hoīem vel equū dī diminutie et fm qđ hō v^l equ⁹: qñ di
 cētur homo v^l equus pictus siue hō vel equ⁹ int⁹ et actus intelligēdi homines
 l³ sint simpl^r res quedā non tñ est simpl^r hō: s. scdm quid diminutie. iō actus
 intelligendi put accipitur vice rei intellecte dī scdm quid res intellecta: et per
 pñs et sic dī hñe esse rōis distinctum contra esse reale siue p^{ia} eē rei simpl^r:
 dñt ergo ad p^{ia}ā intēti onem pertinere oē illud qđ h³ simpl^r esse reale in res
 ruz. nā siue sit substā^a siue accidens: nā habere simpl^r esse reale non accipit p
 ut subī dī ens simpl^r: sed put esse in rerum natura dicitur esse simpl^r respectu
 eius qui h³ eē rōnis tñ: et ipse ēt actus intelligendi vt est res quedam pertinet
 ad p^{ia}ā intēti oem: sed ad scdam intentionē dñt pertinere ipm actū intelligen
 di put diminutie dī ipsas res itellcā put. s. actus intelligendi cū dī diminu
 tiue equus mō superius expōsito: isti ēt non ponūt qđ eē p^{ia}ā intentionē ali
 quid rei vel rōnis addat super naturā rei que intelligit. ¶ Hoc at l³ sit subti
 liter dictum non vñ mihi verum et quidē qđ tū ad hoc qđ esse p^{ia}ā intentio
 nem vel addit super naturam rei que intelligitur. puta supra naturam eq vel
 hoīs saltē qđ tū ad rem rōnis reprobātū est supra qñ arguebat de p^{ia}ā inten
 ti one et hoc in secunda qđe. Q^u tū ad illud. s. qđ actus intelligendi qñ accipit
 vice rei mō supra dicto non sit scda intēti o intēdo mō ostendere triplici rōne.
 p^{ia}ā sumitur ex distinctione ipsius esse rationis p^{ia} eē rei: et ē talis illud

qđ distinguitur p̄tra oē esse reale nō ē illud qđ dicit qđ v̄ez ēē reale qđ illud qđ
 dicit aliquod ēē reale non pōt distingui p̄tra oē ēē reale. quia tūc ēēt diuersuz
 a seipso. S; act⁹ intelligendi dicit v̄ez esse reale g⁹ illud qđ distinguit p̄tra oē
 esse reale: nō est act⁹ intelligendi. l; n. act⁹ intelligendi non sit simpliciter esse
 reale illi⁹ qđ intelligit p̄ ipsū est tñ i se est qđdā v̄ez ēē reale. mior pbat qđ illud
 qđ distinguit p̄tra ens cōe diuisus in .x. p̄dicamēta distinguit p̄tra oē esse reale.
 nā oē esse reale p̄tinetur in aliquo dictoꝝ p̄dicamētoꝝ a^o modo. s. v̄t sicut spe-
 cies vel sic dīa vel sic p̄^m p̄^m eius qđ est in gñe. Sed p̄a inten^o est h⁹ quia dīc
 esse rōis qđ p̄hs distinguit. vj. me^o. p̄tra ens esse cōe dīū in .x. p̄dicamēta. g⁹ 2^a
 inten^o distinguitur p̄tra oē esse reale: 7 sic p̄s minor: scđa rō sūitur ex sepatiōe
 v̄is a p̄ticulari. **C**Ad cui⁹ euidētiā sciendū qđ fm istos oēs scđa inten^o ē act⁹
 intelligendi. ista āt rō pbat qđ saltem ista p̄a inten^o qđ est esse abstractū vel se-
 paratū a singularib⁹ nō est act⁹ intelligēdi 7 eadez rōne nec alie intētiōes sub
 actus intelligendi. hoc āt p̄bo sic: oē abstractū qđ est scđa inten^o nō puenit illi
 qđ est reale sepatū ab indiuiduis p̄tēntis sub re intellcā: s; act⁹ intelligendi qđ
 litercunq; accipiat est reali abstractū 7 sepatū ab indiuiduis p̄tēntis sub re
 intellecta. g⁹ 2^a. maior p̄s qđ v̄ia nō sepantur a p̄ticularib⁹ s; rez alioquin v̄ia
 habent esse sepatū a p̄ticularib⁹ in rez nā: qđ reprobat p̄bū in. vij. metha. cō
 stat āt qđ esse abstractū 7 sepatū qđ est scđa intentio est esse abstractū 7 sepatū
 qđ puenit v̄i respectu p̄ticularis. g⁹ 2^a. minor ēt facili pbat qđ sine accipiat
 act⁹ intelligendi vt est qđā actus realis fm se siue accipiat vice rei intellecte mō
 que ipa ponūtur semp ē reali qđ diuisū 7 sepatū ad indiuiduis p̄tēntis sub re i
 intellecta. nā illud qđ simplr 7 reali negat de aliquo ē diuersū reali ab eo. S; act⁹
 intelligendi de re 7 v̄l negatur a p̄dictis indiuiduis quocunq; accipiat
 act⁹ intelligendi v̄i si aliq; intelligat boiem v̄ez est dicere qđ for. reali nō est
 actus intelligendi nec ē act⁹ intelligēdi vt accipiat vice boīs qđ sic reali al. l;
 hñs esse reale nō est aial pictū. ita nec for. est reali hō inte^o li hō inte^o accipiat
 p̄ actu intelligendi quo hō intellr. Si v̄o hō inte^o acciperetur nō p̄ actu intel-
 ligendi s; p̄ obo qđ p̄ illuz actū intelligit accipi^o sic boiez intellectū sortes pos-
 set dici hō inte^o: qđ est hō qđ intelligitur. 7 hō sic inte^o non est act⁹ intelligendi
 nec est in intellectu sicut i sbo. s; est obīue in intellectu mō quo expositū ē supra
 sicut etiā ista esse vera. hō est al pictū: si aial pictū nō accipiat p̄ ipsa pictu-
 ra: s; p̄ eo cui⁹ pictura est rep̄ntatiua si pictura ē ipsi⁹ aial qđ est homo non tñ
 posset dici al pictū si aial pictum staret p̄ ipsa pictura. **T**ertia rō sumitur ex
 p̄dicatiōe v̄is in qđ oñditur sicut 7 in p̄cedenti qđ nō oīs p̄a inten^o est actus i
 telligēdi qđ tñ ē p̄tra istos fm quos oīs scđa iten^o est act⁹ intelligendi put
 actus intelligendi sumitur vice rei intellecte. **C**Ad cui⁹ euidētiā scienduz qđ
 duplex est v̄le vel p̄ rep̄ntatiōem 7 v̄le sic dictū est spēs intelligibilis si ponat
 spēs vel actus intelligendi 7 tale v̄le est aliquid exis in rerum natura 7 est in
 intellectu sicut in sbo. Aliud est v̄le per predicationem sicut homo dicitur si
 gnare v̄le respectu for. 7 pla. 7 v̄le sic dictum ē tñ ad ipsam v̄litatem siue ē tñ
 ad ipsam esse v̄le dīc t̄ intentiōem scđam non aut v̄le representatiū dicit secū
 dā intentiōem p̄ vt se t̄ ex parte intelligentis illud. s. qđ ducit in cognitiōem
 rei. sed sic non loquimur de intentione. vt supra dictuz ē. His p̄missis argu

tur sic: esse vñ per predicationē non conuenit actui itelligendi vt sic: vt. s. est i
 rex nā quidā actus quo aliqd itelligitur: s. esse vñ p predicationē ē quedā
 fa inten^o. g. nō ois fa intē^o est act^o itelligendi minor p3. nā esse vñ dicit scdāz
 itē^m loquendo de vñ p predicom: qz de tali vñ tractat per se porphyrius qui
 tractat de istis secūdis intētionib⁹. maior pbat^r ad cui⁹ euidentiam sciendūz
 q actus itelligendi pōt dupl^r accipi. vno mō put h3 eē in intellectu sic i sbo
 7 vt act^o q^o aliqd: aliqd itelligit. Alio mō pōt accipi vt qdā obm in intellectu: nāz
 ipse act^o itelligendi itelligi pōt p^oio mō vt sic. nā pūit ei esse vñ p p^ocom si
 accipit vt sic sūt actus itelligēdi quo aliqs itelligit aliquā nām: puta hoiem
 vel equū qz vt sic accipit ē i subō singulari. s. in intellectu illius qui hoiem vel
 equū itelligit. ergo actus itelligēdi vt sit nō ē vñ per p^odicatōē. S3 bñ vñ
 ē q act^o itelligendi put ē qd ibi itē^m 7 obm est intē^o. qz potest itelligi sic alia
 pōt eē vñ p p^ocom. nā act^o itelligendi ē cōi accepr^o p^odicat^o de hoc actu itelli
 gendi 7 de illo: s. hoc nō pūit sibi. s. q sic accipiat^r in cōi nisi put est obine in
 intellectu nō at put sbe i b intē^o vel i illo 7 ex hoc seq^r qd intē^o fa que ē vñ non
 ē act^o itelligēdi nec ē aliqd sibi pueniēs vt ē in intellectu sicut i sbo. S3 q esse
 vñ p p^ocom ē quoddā psequēs tā ad actū itelligēdi q ad alias res put sūt ob
 sectiue in intellectu: 7 b magis patebit infra qñ dscēdere^r ad intēones secun
 das i spāli. Et si arguit^r q tñ act^o itelligendi qstū ipm eē in sbo ē qdā vñ p
 p^odicatōē 7 sic actui itelligēdi vt ē in sbo pūit eē vñ p p^ocom. Ad b⁹ dicēdū
 aut ē dicē q actū itelligēdi eē i subō ē quoddā vñ p predicationē 7 dic q act^o
 itelligēdi ex hoc q ē in aliquo sicut in subō ē vñ p p^ocom. nā vñ ē quod act^o i
 telligēdi q ē i subō 7 ipm eē subō potest accipi vñ vñtate q ē per p^ocom. s3 hāc
 vñtate nullā istoz h3 nisi ex hoc q ē obine i intellectu qz vñ p predicationē siue
 ipm abstractū nō ē in aliquo sicut in subō qstū ad istā vñtate. sed tātū ē in intel
 lectu 7 talis vñtas tā ipm eē in sbo q ipm actui itelligēdi q ē i subō pūit tātū
 put sūt obine in intellectu. Sic g^o vñ mibi q nulla fa intēio siue accipiat^r ab
 stracte siue pcrete ē act^o itelligēdi. nā itēioalitas i abstr^o q^m ad b q ē eē itē^m
 formalit^r iporat ē rō p^odcā rei itellecte ad actū itelligēdi tā p^oia itēioē q i fa
 vt sepe dcm ē q nō est act^o itelligēdi itē^o at fa pcrete dca. s. illud cui p^odcā in
 tēioalitas attribuit^r sūt nō ē act^o itelligēdi sic pbatū est p p^odcās rōes: sed
 est illud q pseq^r rē put ē obine i intellectu. puta esse abstractū vel sup^o vel ge
 n^o vel esse spēm vel aliqd tale de qb⁹ qd sit mag⁹ i spāli ifra patebit 7 sic patet
 ad qōem. qz. s. nulla itē^o fa ē act^o itelligēdi. CAd p^m in opp^m dcm q illa rō
 pcedit ab insufficienti. qz esse rōis nō solū pōt accipi p p^o rōali vel ei⁹ actu. s3 et
 p eo q seq^r rez. put est obine i intellectu sic est esse abstractū vel sup^o vel eē in
 feri⁹ vel esse gen^o 7 p^ofilia q nec dnt pōm rōnalem nec actū itelligēdi. quid autē
 d^o vltēri⁹ in eadē rōe q pō rōalis nō pōt esse i fa intē^o qz est i genē determinato
 s. in genē q^olitas eadez rōe seq^r qd nec act^o itelligēdi. potest eē fa inten^o qa
 sicut dicet^r in solutiōe vltimi argumenti act^o itelligēdi. s. ē i genere q^olitas. Ad
 scdm dcm q nō o3 qd illud quo excludūt p intē^m non māt fa inten^o etiaz in
 apprehensiōe sic secūda intē^o nā illo quoz rōis depēdent ex alio nō manet
 in apprehensiōe illo alio p intē^m excluso sicut accūs vt accūs nō manet exclu
 so p intē^m subō l3 accūs nō sit subm nec ecōuerso 7 p^omitas nō manet i intelle

etu excludit filiatiōe cū tñ pñitas non sit filiatio nec ecōuerso 7 q2 se intentio
 nes sūt quedā hūitūdes 7 quedā separatiōes siue abstractiōis pñtes illud qđ in
 telligitur vt ē obīue in intellectu. ideo rō h2 intentionū dependet ab intellectu
 7 pp hoc se intentiones non pñt manere in apprehensiōe excludo actu intelligē
 di illud at qđ accipitur ad pbatōem illius maioris. s. q vnūquodq3 pñt māe
 re in apprehensiōe excludo oī eo qđ est diuersū ab eo non est v2 vñ vt pñt pa
 tere ex dictis mīor at 7 si sit vera tam scđa pbatio q2 ad ea probandū indu
 citur non v3: quia per hoc posset probari quod actus intelligendi eēt d rōe fre
 vel aque a moto actu itelligendi nulla res manet in apprehensione: quia non
 manet apprehensio saltem in intellectu. Et ideo dicendum q actum intelligē
 di dupliciter contingit excludi. s. vel qñtū ad esse vel qñtū ad itelligibili. Si pño
 modo excludatur actus intelligendi nulla res manet in apprehensione intelle
 ctina d qua loquimur quia nec apprehensio manet. Si aut excludatur sō mō
 . s. qñtū ad itelligi. ita. s. q actus intelligendi non itelligatur sic multa pos
 sunt manere in apprehensione excludo actu intelligendi. nā multa possunt mā
 nere 7 itelligi in apprehensione non intellectu actu intelligendi siue non itel
 lecta apprehensione 7 multa ēt que non manet in apprehensione excludo sic
 actu intelligendi sicut sūt oīa illa quoz rō dependet ab actu intelligendi dato
 q non sit actui intelligendi 7 talia sūt se intentiones quia earum rō dependet
 ab actu itelligendi: 7 non possūt itelligi nō intellectu explicite vel implicite actu
 itelligendi. **C** Ad tertiū dōm q esse rationis q est secūda itenō non dicit aliq
 cēntiā nec aliqñ actū reale exītem i aliquo subīue. Sed dicit quēdam hūitū
 nem rationis pñtem rem vt est obīue in intellectu 7 illud esse est ens fm quid
 sicut esse in po^a est esse fm quid l3 non sit per oīa simile. dicendum ergo ad for
 mā argumenti qñ qñtū v2 esse rōis sit aliqd esse aut nullū esse q esse rōis est
 aliqd esse fm qđ 7 nullum esse simpliciter. q2 formaliter loquendo non dicit ali
 quā nām realem: 7 qñ dñ vltra q tūc sequerē q qđā esse non eēt esse dicendū
 q nō seqtur q simpliciter quoddā esse nō esset esse: sed bñ seqtur q qđdā esse h3
 quid nō est esse simpliciter 7 hoc nō est icōueniens: si aut querať v2 esse ratio
 nis dñat ab oīo nihil 7 si differt quō dñt ab eo. dicetur in 3° articulo q aut dici
 tur q si esse rōis nō est esse reale seqret qđ nec po^a realis sit ens reale dōm q
 ens rōis pñt accipi vel p esse eēntie po^a rōalis vel p eo q rem cōseqt put est
 obīue i intellectu sic esse vñ vel abstractū: 7 tūc dōm q si esse rōis pño modo
 non esset esse reale: nec po^a rōalis esset esse reale. q2 tale esse est idēz re cuz po^a
 rōnali. S3 si ponat q fm esse ratōnis q. s. pseqtur rem put est obīue i intellectu
 non sit esse reale nō se q po^a reale non sit ens reale: s3 q hūitudo obiecti ad ipsā
 vel ad suū actū non sit ens reale 7 hoc v2 est. **C** Ad 4^m dicendū q in maiori
 est falsa ad pbatōez dicē^m q sit act⁹ itelligēdi si p se s3 logice tūc eē fa intē^o
 non erit per se subīū siue pñm 7 per se obīū ei⁹ imo tūc lo^o pñderabit de fa
 intentiōe vt de eo q h3 attributiōez ad p se subīū eius. nā ea que seqt res itel
 lectas vt sūt obīue i intellectu hñt attributiōez ad actū itelligēdi 7 marie h3 q cō
 siderat a logice si at ponat q logica sūt de his itēdib⁹ vt d pño 7 p se s3o tūc
 logica nō erit d actu itelligēdi vt d suo 7 p se s3o: s3 deterabit d actu itelligēdi
 sic de cā sui subī eo mō quo cā pñt eē in talib⁹ que hñt tñ esse rōis i qñtū. s. scđa

intentio dependet ab actu rōis. qz. s. nō pseq̃ res nisi put sūt obine i intellectu.
C Ad quītū dōm sicut esse i intellectu siue eē rōis pōt accipi vel p actū intelligē
di vī p eo qd pseq̃ res vt sūt obine i intellectu. ita ēt ipsū eē p̃dicabilitatis siue
eē p̃dicatū pōt accipi vī p actu quo aliqd p̃dicat siue enūciatur de aliq° vel p
bitib⁹ q̃ pseq̃ res vt rñdēt talib⁹ actib⁹ intelligēdi sicut qñ dī for. ē hō int for.
7 hōiem est qdā bitudo 7 sibi 7 p̃dicati 7 supioris 7 inferioris. 7 tales bitudies
sūt se itentīdes nō āt ipsi act⁹ intelligēdi. **C** Ad sextū dōm q act⁹ itelligēdi ē
qdā q̃litas exīis in genē q̃litis 7 reducīt ad tertiā spēs q̃litis. s. ad passio
nem. nā oīs q̃litas siue sit q̃litas sensibil siue act⁹ sensīdī vī itelligēdi q̃ non bz
eē firū i sbo: s; i quoddā fieri. 7 trāfitu reducīt ad q̃litem que dī pa°. **C** Rñ
āt illa sup̃ posita non vī valere. nā actus intelligēdi l; sic actio alic⁹ agēt⁹ q̃ ē
cā effectiua ei⁹ 7 passio alic⁹ recipiētis ipm tñ ipse act⁹ intelligēdi fm se ē qd
dā accēs abso^m 7 qdā for^a abso^m q̃ vt mibi vī pōt poni i a° gñe q̃ i gñe q̃litis

A D secundū sic proceditur 7 arguitur q scda intentio sit aliqd
reale exīis in intellectu sicut in sbo qz abstractū dicit fam itētiōez
sed eē abstractū dicit aliquā rem siue aliqd reale exīis in intellectu
sicut in sbo. g° 7c. maior p3. qz abstractū vīe 7 p̃silia dicuntur secū
das intentiones. minor pbat qz illud qd sit ab intellectu agente 7
afan^e in intellectu possibili ē aliqd reale exīis in intellectu possibili. sicut in sbo
nā illa actio est nālis terminata ad aliqūē naturalez realē: sed p actionē inte^a a
gentis sicut i intellectu possibili aliqd abstractū a. fan^e vt oēs pcedunt. g° eē ab
stractū dicit aliqd reale exīis in intellectu sicut in sbo. 7 sic p3 maior. **C** Pre
terea in oī actiōi reali p̃suppōite sbo aut acqritur aliq̃ forma siue aliqs actus
realis in aliquo sicut in sbo. s. in sbo q̃ p̃supponit: sed fm p̃mē. inte^a facit vī
tatē i reb⁹. ergo in ista actione aliqua forma siue aliquis act⁹ realis acquiritur
in aliquo sicut in sbo. s. in sbo q̃ p̃supponit. aut g° in re extra aut in intellectu
non in re extra qz vīe non bz esse in re relinquītur g° qd vīitas sit aliqua res ac
quisita in intellectu sicut in sbo per actiōem istam que facit vīitatem. **C** Pre
illud qd concipit mens de re vī ptinere ad scdas intentiones qz pceptus men
tis vī eē quedam intentio: sed pcept⁹ mentis vī esse aliqd reale exīis in intel
lectu sicut in subō. g° 7c. **C** Pre^a in eo in quo est veritas sicut in subō est secun
da intentio sicut in subō. nā vt vī veritas ptinet ad secūdas intentiones. s; veri
tas est quedam res existens in intellectu sicut in subiecto. g° 7c. **C** In p̃tritiū est
quia illud qd distinguitur contra omne esse reale non est alia res existens in
intellectu sicut in subiecto. Sed secunda intentio est huiusmodi. Nam esse rati
onis q̃ importat secunda intentio distinguitur contra eus diuisum in decem
predicamta q̃ qdē ens p̃phendit oē esse reale g° 7c. **C** Pre^a. si aliq̃ fa inten^o
esset res alia exīis i intellectu sic i subō h marie esset vīe q̃ marie negat esse in re
extra aīaz. s; vīe n̄ dīc aliqd exīis i intellectu sic i subō: qz oē q̃ est i aliq° intelle
ctu retiet sic i subō est vnū nūero q̃ est esse vnū realr: s; vīe non dicit aliqd vnū
nūero. g° 7c. **C** Rñ ad istā qdēm dñt qdā q̃ se itentiones q̃s vocam^r abstra^m
vīe. 7 p̃silia sūt qdā res exītes i intellectu sic i sbo: s; h est dīa: int̃ ponentes istā
pōem qd dicūt istas fas itentiones est species intelligibiles. Alij vō dicunt qd
nt pcept⁹ mentis q̃s mens de reb⁹ format. qñ rerū diffinitiones p̃cipit i b° tñ

conueniunt utriq; q talia. s. species vel conceptus h3 aliquam realitatem dicant
tñ non dicat rem existentē in genere. nam quia excedat entitates generis sicut
deus dicitur nō ēē in genere quia entitatem cuiuslibet generis excedit. sed qz d
ficiunt ab entitate. vñ nō hñt ita entitatem perfectā que ad entitatem generis
attingit. C Ista at nō videntur mihi vera. 7 primo nō videt mihi verū quātuz
ad hoc q dicūt q talia deficiūt ab entitate generis: 2º quātum ad hoc q dñt
qitellia sunt secūde intentiones q̄s dicim⁹ abstractum: vñ vel aliquid tale: p
mū. s. q ista nō deficiāt ab entitate generis ostendo duplici rōne: prima sumit
ex comparatiōe istaruz ad accētia corporali a 7 absoluta: 7 est talis: nō minus
perfecta entitas conuenit accēti subitātie spūalis q̄ accēti corporalis. S3
accētia corporū hñt ita imperfectā entitatem q attingunt ad entitatem gene
ris accētiū. ergo accētia sbe spūalis pertingit ad entitatem generis quā
entitas debet generib⁹ accētiuz: sed predicta accētia sub accētia subitātie spi
ritualis. s. anime intellectiue. ergo predicta accētia. s. spēs 7 conceptus: pertin
gūt ad entitatem generis accētiū s3 ē ergo dñe q deficiant ab entitate ge
neris: minor p3 de se. s. q accētia corporū attingūt ad entitatem generis 7 sūt
in genere maiorē facili. pbo: quia sicut subñi ad subiectū. ita accēti ad accē
tiū: sed subñi spūalis est perfecta q̄ subiectū. corporalis. ergo 7c. Secūda
rō sumitur ex comparatione predictoz accētiū ad relatiōes: 7 est talis oīs
forma absoluta habet entitatem perfectā q̄cunq; relatiōe quia saltem loquen
do in creaturis reso. minimū h3 de entitate: sed relatio habz tñ de entitate q
attingit ad entitatē alicui⁹ generis entitū realium. ergo oīs forma absoluta per
tingit ad eā perfectam entitatem q̄tum requirit genus entis realis. Sed predi
cta accētia. s. spēs intelligibilis 7 conceptus sunt quedam forme absolute nō vt
sunt relationes. ergo attingūt ad entitatem alicuius generis realis. si dicat ad
hoc q non sequitur ex his q predcā accētia aīe sine in aliquo genere: quia nō sūt
in genere relationis cum non sint relationes nec in genere absolutoz. qz h3 nō
deficiant ab entitate deficiūt tñ ab entitate generū absolutoz. hoc non valet. p
mo qa i ratione precedēte ostensum est q predicta accētia hñt perfectiorē
entitatem quocunq; accēti corporali: pstat autē multa accētia corporali ēē
in genere 7 habere tā perfectā entitatem q̄ta requirit genus entis realis: imo
q̄tum mihi videtur oē accēti reale tam corporū q̄ quorūcūq; maior ē i ali
quo genere entium vel formaliter vt spēs generis vel sicut dñe vel sicut pñci
eius q est spēs generis: 2º quia scda intentio 7 ens rationis q distinguitur cō
tra ens diuīsum i decē predicamēta deficit a quocūq; entitate existente in quocū
q; genere alioq; nō distingueretur ptra ens cōe diuīsum in decē predicamen
ta sicut deficiens a toto ambito predicti entis: sed probatū ē nūc q predcā accē
tia nō deficiūt ab oī entitate existēte in quocūq; genere imo excedunt entita
tem alicuius generis saltem generis relatiōis. put probatū est. ergo siue ponat
ur in genere siue nō. nō potest esse q sit secūda intentio siue ens rōnis distinctuz
ptra omne esse reale 7 deficiens ab entitate oīs generis. scdm aut q predcā ac
cētia v3 spēs 7 conceptus nō sint secūde itentiois que sūt abstractum vñ gen⁹
spēs 7 pñcia. p3 facili etia per istam ratiōem vltimo factam quia predice
intētiōes deficiūt ab entitate oīs generis nisi sic spēs 7 conceptus vt ostensuz ē

p duo vltima media p que pbatū est q actus itelligendi nō est fa inten^o q est
 eē abstractū vel eē vīe vel aliqd p simili. qz sicut ibi dictū est abstractū qd est fa
 iten^o nō est realit separātū ab indiuiduis puenientis sub re itellcā sicut hō in cōi
 accept^o q dī eē quoddā abstractū a singlarib^o nō est realit separat^o ab indiuiduis
 boīs. s. a sor. 7 pla. p dca at accētia sūt sepata realit adiectis in diuiduis. 7 hoc in
 tellig^m est qn dē spēs vel pceptus nō sūt obā itellcā: sed alie res puta qn
 aliqs itelligit equū spēs 7 pcept^o eq in intellectu sūt realit sepata ad indiuiduis
 eq: similis etiā sicut ibi dē ē de actu itelligēdi q nō est vniuersalis p pccōez. ita
 ē spēs 7 pcept^o nō sunt vīa p p dicationēz qle est vniuersale q dī secūda iten^o
 s3 sunt vniuersalia p repntatiōes inqstū indeterminate 7 vlr repntat aliqd i cōi
 7 hoc dico p dīcādo ista vt sūt in aliquo deterito itellcū sicut in subō vt p n^m
 cognitiōis vel vt cognitiō ipa q dico pp pceptū qui fm quosdā est realit ipse
 act^o itelligēdi: s3 vt sūt qdā obā itellcā pnt esse vniuersale p pccōm: sicut qn in
 telligo pceptū in gnāli pcept^o sic acceptus est qdā vniuersale p pccōm: 7 ex b
 nō hī q aliqd realit exīs in itellcū sicut in subō sit vniuersale p p dicationem
 vt est i itellcū sicut in subō. s3 bñ hī q illud qd est obiectiue in itellcū siue sit
 cōceptus siue aliquid pōr esse vniuersale p p dicationem 7 fa intē^o si cōt supra
 diffūse de actu itelligēdi dictum ē: 7 hoc est dicere q se intentiones non sunt
 itellcū nisi obīue. Est aut notādū q nō ē intē^o mea dicere q qn hō vel equ^o vel
 aliquid tale itelligit vlr 7 indeterminate q hoc vel homo vel equ^o qui itelligit
 sit fa intētiō: imo est pīa intē^o pcretiue dca: vt pōt patē ex supiorib^o. Sed ei^o
 vniuersalitas siue indeterminā ē fa intē^o de quo magis infra patebit qn d his
 age^o in spālī: bec. n. determinatiō 7 vltas nō puenit boī vel eq^o nisi put ē obīue
 in itellcū siue b singulari. l. illo 7 id iste se itētōes dñr pūire reb^o vt sūt obīue
 in itellcū p ista pz ad qōnem. s. q intētōes se non sunt aliqd realit exīs in it
 tellectu sicut in sbo. **C**Ad p^m ergo in o pp^m dōm q aliqd dicitur eē abstractū
 vel sepatum dupliciter: vno mō fm rē: 7 illo mō illud q ē in itellcū sic in sbo
 ē sepātū ab indiuiduis sub re itellcā sicut ē pceptus mētis: vel act^o itelligēdi:
 7 abstractū isto mō nō dicit fm intētōez sicut ē nec scia que ē hī^o realit separat^o
 ab oībus indiuiduis rei scibilis de qua ē illa scia ē fa intētō. Alio^o dī abstra^m
 siue sepātū s3 rōem sicut homo dicit aliqd abstractū a sor. 7 pla. 7 tale qstū ad
 suā abstractiōem dīc scdām intētōem 7 tale nō ē in itellcū sicut in sbo. Sed
 ē in itellcū obīue cognoscēti sic cognitū obīcīt hō nō cognito sor. vel pla. **C**Ad
 fm dōm ad maiorē q in oī actiōe reali p supposita s3m aliquid realit acqrit i
 illo sbo p supposito: 7 qn dī in minori q itellcū agēs facit vltatē: dōm q sic
 sepe dñm ē duplex ē vniuersale. s. p repntationē. 7 sic act^o itelligēdi 7 spēs si po
 nat spēs 7 pcept^o mētis dī vniuersale: 7 vīe sic dñm nō ē fa intentio accipiēdo
 intētōnē ex pte itelligibilis 7 distinctam ptra eē reale sicut nūc accipim^o: 7 d
 tali vniuersali vīe ē qd intellect^o agēs facit vniuersalitātē siue vniuersale actio
 ne reali. **I**ta realit cāt aliquod p dccōz. s. spēm vel actū itelligēdi vel pceptū vel
 ē oīa hec: 7 ista sunt in itellcū sicut in sbo. Alio^o dī vniuersale p p dccōm 7 vni
 uersale sic nō h3 scōm realē: s3 dictū ad factiōem realē exītē in alio. nam scā i
 itellcū itellctiōe vel pceptiōe repntatē rem vniuersalit 7 determinate sicut scā
 pceptione repntatē boīez indeterminate absq3 sor. 7 pla. p se qē hoc q ē boīem

indeterminate et repositam in intellectu indeterminate et hoc non habet factiōem suam
rem sed secundum rationem sicut. n. qñ dicim⁹ q res aliqua ē scđā intellcā nō ponitur scđō
realis in illa re: ita nec qñ dī scđā vniuersalis. i. indeterminate intellcā nulla factiō
realis ē in ea: nec aliqd acquirīt in ea. dōz ergo ad formā argumēti q intē actiō
ne reali facit vniuersalitātē et vniuersale p repositatiōem q quidēz vniuersale est
qdā forma acq̄sita in intellcū sic in sbo: et illud vniuersale nō ē fa intē. S; vni
uersale p predicatiōem q est fa intē nō fit ab aliquo factiōe reali que p se ter
minet ad tale vniuersale: nec ē aliqd reale acq̄sitū in aliquo sicut i sbo. S; scđō
reali vniuersali p repositatiōem. vniuersale p pdicatiōēz pseq̄t rē put ē obīue in
intellcū cui rei sic exīti obīue i itellcū fm tale eē q bz obīue in intellcū nulla fa
ctiō pūēit. **C**ad 3^m dōm q sicut voluntas dī cā act⁹ volendi q ipa res volita:
ita ille pcept⁹ solz dīcī tā ipa pceptiō que est iū itellcū sicut in sbo qñ ipa res
itellcta que rīdet ipsi pceptiōi et neutz istoz ē fa intentiō: vñ minor simplici
est falsa. s; vez est q abstractiō siue indeterminatiō siue hoc q est eē terminū ad
q terminat act⁹ intelligēdi que pseq̄t rem pceptā siue itellctā dīcīt fam in
tentiōem. **C**ad 4^m dōm q fm quosdā vītas est fa intē et dīcīt aliquid existēs
obīue in itellctu tñ et fm istos minor est falsa. Alij at ponūt q vītas est qdā
accēs reale exīs in itellcū sicut in sbo et fm istos dicēdū esset q maior ē fal
sa qd aut istoz sit vñ nō pīnet ad nūc discurre: s; sufficit ad nūc q quocunqz
istorum dato pōt solui.

Ad 3^m sic pcedit et arguit q fa intē sit aliqd reale positiū exīs i
repx nā qz aut ē aliqd reale aut oīo nībil. Si ē aliqd reale existēs
in repx nā bī ppo^m. Si nībil sequit q vī abstractuz et pīsimilia sint
nībil et p pīs seq̄t q scīa tractās de istis tractet de nullo q ē icōue
niēs. reliq̄t gō q sit aliqd reali exīs i repx nā. **C**etererea intē fa
aut ē absolute aliquid ens reale aut fm quid. aut oīo nībil. Si dicatur p^m bēf
ppo^m. Si fm cū ens fm qd aliqd reale dicat recedens a nullo. oīz q fa inten
aliq̄ rē dicat l; diminutaz si oīo dicat nībil secuntur incommeniētia pī⁹ posi
ta et seq̄t q illa abstractū vniuersale et pīsimilia nībil significet. **C**etererea idē
q dīc pūz nō ens nō pdicat de ēte reali s; se iētōes predicet d ēte reali. gō et.
maior pz qz si illud q dīc pūz nō ens pdicaret de ente sequet q ens eēt nō ens
qd est ipōse. minor ēt pz qz se intentiōes pdicat de pīs intentiōib⁹: vt qñ dīcī
in⁹ hō est spēs. pīe at intentiōes acceptē in pcret o sic h q dīco hō vl' bos. dīt
res i repx nā exītes. gō et. **C**etererea obīū itē se bz ad intē sicut mouēs ad
motū. Itā int⁹ mouet ab obō. s; secūde intentiōes sūt qdaz itelligibilia aliqñ
nulla scīa tractaret de eis. gō scōde intentiōes nate sunt mācre intē: s; non enti
non puenit monere. oē. n. mouens mouet inq̄tū est aliqd ens actu. gō et. **C**In
driū est: qz illud q diuidit ptra ens diuisū in dēz pdicāmīta nō dīc aliq̄ enti
tatē reales i repx nā exītes: s; se itētōes sūt th'i. gō et. mouet pz qz illud q dīdīt
ptra ens dīsū i. x. pdicā nō est sba nec accēs: s; qd nō est sba nec accēs. nō dīcīt
aliq̄ entitatē reale: gō et. minor etiā pz p pbz. vi⁹ metb. vbi dīdīt ens bz rōnē cō
tra ens dīsū i. x. pdicā. se at itētōes dīt ens bz rōnē. gō et. **C**etererea si se itē
tōes sic sūt. vīe abstractū et pīsimilia qñ ad ipam vītatē vl' abstractiōem dicant
ens reale in rerūz nā exīs. seq̄t q vīe reali erit aliquid separatum diuersum re

fin
rea
rō
tell
be
1 fin
est
telli
real
act
ciā
bale
act
p
ale
to fi
em
gi
ali
ian
ger
ali
ti
li

Sed actus intelligēdi nec absolute nec vice rei intellectus acceptus ē obiectū
 q̄ intelligitur quia nullus actus intelligendi qualitercūq; acceptus potest esse
 sine primo ⁊ per se obiectum 9° 7°. **C** Secunda ratio principalis sumit̄ ex di-
 ffectōe que est inter esse rei ⁊ esse rationis quia illud q̄ convenit alicui fm̄ esse
 reale convenit ei ex natura rei ⁊ non fm̄ ratiōem ⁊ hoc p3 q2 omne esse secūdu
 rōnē distinguitur p̄tra esse secūdu rem. Sed illa relatio fundata super actus i-
 telligendi vt accipitur vice rei intellecte ē secūdu eos relatio realis. licet ha-
 beat diminutaz entitatem. ergo non d3 dici ens secundum rationem tantum
 ⁊ sic r̄lō que refertur res intellecta ad intelligentē ē r̄lō. s3 rōnem tñi q̄ falsum
 est ergo 7°. nec potest dici q̄ illa relatio que ponit̄ sic fundari super actum in-
 telligendi vt accipitur vice rei intellecte dicatur ens fm̄ rationem. q2 l3 sit ens
 reale secūdu se: non tamen ē reali illud vice: cuius accipitur sicut nisi dicūt de
 actu intelligendi qui secūdu se dicitur ē realiter actus quidā intelligendi. s3 se-
 cūdu rationes dicitur esse res intellecta quia si ponatur aliqua relatio real
 habens esse secūdu quid ⁊ diminute alia aut relatione reali que fundatur sup
 actum intelligendi ad ipsam rem intellectam fundari in ipso actu intelligendi
 put accipitur vice rei intellecte illa relatio non accipitur vice alicuius alterius
 ale: sicut accipitur ipsi actus intelligendi quia non accipit̄ nisi pro ipso ēē rela-
 to fundato super actum intelligendi sic acceptus q̄ quidē esse r̄lū est ipsa: ipa
 enim non accipitur pro ipsa re intellecta: sed ei⁹ fundamētū. s. ipse actus intelli-
 gi in quo fundatur: accipitur pro ipsa re intellecta nec etiā p̄ aliqua rōne re-
 ali fundata in re intellecta. quia nulla relatio talis ponitur. **C** Secūdo mō pōt
 intelligi q̄ relatio qua scdm̄ rationem res intellecta refertur. ad ipsam intelli-
 gens fundetur super actum intelligendi nō sit q̄ sit a liqua relatio a relatiōe re-
 ali que refertur intellectus ad rez intellectā reali. imo ead3 relatio que est rela-
 tio intelligentis illa eadem est relatio rei intellecte sed fm̄ rē est relatio intel-
 ligentis. ⁊ ideo intellectus refertur reali per eā. sed fm̄ rationem intelligendi
 est relatio rei intellecte in q̄tū res intellecta denominatur ab ea vt relata sicut
 ⁊ denotatur ab actu esse intellecta qui quidem actus intelligendi ē sūda^m ipsi
 us. **C** Hoc etiā non videtur possibile ppter quattuor rationes quarū prima su-
 mitur ex termino ad quā est relatio ⁊ ē talis. quia si relatio p̄tra refertur res in-
 tellecta ad intelligentiā ē ipsa relatio realis que est fundata super actum intel-
 ligendi seqtur q̄ relatio intelligentis ad rem intellectam non differt realiter a
 termino formali ad quā est. Sed hoc ē inconueniens ergo 7°. **C** Qui⁹ condi-
 tionalis pbo p̄sequentiam. quia per illud per quod formaliter refert̄ aliquid
 ad extremum oppo^m ē terminus ad quē illud extremū oppositum refertur ad
 ipsum sicut per illud per qd̄ pater formaliter refertur ad filium per illud idem
 formaliter ē terminus ad quā filius refertur ad patrem. pater enī in eo q̄ pat̄
 est terminus ad quā filius refertur in eo qd̄ filius. Sed scdm̄ dictum pōm re-
 latio qua formalit̄ refertur res intellecta ad intelligentē ē r̄lō sūdata sup actū in-
 telligēdi. nec p̄ consequēs differtur r̄lō que refertur intelligēs non intellectam
 ⁊ que refertur res intellectā ad intelligentē. ergo si r̄lō qua res intellecta refert̄ ad
 intelligentē ē ipsa relatio realis fundata super actum intelligēdi sequitur q̄ for-
 maliter teris ad quā ē relatio realis itelligēt nō differt re ab ipsa relatio ipsi⁹

intelligētis quia formali in termino ad quam fit ipsa relatio alterius extremi
 ut dictū est ipsa rō et sic p3 pna. pbo pns eē falsum et impossibile. quia sicut de ra
 tione rōnis rōis est esse ad aliud formaliter: ita de ratione rōnis realis ē esse
 ad aliud formaliter re. ergo impossibile ē q rō qua referē realiter intellectus ad
 rē intellectam nō dnt realiter a termino formali ad quā est: et sic p3 impossibi
 tas pntis. **C** Secūda ratio sumitur ex natura oppōis: qz nullus extremū i rōis
 debet denominari a relatione sibi opposita: nullus enim denoiatur dñs ser
 uitate nec pater filiatione: sicut nec aliqd oppositis dicitur aliqd frigidus ca
 liditate vel videns cecitate. Sed res intellecta ē extremū corlie oppositū ipsh
 itelligēti. ergo res intellecta non debet denoiari relata relatiōe reali ipsh intel
 ligentis. **C** Tertia rō sumitur ex differētia denoiatōis que ē ab iextrinseco et d
 noiationis que est ab intrinseco. **C** Ad cuius euidentiam sciendū q sunt quedaz
 denoiationes ab extrinseco sicut denoiatur effectus a causa et econuerso sic ca
 lor denoiatur solaris a cā sua et sol denoiatur caleficiens a calore q facit. Alie
 sunt denoiationes ab intrinseco vocādo intrinsecū oē q inest rei alicui subie
 sicut dicitur aliqd album ab albedine sibi inherente. et isto modo denominat
 relatio. unde l3 relatio sic ad aliud non tamē denominat illud ad aliud ad qd ē
 sed illud in quo est sicut paternitas non denoiat aliquā nisi illum in quo ē pa
 ternitas. Et ex hoc sic arguitur relatio nō denoiat nisi illud in quo est. sed rō in
 telligentis non est in re intellecta. ergo rō intelligētis non denominabit rez in
 tellectam. ita q fm eam dicatur relata. **C** Quarta rō sumitur ex hoc q isti non
 possūt saluare q relatio rei intellecte ad intelligētē sit rō rōnis. qz aliud ē rela
 tiōe aliq eē rōis rōnis et eē rōm alicuius fm rōnem quia qñ dicit aliquā rō
 ē rō rōnis intelli q illa rō non hēat aliud eē q eē fm rationē qñ autē dicitur
 q aliqua rō que ē realis ē alicui fm rōem: non intelligitur qd relatio illa ab
 solute non hēat nisi eē fm rōnem: sed q non fit rō illius relati nisi fm rōnem.
 Si g° res intellecta referatur ad intelligētē per rōnē realē fundatā sup actum
 intelligēdi: l3 posset saluari q illa rō nō sit rō reali rei intellecte tñ nō pōt sal
 uari q illa rō que ē rō rei intellecte eēt tñ ens fm rōem. vel q eēt tñ rō rōis
 qvz inconueniēs qz talis rō cōiter ponat eē rō rōnis tñ. et sic p3 q illa rō rei
 intellecte ad actū intelligēdi vel ad intelligētē nō ponat aliq rē in intellectu: nec
 ēt i re extra qz oēs pcedūt q in re intellecta nihil reale pōit ex hoc q itelligit
 et sic p3 de fo. **C** Qrtū ad 3^m. s. q fa intētio pcretiue dcā non dicat formalr lo
 quēdo aliquā entitatē realē in rez nā exntem. **C** Sciēdū q supra dcū est fa in
 tētio pcretiue dcā ē fm gen° intelligibiliū q. s. psequitur res put sūt obie in in
 tellectu sicut ē hoc q dico vlē. pdicabile. genus: spēs. et cōsimilia: modo intē
 do oñdere q talia nō dicant formaliter loquēdo aliq entitates realē. et subie
 existētē i aliquo. si enī fa intētio sic dicta dicit aliqd posituum existēs in aliq
 subie aut hoc est in intellectu aut in re extra: si in intellectu: aut dicit rem abso
 lutā aut relationem non rem absolutam. quia hoc probatum est supra in pma
 qōne de fa itentiōe et fa que imēdiate pcedit istam nec pōt ēt dicere rōnem
 fundatā in intellectu mediāte actu vel spē. et hoc oñdo duplt rōne pna sumit
 ex pte rōnis fundate in intellectu mediāte actu vel spē: et est talis. qz illa rō aut
 rō q referē intellis ad rē intellectā: aut econuerso nō pōt eē rō q itelligēs referē

ad re intellectā: qz illa relatio ē rlo realis fm at intētionē dnt ens rōnis diuis
sum ē ens reale: nec pōt ēē ecōuerso. s. q illa rlo sit qua res intellectā referat ad
intelligētē. qz modo imēdiate probatū ē q res intellectā non referat ad intelligē
tem p rōnē fundatā sup aliquid exns in intellectu sicut in sbo. ergo intē^o fa cō
cretue dicta nō ē aliq rlo fūdata in actu intelligēdi vlt spē in aliquo existente in
intellectu sic i sbo. **C** Scda ratio sumitur ex pte se intētionis ē talis: qz fa
intētio puta vlt: genus: spēs: ē p silia nō dicāt habitudinē intelligētis ad rem i
tellectam nisi econuerso. S3 ois rlo fundata sup actum intelligēdi vel spēs i
telligibilem ē relatio qua refertur intellus ad re intellectā vel ecōuerso. ergo ē
cetera. maior p dicit p3 qdum ad oēs scdas intētiōes excepta ipsa intētiona
litate que ē ē quedam intētio mō quo infra manifestabitur. nam vlt. gen^o spe
cies: ē p silia dicunt habitudinē ad ea de quib^o pōat. Constat aut q illa de qb^o
talita pōt non sūt actus intelligēdi vel spēs intelligibilis nisi quādo ipse actus
intelligēdi est illud quod intelligitur. ergo rē. minor etiā qdum ad ppo^m pri
net facilius p3: quia ois relatio fundata sup actū intelligēdi vel spēs itelligibi
lem vel ē relatio repñtātis ad repñtātū vel ē relatio effectus ad causam relatio
autē repñtationis ad repñtātum est relatio intelligētis ad re intellectā repñta
ret ē act^o intelligendi vt ē effectus ad re intellectam cū ponat p obiectū mo
ueat siue autē ponatur q obiectum mouet siue nō: illa relatio actus intelligen
di vt ē effect^o nihil fac ad ppo^m: qz illa rlo realis illa de qb^o querim^o. s. scde
intētionē dicunt ens rōnis tātū: ē iō nulla relatio qua pertinet ad scdas intē
tiones pōt fundari in intellectu nisi illa que ē intelligētis ad re intellectam vel
ecōuerso: ē sic qdum facit ad ppositū p3 minor: nō pōt ēē dici q scda inten
tio dicatur aliquā entitatē reale in re natura exntē ppter duo. primo quis si
vltas ē abstractum ē cōsimilia pueniūt rebus fm suum ēē reale extra animas
sequeretur q cēt nulla sepata in re sicut posuit plato: hoc at ē falsum ē a pbo
improbātū. ergo rē. Scdo quia nullus ponit q in re intellecta qdum ad esse q
habet extra animam ponatur aliquid reale ex hoc q intelligitur alioquin quā
do aliquis obm intelligitur de nouo aliquid reale existēs in ipso sicut in subō
acquiratur ei de nouo qd ē falsum. ē sicut p3 de tertio. s. q scde intentiones si
ue accipiantur pro ipsa intentionalitate siue pro illis quibus attribuitur ipsa i
tentionalitas non dicunt aliquam entitatem realem subine in aliquo exntem:
ē hoc qnātum ad suum formale significatum: **C** Qdum autem ad quartū quo
modo predicta. s. secunde intentiones differant ab omnino nihil supponit q
formaliter loquendo non dicat aliquam entitatem realem iū aliquo subiecti
ue existentem. Sciendum q inter predicta ē omnino nihil potest inueniri dīa
ē ex parte rei intellecte ē ex parte ipsius intellectus: ē primo videndum est quo
mō inueniatur ex parte rei intellecte. Ad cuius euidentiam sciendum q cum ita
sit q secunde intētionē dicāt bitudines quadā que vt dcm ē psequitur res p
vt sūt obine in intellectu talis bitudo vel ē rei ad intē^m put b q dico intē^o dicit
bitudiez rei put ē termin^o actus: vt supra dcm ē: vel ē bitudo rei intellecte
ad re intellectā: sic hoc q dico gen^o: spēs: p dicitū ē subm ē p silia. Si prio mō
sic p3: qd illud ens rōnis q b q dico intētio noiat supponit aliquid esse reale
qdum ad illud q prio intelligit. nā prio p^m q teriat actū itelligēdi op3 q sit ens

reale non ens enim nō pōt intelligi nisi p̄intelligatur ens sicut nec priuatio nō
 intelligitur nisi p̄ intelligatur habitus eē. ergo terminus ad quā terminat̄ act⁹
 intelligēdi: licz formalit̄ nullam entitatē ponat in re intellecta tamē saltē quan-
 tum ad p̄ intellecta supponit entitatē realem rei intellecte: oīo autem nihil
 nec formaliter aliquid ponit nec aliquid supponit. **Q**uantum ad alia intel-
 lecta que priuationē vel puram negationem important. sicut hic q̄ dico non
 ens licz non ponatur formalit̄ aliquā entitatē nec supponant p̄cise q̄tūm ad
 absolutam negationē ⁊ hoc ex parte rei intellecte: ex parte tamen intellect⁹ sup-
 ponunt aliquam entitatem sicut iam dicitur. Si autem loquamur de intērio-
 nibus que dicunt habitudinem rei intellecte ad rem intellectā sicut h̄ q̄ di-
 co genus: spēs: p̄dicatum ⁊ consimilia: q̄tūm ad aliqua idem ē de his sicut d̄
 p̄missis: que scilz dicunt habitudines rei intellecte ad intelle^m quia in eis quis
 b⁹ conuēiat. primo supponunt aliquam entitatē p̄imum p̄dicatum ⁊ p̄imum
 subiectum. naz propositiones primo intellecte oportz q̄ formētur de entibus
 realibus p̄positionis aut ē secundarie possunt formari de non ente: vt dicēdo
 nihil ē nihil: vt chimera ē chimera ⁊ tunc nec possunt formalit̄ aliquam entis-
 tatē: nec ēt supponunt ex parte rei intellecte. sed supponunt entitatē que est ex
 parte intellectus modo quo iam dicitur. **A**lia autē sunt q̄ ⁊ si non ponāt for-
 malit̄ aliquam entitatem in re intellecta tam entitatē realē supponunt sicut sūt
 omnia quinqz p̄dicabilia eē enim genus ⁊ eē spēm licz nullam entitatē ponāt
 formalit̄ in eo de quo dicuntur. tamē supponunt entitatē realē in eis d̄ quibus
 dicuntur. nam eē spēs alicuius generis non conuēit aliquibus nisi dicant diuer-
 sas formas siue diuerfas entitates formaliter differentes: nec similiter eē ge-
 nus dicit alicui nisi ei q̄ dicit̄ aliquā entitatē talibus diuerfis formalit̄ conue-
 niētē. **U**nde si in priuationibus accipitur genus ⁊ spēs hoc non ē proprie sed
 scdm similitudinem siue fm attributionē ad positiua inquātū priuationes puz-
 ta in sensibilitas ⁊ surditas ⁊ cecitas se habēt ad modum habitus visus ⁊ sen-
 sus auditus rōi. pprie in sensibilitas nō ē genus ad cecitatē ⁊ surditatem: quia
 in talibus proprie non ē gēus nec spēs: ⁊ q̄tūm ad hoc similis ē de dīis pro-
 prie ⁊ accidēte de quorum quolz postea queretur in sp̄ali quomodo conuēiat
 eis ratio intētionis secunde. Ex parte ēt ipsius intellcūs potest poni differētia
 int̄ p̄dicta ⁊ omnino nihil nō quidē q̄ talia dicāt aliquā entitatem formaliter
 loquēdo q̄ sit in intellectu sicut i subiecto: sed quia talia non conueniunt entī
 vel etiam nō entī nisi p̄supposito actu quo talia rep̄ntantur ⁊ q̄ talia sic vel sit
 puta vnīuersalit̄ vt particularit̄ rep̄ntatur. **A**d cuius enīdētiā sciēdum q̄
 ad hoc q̄ aliqd dicat̄ recedat ab omniūo nihil nō oportz q̄ formalit̄ loquēdo
 dicat entitatē aliquam s̄ sufficit q̄ supponat: ita quod illud nō possit conuēi-
 re alicui nisi quādam entitatē reali supposita ⁊ hoc patz tam i positiuis quaz
 i priuatiuis. In positiuis quidam vt cum dicimus q̄ aliquid ē ens in potētia
 tātum. nō sic ē itelligēdum q̄ illud quod ē i potētia tātum sit in sua entitate ac-
 tuali in rerum natura: ⁊ q̄ sit in ipsa potentia iam ipsaz informās: s̄ ex hoc ipso
 q̄ potētia qua aliqua forma est possibilis: dicitur etiam ipsa forma que nō est
 actū in rerum natura esse in potētia siue possibilis. in q̄ eē sit in potētia nihil
 aliud est q̄ potētiā quādam esse in rerum natura scdm q̄ illud dicitur

po sibile. nec verificaret de tali qd eēt pole nisi eēt potētia illa i rex nā. 7 filii ē
 nō pueret alicui eē inte^m obine loquēdo vel eē abstractū nisi eēt aliq^s act⁹ i tel
 ligēdi in rex nā cui⁹ obm dīcet terminare actū intelligēdi v^t esse sic abstractū.
 In p^uatiuis inuenit aliquid recedere ab oio nihil ex hoc qd saltez materialiter
 supponit aliquid sicut dicitur qd cecum non ē nihil. qz supponit subm^u 7 similit^r
 scōe intēiones que dicūtur entia rōnis supponit aliq^s entitatem reales vel ex
 parte int⁹ tū: vt qn non ens intell^r ipm non ens eē intēionē primā vel eē ob
 iectum inte⁹ supponit actum intelligēdi qui ē res vera vel ex parte rei intelle
 cte sit⁹ 7 inte⁹: sicut gen⁹ spēs que nō pueniūt nisi rebus: 7 sicut primū inte^m p^u
 subm^u 7 p^umū p^udicatū. quia p^umū qd natū est occurrēt intellectui siue simplici si
 ue p^uposito. opz esse rem aliquam verā. **C** Sed tunc videtur sequi quedā diffi
 cultas. s. qd oio nihil nō possit intelligi. Si enī oē qd intelligit ex h^o ipso qd intell^r
 bz esse rōnis iam recedit ab oio nihil: 7 per p^uas videt seq qd oio nihil non pos
 sit intelligi. Et ad hoc dico qd imo oio nihil pōt intelligi q^u ad hoc qd obm qd
 intelligitur qnqz ab aliquo sit ipz nihil. **C** Ad illud qd obijcit dōz qd aliqd itell^r
 sine alio duplici pōt accipi. vno mō vt dicat^r itelligi sine eo quo itellcō sic hō i
 eo qd hō nō pōt intelligi: nō intellecto rōnali. pōt tū intelligi sine colore. qz nō
 cointellecto colore pōt hō itelligi: 7 illo mō oio nihil pōt itelligi sine aliquo eē
 cointellecto: sic qn aliq^s format cōceptōez de hoc qd dico nihil ipse intell^r ipz
 nihil siue ipam nihil entitatē. ita qd in suo formali obō nō includit aliq^s entitas
 positue sed negatiue tū. **C** Alio modo potest aliquid intelligi sine alio nō qui
 dē cointellecto: sed coexistente. 7 isto modo oio nihil nō potest intelligi sine ali
 quo esse. quia impossibile est qd nihil intelligatur 7 non sit actus intelligēdi si
 cut impossibile est qd aliquid intelligatur 7 non sit intellect⁹: l³ aliquis possit i
 telligi non cointellecto intellectu vel actu intelligēdi. Sed adhuc contra hoc
 posset obijci: quia qn oio nihil intelligitur. quero vtrum illud qd intelligit dū
 intelligitur habet aliquod esse aut non habet aliquod esse. Si habet aliqd esse
 sequitur qd illud quod intelligitur non est omnino nihil. quia quod habet aliqd
 eē nō ē oio nihil. Si autē dicatur qd non habet aliquod eē sequitur qd illud quod
 intelligitur. non habet esse rōis ēt dū intelligitur quod est cōtra premissa: quia
 ex hoc ipso qd aliquid ē termin⁹ ad quā vt ad obiectum terminatur actus intel
 ligēdi habet saltem esse rationis. **C** Et ad hoc dicendum qd quādo aliquid ne
 gatur de eo quod intelligitur negatio potest fieri ad ipsū: vel in ordine ad actū
 intelligēdi vel simpliciter. verbi gratia. si aliquis intelligit hominē qui est al
 bis non intellecta eius albedine dupliciter pōt negari albedo de eo. s. vt i or
 dine ad intellectum. vt. s. dēt intelligi qd albedo non cadit cum homine in app
 bensione: 7 sic v^e potest negari albedo de homine qui intelligit: vt quando dō
 qd iste homo non intelligit hominem album. i. nō intelligit hominem cum albe
 dine. **C** Alio modo potest negari de eo albedo nō quidem in ordine ad intelle
 ctum: sed absolute vt si dīetur qd homo qui intelligit nōn est albus 7 sic esset
 falsū. qz l³ hō nō intelligat cū sua albedie: tū hō qd intelligit fm rē bz albedinē
 sit qn oio nihil intelligit qn querit vtz illud. qd intell^r bz aliqd eē vel non si q
 ratur in ordine ad actū intelligēdi dōm qd non qz qn aliq^s intelligit oio nihil
 nulluz eē cadit in apprehensione. ita qd apprehēdat cū eo: qz l³ ita sit qd quādo

nihil oio apdrehendit verū sit dicere qd ipsi oio nihil puenit intelligi. tā hoc
 ipz qd ē oio inibil intelligi n cadit sub apphensiōe cū oio nihil non enī opz qd q
 intelligit nō entitatē intelligat se itelligere illā nō entitatē vel illā nō entitatez
 eē nō intelligi. Si āt querat absolute vtrū qn intellr nō nihil illud oio itellr ha
 beat aliqd eē sibi pueniēs ex hoc qd intelligit dōm qd sic. s. eē rōnis 7 quando
 dī qd seqt qd tunc illud qd intelligit nō ē oio nihil excludēs oē eē. dōm quod
 imo qd ad illud qd cadit in apphensiōe qz ipm eē rōnis non cadit cū nihil cuz
 ipsa apprehensiōe. vt dcm ē. ita sicut quādo intelligit hō alb⁹ nō intellecta al
 bedine sua. vey est dicere qd hō qui intelligitur ē albus quia absolute sibi pue
 nit albedo: 7 vey ē dicere qd tunc nō intelligit hō alb⁹ p iuncti accipiēdo: qz
 nō intelligitur cū sua albedine. ita ē qn aliquis apprehendit ipsum nihil veruz
 est dicere qd illud qd intelligitur hz aliqd eē rōnis quia in qd conuenit ei qd
 intelligit ex hoc ipso puenit sibi eē rōnis: 7 tūc vey est dicere qd ipm nihil sine
 aliquo eē intelligitur accipiēdo p iunctim: qz ipsum nihil sine aliquo cadit sibi
 apprehensiōe. qz illud eē rōnis qd sibi puenit nō cadit cum ipso sub apprehen
 siōe: 7 sic pz de qrtō: **C** Ex pmissis pōt faciliter rīderi ad rōnes in oppo^m.
C Ad p^m g^o dōm qd eē rōnis siue ipsa scda intētiō nec ens formalit ponēs ali
 quā rōnem vel entitatē in re: nā: nec est oio nihil excludēs oē eē sicut eē pura
 negō nihil ponēs vel supponēs. s. ē ens fm qd mō quo iā exponit in solutiōe
 sequētis argumēti. **C** Ad scdm dōm qd ens rōis dicit eē scdm qd: s. eē scdm
 qd dupliciter pōt accipi. vno mō p eo qd dicit formaliter aliquā entitatē i re:
 nā exntē dimīnuttā cū sicut mā dī ens scd3 qd 7 similiter accūs dicitur ens fm
 qd respctū sbe 7 isto mō ens rōis siue secūda itē nō dicit ens secūdu qd. Alio
 mō dī ens secūdu qd qd recedēs a pura negōne entitatis qd 7 si formaliter nō
 dicat entitatē exntem in re: nā: tū eam supponit ita qd nō pōt verificari de ali
 quo nisi illa entitate presupposita sicut possibile: l3 non dicat ipsam potentiaz
 in recto qz ppe loquēdo ipm possibile nō ē ipsa pō: sed ē illud ad quod po^a
 hz ordinē. ita qd nō verificaret de eo eē possi^a nisi p supposita po^a in reruz nā
 7 illo mō eē rōnis vel ens rōis 7 secūda itē dnt eē secūdu quid nisi qd i hoc
 dnt qd l3 illud quod ē possibile qd dnt tū ē possibile non ponit entitatē formalit
 exntē in re: nā: entitas tū illa qd dicit quandoqz ē in re: nā in esse suo qd pōt
 ita qd tūc nō solū hz eē ex alia entitate qd supponit. s. ē qd ad suā entitatez
 que qnqz formaliter sit in re: natura: sed solam supponit 7 iō non hz esse rece
 dens a nihil ab entitate qd formaliter dicit. sed tū ab entitate qd supponit siue
 ex parte rei intellecte siue ex parte intelligentis modo quo predictum est.
C Ad tertiū dōm nō eēt idem aliqz terminū significare directe negationē en
 titat3 sicut hoc qd dico. nō hō vel nō lapis. 7 dicer ter^m significare aliquid qd
 formaliter loquēdo nō ponit aliquā entitatē realē qz nō o3 quod illud cuius si
 gnicatū formale nō pōt aliqz entitatē in re: natura dicat formaliter negati
 onē entitatis real3: sicut eē obīue in intellectu qd ad illud eē nō signit forma
 liter aliqz entitatē realē exntem in re: nā. nec tū significat negationē entis: si ē
 significat hoc qd dico: nō ens vel non entitas. si g^o loquimur de his q dnt dire
 cte negōm entis tūc aut dnt negōm determinati entis: vt hoc qd dico cecus vel
 nō vidēs. aut dnt vniuersalit negōm entis sicut hoc quod dico nō ens si dicāt

negōm determinati entis poterunt predicare de aliquo ente in p̄creto non in abstracto. Nam v̄e p̄t dici de hoīe carente visu quod ē cecus vel carens visu. **C** Sed nō p̄t dici q̄ sit cecitas carētem visus. Si āt dicat̄ vniuersalit̄ negōz entis vt hoc quod dico nō ens vel nō cecitas nec in abstracto nec in p̄creto poterūt verificari de aliquo ente reali. vnde nullū ens reale p̄t dici vniuersaliter nō ens vel carēt entitas. Si āt sint talia quaz̄ s̄ḡtū formale nō dicat̄ entitatē extēte i rex nā. Sed sup̄pōit sicut h̄ q̄ ē eē obīue in intellectu vel h̄ q̄ est eē abstractum vel sepatū a singularib⁹ talia q̄dem de ente reali possit predicare in p̄creto dicēdo hoc ē abstractū. vel hoc est habens esse rationis : sed in abstracto nō possunt verificari de ente reali vñ nullum ens reale dicēs formalit̄ entitatē reale ē eē rōnis vel abst⁹ vel vltas : s̄ .n. nullū ens reale sit bitudo rōis q̄ n̄bīl p̄t n̄bīl tñ p̄bībet ens reale p̄cretie denoiari i bitudine ad aliqūd secundus r̄m rōis tñ. **C** Ad q̄rtū dicēdū q̄ nō o3 quod oē quod itelligit̄ moueat itē^m loquēdo ēt de intellectu q̄ a reb⁹ mouet̄ ad itelligēdū aliqñ negōnes ⁊ p̄uōnes nō possēt itelligi : q̄ talia cū dicāt nō entitatē formalr nō p̄t mouere. S3 sufficit quod illa q̄ p̄ nata sūt occurrēt intellectu moueat itē^m p̄rio qdā ad cognitionē sui ⁊ deinde ad cognitionē aliōz : ⁊ sic ēt ē i p̄posito. nā res extra me fātasinate mouet ad cognoscēdū se p̄rio q̄rtū ad suū eē reale ⁊ deinde q̄rtū ad tales itētiōes q̄ res p̄sequūt̄. put sūt obīue in intellectu modo quo expositum ē supra ⁊ sic p3 ad q̄nēin ⁊ ad alia argumēta.

Ad q̄rtū sic p̄cedit ⁊ arguitur q̄ ens rōnis siue secūda itē^o non sit tñ relatio rōnis quia sicut alia predican̄ta dñt ens reale ita predican̄tū relatiōis. dicit ens reale. S3 nō p̄cedit̄ de alijs predican̄tis q̄ sint entia rōnis q̄ non ponit̄ q̄ sit aliq̄ s̄ba rōnis vel aliqua q̄litas rationis. g^o nec potest poni vt v̄ relatio rationis nec p̄ p̄ns itētio secūda potest dici vere relatio rōnis. **C** p̄re^a. abstractū vel sepatū a singularibus dicit̄ secūdas itētiōnes siue entia rationis : sed talia nō vidēt̄ dicere relationem. sed magis p̄uationem. ergo secūda intentio non semper dicit̄ relationem rationis. **C** p̄re^a. vñ i suo s̄ḡto formali non ip̄ortat relationem : s3 dicit̄ idiuisionē siue diuisionis p̄uationē : s3 vñ in gñe vel sp̄e est secūda itē^o. g^o non ois secūda itētio dicit̄ relationē rationis. **C** p̄re^a. sicut inuēit̄ relatio. s3 relationē itelligēti tñ ita inuēit̄ q̄litas s3 rōez itelligēdi tñ. s3 secūda itē^o ē illud q̄ ē ens secūdū relationē tñ. g^o non ois se^a itē^o dic̄ r̄lōnē rōis. mior p3 ex supradictis : q̄ supra frequēt̄ dñm ē secūde itētiōes dñr illa q̄ s̄ḡnt ea q̄ p̄sequūt̄ res. p̄ ut sūt obīue i intellectu talia āt sūt entia rōis. g^o ⁊ c. maior āt p̄bat̄ q̄ illud quod p̄dicat̄ i q̄le dic̄ q̄litatē s3 rē v̄ fm rōm. s3 dñā p̄dicat̄ i q̄le. g^o o3 q̄ dicat̄ v̄ fm rē v̄ rōnē itelligēdi q̄litatē : nō fm rē. q̄ ip̄ole ē qd̄ saltē ois dñā dicat̄ q̄litem fm rē : sic p3 de dñis s̄be. g^o o3 dicere q̄ alique dñe dicāt̄ q̄litatē secūdū rōnez tñ. ⁊ sic p3 maior : ⁊ p̄ p̄ns seq̄nr̄ p̄ p̄ncipal. s. q̄ ois fa itē^o dicit̄ relationē rōnis. **C** In p̄rium ē dictum cōe q̄ secūde itētiōes dñt q̄sdā bitudines. ita etiāz p̄t argui. q̄ in nullo alio genus inuenitur aliqūd dici secūdū rē ⁊ aliq̄d s3 relationē nisi in gñe relationis. Nam bñ ē quedā r̄lō rei ⁊ quedā relatio rationis. nō āt dī qdā s̄ba v̄ q̄litas v̄ q̄t̄itas rōis : g^o vt v̄ ens rōis in solo gñe r̄lōnis i uenit̄. **C** Rñ^o ad euidentia istī q̄nōis p̄mo itēdo distinguere d̄ noib⁹ s̄ḡntib⁹

entia rōis siue fas intētiōes. Scđo intēdo descēdere ad qđem. 3° ponā quedā
 siue qđdā ad declarandū ppo^m. **C**ōtū ad p^m sciēdū q sūt quedā noīa signifi
 cantia entia rōis siue ipas itētiōes pcretie acceptas q significāt puōni : sic hoc
 q dico abstractū siue hoc q dico vnū gñe vl spē abstractū: nec dī aliqd ex h q ē
 obīue in itellu: pter aliq qb^o in re pūngunt sic cū intelli bō nō intellectis for.
 7 pla. vnū vō, spē vel genere dī p puōnem dīay. diuidētū in spēs vl puōm eay
 qb^o spēs diuidit. vnū. n. ē ens in diuisum. Alia sūt noīa q signī pcretie sicut ge
 nus: spēs: p dicatū: 7 sūm: 7 filia: nō q illa sūm rez aliqd formalit ponāt i ali
 quo sicut in sbo: s3 tñ sūm rōnē. vt supra dcm ē: 7 hoc sufficiat ad nunc de pzo.
Cōtū ad sūm sciēdū pmo q illa que significant pūatiue sicut abstractū vnū
 gñe vel spē: nō vī mibi significare rōnem q cūq rei vl rōnis. Cui^o rō ē : qz for
 male significatū termini significātis puatiue nō ē aliqd pōm : sed tlia noīa. vt
 dictū ē. significāt puōem ergo 7 c. **C**ōtū at ad ea que dnt pōm mō quo supradī
 ctum ē : sicut gen^o spēs: vel filia pueniēt dnt significare quasdā rōnes siue ha
 bitudines. Ad cui^o euidentia sciēdū q p dca entia rōnis sicut nō sūt sba nec qua
 litas. ita nec sūt rōnes reales in genere rōnis exītes 7 hoc p3 ex dictis. qz ta
 lia nō dnt aliqd ens reale exīs in dcō p dcamēto. tñ l3 non sūt rōnes reales.
 magis tñ assīant rōnib^o q alijs entib^o 7 min^o recedunt a rōe rōnis q a rōne
 alioy p dcamētoy. Cui^o rō ponit suū ex pte rōnis 7 ex parte entis rōnis ex pte
 quidē rōnis qz illud q dicit ens rōnis tñ maiore silitudinē h3 ad illud q mī
 nimū h3 de entitate reali: 7 per pns min^o recedit ab ei^o rōne: s3 sūm oēs int oīa
 p dcamēta rō min^o h3 de entitate. g^o illud q dicit ens rōis tñ magis assīatur
 rōni quācūqz alijs p dcamēto 7 min^o recedit a rōne ei^o. Et ex pte entis rōis p
 hoc sic oñdi: qz illud q dicit aliqd absolutū puenit ei cui^o ē circūscripta bitudi
 ne ad aliqd extrinsecū: s3 entia rōnis nō pueniūt reb^o de quib^o dnt circūscripta
 bitudine ad aliqd extrinsecū: qz nō pueniūt reb^o nisi put sūt obīue in intellectu
 vel simplr apphēdētē rē vl pparātē vnā rem alteri. puta p dcamēto sbo vl supi^o
 iferiori. pp qđ nō pnt dīe aliqd positiuuz nisi vel bitudine rei intellecte ad actū
 intelligēdi vel bitudine vni^o rei intellecte ad aliā rē intellectā. put. s. sūt obīue
 in intellectu ppante vnū alteri: 7 sic aliquo mō p3 de sbo. Ad maiore at. euidentia
 pmissoy volo declarare duo. p mū ē quod l3 oīa entia rōnis psequūt res tantū
 put sūt obīue in intellectu. non tñ omnia entia rōnis dnt bitudines. imo qdaz
 vt dcm dicāt puōnes: qz l3 nō pnt eē sine tali bitudie non tñ formalit dnt tales
 bitudines. illa. n. que sūt vnū sūm rē pnt eē obīue in intellectu siue inuicē: ex quo
 seqt quedā puō sūm rōnem tñ: qz sūm rē nō sūt siue inuicē: sed in positiuis. vt
 dcm ē nullū eē rōnis formalit pōt dicere nisi bitudine rei intellecte ad intē^m
 vel bitudine vni^o rei intellecte ad aliā rē intellectā put ab intellectu vna res cō
 paratur alteri. Scđo q volo declarare ē qz l3 eē ens rōis tñ nō pueniat alicui
 absoluto. puta sbe qtitati vel qlitati simplicif tñ eē ens sūm rōnez attribuitur
 qñqz alicui absolutū nō sup p mū sed sūm quid. vñ l3 nulla sba vel nulla qualis
 tas sit ens rōnis simplicif loquēdo: tamē dicim^o q iusticia dei que ē eius sba
 sit qlitas sūm rōnem siue sūm nr3 modū intelligēdi. nec per hoc intendimus
 dicere vel qđ iusticia dei simplr sit ens rōis. vel qđ alia qlitas sit simplr ens rō
 nis: s3 itēdum^o dicere q vnū absolutū pūit alteri absoluto s3 qđ. i. sūm q dant

similitudinē in d^m s^m modū n^m intelligēdi p^m intelligim⁹ s^m a^m dei vel sue iusticie s^m
 ap^d nos i reb⁹ notis nobis p^msuppōit s^m a^m qualitati 7 cu^m accēti: tñ nec substan
 tia nec q^litas ē simpliciter ens rōis: sicut. n. ens diminutū puenit ei q^l simplr
 nō ē ens sicut esse in po^a puenit nūc simpliciter antirpo q^l vex ē simpliciter dice
 re q^l antirps ē ens in po^a. ita ē ens diminutū nō puenit enti simpliciter nisi scōs
 quid sicut dicim⁹ q^l ens actu simpliciter ē in po^a scōm quid: nō at dicim⁹ q^l sim
 pliciter sit in po^a 7 sic bitudines p^mdicte nō dñt ens diminutū in quo i questōes
 pcedēti exposita fuit s^m sūt simpliciter entia rōis tñ: s^m nullū absolutū est sim
 pliciter ens rōis. Notādū tñ qd^l iusticia vel s^m a^m dei nō sit simplici ē ens rōis
 tñ inf iusticia 7 s^m a^m dei ē dare bitudinē rōis que solum ens rōis dicit sicut
 qñq³ dicim⁹ q^l in p^mde ad inte^m n^m iusticia i deo p^msupponit s^m a^m p^msupponē
 7 p^msuppōi dñt ens rōis tñ 7 illa nō dicūt alia absoluta formaliter. sed bitu
 dines p^msupponētis ad p^msuppo^m 7 p^msuppositū ad p^msupponēs. **C**Ad p^mimū g^o
 in oppo^m dōm q^l sic p³ ex dēis nullū ens alic⁹ p^mdicamti ē ens rōis: q^l p^mdicte
 bitudines nō sūt rōnes exētes i p^mdicamento rōis. tñ maiorem pueniētiam
 hñt entia rōis cū p^mdicamto rōis q^l cū alijs. vt oñsum ē mō. 7 iō l³ q^l tñ ad h
 pueniant oīa p^mdicamta q^l nullū eorū dicit ens rōis tñ. tñ q^l tñ ad hoc differūt
 qd^l rō p^mdicamti relatōis min⁹ repugnat entib⁹ rōis q^l rō alioz. **C**Ad secūduz
 dōm q^l illa rō pbat qd^l nō oīa entia rōis dñt q^l aliqua dicūt formalr p^muonem
 sed nō pbat quin oīa entia rōis que dñt positue dicāt bitudines nūc autē nō
 ē concessum nisi de entib⁹ rōis que dicūt positue q^l dicant bitudines q^l
 idē v³ ad tertium. **C**Ad quartā dicēdū q^l maior est falsa. **C**Ad 5^m dicēdū
 ad maiorem q^l est falsa ad p^mbōm maioris dicēdum qd^l illud qd^l predicatur in
 quale dicit qualitatem 7 quando dicitur qd^l omnis differētia predicatur i^lgle.
 dicēdum ad hoc qd^l verum est: 7 vlt⁹ q^l oīs dīa dicit qualitatem 7 quando
 dicitur vltra qd^l nō oīs dīa dicit q^llitatē que sit qualitas scōm rē dico qd^l falsū
 est. immo oīs differētia dicit qualitatem que est qualitas scōdū rem: sed vex
 est qd^l nō omnis differētia dicit qualitatem que est determinatū p^mdicatū acci
 dentis nec scōdum rem nec scōdum ratiōem. vnde corporeum vel icorporeū
 sensibile vel insensibile nō dicūt qualitatem que est determinatū p^mdicamto ac
 cidētis. sed dñt qualitatem uocādo qualitātē oēm formas q^l formalit⁹ dī aliqd
 eē tale. vñ q^lle put dīa p^mdicat i quale 7 q^lle put puenit p^mdicato 7 deteriatio acci
 dētis: nō sūt sic accipiēdū q^l vñū dicat q^llitatē fm rē 7 aliud scōm ratiōem. imo
 vtrūq³ dicit qualitatez scōm rē: s^m verum ē qd^l qualitas put dīa dicit quale:
 7 p^mout determinatū gen⁹ accēti s^m dicit q^lle nō signat qualitātē vniuoce s^m equo
 ce vel analogice vtrōbiq³ tñ signat rem veram sicut etiam corpus q^l significat
 compositū i genere sbe: 7 corp⁹ qd^l significat tertiā dimensionē vtrōbiq³ signat
 rem verā l³ equiuoce. Si autē obijciatur cōtra hoc qd^l cum differētia dicat ens
 rationis sicut 7 alia p^mdicabilia 7 per pñs q^lle qd^l iporat dīa est quale scōm
 rōem 7 nō scōm rem dicēdum qd^l l³ dīa dicat ens rōis in q^lstum ē quoddam
 p^mdicabile quia esse p^mdicabile dicit mere ens rōis tñ quale qd^l iporat p^m dif
 ferētiā nō op³ qd^l sit ens tñ scōm rōnem. sed p^mdicabilitas vel vnitas qua
 dīa dicitur vnū p^mdicabile pueniēs multis est ens rōis: 7 de hoc magis dī
 cetur infra in spālī 7 sic ad rōnes p³.

Ad quintū sic pceditur 7 arguitur qd rō rei intellecte ad intellectū
nō sit secūda intētio. qz illud qd ē cōe tam pzie qd secūde intentioni
nō d3 dici determinate secūda intētio: sed rō rei intellecte ad intel
lectum ē hīdī. ergo rē. maior p3 qz illud qd est 2° pluribus nō de
bet dici determinate alter eoz qz iam nō ēēt 2° plurib⁹. minor ē
satis p3 ex dictis qz supra dcm̄ est frequēter qd itēntionalitas secūdū qd aliqd d3
pzia vel secūda intētio ē hīdū rei intellecte ad intē^m put. s. ē termin⁹ ad quas
terminatur tendētia intē⁹ prout. s. intē⁹ accipitur vt tendēs in obrī intē^m. 7 hoc
secūdū rōnem intelligēdi quia secūdū rez nō est actio trāsiens. Si dicat⁹ ad
hoc qd predicta hīdū est predicta intentionalitas in abstracto qz aliqd vi
citur pzia vel secūda intētio. ita qd in abstracto nō determinat sibi pziā vel
secūdam intentionem. Sed accipiēdo in concreto intentionem est secūda in
tētio tū qd tū. s. ipsamet intentionalitas ē quoddam intelligibile natū ter
minare actum intelligēdi secūdario in qd tū intellectus reflectitur sup actū
suum 7 super hīdū sūi obiecti. Contra quia qua rōne pzia intētio
nalitas abstracte accepta secūdū qd res extra dicitur pzia intētio concrete
potest ēē res intellecta: 7 esse fundamētū secūde intēntionalitatis eadem ratiōe
secūda potest esse fundamētū tertie. 7 tertia quarta. 7 sic in infinitum: sed po
nere pcessum in infinitum ē inconueniēs. ergo rē. ¶ Preterea. illud qd psequit⁹
rem vt obīue in intellectu psequitur rem vt ē intellecta: qz esse obīue in intellectu ē
rē intē^m. i. ēē rem intē^m. Sed illud qd psequitur rem vt ē intellecta nō puenit ei qd
nō est intē^m. g^o qd psequitur rē vt ē obīue in intellectu non conuenit ei qd non est
intē^m: sed secūde intēntiōis psequit⁹ res vt sunt obīue in intellectu. ergo se in
tēntiōes vel ēē secūda intēntiōem nō puenit ei qd nō est intē^m. Sed hīdū obiecti i
tellecti ad ipm̄ intē^m nō h3 ratiōē itellecti. qz respū null⁹ act⁹ cognoscēdi ob
iectū p se cognitū pōt ēē hīdū obī. g^o vt vī hīdū rei intellecte ad intē^m non
ē secūda intētio. ¶ Pre^o logic⁹ determinat de his intēntiōib⁹: s3 non vī qd ipse
deteriet de tali hīdūne qz pdicabilia de qbus ipse determinat. puta gen⁹ spe
cies 7 ē ipa pdic⁹ 7 scibilia nō dnt hīdūne rei intē⁹ ad ipm̄ intē^m. imino vidē
tur dicē hīdūne vni⁹ rei intellecte ad liam rē intē^m. g^o rē. ¶ In pziū ē qz si
cut sepe dcm̄ ē. illud qd dicit ens rōis tū ē secūda intētio: s3 hīdū rei intellecte
ad intē^m ē h⁹ i. qz pstat qd talis hīdū nō ē hīdū realis: s3 rōis tū. g^o rē.
¶ Pre^o aut ē pzia intē⁹ aut secūda aut nulla: pzia nō pōt ēē: qz pzie itēntiōes
dnt ens reale extra aiām vel affirmatiue vel negatiue: vt supra dcm̄ ē: talis autē
hīdū non dicit ens reale extra aiām: nec affirmatiue nec negatiue nec potest
esse nulla intē⁹: qz oī ei qd itelligitur puenit ēē intē⁹ aliquo mō. s. pcretiue relin
gtur. ergo qd pzedcā hīdū sit itētio sic. ¶ Rñ^o ad istam questionē d3 qd sicut
supra frequēter fuit dcm̄ itētio. put se t3 ex parte rei intellecte dupli⁹ accipitur
vno modo in abstracto. s. ipsa itēntionalitas secūdū quā res intellecta dicitur cō
cretiue pzia vel secūda intētio. Alio mō i pcreto. put ipsa res intellecta in qua
fundatur talis itēntionalitas d3 pzia vel secūda itētio. put. s. dicim⁹ qd homo
dicit pziā itēntiōē. s. pcretiue dictā: spēs vō secūda. qñ ergo queritur vtrum
hīdū rei intellecte ad intē^m sit itētio pzia vel secūda: si questio itelligitur
de itēntiōe in abstracto: sic talis hīdū nec determinate est pzia intētio silr

nec est determinate secūda itētio: sed dicit quoddā p^o utriqz. nam itēcionalitas
abstracte accepta secūdū q^o oē quod itelligit^r denoiatur p^ocretiue p^oima inten-
tio vel secūda est ipsa bitudo rei intellecte ad inte^m. s. put terminat tendentiam
actus itelligēdi. Sed illa itētio abstracte accepta s^m q^o oē q^o dicitur p^ocretie
itētio p^oma vel secūda h^o denoiari p^ocretiue itentio nō dicit i abstracto vel solā
p^omā itētionē vel solam secūdam: alioquid nō denoiaret eē q^o p^ocretiue d^o iten-
ergo p^oredcā bitudo nō dicit tū itētiōem p^omā vel tū itētionē secūdam si ac-
cipiatur in abstracto: et hic satis pbat. p^oima rō ad hāc p^ote scāz. Si at accipia-
tur itentio p^ocretiue tūc p^oredcā bitudo rei intellecte ad inte^m dicit tātū secūdam
itētiōem. **C**Ad e^o emidētiā sciēdū q^o q^oactus itelligēdi pōt reflecti se sup se saltē
sup illud q^o est eiusdē generis secū q^o iō dico q^o h^o volo diffinire. v^oz idē actū i
telligēdi nūero sit reflexibilis sup se ipm. ita q^o ipse idē nūero sit q^o itelligit^r: et
quō etiā itelligitur. et potest ēt reflecti super bitudinē sui obi ad ipsū et iō ipa itē-
tionalitas abstracte accepta q^o aliqua res d^onomiatur p^ocretiue dicta vt qū d^oms
q^o homo dicit p^oimam itētiōem p^ocretiue eius bitudo ad inte^m dicit p^oimam
intentionē i abstracto potest itelligi et esse fundatū eiusdē alterius intentio-
nalitatis et si se habebit in rōne eiusdē itelligibilis habentis habitudinem ad
intelligēdū. et erit itentio p^ocretiue dēa: et sic itelligēdo q^om de itētionē icōcre-
to i q^ostūm talis habitudo nō solum potest accipi ipsa bitudo obi sed et vt ipz
obiū habēs bitudinem t^olis habitudo dicit tū secūdam itētionē p^ocretiue ac-
cipiēdo et hoc p^oz ex his que supius dicta sunt: quia sicut supra dictum est p^oia
itētio: secūda p^ocretie accepta accipitur penes duplex genus itelligibilium:
quorum p^oimum dicit esse reale extra animam: s^m nō dicit entia rationis q^o con-
sequuntur: rez put est obiectiue in intellectu. ita q^o p^oimum genus itelligibilium
dicitur p^oima itētio p^ocretiue: sed p^oredcā bitudo rei intellecte ad intellectum vt
de se p^oz p^oinet ad secūdū gen^o itelligibiliū. q^o dicit mere ens rōis p^ois rem: vt
ē obiectiue i intellectu. g^o p^oredcā bitudo put accipit^r vt q^odā itelligibile et accipiēdo
itētiōem p^ocretie ē dicta secūda itētio: sed forte p^o hoc possz aliqs obijcere quia
non videtur q^o idem possit esse abstractum et denominās et p^ocretum denomi-
tum sicut albedini non p^ouenit q^o sit albedo denominans et album denmiatum
et ad hoc posset p^oimo dici q^o nō est simile de formis realib^o quas opz diffinire
a s^obis que denoiatur per eas et de intentionibus. quia nō potest fieri reflexio i
realibus sicut in eis que pertinent ad denominationem. vnde etiam forte ali-
qui concedūt q^o eadez res est actus itelligēdi denominās et actus denoiat^r
si ponatur q^o idem ille actus itelligēdi sit res intellecta. Aliter potest dici
q^o h^o idē et respcū eiusdē non possit eē denominās et denominatum idem tamē
respectu diuersorum potest eē denoians et denoiatū: sicut v^oritas denoiinat
s^obaz q^ostū: et ipsa denoiatur. puta a qualitate quādo dicit^r curua vel alba sic ipa
intentionalitas abstracta que denominatur rem p^oimo intellectam esse inten-
tionem concretue dictam prout accipitur vt q^odā itelligibile denomina-
bitur non quidem a se ipsa. Sed a quadam alia intentionalitate que consequi-
tur ipaz put ē obiū itelle sicut et ipsa p^osequebat^r rē p^ori^o intellectā. et sic p^oz ad q^oz
CAd p^om^o ergo in oppo^m dōm q^o illa solō data. s. q^o ila habitudo est intentio
sa p^ocretiue accepta est bona. **C**Ad scōm q^o obijcit^r p^ora hoc dōm q^o non ē in-

conueniens in actib⁹ rōis posse pcedere in infinitū i pticulari reflectēdo vnum
sup alter: vt q^d aliq^s prio itelligit lapidē 7 postea itellit se itelligere lapidē:
7 postea itelligit illū actū fm quo itellēxit se itelligere lapidē: 7 tertium 7
q^{rtū}. 7 sic in infinitum 7 sili in bitib⁹ p^{ntib⁹} inte^m obnī ad q^d nouū actū intel
ligēdi seqtur noua bitudo. Ad tertiu^m dōm q^d nō o³ q^d illud q^d seqt^r rem vt ē
intellecta siue vt ē obīue in intellectu sit inte^m. s³ verū est q^d nō pōt puenire alicui
nisi sit inte^m. qⁿ g^o dⁱ q^d illud q^d pseqtur rem vt ē intellectā nō puenit ei q^d nō est
inte^m dōm q^d illud q^d pseqt^r rē vt ē intellecta nō puenit alicui sicut passio con
uenit subō nisi illi rei que ē intellecta: 7 iō denoiari ab aliqua intentionalitate nō
pueit nisi ei q^d itellit 7 cui vt intellectu illa intēionalitas attribuit. nō aut^m o³
q^d illa intēionalitas q^d rei itellecte attribuit. sit obnī inte^m. Sic ēt in passionib⁹
realib⁹ q^d psequūt^r res in eē reali passio ē extra rōm sibi p q^d sibi ē sibi: ita etiā
7 in passionib⁹ q^d psequūt^r res in eē rōis sicut ē bitudo ad inte^m passio: puta ha
bitudo ad inte^m ē extra rōem intellecti s³ q^d b⁹ i: quia res per hoc q^d ē intellecta
ē fundamētū talis bitudinis rōis. Est at^m sciēdū q^d l³ entia rōis que conse
quūt^r res intellectas vt intellectu sūt: nō o³ q^d sint intellectu ex hoc ipso q^d cō
seqt^r res intellectas vt intellectu sūt: imo magis oppo^m. tū nulli eoz pueit dici
pcretiue inte^m nisi sit inte^m: nā sicut supra dēi^m ē pcretie dⁱ aliqd^m pria v^t scda i
ten^o: q² ē fundamētū bitudinis ad inte^m vt qdā termin⁹ ad quē terminat^r actus
itelligēdi: ita q^d se intētiōes 7 hnt pseq^r res intellectas 7 ex hoc nō hnt q^d sint i
tellecta: s³ sūt passionē re⁹ itellā⁹ 7 sunt qdā intelligibilia nata intelli⁹ intel
lectu reflexo. 7 sic p^m gen⁹ intelligibiliū dⁱ pcretie priua inte^m nō qⁿ ē: s³ quan
do itelli⁹. ita ēt fm gen⁹ itelligibiliū. s. ens rōis ē fa inte^m pcretiue dēā non qⁿ
pseqt^r rē itellcā⁹ cui⁹ ē passio: s³ qⁿ itelli⁹. Ad q^{rtū} dōm q^d minor ē falsa. q²
logicus tractat de p^dcā bitudie: imo forte formalis rō sui obi est ipsa bitudo.
vnde p^dcabile dicibile enūciabile 7 p^dsilia de q^{b⁹} h³ logic⁹ determinare ipor²
tant dictā bitudinē: 7 qⁿ dⁱ q^d nō q² p^dcabile nō ipor²at bitudinē nisi ad sibi
vel ad scibile: dōm q^d imo. nā p^dcabile nō solū ipor²at bitudinē ad sibi³ siue ad
scibile. sed etiam ad actum anime quo vnū natum est predicari de altero: sicut 7
dicibile non solū dici bitudine⁹ ad illud de quo dicitur sed etiam ad actus dⁱ
cendi qui ē actus inte^m.

Ad sextū sic pceditur 7 arguit^r q^d sola bitudo rei intellectu ad inte^m
sit fa intētiō. q² fa intētiō ē illud q^d pseqt^r rē itellcā vt intellectu ē
Sed inte^m vt inte^m nō ipor²at bitudinē nisi ad intelligentē. ergo
sola bitudo rei intellectu ad itellntis ē fa intentio. maior p³ ex su⁹
p^ddictis. minor ēt fat⁹ dⁱ se p³: q² sic itellns vt itelligēs nō ipor²at bitudinē nisi ad
rē itellcā⁹ vt itellcā: ita eōuerso v^t q^d res itellcā nō ipor²at bitudinē nisi ad itel
ligētē. C^o p³re⁹ illd^m solū v^t eē fa itētiō q^d ablato nulla fa itē^m māet: s³ ablata h³
tudie rei intellectu ad ite^m nulla fa itē^m manet. g^o rē. maior p³ q² illud q^d puenit
plurib⁹ pōt manere quocūq^s illo⁹ ablato. Si g^o aliquid quo ablato nō manet
fa inte^m. v^t q^d illi soli pueniat fa itē^m. minor ēt fat⁹ p³. q² illud q^d pseqt^r rē vt est
obīue i intellectu nō māet ablata bitudie obi intellectu ad inte^m. S³ ois fa itē^m est
h³ i. g^o rē. C^o p³re⁹ ois bitudo aut ē rei ad rē s³ eē reale q^d h³ extra aīaz. aut rei
ad aīaz. aut aīe ad rem. s³ bitudo rei ad rem fm eē q^d h³ extra animam cum sit

habitudo realis sicut est paternitas vel filiatio nō pertz ad secūdam intētiō-
 nem que dicit ens rōnis nec etiam habitudo anie ad rē dicit secūdam intētiō-
 nem quia habitudo anie ad rem fundatur sup actum vel habitum aie put scia
 refertur ad scibile vel sciens ad scitum: et talis habitudo est habitudo realis:
 nec dicit tñ ens rōnis reliquit g^o q sola habitudo rei intellecte ad aiam est se-
 cūda intētiō: sed talis habitudo est bitudo rei intellecte ad intellectū ergo rē.
C In cōtrarium ē q sicut oñsum est supra quedam sunt entis rōnia que dicūt
 priuationes sicut abstractū et vnū genere vel spē: sed illud q formaliter dicit pri-
 uationem nō dicit habitudinē ergo rē. **C** Preterea genus dicit habitudinē
 ad spēm et econuerso. et similiter ēt p̄dicatū dicit habitudinē ad subiectum et
 econuerso: sed tales bitudines nō sunt bitudines rei intellecte ad intellectū. imo
 sūt bitudines rei intellecte ad intē^m vel ad aliā rē intellectā. ergo bitudo q̄ ipoz
 tant p̄dictā non ē bitudo rei intellecte ad intellectū. sed p̄dicta puta genus
 vel spēs dicūt secūdas intētiōnes. ergo nō sola habitudo rei intellecte ad actū
 intelligēdi ē secūda intētiō. **C** Respondeo ad euidentiam b^o qōnis sciēdum q si
 cut frequēter dictum est: intētiō ēt prout h agitur de intentione dupliciter ac-
 cipitur. s. abstractie et p̄cretie. Si ergo accipitur intētiō in abstracto ipsa. s. inten-
 tionalitas fm quā aliquid dicitur p̄cretiue intētiō prima v^t secūda intentio sic
 bitudo rei intellecte ad intellectū et solū talis bitudo est intentio sic dicta tam
 prima quā secūda. Si autē intētiō accipiat in p̄creto sic accipiendo intentio
 nē. p̄dictā habitudo nec aliqua intentio prima nec ipsa sola est intentio scda.
C Prīmū istorum. s. q sola p̄dicta bitudo sit causa pria q̄ secūda intentio ab-
 stracte accepta satis p̄z ex eis que supra frequēter dicta sunt. nā supra frequē-
 ter dictū ē q intētiō in abstracto accepta que denoiat ipsa intelligibilia eē pri-
 mam vel secūdam intētiōnem in p̄creto est habitudo ad actum intelligēdi put
 terminat tēdentiam actus intelligēdi put tendit in obiectum vt incognitū hic
 autem ē habitudo rei intellecte ad intellectū vt de se p̄z. ergo rē. **C** Secūdum
 .s. q p̄dictā bitudo nō ē aliqua intētiō prima p̄cretiue dicta p̄z similiter sat^r fa-
 ciliter quia sicut frequēter dictum est intentio prima p̄cretiue dicta. dicit pri-
 mū genus intelligibiū illud. s. q puenit rebus scdm suum esse reale affirmatiue
 v^t negatiue circumscrip̄to suo eē i intellectu. Sed p̄dictā habitudo non ē aliqd
 tale. quia nō est aliquid pueniens rebus fm eē reale circumscrip̄to eē rōnis. imo
 vt sepe dictū ē: dicit ens rōnis formaliter loquēdo: ergo p̄dicta habitudo nō
 ē aliqua prima intētiō p̄cretiue accepta. **C** Tertiū. s. q p̄dictā habitudo nō so-
 la est scda intētiō concretīue accepta potest patere dupl^r. s. et ex his que dñt
 priuōnem sicut eē vnū genere vel spē vel abstractum quia talia formalit^r nō di-
 cunt aliquā habitudinē vt supra dictū ē: sed talia dicūt secūdas intētiōnes
 concretīue acceptas. ergo non sola habitudo p̄dicta est secūda intentio. b^o ēt
 patet ex his q̄ positīue dicunt^r. nam sicut supra dictū ē arguēdo genus quod
 dicit p̄z bitudinē ad spēm et p̄dicatū ad subiectū et econuerso. sed talis bitudo
 nō ē habitudo rei intellecte ad actum intelligēdi. ergo rē. maior p̄z. minor ēt
 p̄z. quia spēs aut genus aut fiat p̄ rebus intellcūs aut pro actu intelligēdi.
 Sed quocunqz istay dato b^r p̄pōm quia si stant p̄ rebus intellcūs tunc vnus
 habitudo eoz ad altez nō ē bitudo rei intellecte ad actum intelligēdi. Sed ē

bitudo vni⁹ rei intellecte ad aliā re intellectā put. i. accipiūt obine: vt duo qdam
 ab intellectu. idē ē sequitur si dicāt actū intelligēdi qz bitudo eoz nō erit rei in-
 tellecte ad actū intelligēdi. S; erit bitudo vni⁹ act⁹ intelligēdi ad aliū actū intelli-
 gēdi. Tñ mibi v⁹ q primū sit vez 7 nō fm. s. q bitudo generis ad spēm 7 pre-
 dicatū ad subm sit bitudo vni⁹ intellecti ad aliud intellectū 7 nō ad actū intelli-
 gēdi: tñ qdquid sit de hoc sp pūit pncipalis seqt. s. q bitudo spēi ad gen⁹: vt
 pdicatū ad subm vel ecōuerso: nō ē bitudo rei intellecte ad actum intelligēdi:
 7 sic pbat tres pclusiones accepte. **C**ad declarationē aut illoz que dcā sunt
 sciēdū q sicut inēē reali reruz extra aiām qñqz illud q ē forma denominās res-
 spectu vni⁹ pōt eē solū denoiatū respectu alteri⁹ mō quo vnuz accūs dī sūm
 alteri⁹ sicut q̄titas. puta superficies ē forma denoiāns subām 7 faciēs eā forma
 līf q̄tū 7 ipsa eadem est subm denoiatū respectū albedinis qua superficies dicitur
 alba. ita est suo modo 7 i ipsis intētionib⁹. nā illud q est intentionalitas deno-
 minās respectu vni⁹ pōt eē intētio denoiata respectu alteri⁹. nā sicut dictum ē
 ipsa bitudo rei intellecte ad intellectū put ipsa res intellecta ē finis act⁹ intelli-
 gēdi que ē itentionalitas denoiāns rem intellectā eē intentionē cōcretine di-
 ctam qñ alia ab ipsa bitudine intelligūt pōt intelligi 7 qñ talis habitudo intel-
 ligitur ipsa bitudo in q̄tum ē obm̄ intē^m est fundatum alterius bitudinis. 7 sic
 illud q respectu vnus fuit intentionalitas denominās respectu alterius fuit i-
 tentio denoiata. verbi gratia. qñ intelligit boiem bitudo boīs intellecti ad in-
 tellem ē ipsa intentionalitas abstracta fm q̄ bō intē^m pcretiue dī prima inten-
 7 ista bitudo nō ē ipm obm̄ intē^m qñ bō intelligit vt p^m 7 pse obm̄. s; ē quedam
 rō rōnis pns ipsā intellcāz. s; vltēri⁹ qz intē^m pōt reflexi sup suū actū 7 sup ba-
 bitudine q pseqt re intellectā ex hoc q intelligit talis bitudo que pri⁹ fuit rō
 rei intellecte: 7 nō res intellecta pōt postea eē obm̄ intē^m 7 sic p^m obm̄. puta bo-
 minē psequēbat quedā bitudo q erat itentionalitas denoiāns ipm pma inten-
 tionē pcretie dictā. ita ē qñ talis bitudo intelligit vt obm̄ per se intē^m psequitur
 entī quedā rō realis ad intē^m. ita q illa p^a bitudo ē fundamētū sc bitudinis et
 p pns ē denoiabil^r ab ipsa: sicut ē act⁹ intelligēdi qñqz intelligit actu reflexo: et
 tūc act⁹ q intelligit nō ē quo itelligēs itelligit: s; ē quo itē^m intelligit 7 sic dico
 q illa bitudo q ē itentionalitas abstracta siue pzia siue fa qñ intelli ē fa intē^m cō-
 cretiue dcā. qz p̄inet ad fm gen⁹ itelligibiliū. **C**S; illud q frequēt dictū ē.
 s. q intentionalitas fm q̄ dī aliqd pzia vel fa intē^m ē bitudo pdcā rei intellecte
 ad intē^m 7 nibil aliud qz pstat q gen⁹ 7 abstractū 7 vltē 7 p̄ilia dñt intētiōes i
 pcreto. g^o abstracta eoz dñt itētiōes i abstracto. s. gñalitas abstractas 7 vltas:
 S; talia nō dicūt bitudine rei intellecte ad intē^m: s; magis dñt bitudine vni⁹ rei i-
 tellecte ad aliā re itellcāz. g^o itētiōalitas iabstracto n̄ pūit solū illi bitudini: sed
 ēt alijs. **C**ad h⁹ g^o enidētiā sciēdū pzio q qñ aliqd dnoiat ab aliq for^a illud q
 a forma illa denoiat siue accipiat i pcreto siue i abstracto nō ē illa for^a q dno-
 mīat. ita q accipim⁹ sūm illi⁹ forme denoiantis circumscrip̄ta forma. vbi grā.
 bō dnoiat alb⁹ ab albedine: bō nec icōcreto nec i abstracto ē albedo. qz nec bō
 nec humāitas ē albedo: sūl^r 7 bō dī pcretie itē^m p^a nec pcretie nec abstracte ac-
 cept⁹ ē ipa intētiōalitas abstracta: sic. n. bō nō ē itētiōalitas abstracta ita nec in-
 tentionalitas. **C**Scdo sciēdū ē q itē^m dupli^r accipit. vno^o put distiguit eē itētiō

naliē ē eē reale. 7 vt dicit mere ens rōis: 7 sic intē^o q̄litercūq; accipiat: dicit for-
 malitē loquēdo ens rōis. **C** Alio^o dī itē^o terminato fm quā obm̄ cognitū dicitur
 terminare actū itelligēdi mō q̄ supra expo^m ē fm q̄ terminatiōem dī aliqd de
 noiatiē p̄ia vī fa iten^o f3 duplex gen^o itelligibilū put supi^o ē dcm̄: mō dico q̄
 intē^o p̄io mō dca puenit nō solū bitudini rei itelle ad intē^m: f3 ē bitudini vni^o
 rei itelle ad aliā rē itellectā: sic b q̄ dico vltas vel gnālitās: 7 ex eis q̄ pua-
 tiōem fm rōez dnt sicut abstractū vel aliqd tale: f3 intē^o fo mō dca non puenit.
 nec bitudini rei itelle ad intē^m i actu: si accipiat iten^o sic dca in abstracto. qz
 talis itē^o vt supra dcm̄ ē nō ē aliud nisi ipa formalis terminato fm quā obm̄ co-
 gnitū dī terminare actū itelligēdi q̄ fm rōem itelligēdi accipit vt qdā actus
 tēdens in obm̄. **M**is p̄mitti pōt rūderi ad obōez terminū q̄ si accipiat itē^o put
 est itētiōale diuidit ē eē reale sic ē itētiōez nō puenit soli bitudini: f3 si accipiat
 intē^o p̄ ipa terminatiōe act^o itelligēdi f3 q̄ vt dcm̄ ē denoiat obm̄ itelligibile p̄
 ma vel fa intē^o: itē^o sic accepta soli bitudini puenit i abstracto f3 cuilibet obī itel-
 ligibili puenit icōcreto. **E**t sciēdū q̄ ex his appet q̄ dca bitudo ē itē^o put itē^o di-
 stinguīt ē ens reale: qz tal bitudo nō pōit rō real: 7 ē itē^o put inten^o dicit
 teriationē p̄dictā act^o itelligēdi f3 q̄ denoiat obā p̄etie p̄ia vī fa itē^o 7 ex b
 vltari^o appet q̄ p̄dca bitudo ē ipa itētiōalitas abstracta fm q̄ vt mō dictū
 dicit aliqñ p̄ia vel fa itē^o p̄etie in q̄tū ē p̄dca bitudo sine teriatō obī: modo
 p̄dco 7 ē p̄etie fa intē^o in q̄tū pōt eē qdā obm̄ intē^m p̄tines ad fm gen^o in-
 itelligibilū: 7 sic p̄ ad qōnē. **A**d p̄m g^o i opp^m dcm̄ ad minozē quodl3 rei i
 telcā reduplicādo solū b q̄ ē eē intē^m nō dicat bitudinē nisi ad intē^m tñ res in
 telcā reduplicādo cū b qd ē eē intē^m mō f3 q̄ b3 cē i itellectū i bitudie ad aliā
 rē itellectā sic ē gen^o vltra itelli ipoztat q̄ itelligat vt diuisibile i mltas sp̄ez:
 bñ dīc bitudinē ad aliud q̄tū ad intē^m. s. ad aliā rē itellectā. vñ sic supra dcm̄
 ē bitudo generis ad sp̄em vel supioris ad inferi^o nō dīc directe bitudinē rei in
 itelle ad intē^m: f3 vni^o rei itelle ad aliā rē itellectā nō fm suā entitatē ab-
 solutā f3 fm modū rōnis q̄ puenit eis put sūt obine in itellectu. **A**d scōz dcm̄
 q̄ maior est falsa: nā loquēdo naturalit nō māet ens ablata subā q̄uis ens cōi-
 cat tā substantiue q̄ accētis. **A**d p̄bōem ei^o dcm̄ q̄ illud q̄ puenit plarib^o p̄t ma-
 nere quocūq; ablato illoz nisi vñū depēdent ab alio vī ipm aliquo mō suppo-
 nat: nūc at ita ē q̄ oēs alie se intētiōes p̄supponūt bitudinē rei itelle ad in-
 te^m: qz nō pueniūt reb^o nisi put sūt obine in itellectū: 7 id ablata bitudine rei in
 itelle ad intē^m auferūt ois fa itē^o p̄nt: nō at ois fa intē^o ē illa bitudo. Si autē
 quera^o vtz alie intētiōes se possint manere sine illa habitudine dico q̄ alie in-
 tētiōes manē in itellectu sine dca bitudie duplt pōt itelligi. s. vel sine ea
 eo exntē vī sine ea q̄ itellectā p̄io^o alie intētiōes nō possēt eē sine illa bitudie qz i
 possibile ē q̄ alie se intētiōes que p̄seqt rē vt ē i itellectu obine possint eē vel ēē
 itelligi sine tali bitudie exntē. qz posito q̄ aliqd itellit statiz p̄seqt tal bitudo. f3
 fo mō p̄nt alie intētiōes itelligi sine tali bitudine. i. sine ipa q̄ itellectā quia non
 opz q̄ qñ itelligit alie intētiōes se. puta intē^o vītatis vel generis q̄ intelli-
 gat dca bitudo rei itelle ad intē^m. **A**d 3^m dcm̄ q̄ illa rō p̄cedit ab insufficientē
 t i rū qz sūt qdā entia rōis q̄ directe nō dnt bitudines f3 magis p̄uōnes sicut b
 q̄ dico vñū fm rōnem: tñ qz non ois rō ē rō rei ad intē^m vel itellus ad rem

ut rei ad rem fin esse reale. imo est dare relationē rei intellecte ad rem intelle-
ctam sicut est relatio superioris ad inferius ut dictum est et hoc scōm illud q
conuenit eis. put sunt obiectiue in intellectu ex mō quo vnū intellit in habitu di-
ne ad aliud rñsiones in oppositum cōcedo.

Itē de secūda intentione q̄tum ad eius entitatem querendum ē
de ea in ordine ad primam intētiōē super quā fundatur. et p̄io
querēdum ē de secūda intētiōē in bitudine ad primum prout in
ipsa fundatur. Scōdo vtrum in se beat scōm p̄dicatiōem. i. vtrum
intētiō predicatur de re vlt̄ intētiō de itētiōe. C Quātum ad p̄m
querūtur quattuor. C Primū est vtruz aliqua intētiō immediate fundat sup
rem extra. C Secūdum ē vtrum aliqua intētiō secūda fundat super rē extra.
C Tertius vero est vtruz intētiō scōda fundatur sup primam. C Quartū ē vtruz
vna fa itētiō fūdetur sup aliam eam itētiōem.

D p̄mum sic p̄ceditur et arguitur q̄ alia itētiō immediate funde-
tur super rem extra. quia ipsa itētiō in abstracto que ē ipsa inten-
tionalitas fin quādā denoiatur intētiō prima vel secūda fūdat
immediate sup obīi intētiō. Sed obiectum intētiō qñqz est res extra
ergo rē. maior p̄ ex dictis. quia p̄dcā intētiōnalitas ut sepe dcm
est: est habitu rei intellecte ad intellectum bitudo at p̄dcā fundatur ut su-
pra dictum ē supra rem intellectā et immediate ergo rē. minor etiam satis patet
de facili. nam quādo intētiō intelligit mōm vel animal vel plantaz vel aliquid ta-
le cui obīi est res extra. nam esse reale puenit rebus extra animam ergo rē.
C Preterea. aut aliqua intētiō fundatur super rem extra aut nullū nec pōt di-
ci q̄ nulla quia esse p̄dicatū esse genus esse spēs et cōsimilia dicūt quasdā intē-
tiones que fūdat sup subāz qualitatem et quātitatem et sic de alijs que sunt
vere res hñs eē extra animam. ergo relinquitur q̄ aliqua intētiō fundetur sup
rem existentem extra aiām aut ergo mediate aut immediate. si mediate habet p̄
po. i. q̄ aliqua intētiō fūdat immediate sup rē extra aiāz. Si dicet q̄ mediate
p̄tra qz illa inten° fundetur in re illa mediate alia re. aut mediate alia re itētiō-
ne. si mediate alia re q̄ro de illa vtrū re illa intētiō fundetur super eā mediate
aut immediate. Si immediate habetur p̄positum saltem quātuz ad istam rem su-
pra q̄ ponitur dicta intētiō fundari immediate. si mediate q̄rā vtrū mediate re
vel mediate intētiōne. Si mediate re querā de illa re similiter vtrū sup ea fun-
det illa intētiō mediate vlt̄ immediate et sic erit processus in infinitum in acci-
piēdo res p̄ rem nisi ponatur aliqua res sup quā non mediate alia re funde-
tur illa intētiō. Si autem ponatur q̄ illa intētiō q̄ potest fundari sup res non
fundatur sup eam mediate alia re. S3 mediate intētiōne queram de illa intē-
tiōe. vtrū fūdet mediate vlt̄ immediate alia intētiōe et si me alia intētiōe q̄raz de illa
et erit processum in infinitum i ipsīs intētiōibus nisi detur aliqua fundari in re
non mediate alia intētiōne: relinquit ergo q̄ oportet dare aliquam intētiōē
fundatam immediate sup rem extra. Si dicatur sicut supra fuit dictum in so-
lutione cuiusdam argumēti q̄ non ē inconueniēs procedere in istis intētiō-
nibus in infinitum non oportz. quia licz accipiēdo intētiōē post intētiōem
a pte post possit eē processus in infinitum a parte post in q̄tū intelligo rē aliq̄

et postea intelligo me intelligere illam rem : et ulterius intelligo me intelligere illam
 intentionem : et sic erit. processum in infinitum impossibile tamen est quod sit in eis processus in
 infinitum. Quod ad in accepta siue preterita sunt siue sunt presentia. supposito quod a de
 terminato tempore incipiat intellectus intelligere. quia omnia que sunt inter nunc et
 sens et aliquod nunc preteritum determinate distans a presenti : oportet esse terminata.
 C. Preterea qualis est ordo in actibus intelligendi talis est ordo in ipsis inten
 tionibus. C. Sed in actibus intelligendi est talis ordo quod oportet dare aliquam actus
 intelligendi cuius obiectum per se : et primum sit res extra : quia primum obiectum in
 cuius non potest esse actus eius vel relatio sui obiecti ad ipsum. ergo sicut oportet da
 re aliquam intentionem que fundetur super extra immediate. maior pars quia tales
 intentiones consequuntur rem. put est obiective in intellectu actu intelligente
 et ideo oportet tale processum esse in eis qualis est in actibus intelligendi. minor etiam pars
 ut premissum est. C. Contra unum oppositorum non fundatur super aliud : sed esse in
 tentionali dividitur ex opposito contra esse reale : ergo intentio non fundatur super
 rem vel esse intentionale super esse reale. C. Preterea illud quod consequitur rem habet
 esse reale non est intentio : sed illud quod consequuntur rem extra persequitur rem finem
 esse reale. ergo illud quod persequitur rem extra non est intentio : sed illud quod fundatur
 super rem extra persequitur rem secundum esse extra. ergo illud quod fundatur super rem extra
 non est intentio. maior pars facilius quia illud quod consequitur rem secundum
 esse reale debet habere ens reale. Sed tale non ens est intentionale vel intentio. g.
 et minor etiam facilius pars. quia illud quod convenit rei extra animam convenit rei
 circumscripta actu siue operatione intentionis. sed quod convenit rebus circumscripta ope
 ratione intentionis convenit rebus secundum esse reale. ergo et. C. Preterea illud quod
 fundatur super rem extra animam includatur in ratione alicuius predicamenti :
 vel alicuius convenienti sub aliquo predicamento : sed esse intentionem non includi
 tur in ratione alicuius predicamenti vel alicuius convenienti sub aliquo predicamento.
 ergo et. minor pars per inductionem : quia nec in ratione substantie nec in ratione
 tatis vel qualitatis vel alicuius alterius predicamenti cadit esse intentionem nec est
 intentionem cuiuscunque speciei sub eis cōe. maior probatur quia illud quod consequitur ens
 reale includitur in ratione alicuius illorum que dividunt ens sufficienter usque ad spe
 cies specialissimas. Sed predicamenta preterita sub eis dividunt ens sufficienter usque
 ad species specialissimas. ergo illud quod consequitur ens reale includitur in ratione ali
 cuius predicamenti vel alicuius convenienti sub aliquo predicamento : sed illud quod
 fundatur super rem extra persequitur ens reale ut supra ostensum est. g. et. C. Preterea illud
 quod fundatur super rem put est obiective in intellectu non fundatur in re extra : sed omnis inten
 tio estum ad illud quod formale est esse habet. ergo et. minor pars quia illud quod convenit rei
 put est obiective in intellectu non convenit ei circumscripta operatione intentionis : et hoc de se pars : sed quod
 convenit rei extra convenit rei circumscripto operatione intentionis : hoc enim dicimus : rem in esse
 reali extra animam : quia habet esse circumscripto opere intentionis. ergo illud quod fundatur su
 per rem. put est obiective in intellectu non fundatur super rem extra. minor et facilius pars.
 quia intentionalis finem habet convenit alicui quod sit prima vel secunda intentio est ipsa habitudo
 obiecti intellectui ad ipsum intentionem : sed talis habitudo non convenit rei nisi prout est obiective in
 intellectu. ergo et. C. R. ad evidentiā istius questionis primo resumendum sunt quedam
 distinctiones supra posite. 2. respondetur ad quod sed illas distinctiones. g. primo
 d

resumēde sūt distinctiones de inten^e prout in pposito accipitur inten^o quia. s.
 intentio potest accipi in abstracto et inconcreto. Intentio in abstracto. s. ipa in-
 tentionalitas scdm qd aliquid dicitur intentio prima vel secunda est habitudo
 obiecti cogniti ad inte^m actu cognoscentes prout terminat actum intelligendi.
 itētio cōcretiue dicta est ipsum obiectum cognitum qd quidem obīi generalī:
 et prima diuisione diuiditur in duo. s. in ens reale et in ens rōnis. scdo refumen
 de sunt distinctiones de esse in intellectu et eē extra. sibi opposito quia sicut plu-
 ries premissus fuit duplr dicitur aliquid eē in intellectu. s. subīue et obīue: subīe
 dicit eē in intellectu oē illud qd ē accidens inte^o existens in eo sicut in subō siue
 sit actus intelligēdi siue spēs intelligibilis siue cuiusqz aliis bitus formaliter
 inherens intellectui et extra inte^m. p oppositū aliquid sic eē in intellectu dicitur
 eē oē illud qd nō ē in intellectu sicut in subō: et illud qd ē sic in intellectu ē ens rea-
 ale cadens sub diuisione entis realis qd diuiditur in decē predicamenta sic su-
 pra dictus fuit. Obīue vō dicitur eē in intellectu illud qd cognoscit actu ab in-
 intellectu sicut illud dī eē in p̄spectu alicui^o qd actu videt ab i^o. ¶ Scdo sciēduz
 qd ppositum dicit duplr. s. compositum huic et ppositū ex his: cōpositus p̄io
 mō pōt v̄e predicari de pte: sed ppositum scdo modo nō pōt p̄dicari de par-
 te. vbi gratia si accipiamus albedinē et superficiem! tūc dico qd si accipiam^o cō-
 positum ex his. puta ex albedine et sup̄ficie tale compositū nō posset p̄dicari d
 altera parte. vnde ista ē falsa sup̄ficie ē ipz cōpositū ex sup̄ficie et albedie sic
 falsum ē qd mā ē ipsum compositum ex materia forma. Si autem accipiamus
 compositum huic tē dicoū qd ppo^m sic dictum pōt p̄dicari de parte: nam v̄e
 re potest dici qd superficies est coniuncta albedini et est illud quod ē compositū
 albedini: et econuerso albedo est coniuncta sup̄ficie et est illud qd ē compositū
 sup̄ficie. ita qd in vno ē determinatio subīa forma inherēti: et in alio de-
 nominatio forme a s̄bo cui inheret: et quia concretum quandoqz significat cō-
 positum ex his et precise in concretis substantiis. ideo in talibus concretum
 non predicatur de aliqua partium sicut archa non predicatur de forma v̄l ma-
 teria arche vel aīal de anima v̄l de materia: quandoqz autē concretum accipi-
 tur pro composito huic et tunc concretum p̄dicatur de pte sicut dicimus sup̄fi-
 cies alba: alba stat ibi non pro composito ex albedine: sed pro composito vel
 coniuncto albedini: et secūdm hoc si queretur de albedine: vtrum fundet^r su-
 per non album vel super album eēt diuersimode respondendum. nam si albū
 accipiat^r pro composito ex albedine et subiecti siue ē sup̄ficie sit subiectum
 eius siue aliud: tunc dicendum est qd albedo fundatur super non album: quia
 impossibile est qd compositum ex albedine et subiectū sit fundamentum albedi-
 nis. sequeretur enim qd albedo sit pars sui fundamenti: et per consequens qd
 esset secūdm quid fundamentum sui ipsius qd est inconueniens. Si autē al-
 bum acciperetur pro composito vel coniuncto albedini: vt sit sensus queret^r
 vtrum albedo fundetur super illud quod est coniunctum albedini: tunc dicen-
 dum esset qd loquendo simpliciter et in actu impossibile esset albedinem funda-
 ri super non album: et super non coniunctum albedini. quia impossibile est qd
 aliquid sit actu fundamentum albedinis et non sit actu coniunctum albedini. s.

secundum aptitudines et habituales existentias accipiendo album isto modo. scilicet per
coniuncto albedini: quod albedo fundatur super non album quia fundatur super
illud quod natum est esse: etiam si non esset coniunctus albedini tamen semper
verum est dicere quod albedo fundatur super non albedinem. id est super illud quod
non est albedo: et idem posset dici de relatione: si quereretur utrum fundatur su-
per relatum vel super non relatum. **C**onsequenter premittis ad questionem dico se-
cundum distinctiones premissas. quia aut queritur de intentione prima aut de se-
cunda. Si de prima tunc aut questio querit de intentione in concreto aut in
abstracto. Si in concreto scilicet de ipso primo objecto cui attribuitur intentio
naturalitas. dicendum quod intentio sic dicta non fundatur in aliquo alio priore: im-
mo illud est primum fundamentum aliorum. Nam sicut dictum fuit prima intentio
concretive dicta est illud quod pertinet ad esse reale rerum quod est primum funda-
mentum omnium aliorum nisi inquantum una res in rerum non fundatur in alia
sed hoc non est fundare intentionem in re. nec intentionem in intentione. Sed
est fundare rem in re: ita quod siue accipiatur prima intentio concretive pro so-
la re cui attribuitur siue pro aggregato ex re et intentione prima intentio non fun-
datur in aliquo priore sicut nec substantia cui inest accidens nec etiam composi-
tum ex substantia et accidente fundatur in aliquo priore licet accidens fundatur
in substantia sicut in aliquo priore. Si autem questio querat de intentione prima
in abstracto que est habitudo objecti intellectus ad intellectum: tunc ad questi-
onem dicenda sunt duo secundum quod duo queruntur. primum est utrum in-
tentio sic dicta fundatur super rem et supposito quod sic. queretur utrum medi-
ate vel immediate. **Q**uantum ad primum dico quod aliud est querere utrum inten-
tionalitas predicta fundatur super illud quod non est in intellectu et querere utrum
fundatur super illud quod quid non est ipsum esse in intellectu. nam si querere-
tur utrum illa intentionalitas fundatur super illud quod non est esse in intellectu
simpliciter dicendum quod sic: siue si accipiatur esse in intellectu obiective vel
subiective et hoc faciliter potest ostendi ex dictis. Nam illud super quod dic-
ta intentionalitas fundatur sunt res habentes esse reale in rerum natura sed
non omnes res existentes in rerum natura sunt in intellectu subiective. nul-
la etiam res existens realiter in rerum natura est ipsum esse in intellectu pre-
cise obiective. ergo predicta intentionalitas non fundatur super illud quod
est esse in intellectu: et precipue obiective et maior patet ex supra dictis: quia
prima intentionalitas abstracta fundatur super primum genus intelligibili-
um. Sed primum genus intelligibile sunt entia habentia esse reale in res-
rum natura. ergo illud super quod fundatur predicta intentionalitas est res
habens esse reale in rerum natura. minor etiam patet faciliter et precipue de esse
in intellectu obiective quia esse in intellectu obiective dicitur tunc ens rationis quod distinguitur contra
ens reale. Sed res existentes in rerum natura non sunt huiusmodi. ergo
res existentes in rerum natura non sunt ipsum esse in intellectu obiective:
sic patet minor saltem quantum ad esse in intellectu obiective. **Q**uantum autem
ad esse subie in intellectu sciendum quod illa que sunt in intellectu subie sicut frequenter dicitur

est supra nō distinguuntur contra esse reale diuisum in decē predicamenta. non
 tamē omne ens reale est ens existens subiectiue in intellectu: & ideo non omne
 ens q̄ pertinet ad primum genus intelligibilem super q̄ fundatur itēntionalitas
 prima est ens existens subiectiue in intellectu: quia multa alia sunt intelligibi-
 lia que hñt esse realia pertinētia ad primum genus intelligibilem. s. omnia alia
 ab his que sunt accē itē. Si autem loquamur nō de re existētis in intellectu sub-
 iectiue q̄ dicit habitudinem i accidētis ad subiectum i quo est tūc dicēdū q̄tū
 ad hoc q̄ similitudo accidētis ad suum subiectum est relatio realis aliq̄ fūda-
 mētū itēntionalitatis p̄ie potest esse ipsum esse in intellectu. Sed non omne: vt
 dictum est si autem habēdo accidētis ad subiectum nō est ens reale. tūc esse
 i intellectu subiectiue poterit esse fūdamētum dicte prime itēntionalitatis: & sic
 patet mīor q̄tū ad totū. Si autem queratur vtrum illud super q̄ fundatur pri-
 ma itēntionalitas sit ens i intellectu. Si queratur de ente i intellectu subiectiue, di-
 cēdū q̄ nō omne ens illud super quod fū datur dicta itēntionalitas est ens exi-
 stēs i intellectu subiectiue tñ fūdamētū alicuius itēntionalitatis potest eē aliq̄d exi-
 stēs i intellectu subiectiue. Et probatio vtriusq̄ assumpte satis facili-
 ter patet: nā sicut supra dēñ est predicta itēntionalitas fū datur super primum gen-
 us intelligibilem q̄ est ens reale sed nō esse q̄ est ens reale est subiectiue in itelle-
 ctu: quia nihil est ibi subiectiue accidētia realia itellec-^{ti}. ergo nō omne illud su-
 per quod fū datur predicta itēntionalitas est esse existēs i intellectu: & sic p̄z pri-
 ma assumpta. Secūda & satis facili-
 ter patet. nam omne illud q̄ habet esse rea-
 le i rerum natura potest esse fūdamētum predicte itēntionalitatis quia per-
 tinēt ad primum genus intelligibilem. Sed illud q̄ est subiectiue in intellectu sic
 accidētis eius reale est h^{ic}. ergo &c. vterq̄z p̄missarum p̄z ex supra determina-
 tis. & sic patet secūda assumpta. Si autem queratur de esse obiectiue in itelle-
 ctu vt sit sensus q̄nōis querere vrrū illud super quod fundatur prima itēntiona-
 litas sit ens extra intellectum per oppositum ad eē in intellectu obiectiue. dicēdū q̄
 illud super quod fundatur predicta itēntionalitas quādo actu talis itēntiona-
 litas fundatur super ipsum nisi est extra intē obiectiue & actu. immo est ens exi-
 stēs actu i intellectu obiectiue: l̄ vt ostēsum est nō sit ipsum esse i intellectu. ē. n.
 illud cui acōi^o attribuitur ipsū esse i intellectu obiectiue eo modo quo entia ra-
 tionis possunt accidēre. Sed aptitudine & in potētia propinqua est ens extra
 intellectum per oppositum ad esse in intellectu obiectiue. ¶ Primum p̄z quia pre-
 dicta itēntionalitas fū datur super rem actu intellectam: sed oē q̄ actu intelligit
 est actu obiectiue in intellectu. ergo &c. maior patet quia predicta itēntionalitas
 est nullo rei actu intellecte ad intellectum actu intelligētem: & hoc est verum de oī
 itēntionalitate abstracta: vt supra frequēter dictum est: sed relatio rei intellectu
 ad intellectum actu intelligētem fū datur super rem intellectam. vt supra probatūz
 fuit. ergo &c. mīor etiam p̄z de se quia nihil aliud est esse i intellectu obiectiue q̄
 esse in prospectu intellectus vt cognitum est in prospectu cognoscētis. Scdm
 .s. q̄ fūdamētū dicte itēntionalitatis ē ens extra aptitudie satis p̄z. q̄ illud dici-
 tur ens extra per oppositum ad esse i intellectu obiectiue q̄ l̄ esse i rerum natu-
 ra circūscripta operatione intellectus & hoc p̄z ex supra determinatis: s̄ fūda-
 mētū predicte itēntionalitatis natū esse i rerū natura circūscripto ope intellectus. q̄

Et natus est esse sine predicta intentionalitate. ergo 7c. maior p3 vt dictū est. mi
 nor etiam facilliter pbat: q2 illud q3 habet eē reale in rerū natura non depēdēs
 i suo eē ab ope intellect⁹ intellectui de quo hic agim⁹: 7 per pñs potest eē circum
 scripto opere intellect⁹. Sed fūdamētum predictē intentionalitatis est hūmōi.
 q2 fūdamētum ei⁹ est sōmne illud q3 pertinet ad primū genus intelligibilīz
 7 illud est oē illud q3 habet esse in rerū natura. Itud etiam qd dictū est po
 test patere per ex^m: quia sicut impossibile est q3 albedo fūdet⁹ super aliqd subie
 ctum q3 non sit actu albū aptitudine tamen est non album. q2 potest esse circum
 scripta albedine supposito q3 alb⁹ sit accidens separabile: in impo^o est qd pre
 dicta intēntionalitas que est rō rei intellecte ad intellectum actu intelligente fū
 detur super aliquā rem: 7 non sit actu in intellectu obiu: est tamen aptitudine
 extra. q2 potest esse actu intellectus non exīte ipsum intelligente: 7 sic patz de
 primo. s. vtrum aliqua intēntio fundetur super rem extra. **Q**uantū ad secūduz
 aliqua intentio fundetur super rem extra immediate accipiēdo eē extra per op
 positū ad esse in intellectu obiectiue. dicendum q3 sicut modo tactus est predi
 eta prima intentionalitas quia: de secūda agetur in questione sequenti: nec me
 diate nec immediate potest fundari actu super rem que sit actu extra 7 que non
 sit in intellectu obiectiue q2 talis intentionalitas immo nulla intēntionalitas lo
 quēdo de illa secūdu q3 aliqd dicit⁹ prima vel secūda intentio potest fundari ni
 si in eo qd actu intelligit⁹: 7 reali est obiectie in intellectu. Sed accipiēdo eē ex
 tra aptitudine q3 scilicet natum est esse circumscripto opere intellectus sic idem
 q3 predicta intentionalitas fundatur super rem extra immediate: q3 autē in es
 diate fundetur super talē rem sic habentem esse extra. 7 hoc p3 per primas du
 as rationes factas ad istam partem. nam obiectū immediatū intellectū est im
 mediatū fūdamētū predictē intentionalitatis. Sed obiectū immediat⁹ 7 pri
 mū intellect⁹ sunt res habentes esse reale in rerū natura. nam relatio intelles
 cti ad intellectum non est illud qd intelligitur nisi quādo intellectus reflectitur
 super actum suū 7 super habitudines que sūt inter actum 7 obiectū. ergo tales
 res sūt immediatū fūdamētū predictē intentionalitatis: tales autē res habent
 esse extra modo predicto ergo 7c. per secūda etiam rationes p3 q2 alias oportet
 ret ire i infinitum accipiēdo rem post rem vltimēoneem post intentionem q3 est
 inconueniens vt ostensū est: 7 sic patz ad ipm. Sciendū tamen q3 sicut in superi
 orib⁹ dictum est: l3 nō possit fundari talis intentionalitas super rem q3 qdem i
 tentionalitas est relatio obiecti intellecti ad intellectum actu intelligentem si
 ne actu intelligendi tamen predcā intēntionalitas nō fūdatur in re mediāte actu
 intelligendi sicut etiam in relationib⁹: l3 vna relatio non possit fundari in eo q3
 est fūdamētuz suū sine coherētia fūdamēti relationis alteri⁹ coherētis tamē vna
 relatio non fundatur mediāte fūdamēto alteri⁹. Nunc restat respondere ad ra
 tiones: 7 quia dictū est predictam intēntionem fundari sup rez extra pōt duplī
 intelligi: 7 vno mō ē vez 7 quedā rationes pbat de vno 7 alie de alio iō ad
 rationes vtriusq3 partis. rñdū ē: pcedunt in vijs suis. **A**d primū ergo dicē
 dum q3 obiectū intellect⁹ actu intelligentis esse quādoq3 rem extra. Si intelli
 gitur per oppositum ad est in intellectu subiectiue. tunc certū est q3 quādoq3
 obiectū intellectus est res extra. quādoq3 intelligitur aliquid q3 sit aliud ab

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. K.6.47

alterius. imo necesse ē iter ipsius qđ fundat̃ ⁊ ip̃ius sup qđ fundatur esse disp̃
 rationes: quia idem re ⁊ ratione nō fundatur super seip̃ius: modo dico qđ eē rei
 ⁊ esse rationis ṽ res ⁊ it̃tio nō opponūtur tertio modo sed secūdo modo. nō
 tamē intrēdo dicere qđ differāt sicut ea que dicūt duas realitates reales. quia
 ens rationis non ponit subiective in aliquo quātum est de suo significato for̃
 mali aliquā entitatem realem: vt supra dictum fuit. Sed qđ ad hoc habēt
 duas oppositiones secūdo modo dicto: quia vnum non est alterum: quia res
 non est intentio: nec econverso accipiendo intentionem pro intentionalitate. ⁊
 hoc quātum ad primas intentiones. **Q**uātum autem ad secundam intentio
 nem intentio nec in abstracto dicit aliquod ens habens esse reale in rerum na
 tura: licet tale esse presupponat: nec etiam in concreto: quia omnis secūda in
 tentio tam in concreto quā in abstracto dicit ens rationis: dicēduz ergo qđ ter
 minus cōmunis ⁊ res in rerum natura existēs non habent talem oppōm quin
 vnum possit fundari super alterum. **A**d secundum dicēdum ad maiorem qđ
 illud qđ cōsequitur rem secūdam esse reale. Si cōsequitur eam secūdam se nō
 coeigēdo actum intellectus nō est it̃tio i abstracto nec etiam in concreto ni
 si ipsi. **A**lterius ad miorē dicēduz qđ cōsequitur rem. sed etiā loquen do de
 extra obiectiue ⁊ hoc in actu ita qđ actu non sit in intellectu obiectiue p̃sequitur
 rem secūdam esse reale. Sed illud qđ cōsequitur rem que est extra aptitudines:
 quia scilicet potest esse absq; hoc qđ sit obiectiue in intellectu quescum est actus in
 intellectu obiectiue: nec eam cōsequitur nisi coeigēdo actum intellectus nō op̃
 qđ cōsequatur rem secūdam suum esse reale absolute ⁊ s; se. nec tamen op̃oiz
 qđ insit sibi mediāte actu intellectus: vt supra dictum est: sed inest sibi siue funda
 rur i ipsa coexistēte actu intellectus. **A**d tertium eodem modo dicēdum qđ
 illud qđ fundatur super rem extra: ita qđ ad sui fundatiōem nō coeigēdo actum in
 telligēdi est de ratiōe alicuius predicamenti realis vel de ratiōe alicuius spe
 ciei p̃tere sub aliquo predicamēto: nec autem nulla it̃tionalitas super rez que
 loquēdo obiectiue est actu extra. ita qđ actu nō itelligitur tamē super rem que ē
 extra aptitudine potest fundari actu aliquid qđ nō est de rōe alicui⁹ predicamē
 ti vel alicuius sp̃ei p̃tere sub aliquo predicamēto dūmodo fundetur super eas
 put actu coeigēdo actus itelligēdi. ⁊ sic it̃tio fundat̃ super rez extra ⁊ ⁊ nō alr.
Preterea idem pōt dici ad quartū. qz. illud qđ puenit rei put ē obiectiue i in
 tellectu: nō puenit rei extra. **L**rei dum actu ē extra obiectiue: tamē bñ pōt puenit
 rei que ē extra aptitudine: ⁊ que nō ē ip̃s eē in intellectu ⁊ que potest absolute eē
 sine tali eē in intellectu: ⁊ isto mōdō ponitur intentio fundari in re extra.

Ad secundum sic proceditur ⁊ arguit̃ qđ nulla fa. it̃tio fundat̃ im
 mediate sup rē extra: qz illud qđ fundat̃ sup p̃mā it̃tioneem nō fun
 datur super rem extra imediate: s; ois fa intentio fundatur super
 p̃mā intentionem. ergo nulla sc̃da intentio fundat̃ sup rez extra i
 mediate. maior facit̃ pbat̃ qz illud qđ fundat̃ sup ens rōis nō fun
 datur imediate super rem extra sed esse primam intentionem includit ens ra
 tionis alioquin eē primas intentionem includētur in rōe alicuius entis realis
 extra aiām cui⁹ oppo^m ē supra ostensum. ergo rē. minor etiam patet: quia sc̃da
 per se b; ordinem ad p̃mā: ⁊ per p̃mā fa intentio b; ordinem per se ad p̃mā ⁊ per

nis supponit eas vt fundamētū suū qz aliter non videt presupponere. ¶ Pre-
 terea secūda intentio aut presupponit plusq̃ prima aut non: non potest dici q̃
 nō: qz sequeretur q̃ secundū non plus supponit q̃ primum q̃ est inconueniens:
 ⁊ impossibile. Si sic aut illud est ens reale aut ens rationis: nō ens reale: quia
 illud presupponit ab omni intentione tāq̃ primum fundamētū oīum. relinquit
 ergo q̃ secūda intētio presupponit ens ratiōis. sed illud qd̃ presupponit ens rō-
 nis nō fundatur immediate super rem extra. ergo 7c. ¶ Pre-
 terea secūda fundat̃ super rem intellectam qz ē habitudo rei intellecte ad intellectum
 actu intelligētē: sed in secūdis intētionibus obiectū intellectus est ens rationis
 qz tale ens ⁊ solū tale pertinet ad secūdū gen⁹ intelligibilem. ergo omnis secū-
 da intētio fundatur super ens ratiōis: sed sicut prius dictum est. illud q̃ fundat̃
 super ens ratiōis nō fundatur immediate super rem extra. ergo 7c. ¶ Pre-
 terea illud q̃ fundatur super rem extra pertinet ad considerationē illius scientie
 q̃ res extra considerat quia eiusdem est considerare aliq̃ rem: ⁊ illud q̃ in ipsa
 fundat̃. sed nulla scia considerans de entib⁹ realib⁹ considerat de secūdis inten-
 tionibus. ergo 7c. ¶ In contrarium est qz inter ēs ratiōis ⁊ ens reale extra nō
 ē dare mediū: sed omne ens ratiōis pertinet ad secūdam intentionem. ergo ali-
 qua secūda intētio immediate fundat̃ supra rem extra. ¶ Preterea intentionalitas
 in abstracto scdm̃ q̃ dicitur aliquid concreatue prima vel secūda intentio ē
 quedam intētio prima secūda concretue dicta. sicut supra patuit. sed predicta
 intēntionalitas immediate fundatur iure extra: sicut modo patuit. ergo 7c.
 ¶ Respondeo ad euidētiā huius questionis premittenda sūt quedaz ⁊ po-
 stea respondendum est ad qōnem. ¶ Sciēdū est ergo primo q̃ inter res ⁊ intē-
 tiones istas talis est ordo. s. p̃mū qd̃ i isto occurrit ē res obā ⁊ accidens intelli-
 gendū cui vt cognitum obijciat̃. nam res secūdam se accepte circūscripto oī actu
 intelligendū. nō habet rationē alicuius intentionis in actu. qz sicut illud q̃ caret
 albedine in actu non est albu in actu. ita etiam illud q̃ non intelligitur in actu.
 non habet aliquā intentionē fundatā super ipsum in actu ⁊ per consequēs non
 potest dici intētio in actu concretue. Intentionalitas etiam secūdam q̃ aliqd
 dicitur intentio prima vel secunda non pōt eē nō exāte actu intelligendū cuz sit
 habitudo rei intellecte ad intellectum actu intelligentē que habitudo non pōt
 ma^a a motu actu intelligendū. Exātib⁹ ergo istis. s. re intellecta ⁊ actu intelligē-
 di consequitur dare relationes vna realis que est ipsius intellectus ad rem in-
 telledam ⁊ alia rōnis que est rei intellectus ad intellectum actu intelligentē:
 post istas autem seqtur alia entia rōnis siue dicāt priuationem sicut hoc q̃ di-
 co abstractum siue dicāt habitudinem vni⁹ intelligibilis ad aliud intelligibile:
 put ē obiectiē in intellectu sicut hoc q̃ dico superi⁹ ⁊ inferi⁹. predicatū ⁊ subie-
 ctum ⁊ cōsimilia q̃ cōsequūtur rez rōes apprehensiois simplici ⁊ postea sequit̃
 itēntiones q̃ sequūt̃ intellectū p̃ferētes ⁊ vni⁹ ex alio iferētem vel poti⁹ rem respō-
 dētem intellectui componētī diuidētī: cōferētī ⁊ iferētī. ¶ Sciēdum est q̃ aliud
 est dicere q̃ albus fundetur super illud qd̃ ē albu abstracte accipiēdo ⁊ dicere
 q̃ alb⁹ fundetur super album secūdū qd̃ albu: nam i primo nō ponit nisi q̃ illd
 super q̃ vel in quo est albus sit album in secūdo autem reduplicationem po-
 tas de notat̃ q̃ albedo sit cā ⁊ nō fundatiōis qd̃ esse nō potest ⁊ similē aliud ē

dicere q̄ illud super qđ fundatur intentionalitas in abstracto accepta habeat
 rē eē intellectu: 7 aliud est dicere q̄ talis itentionalitas fundatur i ipso secūdum
 esse q̄ habet in intellectu. Nam ipm eē in intellectu obīue est formaliter illa habi-
 tudo rei intellecte ad intellectum que dicit̄ etiam intēionalitas ipsa: 7 ideo non
 potest eē q̄ talis intēionalitas fundetur i aliquo 7 nō sit in intellectu obiectiue
 cum intēionalitas nō fundatur super rē que ē itelle^m fm illud est q̄ ē in intel-
 lectu. ita q̄ etiam in intellectu sit causa vel ratio ipsius fundatiōis: qz idem esset
 ratio fundādi seipm: 7 hoc dico q̄tum ad primam intēionalitatem fundat̄. n.
 super esse reale rerum prout tñ coerigūt actum intelligēdi vt fundamētum op-
 posite relatiōis. **T**ertio sciēdum sicut q̄ supra dictū est frequēter cum ita sit
 q̄ intētio dicatur in abstracto. s. ipsa intēionalitas 7 in cōcreto. s. illud i quo fū-
 datur talis intēionalitas. s. res intellecta ipsa intēionalitas prima que fū datur
 in re intellecta habēte esse reale sicut quādo itelligitur subiectū corpus vel aliqd
 tale 7 est prima intētio in abstracto scilz intēionalitas. siue relatio fundata i re
 intellecta ad ipm intellectum 7 est etiam secūda itentio in cōcreto prout talis re-
 latio est quādoqz ipm obiectum intellectui. ita q̄ iam quādo ipsa relatio fun-
 data sup rē itellectā habētem esse reale est ipsuz obiectum intellectui fundat̄ i
 eo quedam alia relatio rationis que est secūda itēionalitas in abstracto 7 ipa
 prima intēionalitas est secūda itētio in concreto. **H**is premissis respondēs
 dum est ad questiōem qua queritur. vtrum aliqua itentio fundetur immediate
 in re extra accipiēdo extra aptitudine. i. super rem habētem esse reale 7 accipien-
 do extra obiectiue. 7 dicendum q̄ intētio secunda potest dupliciter considerari
 sicut sepe dictum est. s. in abstracto 7 i cōcreto. Si accipiatur intētio secunda in
 abstracto pro ipsa. s. itēionalitate dicēdū q̄ isto mō nulla itētio scda fūdat̄ in re
 extra: qz illud q̄ immediate fūdat̄ sup ens rōis siue sup eē itētidale nō fūdat̄ im-
 mediare i re extra. Sed talis itētidalitas ē hmoi. ergo 7c. maior māifesta ē de
 se minozē probō: qz sic supra dcm̄ est: scda itētio i abstracto ē illa q̄ fundat̄ sup
 fm gen^o itelligibiliū sic ēt pzia itē^o i abstracto ē illa q̄ fūdat̄ sup pmiū gen^o itel-
 ligibiliū. Sz ad fm gen^o itelligibiliū p̄inet solū ens rōis q̄ dicit̄ ipm eē itētio
 nale. put eē itētidale distiguit̄ p̄tra eē reale. ergo itētio fa in abstracto siue ipa
 fa itēionalitas fundat̄ sup ens rōis 7 sic p̄z minoz. Si at loq̄mur de fa intenti-
 one. s. de ente rōis q̄ vocat̄ fm gen^o itelligibiliū tūc dōz p̄mo q̄ aliqua itē^o
 fa sic accepta fūdat̄ immediate super rem extra accipiēdo rē extra mō supra dco.
 Secdo dico q̄ illa itē^o scda. s. i cōcreto ē ipsa prima itētidalitas que quidē est in
 tentionalitas in abstracto fūdata sup pmiū gen^o itelligibiliū. s. sup hntem eē re-
 ale que vt supra dcm̄ ē relatio fūdata super rē habētem eē actu intelligēs. **T**er-
 tio dico q̄ nulla alia iten^o fa p̄et istam fūdat̄ extra i re immediate pmiū. s. aliq̄
 intē^o fa i cōcreto fundat̄ sup rē extra immediate sic p̄z quia data aliqua itētio-
 ne fa. q̄rit̄ vtz immediate fūdat̄ sup rē extra aut nō. Si nō seq̄t̄ q̄ fūdat̄ i re q̄ ē
 p̄mum fūdamē^m med ā ē aliqua intētidē: 7 tūc q̄rā vtz med ā ē pzia intētidē
 vlt scda. Si dceat̄ q̄ mediate fa q̄ram de illa. 7 tūc dic̄ in infinitum q̄ ē inconue-
 niēs. Si dicat̄ q̄ fūdat̄ in ipsa mediate itētidē prima q̄ram vtz illa intē^o pzia
 sit iten^o in abstracto aut incōcreto: si ponat̄ eē intē^o i abstracto. s. ipsa itētidona-
 litas que est rōo fundata in primo genere in concreto 7 queram de illa vtrum.

immediate fundatur supra re extra aut mediate. Si mediate queraz vtru me-
 diate intentione alia vel pria vl scda: 7 ibit in infinitum. vl dabit alique intentio
 scda scdcreto fundata immediate supra re extra. Si aut ponitur q illa intentiona-
 litas que est pria intentio in abstracto fundet sup pma intentione 7 pcreto seqtur
 q fundetur sup rem extra accipiēdo eodē modo: vt supra. qz pria intentio in cō-
 creto sup quā fundatur illa intentionalitas ē res extra: 7 cū illa pria intentionalitas
 sit scda intentio in pcreto seqt q aliqua fa itētio i pcreto fundet immediate super
 re extra: hoc ē p3 ex ratione ad hoc aducta in arguēdo. s. q inter ens rōis 7 ens
 reale nō ē dare mediū. Sed de ens rōis p3 ad scdaz itentionē pcretiue dictam
 ergo ipse ē dare mediū iter scdam intentionē pcretiue vl acceptam 7 ens reale
 q dicit ens extra. Sed hoc nō ēē nisi ēē aliqua intentio pcretiue dicta immedi-
 ate se bñs ad ens reale. ergo 7c. Scd3. s. q illa intentio scda i pcreto sit illa pma i-
 tentionalitas sine pria intentione in abstracto que fundat super primū gen^o intel-
 ligibilium. s. super ens reale p3 ex dictis in solone precedētis qōnis. hoc etiā p3
 de facili alia rōne quia primū q seqtur re intellectam supposito actu intelligē-
 di 7 suo obō ē mutua habitudo vtriusqz cōstat at q actus intelligendi vel etiaz
 habitudo eius nō pōt esse ens rationis q distinguitur cōtra esse reale. relinq-
 tur ergo q intentio abstracta que fundatur sup primū genus intelligibilium sit
 p^m ens rationis q prio pseqtur eē reale intē^m: 7 hoc de se p3. vñ predcā inten-
 tio immediate fundat supra rem extra accipiēdo extra modo supra posito. Ter-
 tio mō. s. q sola predcā intentio que ē prima intentio abstracta 7 fa intentio cō-
 cretiue dicta fundetur in re extra immediate satis pōt patē facilliter ex preceden-
 ti rōne quia illud solum pro quo pseqt rez extra que est pimum obm intellectus
 immediate fundatur super rem extra 7 illa p3: quia illud q cōsequitur aliquid nō
 pōt: s3 fo nō seqt ipsū immediate. imo mediate i^o prio. S3 predcā sola intentiona-
 litas ē hmoi. qz illa scda sola ē p^m q pseqt re intellectā suppositis actu intelligē-
 di 7 obō. nā oēs alie se intentiones: vt de se satis facill p3: supponūt nō solū obm.
 S3 et suū eē in intellectu siue ipm esse terminū ad quē terminet actus intelligen-
 di q qdē ē illa intentionalitas: 7 p pñs nulla alia ab ea pseqt immediate prima in-
 tellcā. s. ens reale intellect^o: ergo predcā sola itentionalitas que ē pria itentio fa
 pcretie dcā pseqt immediate re extra accipiēdo extra vt supra. Est at notādum q
 illa intentionalitas pria q pcretiue ē pma inter has intentiones pcretie accep-
 tas: s3 fundet sup illud q ē actu i intellectu: nō tñ est vex dicere q fundet super
 illud q ē in intellectu fm eē qd b3 i intellectu vl q denotet q ip3 eē in intellectu
 sit rō vel cā fundādi ipas: qz tūc eēt idem rō fundādi seipam: qz ipsa ē ipsum eē
 in intellectu. Alie at fa intentiones quecuqz sint nō solū fundāt super eē i intellectu
 s3 cū reduplicatiōe pōt dici q fundat super re extē in intellectu fm eē quodl3
 i intellectu. nā oēs alie se intentiones fundāt i re mediate tali eē in intellectu. 7 sic
 p3 ad qōm. Cā p^mū ergo in oppositū dōm q maior est falsa: si accipitur pri-
 ma intentio pcretiue. nā prima intentio pcretue dcā que. s. denoiat ab intentio-
 nalitate abstracta est ipsa res extra que h3 esse reale: 7 ideo q fundatur sup pri-
 mam intentionem in concreto acceptaz fundat super rem extra accipiēdo ex-
 tra vt prius. Si accipiatur prima intentio in abstracto. maior erit vera: sed mi-
 nor erit falsa. s. q oīs intentio secūda accipiēdo intentionem secūdam in pcre-

to fundetur supra primam intentionem in abstracto acceptam: imo prima intentionalis in abstracto quod est secundum intentionem si per se non fundatur super aliquam intentionem abstractam etiam sed fundatur super primam intentionem in concreto que est ipsa res extra. in quo deum est. unde secundum ad hoc stat quod aliqua intentio secunda concrete accepta fundetur immediate in re extra. **C**Ad secundum dicendum quod semper intentio secunda plus presupponit vel saltem presupponit aliquid quod non presupponit prima si accipiantur unius formis. scilicet quod accipiat utrumque in concreto vel utrumque in abstracto. Nam si accipiat utrumque in abstracto intentio secunda presupponit aliquid ens rationis ut obiectum cognitum quod non presupponit prima intentio in abstracto accepta. unde nulla intentio in abstracto accepta potest fundari super rem extra immediate. similiter si accipiat utrumque in concreto secunda intentio quocumque sit illa presupponit primam: et ideo illam primam intentionalitatem que est secunda intentio in concreto presupponit primam intentionem in concreto que quidem prima intentio est ipsa res extra que in hoc ordine nihil aliud presupponit. unde ex hoc quod illa intentio secunda in concreto accepta presupponit primam que est res extra non sequitur quod presupponit aliquid aliud a re extra in quo fundatur. et ideo ipsa potest immediate fundari. licet coeriget exigentiam actus intelligendi que tamen ut dictum est non exigit ut fundamentum. **C**Ad tertium dicendum quod illa ratio bene concludit quod nulla secunda intentio in abstracto accepta fundetur super rem extra immediate et hoc processu est. non tamen concludit quod nulla secunda intentio in concreto accepta fundetur super rem extra.

Ad tertium sic proceditur et arguitur quod nulla secunda intentio fundetur super primam. quia sic motus se habet ad hoc quod terminet motum. ita intentio se habet ad hoc quod fundetur in ea alia intentio. Sed motus non est terminus motus ut habetur quinque philosophia. ergo et cetera. Si dicatur ad hoc quod per se loquendo motus non est terminus motus: quia sic procederetur in infinitum. sed per accidens et sic etiam una intentio per accidens fundatur super aliam non tamen per se. **C**Contra. quia tunc sequeretur quod primum in quantum huiusmodi non haberet per se ordinem ad secundum nec e converso quod videtur inconueniens. **C**Preterea intentio predicatur de eo super quo fundatur. sicut dicimus quod homo est species: species enim que est intentio secunda predicatur de natura cuius super quam fundatur. Sed intentio secunda non predicatur de prima. Nam ista est falsa prima intentio est secunda intentio ergo et cetera. **C**Preterea si secunda intentio fundatur super primam intentionem aut fundatur quantum ad primam rem extra secundum se aut dicitur fundari supra primam intentionem quod habet rationem prime intentionis. Si primo modo sequeretur quod secunda intentio fundaretur super rem secundum suum esse reale quod falsum est. Quod si ponatur secundo modo sequitur quod omnis secunda intentio presupponat ens rationis et sic nulla secunda intentio fundaretur super ens reale quod falsum est: et in precedenti questione improbatum sequitur ergo quod nullo modo. **C**Preterea illud quod per se fundatur in aliquo et illud in quo fundatur sunt de consideratione eiusdem: scilicet prima et secunda intentio non sunt de consideratione eiusdem. ergo et cetera. maior probatur: quia illud quod per se fundatur in aliquo vel se habere ad ipsum sic per se passio ad subiectum: scilicet talia sunt de consideratione eiusdem. ergo et cetera. minor simpliciter probatur quia prime intentiones dicuntur res extra animam existentes

puta aial motus ⁊ consimilia scde aut intentiones discunt ens rationis puta
 vniuersale: particulare ⁊ consimilia res aut extra animam ⁊ res que sunt entia
 secundum aiam tantum non sunt de consideratione eius. ergo ⁊c. **C**ontra qz
 secunda intentio habet per se respiciu ad primam intentionem. Sed non videtur
 qz habeat aliud ordinem quam ordinem eius qz fundatur in aliquo ad illud in quo
 fundatur. ergo ⁊ cetera. maior probatur quia sicut secundum absolute acceptum se
 habet ad primum absolute acceptum. ita secunda intentio ad primam. Sed secundum ab
 solute acceptum habet ordinem per se ad primum quia secundum in eo qz est dicitur in
 ordine ad primum. ergo ⁊c. maior etiam videtur plana quia secunda intentio non
 potest habere ordinem nisi primam sicut ad causam efficientem vel finalem vel
 formalem: vt de se patet. ergo relinquatur qz habet ordinem ad ipsam primam vt ad
 subiectum in quo fundatur: non tamen intelligendum est qz secunda intentio habeat
 realiter subiectum in quo ponat aliquam rem. Sed tantum secundum rationem
 intelligendi. **R**espondeo dicendum qz necesse est omnem secundam intentionem
 fundari in prima mediate vel immediate. **A**d euidentiam sciendum qz sicut sepe
 dictum est intentio prima potest accipi vel inconcreto vel in abstracto. Si ac
 cipiatur prima intentio inconcreta tunc sequitur necessario qz omnis secunda intē
 tio que habet eodem modo accipitur. scilicet siue in abstracto siue in concreto fundatur super primam
 intentionem sic dictam. **A**d cuius euidentiam sciendum qz non oportet qz termi
 nus concretus ⁊ precipue adiectiuus supponit pro composito ex subiecto ⁊ for
 ma aliqua sit. denominatio. verbi gratia. qz album supponat pro supposito ex
 subiecto. puta cor ⁊ albedine: quia tunc ista esset falsa corpus est album. nam
 constat qz ista est falsa cor est aliquid compositum ex corpore ⁊ albedine. sed quicquid
 sufficit qz supponant pro eo qz componitur ex albedine siue qz coniungatur albe
 dini ⁊ sicut est in accidentibus realibus qz concretum non supponit semper pro composito
 ex subiecto ⁊ accidente ita est in esse intentionali qz illud quod dicitur intentio concretie ab alia intē
 tione abstracta non oportet qz presupponat pro composito ex re intentionali. funda
 ta in ipsa sic quando dicimus qz obiectum est terminus ad quem terminatur secundum rationem actus
 intelligendi non oportet qz terminus presupponat pro composito ex re quod intelligitur ⁊ ipsa
 terione que est ratio rei intellecte ad intellectum. imo supponit pro puncto tali ter
 minationi siue pro fundamento talis terminationis. unde intentio prima con
 cretiue dicta supponit pro ente reali continens tale intentionalitatem: presupposi
 ta tamen coexistencia actus intelligendi sine quo talis intentionalitas non fundatur
 in ipsa re. Si ergo accipiamus intentionem primam in concreto. non quidem com
 positum ex re intellectu ⁊ intentionali: sed illud quo fundatur intentionalitas necesse est
 qz omnis intentio secunda concretie vel abstractie accepta fundatur in tali intē
 tione prima mediate vel immediate. Et hoc potest persuaderi sic: quia omne
 ens rationis prout ens rationis distinguitur contra ens reale fundato super
 primum obiectum intellectus mediate vel immediate. Sed omnis secunda in
 tentio qualitercunque accipiatur scilicet in abstracto vel in concreto est ens rati
 onis distinctum contra ens reale ergo ⁊c. maior facillime probatur: quia illud sequi
 tur rem: vt vel obiectiue in intellectu fundatur mediate vel immediate super pri
 mum intellectus: qz illud qz sequitur aliquod genus vt fundamentum in quo fundatur con
 sequitur vt fundamentum suum illud quod est primum in hoc genere: sed ens rationis put

ens rationis distinguitur p̄tra esse reale p̄sequitur rē. put est in intellectu obine:
 sicut patuit supra. vt etiam ostēsum est q̄ tale agens non ponit aliquā entitatez
 realem in aliquo sicut in subiecto. ergo omne ens rōnis pōt esse rationis distin-
 guit̄ contra esse reale fundatur super primum obiectum inte^o. 7 sic p̄ maior:
 minor ēt p̄batur: quia esse intētiōes prout loquimur i itēntionalitate: 7 hoc q̄stū
 ad secūdas intētiōes siue p̄cretiue dictas siue abstractiue est esse intentionale
 distinctio contra esse reale. ergo ois itētio secūda est ens rōnis prout ens rōis
 distinguitur cōtra esse reale: hoc idem breuius pōt patere ex supradictis. s. qd
 ois itētio secūda p̄cretiue dicta fundatur sup primum obiectum intellectus. qz
 supra dictum fuit scda intētio p̄cretiue dicta pertinet ad secūdum genus intel-
 ligibilium hoc autem est ens rationis vt ibi dictum fuit. ergo 7c. Idem etiam
 p̄ de secūda intētiōe in abstracto accepta: quia ois intentionalitas abstracte
 accepta siue sit prima siue secūda est ens ratiōis cum dicat habitudinem obie-
 cti intellecti ad intellectum actu itelligētem: 7 ideo ois itēntionalitas siue sit pri-
 ma siue scda fundatur mediate vel immediate sup primā intentionem cōcreti-
 ue dictam. Si autē accipiamus primam itēntionem in abstracto. s. primā inten-
 tionalitatem tūc dico q̄ intētio aliqua scda siue in abstracto siue in concreto po-
 test fundari super eā 7 q̄ possit fundari super eā aliqua secunda intentio in ab-
 stracto facilliter potest patere sic. quia talis intēntionalitas p̄ia que ē habitudo
 p̄ia obi ad inte^m potest intelligi sic 7 alia: 7 per p̄sequens potest fundari su-
 per eā habitudo ad inte^m. Sed habitudo fundata super habitudinem tales ad
 inte^m est intentio secunda in abstracto accepta. ergo 7c maior p̄ de se quia ex-
 perimur nos quādoqz considerare idem habitudinem minor ēt de facili patz
 quia habitudo fundata super ens rōnis ē intētio secūda in abst^o 7 hoc patuit
 supra quia talis habitudo fundatur sup f3 gen^o intelligibilium. Sed prima in-
 tēntionalitas que ē habitudo p̄mi obiecti vel p̄mi generis intelligibilium ē
 ens ratiōis vt sepe dictum est. ergo 7c. Quartū etiam fundatur super tale intē-
 ntionalitatez p̄^m alique he intētiōes incōcreto sicut hoc q̄ dico vniuersale ab-
 stractum genus 7 confamilia nō qdē super obiectū inte^m: sed sicut supra me^m.
 me^c q^o predicta fundarēt super obiecta p̄mi generis intelligibilium. **C**Ad
 cuius euidentiam sciendum q̄ nō omnis scda intētio cōcretiue accepta est habi-
 tudo rei intellecte ad intellectum. imo aliq̄ scde itētiōes sic dicte quādoqz di-
 cunt habitudinē vnus intellecti ad aliud intellectum sicut hoc qd dico predi-
 cabile vel p̄dicatum sicut hoc qd dico abstractum vel aliquid simile talia autē
 nō consequuntur rem extra existētem circumscrip̄to opere intellectus: nec dicūt
 ipsum eē i intellectu formaliter loquēdo: quia ipsuz eē in intellectu ē ipsa habi-
 tudo obi in intellectu ad inte^m talia autē dicunt habitudines vnus rei intellecte
 ad aliam rē intellectam siue vnus rei intelligibilis ad aliud intelligibile. vnde ta-
 lia consequuntur prima obiecta exi^a in intellectu obiectiue mediate tali esse in in-
 tellectu verbī gratia abstractū dicit siue suppositus cōtētis sub ea mō illud nō
 conuenit rei in suo esse reali sed conuenit ei mediate ipso esse in intellectu ita q̄
 p̄ias habet eē in intellectu obiectiue q̄ intelligatur habere esse sine illius. vnde
 de illud esse sine talibus puenit p̄mis obis me^c ipso esse in intellectu obiecti
 ne 7 sifit est de alijs sicut potest patere per singula. Ex hoc facilliter pōt formas

ri ratio: quia illud qđ fundatur in rebus que sunt de primo genere intelligibili
 lium mediante ipso esse in intellectu fundatur in eis mediante prima intentionali
 tate sed predictę intentiones scđe sunt huiusmodi. ergo 7c. maior patet ex dictis
 expresse. minor etiam p3 ex dictis: quia illa prima intentionalitas que est habitu
 do obiecti primi ad intellectum est formaliter ipsa eē in intellectu. **C**Ad cui
 dentiam autem maiorem premissarum primo sciendum qđ sicut supra dictum
 fuit frequēter. intentio abstracta scil3 ipsum intentionalitas secundum quas de
 nominatur prima vel secunda intentio est habitudo ipsius obiecti intellecti ad
 ipsam intellectus. vnde sola habitudo talis est intentio abstracta siue in p̄mis
 siue in secundis intentionibus omnia autem alia dicūt intentiones in concreto:
 7 sicut dictum fuit dicūt formaliter 7 in abstracto intentiones qz dicunt ba
 tidinem obi ad intellectum prout terminat tendentiam intellectus in obiectus
 prout dicimus qđ secundum modum intelligendi intelligēs p opationē intelli
 gēdi tēdit in rem intellectas dico aut secundum nostrum modū intelligendi: qz
 scđ3 rem intellre inquantum qđ b'i nihil pōit in re intellecta oia aut alia q non
 dicunt tales bitudines sunt secunde vel prime intentiones concretive: nec ob
 stat qđ dicimus vte 7 vltas siue generale 7 generalitas tam in abstracto quam
 i concreto si gntis talia quia sicut in entibus rebus que sunt prime intentiones
 concreto abstractū 7 concretum puta humanitas 7 homo non se habent sicut i
 tentionalitas abstracta 7 homo intentio concreto ita. qđ humanitas sit intentio
 abstracta 7 homo intentio concreta: immo se habent sicut realis entitas abstra
 cte significata 7 reale ens concretie dictum. ita tamen qđ vtraqz est itentio cō
 cretive dicta humanitas enim non plus est intentionalitas abstracta dicta qđ
 homo ita etiam in entibus rationis: illa entia rationis que non dicunt bitudi
 nem obiecti intellecti ad ipsum intellectum. sed vel dicunt priuationes vel ba
 bitudies vnius rei inrellecte ad aliā rem intelcā sunt tñ i cōcreto se itentiones
 puta gñale 7 gñalitas 7 p̄similia: s3 bitudines fundate sup talia vt sup obā in
 itelcā. qñ. s. itelligūtur sūt ipse se intōdes i abstracto differūt tamē abstractum 7
 p̄cretū in bis ab abstracto 7 p̄creto in alijs. nam abstractum 7 cōcretum in bis
 puta gñale 7 gñalitas 7 abstractū 7 concretum in alijs. puta homo 7 humani
 tas: qz abstractū 7 p̄cretum i bis que se hñt vt entitas rōis 7 ens rōnis abstra
 ctum vero 7 cōcretum i alijs differūt sicut entitas realis 7 ens reale: si tamē in
 ueniatur ab aliquo doctore qđ hoc qđ dico gñalitas dicat intētiōes i abstracto h
 p̄ tātō deñ est. qz satis pueniēt ens rōis appropriat sibi nomē intētiōis. quia
 nulla intētiō qđ ad ipsam itentionalitē dicit ens reale qz bitudo obiecti ad in
 tellectum est ens rōnis. l3 illud super quod fundatur quādoqz sit ens reale qñ
 s. illa que habent esse reale intelligūtur. puta substantia: quāritas qualitas: et
 sic de alijs: 7 si accipiatur sic intentionalitas pro quacūqz entitate rationis tūc
 verum est quod omne ens rationis in abstracto acceptum est intētiō abstra
 cta. 7 tunc erit equiuocatio de itentione prout scil3 intentionalitas potest accipi p
 omni ente rationis 7 prout intentionalitas potest accipi pro habitu dine obie
 cti ad intellectum prout ad ipsum terminatur actus intelligendi que intenti
 noalitas ē vt mihi videtur illa sed qđ illa que intelliguntur dicuntur concretie
 ue prima vel secunda intētiō secundum primum genus intelligibilem vt deñ

est. Sciendum qđ predicta intentionalitas prima que est hūdo obiecti realis
ad intellectū prout ē itellecta ē fūdamētum alteri⁹ hūdo in ipsa: vt in
obō ad intellectum 7 est itēionalitas prima i abstracto 7 ē itētio secūda icōcreto
per compationem ad diuerſa: nam prout habitudo primi intellecti ad intelli⁹
gentē in actu: habet rationem intentionalitatis. Sed prout est obiectum itel⁹
lectum super quod fundatur habitudo ad intellectum est intētio secunda in
concreto 7 habitudo fundata super ipsam ē itētio secunda in abstracto. prout
vero illa habitudo est intellectus mediāte quo entia rationis quasi non dicūt
habitudinem obiecti ad intellectum. Sed v^l dicunt priuationem secundum ra
tionem vel habitudinem obiecti ad obiectum primum prout sunt obiectiue in
intellectu modo supra dco illa intentionalitas habet tātum rationem itētiōali
tatis i abstracto. nec habet rōem secūde itētiōis i cōcreto: quia vt sic nō se habet
i ratiōe obiecti intellecti immo i ratione habitudinis obiecti in intellectu ad in
tellectum que supposita cōsequuntur quedam que sunt entia rationis vt dictū
est que inquāt um possunt intelligi possunt etiam esse intētiōes secūde incon
creto inquātum super ea sic itellecta potest fundari habitudo ad intellectum
actu ipsam intelligētem 7 sic patet ad questionem. ¶ Ad primum ergo in op
positum dicendum qđ non est simile de habitudine motus⁹ ad motum 7 inten
tiōes ad intētiōes: quia cū motus dicat tū ens reale extra animam 7 aliquo
modo vnius ratiōis nō eodem modo se habet motus ad hoc qđ sit termin⁹ mo
tus vel ēt subiectus vel fūdamētum motus alterius sicut itētio que potest sta
re 7 pro ente reali quātum ad prīmam itētiōem cōcretiue acceptam. 7 pro ente
ratiōis qđtū ad cōmunem itētiōem secūdam tam cōcretiue qđ abstracto ac
ceptum modo vnum ens reale cuiusdam rationis cum alio non potest reflecti
super aliud precipue quātū ad hoc quod vnum terminetur ad aliud vel sit fū
damētum alterius. Sed ens ratiōis natū ē ifūdari sicut i primo fūdamēto in
ente reali: 7 de ipsis secūdis itētiōibus nō est simile: 7 de motibus quia cum
talīa dicat habitudines 7 alia entia ratiōis que psequētur rem prout obiectiue
est in intellectu: quia i motibus realib⁹ nō potest esse reflexio. ita qđ vnus fūdetur
i alio quia qđ ibi fūdatur i alio op⁹ fūdari secūdum esse reale b aut illud qđ fun
datur i alio sufficit qđ fūdetur secūdum esse ratiōis qđ cōuenit obiecto respectu
actus intetelligendi. 7 ideo in eis que pertinent ad esse ratiōis illud qđ est ha
bitudo rei intellecte 7 fundatur in alio potest esse obiectum intellectum 7 esse
fūdamētum alterius habitudinis 7 sic p³ qđ maior non fuit vera. ¶ Ad secun
dum dicendum qđ intētio i generali in eo quod tale nō fūdatur per se super in
tētiōem: quia tūc idem esset fūdamētum sui ipsius: sed bene talis intētio dter
minata potest esse per se fūdamētum alteri⁹ itētiōis determinate: puta prima
intētio per se potest esse fundamētum secūde. 7 fili determinata intētio se
cūda: puta habitudo primi obiecti potest ēē fūdamētum determinate itētiōis se
cūde. s. aliā qđ sequūt omī hūdo qđ ē fa itētio icōcreto. vt dictū ē. ¶ Ad ter
tiū qđ itē⁹ pđicat de eo sup qđ pncipali fūdat 7 b icōcreto: s. nō i abstracto. 7 sic
est in proposito. nam illa habitudo primi obiecti que est intētio prima in ab
stracto 7 est intētio secunda inconcreto: 7 denominat rem in qua fundatur
vnde secundum eam dicitur res itellecta esse relata ad intellectum: 7 dicitur

eē terminū actus intelligēdi dicimus etiam q̄ homo ē spēs ⁊ animal ē genus
 nō tamē dicimus q̄ prima intētio ē sc̄da prop̄ tria. primo ne denotetur q̄ sin
 nihil plus importet q̄ primum q̄ falsū ē: quia intētio sc̄da aliud v̄ plus ipor
 tat q̄ prima q̄ licz accipiatur. Sicut si dicerē homo ē plus q̄ albū. ita q̄ hō ac
 cipiatur vt primū ⁊ homo albū vt sc̄dm: l3 dicamus q̄ homo ē homo albus nō
 tamē dicimus q̄ primum sit sc̄dm ne videatur q̄ vnum nō importet plus quā
 aliud. Secundo quia quando dicimus intentionem primam: ⁊ sc̄dam puenit
 termini accipiuntur formalit̄ q̄tum ad illud q̄ formale importat nō autē eue
 rum q̄ intētio prima vel sc̄da: quelicz accipiatur importet idem q̄tum ad illū
 q̄ formalit̄ dicunt. Tercio quia sicut cōuenit in accidētib⁹ reb⁹ illud quod dno
 minat aliquid q̄ ipsum antecedit ⁊ concretive ⁊ abstractiue eius potest denota
 ri ab aliquo posteriore. verbi gratia a quātitate dicitur corū q̄tus ⁊ quātitas
 denominatur alba ab albedine. Unde l3 corū sit q̄tum nō tamē opz q̄ verifi
 cetur de ipso oē illud q̄ potest denominari ab albedine quia sequeretur q̄ cor
 uis non solum esset q̄tus: sed etiam eēt q̄titas: quia q̄titas vt dictum est de
 nominatur alba ab albedine. ita etiam in intētionibus ⁊ accidētibus dicētib⁹
 ens rōnis. s. q̄ intētio aliqua que denominat rem p̄io intellectā in cōcreto ipa
 abstracto potest denominari ab alia. Nam prima intentionalitas que est ha
 bitudo primī obiecti intellecti ad intē^m que in concreto denominat primū ob
 iectum in quo fundatur: vt quādo dicimus lapis quādo itellr̄ refertur ad intel
 lectum vel ē terminus actus intelligēdi ipsa etiam ē sc̄da intētio in quātus po
 test eē fundamentum alterius intētionalitatis. vnde ipsa in abstracto potest de
 nominari ab alia secūda intētione: quādo. s. talis habitudo intelligitur ⁊ pōt di
 ci referri ad intellectum sicut obiectum cognitum. Nam ipsa intentionalitas
 potest eē intellcā ⁊ relata ad intē^m: ⁊ tunc si dicēt q̄ prima intē^o ē secūda siue
 vtrobiqz accipēt in abstracto siue vtrobiqz accipetur inconcreto daret̄ intelli
 gi: vnum abstractū p̄dicari de alio vel abstractum de cōcreto. nam si intē^o acci
 peretur vtrobiqz i abstracto seq̄retur q̄ vna intētionalitas p̄dicatur de alia itē
 tionalitate disp̄ ab ea. s. q̄ habitudo primī obiecti ad intē^m eēt habitudo si q̄
 ē falsum. Si autem vtrobiqz acciperetur in concreto tunc sequeretur q̄ abstrac
 tūm predicaretur de concreto. s. q̄ res habēs eē reale. qm̄ ē intellcū eēt sua
 habitudo ad intē^m: quia ipsa neqz prima intētionalitas abstracte dca ē secūda
 intē^o concretive dca: nō quidem sic denominās. Sed sicut denominata ab illa
 alia intētionalitate. vnde si diceret̄ quod prima intē^o concretive dicta ē sc̄da in
 tentio concretive dicta daretur intelligi q̄ res intellecta esset sua intentiona
 litas: ⁊ propter hoc conceditur quod prima intentio sit secūda. licet omnis
 secūda fundet̄ in p̄mediate v̄ immediate. Ad quartū dicēdum q̄ illa q̄ est
 prima intētiones sc̄das concretive dictas que omnes sunt entia rōnis que
 ē ipsa sc̄da intētionalitas abstracte accepta immediate fundat̄ super ens rea
 le quando tale ens reale actu intellr̄: ⁊ sic dcm̄ fuit supra talis intētionalitas
 non potest fundari sup̄ illud quod actu intelligit̄. ⁊ sic extra intē^m accipiēdo ex
 tra p̄r oppositum ad esse in cōbiue. quia impossibile ē aliqd̄ actu referri ad in
 tē^m sic obm̄ cognitum: ⁊ q̄ cum hoc simul ⁊ in eodem instāri non sit in intel
 lectui obui. ⁊ ideo dicit̄ talis intētionalitas fundari super rem extra secundas

aptitudinem quia. scilicet ens reale quod est primum obiectum intellectus est fundamentum talis intentionalitatis quod circumscripto actu intellectus et tali intentionalitate natum est mouere in rerum natura. et per primum est esse extra intellectum et obuiue loquendo: ista ergo intentio fundatur super rem extra modo predicto non mediante alia intentione vel mediante alio ente rationis. imo immediate non tamen fundatur in ente reali tali non coerigente actu intellectus: ut dictum fuit supra. nec tamen mediante actu intellectus talis intentionalitatis fundatur in tali re: quia non requiritur actus intelligendi ut immediatum dicte intentionis. Sed ut fundamentum oppositae relationis. quoniam ergo queritur de secunda intentione: utrum fundatur super primam secundum quod intentio vel secundum quod res. Si loquamur de prima intentione inter secundas intentiones concretive acceptas. Dico quod tali intentio que est prima intentio abstracte et est prima inter primas et secundas intentiones concretive acceptas: nec fundatur super rem ut includit rationem intentionis prime. ita quod esse intentionem primam concretive acceptam sit ratio fundandi predictam intentionalitatem: quia tunc esset ratio fundandi se ipsam. sicut etiam albedo non fundatur super corpus in eo quod albus: nec et fundatur super rem secundum se absolute acceptam. Sed fundatur super rem prout ei coexistit actus intelligendi ut fundamentum oppositae relationis. unde non oportet quod tale ens rationis fundetur super ens rationis vel in re secundum se et absolute accepta vel mediante alio ente rationis unde ratio procedit ab insufficienti: quia est dare tertium. scilicet quod fundatur super rem prout coexistit ei actus intelligendi ut fundamentum oppositae relationis. Aliae intentiones secundae fundantur mediante alio ente rationis. scilicet mediante ista vel mediante alia prout ab ista. sed ista immediate fundatur modo predicto. Ad quantum patebit quando tractabitur de cuius consideratione sit secunda intentio quia illo non declarato non posset perfecte illud solui et forte de hoc erit questio specialis infra. Est autem notandum propter hoc quod dictum est frequenter de intentione in abstracto et intentione in concreto sine concretive de qua quod hoc non dicitur intentio concretive de qua ipsa intentio ut denominatur. Sed ipsa quod ab intentione denominatur unde dicimus quod ens reale est intentio in concreto. quia. scilicet denotatur ab intentionalitate fundata in ipso et sibi talem intentionalitatem dicimus intentionem concretive acceptam: nec propter hoc quod denominat rem in qua fundatur: sed propter hoc quod denominatur ab alia intentionalitate fundata in ea. nam sic denominat rem extra ut relatam ad intellectum et ut terminum actus intelligendi. ita etiam ipsa quando denominatur ab alia relatione ut obiectum relatam ad intellectum et ut terminus actus intelligendi.

Ad quartum sic proceditur et arguitur quod una secunda intentio non potest fundari super aliam secundam intentionem. quia quod non est nullius est fundamentum. Sed secunda intentio non dicit aliquot ens: quia ut supra dictum est: nullam entitatem formalem reale ponit. ergo etc. Certe terea ens rationis non potest esse fundamentum entis rationis. Sed omnis secunda intentio est ens rationis. ergo etc. Ad idem per ex supra dictis frequenter. maior probatur quia illud in quo fundatur aliquid debet habere maiorem entitatem quam illud quod in eo fundatur: sed una secunda intentio non habet maiorem entitatem quam alia. ergo etc. maior videtur plana: quia quod fundatur in aliquo dependet ab eo. sed illud a quo dependet aliud debet habere maiorem entitatem quam dependens ab ipso ergo etc.

minor et satis de facili p3. Quia secunda intentio est ens rationis: sed unus ens ra-
 tionis non videtur habere maiorem entitatem quam aliud. ergo 7c. ¶ Preterea
 sicut si habet una relatio rationis ad aliam relationem rationis sic una relatio rea-
 lis ad aliam relationem realem: et ista videtur plana. Sed una relatio realis non
 fundatur super aliam relationem realem. ergo una relatio rationis non fundatur
 super aliam relationem rationis. Sed omnes secunde intentiones ita est dicere relati-
 ones siue habitudines rationis. ergo 7c. Si dicatur quod aliquae secunde intentiones
 sunt que non dicuntur habitudines: sed magis priuationes sicut abstractum et p3imi-
 lia. et adhuc stat ppo^m quod nulla relatio realis fundatur super priuationem. Er-
 go a simili nec ratio rationis. ¶ Preterea si aliqua intentio secunda prout est fundamen-
 tum alterius secunde intentionis: hoc maxime est verum de illa que est prima inter has
 intentiones: sed illa non potest esse fundamentum alterius secunde intentionis. ergo 7c. co-
 sequentia p3. quia in unoquoque genere illud quod est primum est maxime fundamentum
 aliorum quod autem hoc sit impossibile. scilicet quod prima inter secundas intentiones sit fundamen-
 tum alterius secunde intentiones. probatur. et hoc dupliciter. primo quia illa intentio que
 est prima intentio in abstracto et est secunda intentio in concreto: si est fundamen-
 tum alterius se intentionis. aut est fundamentum alterius intentionis dum est aut dum
 non est. non potest dici quod alterius intentionis dum non est et quantum ad esse rationis quia nul-
 lum ens rei vel rationis potest esse fundamentum alterius dum non est quantum
 ad illud esse: si dicatur quod illa intentio sit fundamentum alterius intentionis
 dum est. ¶ Contra quod nulla relatio potest esse sine suo fundamento. sed illa
 intentio est relatio primi obiecti intellectus ut est obiectum intellectus. ergo dum
 est oportet ponere ens reale esse per se obiectum intellectus. sed simul et semel non possunt esse
 duo obiecta ipsius intellectus. quod simul non possunt intelligere nisi unum. ergo
 quando est illa intentio siue relatio non potest esse ut obiectum intentionis sed illa intentio non po-
 test esse intentio alterius in intensionalitate nisi quando est hoc ut obiectum cognitum
 ergo illa intentio dum est non potest esse fundamentum alterius intentionis.
 ¶ Secundo sic. quod si illa intentio que est quedam ratio rationis potest esse fundamentum
 alterius intentionis. que est relatio fundata super eam: tunc quero utrum ipsa re-
 latio fundata super eam sit una relatio rationis aut non. Si dicas quod una. contra quod
 sequitur quod idem esset fundamentum sui ipsius. si non sit una relatio: sed due
 cum utraque sit relatio alterius intellectus ad intellectum. quero utrumque iste due
 relationes sint ad unum actum intelligendi: aut ad plures: non ad unum: quia due
 relationes non sunt ad unum terminum nec ad plures: quia duo actus intelligendo
 non possunt esse simul. ¶ Preterea. ad idem si ponantur iste due relationes
 scilicet relatio que est fundamentum et relatio que est fundata. quero utrum referantur
 idem obiectum formale cognitum aut diuersa: non idem quia unius obiecti for-
 malis ad intellectum non est nisi una relatio. Si dicatur quod differant vel quod re-
 ferant ad intellectum diuersa obiecta formalia sequitur quod intellectus similiter
 intelligat duo obiecta formalia. Si dicatur quod illa intentio que ponantur fun-
 damentum non se habebit. ut relatio siue ut referens. Sed ut obiectum relatum
 quando scilicet talis intentio intelligitur. ¶ Contra puta relatio modo potest se
 habere ut non relatio vel ut non referens. quia relatio non potest esse non rela-

tio nec potest non referre. ergo illa ratio non valet. **C**ontra. si intentio se-
 cunda potest esse fundamentum alterius secunde eadem ratio illa intentio po-
 terit esse fundamentum alterius quia poterit quoddam intellectum esse: et sic in
 infinitum. sed hoc est inconueniens. ergo etc. **C**ontra quia omne illud quod potest in-
 telligi potest esse fundamentum alicuius intentionis: sed quilibet intentio secunda po-
 test intelligi. ergo quilibet intentio secunda accepta potest esse fundamentum alterius.
 sed intentio secunda non potest esse fundamentum prime intentionis cum eam suppo-
 nat ut de se patet. ergo una intentio secunda potest esse fundamentum alterius secun-
 de intentionis. **R**espōdeo ad euidentiam istius questionis primo premitte-
 da sunt quedam secunda. respondendum est ad questionem. primo premitto. quod licet entia
 rationis non dicant aliquam entitatem realem existentem in aliquo subiectiue et per
 consequens non habent subiectum realiter loquendo: tamen sicut sunt entia secundum
 rationem attribuendum est eis subiectum secundum rationem. et hoc subiectum vocamus
 fundamentum in quo talia entia rationis sine secunde intentiones fundantur: et ideo os
 loqui de fundamento eorum quoddam modo: ut de subiecto siue de materia in
 qua aliquid fundatur est loquendum: Secundo premitto quod sicut in accidentibus rea-
 libus est dare secundum res aliquid ut principale subiectum in quo accidentis relatio prin-
 cipalis fundatur: et aliud in quo fundatur sicut in ratione mediate qua inest princi-
 pali subiecto. verbi gratia. albedo fundatur in corpore sicut in principali subiecto
 sed in superficie fundatur sicut in eo quod est ratio mediate qua albedo inest corpori: ita
 suo modo est in entibus rationis. scilicet quod aliquando debet fundari in aliquo sicut in fun-
 damento principali aliqui debent fundari in eo aliquo medio quo fundatur in funda-
 mento principali entia. ergo rationes et omnes secunde intentiones fundantur sicut in
 fundamento principali in ipso obiecto actus intelligendi. Sed sicut in ratione fundandi
 mediate que talia conueniunt ipsi obiecto dicunt fundari quando scilicet una intentio pri-
 mario supponit aliam intentionem in obiecto mediate quam fundatur in ipso obiecto vel conuenit ipsi obiecto. sic si di-
 camus quod est predicabile vel est vnde conuenit obiecto mediate sua habitudine ad intentionem. quia scilicet
 obiecto puta lapidi non conuenit esse vnde et vnde multis conueniens. vel etiam est abstractus a sin-
 gularibus in quibus est nisi putat respicit intellectum ut intelligitur ipsum sine ipsis coin-
 tellis per que plurificatur et in quibus est. Tertio premitto aliam distinctionem quod scilicet aliquid potest
 dici fundari in aliquo dupliciter. scilicet mediate alio ut manere in se. vel mediate alio ut
 transire in se. scilicet aliquo modo inueniat in virtute: hoc enim videmus in entibus realibus quod
 quandoque forma inducendi in subiectum vel materiam presupponat aliquam dis-
 positionem non manentem cum forma et hoc in se. licet dicatur manere in virtute
 sicut forma paste preerigit dispositionem aque et farine que cum forma paste
 non manent et forma panis preerigit dispositionem paste que cum forma panis
 non manet. dicitur tamen manere in se et in virtute in eo quod fit promitto quia ad
 illud non pertingeretur nisi illud preexisteret: quia non pertingeretur per agens na-
 turale ad formam panis nisi pasta preuisset. quandoque autem forma realis pre-
 erigit dispositionem cum ea manentem. sicut anima erigit dispositionem car-
 nis et ossis: et albedo preerigit superficiem. Sic etiam est in entibus rationis
 que dicuntur secunde intentiones quod aliqua secunda intentio preerigit aliam
 intentionem secundam non manentem secum. Et quandoque preerigit ali-
 am intentionem manentem secum. Et hoc iam apparebit in solutione

qōnis. His premiffis pcedēdum est ad solutionem qōnis: circa q̄ sic intendo
 pcedere: quia primo ponam p̄fones quas intēdo p̄bare cum suis p̄bationib⁹
 bus. sc̄do ponam difficultates que possunt inducere dubium circa determinā-
 ta ⁊ solvam: ⁊ tertio respōdebitur faciliter ad ratiōes in apponēdo. ¶ Q̄tum
 ad p̄imum intēdo tenere istas tres p̄fones: prima est q̄ vna sc̄da intētio po-
 test esse p̄cipale fundamētum alterius: sc̄da est q̄ vna fa intētio potest eē sū-
 damētum alterius sc̄de intētionis per modum quo illud mediāte quo ali⁹
 quid fundatur in alio potest dici fundamētū illius. ita q̄ erit manēs cum illo
 q̄ mediāte fundatur in alio. tertia q̄ vna sc̄da intētio possit esse mediū fun-
 dandī aliam sc̄dam intētiōem per modum medi⁹ nō manētis. ¶ Ad euidentias
 ergo p̄fōnis sciēdum q̄ nō accipitur hic p̄cipale fundamētum illud q̄ nō
 possit reduci i aliquod p̄ius. quia sola res extra diceret fundamētū p̄cipa-
 le: quia ipsa est p̄imum in isto genere sicut etiā p̄cipalis cā: nō dicitur solum
 prima causa que nulli⁹ v̄tute agit. Sed de multis causis sc̄dis dicit q̄ sunt
 cause p̄cipales l⁹ aliam causam supponāt illud ergo vocatur proprie hic fun-
 damentū p̄cipale intētionum q̄ ē formale obiectum intellectus. ita q̄ i quo
 libet actu intelligēdi illud dicitur p̄cipale fundamētū intentionum p̄tū
 rem intellectam tali actu intelligēdi q̄ est eius obiectū formale: l⁹ p̄suppo-
 nat aliquod obiectum q̄ natum est intelligi: alio actu itelligēdi. vnde sunt ipm
 ē formale obiectum q̄ tali actu intelligitur. ita etiam est p̄cipale fundamen-
 tum intētionum sc̄darum sequentiū ad tale intellectū siue ad tale obiectū intel-
 lectum hoc premisso facio talem rōem ad p̄clusionē premiffam: oē illud quod
 potest esse formale obiectū alicuius actus intelligēdi potest esse fundamētū
 p̄cipale intētionū sc̄darū p̄tū ex tali actu intelligēdi ad tale obiectum. sed
 sc̄da intētio potest eē obiectum formale alicuius actus intelligēdi. ergo inten-
 sc̄da pōt esse fundamētū p̄cipale alterius intentionis sc̄de maior p̄ ex dictis
 minorē. p̄bo dupliciter. p̄mu⁹ quia illud q̄ est vel potest esse per se subiectum
 alic⁹ scientie potest esse obiectum actus intelligēdi ⁊ h de se mag⁹ est. quia
 idem est formale habitus ⁊ actus ab eo ellici: sed sc̄da intentio siue ens ra-
 tionis est subiectum primo ⁊ per se alicuius scientie puta logice accipiendo. se-
 cundam intētionem cōcretiue quia omnes ponūt subiectum per se ⁊ p̄io ipm
 logice ens rōnis ⁊ intētionis que distinguūt p̄tra esse reale. ergo rē. ¶ Se-
 cūdo p̄bo eādem minorē sic: quia q̄ pōt esse significatū formale alic⁹ termi-
 ni potest esse obiectum formale alicuius actus intelligēdi. quia nō si gimus nisi
 q̄ intelligimur: sed sc̄de intentiones siue ipsa entia rationis sunt si gta for-
 malia aliquorū terminorū cōstat aut q̄ formale si gtu vniuersalis generis spe-
 ciei vel hmoi q̄ est esse relatum ad intellectum est ens rationis siue secunda
 intentio ergo rē. ¶ Idem etiā sequeretur si poneretur q̄ actus intelligēdi eēt
 sc̄da intentio vt alij ponebāt: quia constat q̄ cum reflectatur intellectus sup
 actum suū: ⁊ quādo aliquis intelligit actū intelligēdi. op⁹ dicere q̄ actus in-
 telligēdi sit eius formale obiectū ⁊ nō ipsa res extra alioquin idem esset forma-
 le obiectum actus recti ⁊ act⁹ reflexi: ⁊ sicut pōt reflecti sup actū p̄mū. ita sc̄da
 do potest reflecti super actum fm. ⁊ tertio super tertium ⁊ sic deinceps: sed sic
 primo actus fundatur super p̄mu⁹ obiectū formale q̄ sunt res extra: ita sc̄de

actus potest fundare super primum sicut super formale obiectum et terius super secundum. et sic deinceps. ergo ponendo quod actus intelligendi sit secunda intentio ad hoc stat quod una intentio secunda fundatur super alias secundam intentiones sicut super principale fundamentum tamen sicut supra visum est non teneo quod actus intelligendi sit secunda intentio. immo teneo quod secunde intentiones prout hic loquimur sint ille que consequuntur rem ut est obiective in intellectu: modo quo supra expostum est. Secundo probatur secunda conclusio. scilicet quod una intentio est medium per quod fundatur alia secunda intentio in principali fundamento. ita quod sit medium movens cum intentione fundata: et hoc probatur sic: quia illud quod fundatur in obiecto intellecto mediante illa intentionalitate que est habitudo obiecti intellectui ad intellectum: fundatur super illud obiectum mediante intentione secunda manente. accipiendo intentionem in concreto: ut sepe dictum est. Sed aliquae secunde intentiones fundantur obiecta intellectui mediante tali intentione. ergo etiam: probatur utrumque assumptum. Et primo maior que quidem maior habet duas partes. prima est quod illud quod fundatur in obiecto cognito mediante dicta intentionalitate que est habitudo obiecti cognitioni ad intellectum fundatur mediante secunda intentione concretive dicta. Secunda pars est quod talis secunda intentio que fundatur mediante illa fundatur mediante intentione manente. prima pars satis patet ex superioribus. nam frequenter ostensum est quod intentionalitas que est habitudo obiecti ad intellectum siue sit intentio prima in abstracto ut habitudo que fundatur super primum genus intelligibilium siue sit intentio secunda in concreto accepta sicut super quam fundatur habitudo ad intellectum sicut super secundum genus intelligibilium cum semper est haec intentio concretive accepta. quia. scilicet. pertinet ad ens rationis quod est secundum genus intelligibilium. Secunda autem pars. scilicet quod sit medium manens. probatur quia illud quod est omnino inseparabile ab obiecto cognito si sit medium fundandi aliquid super omnium cognitum. oportet quod sit medium manens. et hoc patet. quia si aliquid posset quandoque fundari super obiectum cognitum ipso non manente. et manente obiecto cognito posset separari ab obiecto et sic non esset separabile ab obiecto: sed illa intentionalitas est omnino inseparabilis ab obiecto cognito. quia impossibile est esse aliquod obiectum cognitum et non habere habitudinem ad intellectum intelligentem in actu. ergo etiam. et sic patet maior quantum ad utramque partem. minorem probatur similiter. quia illud quod fundatur in obiecto vel ipsi pervenit mediante hoc quod est esse in intellectu pervenit sibi mediante tali intentionalitate: sed alie intentiones secunde ab illa intentionalitate fundantur in obiecto mediante esse in intellectu. ergo etiam. maior istius patet. quia illa intentionalitas siue habitudo ipsius obiecti ad intellectum nihil aliud est quam esse in intellectu obiective et esse terminum operationis intellectus minor etiam faciliter patet inducendo in alias intentiones. nam illud quod convenit obiecto intellecta secundum quod habet esse in intellectu convenit ei mediante hoc quod est esse in intellectu. quia ipsum esse in intellectu ponitur ut ratio quare predicatum convenit subiecto: sed intentiones concretive non conveniunt homini nisi secundum quod est obiective in intellectu. et similiter esse abstractum. unde prius est intelligere homines esse in intellectu obiective quam esse sine forma. et platone. quia ex hoc dicitur esse ab illis abstractum. quia. scilicet. habet habitudinem ad intellectum ut cognitum ad cognoscentem siue illis cognitum et sic de alijs quia

oēs alie intētiōnes siue dicātur habitūdīnez siue non fundantur in obiecto me-
 diāte tali habitūdīne. vnde sicut prius dictum est talis habitudo fū datur super
 illud qui est in intellectu obiectiue: sed non scdm qd est obiectiue in intellectu:
 ita qd esse obiectiue in intellectu sit rō fundandī eū quia ipsa ē ipsum esse in in-
 tellectu obiectiue sicut etiam relatio fundatur super relatiōem nō tamen esse re-
 latum ē fundamentum relationis: quia tunc idem eēt fundamentum sui ipsius
 ⁊ sic patet secūda 2°. **T**ertio probō tertiam p̄clōnē. s. qd aliqua intentio secun-
 da fundatur mediate alia intentione secūda nō manente in se. quia sicut actus
 intellectus simplex precedit complexus. ⁊ absolutus complexus precedit col-
 latū siue filo^m. ita secunde intentiones que consequuntur obiectum actus sim-
 plicis precedūt intentiones que consequuntur obiectum actus complexi ⁊ intē-
 tiones q̄ cōsequuntur obiectum actus complexus precedūt intētiōnes q̄ p̄sequūt
 obiectum actus complexi absoluti ⁊ intentiones que consequuntur obiectum actus
 complexi absoluti precedūt intentiones que cōsequuntur obiectum actus colatis-
 ui ⁊ per consequens sequitur qd se p̄exigūt primas ⁊ tertie scdm ⁊ sic secun-
 de fundantur mediantibus p̄mis ⁊ tertia mediantib⁹ secūdas: ⁊ sic hēm⁹ in istis
 intentionibus qd vna fundatur mediāte alia qd autem illa mediāte quā alia p̄se-
 quitur obiectum nō maneat: tamen illa que consequitur obiectum mediantē
 ipa pōt sic patere: quia cūz nūc ponitur conuenit duo actus intelligēdi nō pos-
 sunt esse simul: ⁊ per consequens nec habitūdīnez p̄ntis obiectum vnus actus
 possunt esse cum habitūdīne consequētibus obiectum alterius actus. ideo cūz
 actus apprehensionis simplicis ⁊ actus apprehensionis complexi sint diuer-
 si actus. sequit^r qd nō sūt habitūdīnez p̄ntes obiectum actus complexi. tūc nō
 manent habitūdīnez p̄ntes obiectum actus. cum ergo vt dictum est intētiōes
 secūde que consequuntur obiectum actus complexi fundēt mediāte intētiōne se-
 cūda nō manēte ⁊ idem videtur de actu collatō respectu actus complexi abso-
 luti: ⁊ sic patet tertia 2°. s. qd aliqua intentio secūda fundatur super obiectum co-
 gnitum mediāte a^a intētiōne secūda nō manente. **N**ūc restat respondere ad
 quasdam difficultates que sūt circa predicta que etiam tacte sūt in apponēdo
 ⁊ tangunt solum primum modū fundandī intentionem secūdam super alias se-
 cūdam intētiōnem. prima difficultas videtur esse de entitate illius secūde intē-
 tiōis que ponitur fundamentum principale alteri⁹. quādo. s. aliqua intētiō se-
 cūda est formale obiectum in aliqua consideratione. verbi gratia. si aliquis con-
 sideret intentionem secūdam que est genus vel species vel que est relatio obie-
 cti primi ad intellectum: ⁊ de ista sicut fuit tactum est maxime difficultas quia
 si talis habitudo ponatur ēt opz ponere fundamentum eius vt super qd fun-
 datur. puta primum obiectum. s. ens ipm reale ⁊ actus intelligēdi ei correspō-
 dens sine quo tal' habitudo non potest fundari in re: ⁊ oportet ponere duo ob-
 iecta formalia ⁊ duos actus intelligēdi: quia vt in opponendo deductum est
 impossibile est qd relatio fundata super ens reale cognitū: ⁊ relatio fundata su-
 per talem relationem vt sup formale obiectum cognitū vt relatio eiusdē ob-
 iecti formalis ⁊ ad eundem actum intelligēdi qd si ponatur qd illa relatio tūc
 non sit. non valet. quia super ipsum possit esse actu aliqua intentio fundari: sed
 dicatur ad hoc qd illud qd cognoscitur non opz qd sit in se ⁊ in suo esse reali: sed

sufficit qd sit aliquid representans ipsum qd natus sit mouere intellectus ad ea
 cognitum: et ad hoc sequitur qd sit obiectum in intellectu. licet non sit in esse reali ut
 inesse actuali. **C**ontra hoc potest obijci dupliciter. primo qd si ponatur aliq
 similitudo representans talem relationem rationis. aut est species intelligibilis
 aut est species existens in fan^e. sed neutro modo potest esse quia illa que habet
 tantum esse rationis non habet species cum non possint mouere intellectus ad
 spem qd ens rationis nullam motiōem facit realem spāliter aut infan^e non pōt
 habere speciem cum fan^m non sit nisi rei sensus. ergo rē. **S**ecundo potest obij
 ci contra hoc sicut in obijciendo tactum ē qd siue pōit talis relatio quādo actu cō
 sideratur siue non tñ potest considerari ut obiectus formale quin consideret
 ut relatio: rō autem ut relatio non potest considerari quin cōsideretur ut alic
 in quo fundatur consideretur cum ipsa nec illud potest considerari cum nisi ut
 est fundamentum eius in ordine ad actum intelligendi quo dictū est fundamē
 tum intelligitur. et sic sequitur qd adhuc oportebit ponere duos actus intelligen
 di qd videtur impossibile. Si dicat qd quādo illa relatio est obiectum formale
 qd nō habet se ut relatio: sed ut obiectum rela^m non valet. quia relatio illa aut
 consideratur scdm qd talis relatio aut nō. Si cōsideratur scdm qd talis relatio
 bñ ppo^m quia ut sic nō potest cognosci nisi cognito fundamento ut fundamen
 tum est. Si aut illa relatio non cōsideratur ut talis relatio sequitur qd obiectum
 formale talis considerationis nō sit talis relatio et per cōsequēs qd talis rela
 tio spālitalis non sit fundamētū alteri⁹ itēōis se. **A**d pri^m g^o istorū dōz qd sic
 ut dēm est ad hoc qd aliquid sit actu in intellectu. ut obiectum cognitum. nō opz
 qd sit in se et in sua propria entitate siue sit ens rei siue sit ens rationis. sed suffic
 qd aliquid representans ipm sit prius vel in intellectu vel infan^e vel in utroqz
 qd dico qd impossibile ē ut mihi videtur aliquid scdm statum pntem intelligi si
 ne fantasmate et hoc manifeste apparet quādo itelleci⁹ intelligēdo reflectitur
 super actum suum. verbi gratia. **P**rimo intelligo lapidem vel aliquid aliud
 postea reflectēdo super istum actum intelligēdi me intelligere lapidem: id est i
 telligo et considero actum intelligēdi quo intellexi lapidem in isto actu refle
 ro obiectum cognitum ē actus intelligēdi quo intellexi lapidem: et iste act⁹ in
 telligēdi nō est modo tñ propter hoc qd duo actus intelligēdi nō sūt simul i in
 intellectu actus autem intelligēdi lapidem: vi obiectum formale et actus intelli
 gēdi quo intelligitur lapis: ita qd actus intelligēdi lapidem sit obiectum for
 male istius scdō actus. non sunt vnus actus. sed duo: tamen quia actus quo pri
 mo intellexi lapidem non manet. quādo considero postea actum illum quo cō
 sideraui lapidem: et sic esse in intellectu obīue sufficit ad hoc qd illud qd sic est
 in intellectu possit esse fūdamētū habitudinis cōmunis ad itellectū. **A**d illud
 qd primo obijcitur ptra hoc dicēdū qd ad hoc qd aliqd itelligat sufficit qd habe
 atur similitudo eius vel alicuius habētis habitudinem ad ipsum siue i fan^e si
 ue in itellectu. vnde et obiectum intelligimus per similitudinem suorum effe
 ctū in istum intelligimus per suos effectus et similr actum intelligēdi intelli
 gimus per similitudinem obiecti. ita qd obiectum per suam similitudinem in
 fantasmate existentem manet quodam ordine ad cognitiōem sui et postea ad

cognitionem sue cognitionis. Notandū tamen q̄ talia spūalia que non habēt
 ppria fantasinata q̄tum ad cognitionē eorum confusam ⁊ etiam perfectam si
 mul possunt apprehēdi ⁊ apprehenduntur cū aliquibus rebus sensibilibus q̄
 prima sunt nobis note nec formā de eis aliud fan^{ma} preter fan^{ma} eorum cū
 quibus apprehēdūtur: quādo apprehensio hoīem apprehendo in quoddā cō
 fusio me apprehenderē ⁊ sic apprehenderē. i. indeterminate. sed postea quādo vo
 lo expresse ⁊ per se cōsiderare nām tū cōsiderationis ⁊ talis indeterminationis
 formo inibi aliqua fantasinata cum quib⁹ intelligā tamē illa fantasinata for
 mo sūm aliquā similitudinē ad sensibilia sine quibus nihil est fan^c. Ad scōm
 q̄ obijciūt ad hoc dicēdū q̄ quādo aliq̄s considerat relatiōem primi obiecti ad
 intellectum. ita q̄ illa relatio est formale obiectum talis considerationis opor
 tet dicere q̄ consideret ipsam vt est talis relatio alioquin vt sic non esset obie
 ctum formale talis considerationis: ⁊ qñ dicitur vltēr⁹ q̄ talis relatio nō po
 test cōsiderari vt talis relō nisi cōsideret: vt relatio fundata super tale obiecta
 super qd̄ habet eēt fundari: ad hoc dico q̄ tale relationē considerari vt funda
 tam super tale obiectum p̄mū dupliciter pōt intelligi. vno modo q̄ p̄tūc quā
 do. s. cōsideratur dicta relatio intelligatur fundamētū eē actu super illud obij
 ⁊ sic eēt falsus inte^o q̄ qñ illa relatio actu cōsideratur non fundatur actu super
 illud obiectum: quia nec tūc pōt manere in se. Alio modo pōt intelligi q̄ quā
 do illa relatio consideratur intelligatur super illud obiectum vti p̄tūo vel q̄
 absolute intelligatur fundamēta nō actu sed aptitudine vt sit sēns q̄ de actu cō
 sideratur illa relatio consideret. vt quedam relatio que fuit fundata in p̄terito
 vel que nata est fundari super illud obiectum ⁊ talis sensus est verus ⁊ ex hoc
 nō sequitur q̄ simul sunt due actus intelligendi vel qd̄ sint duo obiecta forma
 lia eiusdem actus. sed sequitur q̄ tātū sit vn⁹ actus intelligendi actu in be
 rens intellectui. s. consideratio illius relationis q̄ non se habet vt cognitus. et
 cum hoc sequitur q̄ in p̄terito fuerit vel natus sit esse quidam actus cogno
 scendi natus respondere illi primo obiecto vt se h̄z vna cū suo fundamento in
 ratione cogniti non quidam vt obiectum formale inquantum considerans di
 ctam relationem vt obiectum formale non potest eam considerare quin consi
 deret illud obiectum ⁊ actum intelligendi ei⁹ correspondētem. vnde illud p̄mū
 obiectum l̄z fuerit vel natum sit esse obiectum formale illius actus intelligen
 di sibi correspondētis qui fuit in predicamēto vel natus esse est: tñ nec illud fū
 damētū nec actus ei⁹ correspondens est obiectum formale illius consideratio
 nis que actu est quando actu illa relatio consideratur. Et si obijciatur p̄tra hoc
 quia quando cōsideratur illa relatio actu op̄s q̄ actu consideratur vt fundata.
 ⁊ tūc erit actu fundata sup illud obiectum: ⁊ per p̄sequēs actus corruis isti p̄
 mo obiecto erit actu dōz qd̄ ibi est fallacia compositionis ⁊ diuisionis secūduz
 q̄ li actu potest construi cum li consideratur est sensus q̄ illa consideratio est
 actu quo in relatio cōsideratur vt fundata prius vel fundibilis super illud obie
 ctum primum talis sensus est verus. Si autē li actu construat cum li fundata
 vt sit sensus q̄ quando actu consideratur illa relatio consideratur vt actu fun
 data super illud primum obiectum. idest q̄ fundatio eius super illud obiectum ē
 nunc actu talis sensus est falsus. quia non tūc actu fundatur. Ad tertium di

cendum q̄ illa solutio nō sufficeret: sed solo precedēs. sufficit. verum tamen est
 q̄ quando illa relatio consideratur se habet vt obiectum relatum: si tamen b
 consideratur vt relatio primi obiecti: sed non vt relatio que tunc fundetur. sed
 consideratur vt relatio que prius fuit fundata in preterito. vel que nata ē fun
 dari: et sic p̄ ad predictas difficultates. **C**Ad primum ergo in oppositum dicen
 dum q̄ illud qd̄ simplr non b̄ esse reale potest esse obiectum alicuius actus in
 tellectus. et potest esse fundamentum entis rōnis. **C**Ad scdm dicendum q̄ ma
 ior est falsa ex supra dictis. p̄ q̄ vnum ens rationis potest esse fundamētus al
 terius: ad probandem maioris potest dici primo q̄ non op̄ vniuersaliter qd̄
 illud in quo fundatur alterum habere maiore vel perfectiorem entitates quas
 illud q̄ fundatur vt ipso si fundetur in ipso subiue et sicut i mā alioquin seque
 retur q̄ mā in qua aliquo mō fundatur forma subālis naturalis esset perfectio
 nis entitatis q̄ forma q̄ falsum ē: et similiter est de quātitate et qualitate pōt ēt
 dici q̄ illud qd̄ ē fundamentum alterius substantie non op̄ qd̄ sit maioris ens
 titatis qua illud qd̄ fundatur i eo: sed sufficit q̄ sit propinquius habēt maiore
 entitates q̄ est primum fundamentū in v̄tute cui⁹ oīa fundātur nūc aut̄ dato
 q̄ vnū ens rationis non habeat maiorem entitatem q̄ aliō tamen vnu⁹ ens
 rōis b̄ maiore c. p̄p̄tate ad illud q̄ b̄ maiorem entitatē et est primum funda
 mentū oīum. s. ad primum obiectum qd̄ ē ens reale. **C**Ad tertium dicendum q̄
 maior est falsa: quia non est simile de rōnibus realib⁹ et de rōib⁹ rationis quia
 nec infundamētis relatiōis realis nec etiā in ip̄is relationib⁹ realib⁹ pōt esse
 reflexio sicut in entibus rationis et eorū fundamētis sū^m aut̄ rōnis rōnis potest
 esse illud q̄ intellr modo nō solum intelligitur absoluta sed et relata. nec solus
 intelligitur entia realia sed etiam entia rationis: vnde non est simile. **C**Ad q̄r
 tum dicendum q̄ illa responsio non sufficeret quia pono q̄ vna relatio rōnis
 potest esse fundamētum alterius sicut etiam potest esse obiectum intellectum
 et etiam ipsa priuatio in q̄tū potest esse obiectum intellectus possz ēē fundamē
 tum talis relatiōis. **C**Ad v^m. et vi^m. et vii^m. et viii^m p̄ per ea que dicta sūt in solu
 tione dcāz difficultatū. **C**Ad nonū dicēdū q̄ i actibus intellectus et in entib⁹
 rationis et in habitudinibus obiecti ad intellectum potest intelligi processus i
 infinitum dupl̄ vno^o q̄ procedatur in infinitum i ip̄is acceptis in actu vt si dī
 catur q̄ qñ istum actum intelligendi est accipere alium priore quo quidē aliud
 obiectum intelligatur et ante illum sū^m. et sic etiam in inte^o. ita q̄ non contingit
 venire ad primum obiectum. et sic procedere in infinitum in actib⁹ intelligen
 di est impossibile et precipue ponēdo qd̄ intellecus a determinato tpe pcedit
 intelligere: et sit impossibile est procedere in infinitum in bitudinib⁹ que sunt
 entia rationis. Alio modo potest intelligi processus in infinitum in eis scilicet
 respectu accipiēdozum sic scilz q̄ primo intelligam lapidem et postea intelligā
 me intelligere istum actum intelligendi: et sic in infinitum et sic scilicet respectu ac
 cipiēdozum procedere in infinitum i actibus intelligēdi non est incōueniēs: nec
 sit bitudinib⁹ que sunt entia rationis: tunc autē ex hoc qd̄ ponitur vna relatio
 rationis fundari super aliam non op̄tet procedere i infinitū i iā acceptis pro
 cedere aut̄ in infinitum in accipiēdis vt dictum est nō ē incōueniens.

Postquam quesitum est de secunda intentione in comparatione ad primam quantum ad suam foundationem: nunc querendum est de secunda intentione in comparatione ad primam quantum ad predicationem et quia prima intentio in concreto habens esse reale. secunda intentio dicitur illud quod est ens rationis. ideo primo queritur utrum intentio secunda possit vere predicari de re extra de ente scilicet reali. utrum scilicet hec sit vera. homo est species et alie consimiles. Secundo queritur utrum una intentio secunda predicetur vere de alia secunda intentione et est quod utrum vere possit dici quod species est genus. Tercio queritur utrum de re accepta prout verificatur de ea una intentio secunda possit verificari alia intentio secunda: et maxime opposita. utrum scilicet ista sit vera homo est genus vel homo animal est species specialissima et consimilia.

Ad primum sic proceditur et arguitur quod ista non sit vera: homo est species. ita quod sit predicatio intentionis de re: quia illud quod non predicatur de singularibus non predicatur de re habente esse extra animam. Sed secunde intentiones non predicatur de singularibus saltem ista secunda intentio que est species. ergo et. probatio minoris: quia illud quod est separatum a singularibus non predicatur de eo quod non habet esse nisi in singularibus. Sed intentio speciei et alie consimiles dicunt aliquid separatum a singularibus. ergo non predicatur de eo quod non habet esse nisi in singularibus. ergo nulla talis intentio predicatur de re siue de ente reali. **C**onpretere illa propositio est falsa cuius additio est vera. Sed contradictio huius homo est species est vera. ergo et. maior patet. quia lex contradictoriorum talis est quod si una est vera reliqua est falsa et econverso. et tenet in omni materie. minorem probatio. quia contradictio istius homo est species: est ista nullus homo est species. Sed ista nullus homo est species est vera. ergo et cetera. **U**trumque assumptum in isto propositum logismo probatio. primo probatio maiorem dupliciter. primo quia sicut contradictio deo oppositionibus de infinita et particulare est idem iudicandum. ita contradictorie opponuntur. omnis homo currit et homo non currit sicut iste due omnis homo currit et quidam homo non currit. ergo a simili iste due contradicunt. nullus homo est species et homo est species: sicut iste nullus homo est species et quidam homo est species de quibus constat quod contradicunt. Secundo quia negatio presupposita termino communi facit ipsum tenere pro quolibet suo supposito. Sed in ista non homo est species negatio presupponitur huic termino communi pro quolibet suo supposito: et per consequens ista non homo est species equipollet huic. nullus homo est species: sed nullus dubitat quin iste due sint contradictorie scilicet non homo est species: homo est species. ergo et iste due contradicunt scilicet nullus homo est species et homo est species. **A**d maiorem si probatio dupliciter. primo sic. quia illa propositio universalis est vera in qua terminus cui additur signum verificatur pro quolibet suo supposito Sed ista nullus homo est species verificatur pro quolibet suo supposito: sicut patet inducendo. ergo et cetera. Secundo sic quia lex contradictoriorum talis

est qd si vna est vera reliqua est falsa ⁊ econuerso: ⁊ hoc in omni materia. quia in nulla materia ambe possunt simul esse vere vel simul false. Sed ille due contradicunt scilicet nullus homo est species quidam homo est species. quia in vtroqz termini accipiuntur eodem modo pro natura: vt est in suppositis. nam si gna hinc inde posita. scilicet vniuersale particulare faciunt tertium cui adiungantur pro suppositis: sed ista quidam homo est species est falsa. vt omnes concedunt. ergo ista nullus homo est species est vera: ⁊ sic patet vtranqz assumpta. ¶ Preterea ens secundum quid non verificatur de ente simpliciter primum: sed intentio cum sit ens rationis est ens secundum quid res autem extra est ens simpliciter ergo ⁊ cetera. ¶ In contrarium est quia de quocunqz predicari diffinitio ⁊ diffinitum. Sed diffinitio speciei conuenit homini. scilicet predicatur de pluribus differentibus numero in eo qd quid. ergo illa est vera. homo est species qd autem sitibi intentionis predicatio de re patet sic. quia secunde omnes species est nomen intentionis secunde. Constat autem qd homo cum sit prime impositionis significat rem in natura existentem. ergo dicendo homo est species est predicatio secundae intentionis de re. ¶ Respondeo de ista questione dico tria. primum est qd intentio secunda quae dicit ens rationis predicatur denominatiue de re que habet esse reale in rerum natura. Secundum est qd illa res de qua intentio secunda predicatur quodammodo est res extra. ⁊ quodammodo intra. Tercio qd illa predicatio est per accidens. ¶ Quod ad primum sciendum qd sicut supra dictum est frequenter intentio potest accipi abstracte ⁊ concretue: intentio prout nunc loquimur de intentione accepta in abstracto siue prima siue secunda est ipsa habitudine rei que intelligitur ad intellectum prout eius actum terminat prout accipitur obiectum ad quod actus intelligendi terminatur: intentio concretue dicitur ipsam obiectum in quo fundatur talis habitudo ⁊ ista diuiditur in primam ⁊ secundam secundum duo genera intelligibiliu. quorum vna dicit ens reale in rerum natura existens. ⁊ aliud dicit ens rationis qd consequitur rem vt est obiectue in intellectu: vt supra dictum est. Alterius sciendum qd sicut supra dictum fuit qd intentio concretue accepta non accipitur hic pro ipsa intentione denominante. Sed pro denominato ab ea sicut si diceretur qd bibere est voluntas sitis. ⁊ hoc concretue accipiendo. non quia secunda dicat ipsum actum volendi in abstracto: nec etiam dicit ipsam voluntatem denominantem obiectum voluntatis sicut dicit hoc qd dico volitum. sed dicit subiectum cui conuenit volitum esse. ita quando dicitur homo vel bos vel aliquid tale dicit primam intentionem concretue non est accipiendum qd dicat ipsam intentionem denominantem. Sed quia dicit illud qd ab intentione denominatur ita qd intentionalitas ipsa est ipsa habitudo que potest dici ipsa terminatio actus intelligendi. Sed tertius minus dicit ipsam intentionem denominantem. Sed hoc vel alie res exteriores super illud cui a talibus in concreto acceptis conuenit denominare: sicut quando dicitur quod homo est terminus actus intelligendi. ¶ Dispensatis facillime potest ostendi quod secunde intentiones vere possunt predicari de rebus habentibus esse reale. Quia sicut se habet obiectum intellectus ad hoc quod possit denominari ab actu intelligendi.

ita se habet ad hoc q̄ possit denominari ad his que ipsum obiectum consequi-
tur prout est obiectiue in intellectu. sed obiectum intellectus v̄c denominatur
ab actu intelligendi. vt cum dicitur lapis intell̄. ergo obiectum intellectus po-
test denominari a sc̄dis intentionibus vt euz dicimus homo est species vel vni-
uersale v̄l aliqd tale. minor pars. maior etiam facilius p̄t apparere: quia ea q̄
consequuntur esse prout est obiectiue in intellectu magis se tenet ex parte rei i
tellecte que est obiectum intellectus q̄ ipse actus intelligendi: 7 per p̄sequens
magis habet obiectum intellectus a talibus denominare vel saltem nō minus
q̄ ab actu intelligendi: 7 per consequēs sequitur q̄ obiectum intellectus dno-
minatur a secūdis intentionibus q̄ n̄b̄l aliud sunt q̄ ea que consequuntur res
intellectas: vt sunt obiectiue in intellectu: sed obiectum intellectus q̄tū ad pri-
mum genus intelligibilium est res habēs esse reale in rerum natura. ergo 7c.
CAd maiore autē euidētiā eius q̄ dictum ē: q̄. s. entia rōis siue sc̄de intētio-
nes p̄sequuntur res prout sunt obiectiue in intellectu. Sciēdum q̄ qñ ipsa res que b̄t
eē reale in rerū natura ē ob̄iue in intellectu ē ibi cōsiderare. Tria primum ē illud q̄ cō-
sequitur rē q̄ intelligitur nō s̄m q̄ ē obiectiue in intellectu: s̄ sc̄dm suuz eē reale 7 nāle
circumscrip̄to quocūqz actu intelligēdi vt ē q̄dam cognitio speculatiua sicut la-
pis h̄z q̄ sit durus 7 grauis s̄m suum reale naturam: 7 non p̄ hoc q̄ ē obiectus
intellectus 7 ista dicuntur se tenē simpliciter ex parte ipsius rei. q̄. s. rē que intelli-
gitur p̄sequit nō prop̄ hoc q̄ intell̄: s̄ ex sua natura. Sc̄dm ē q̄ illud q̄ consequit̄
actum intelligēdi v̄l similiter 7 in se sicut eē. i. māle: 7 p̄ consequēs dicitur q̄ in-
telligit i māle vel in habitudine ad obiectum: sicut quando dicitur
q̄ cognitio alicuius s̄m suum genus. puta cognitio hominis sc̄dm q̄ animal ē
cognitō indeterminatū non quia ipsa cognitio talis sit quedam determinata co-
gnitio specificē 7 singulariter in suo esse reali. sed quia cōena sub illo communi
q̄ ē per se obiectum eius indeterminate rep̄ntat. vnde dicitur intellectus rep̄n-
tare indeterminate vel abstracte. Tertiū est q̄ illud q̄ sequitur rem ipsam non
simpliciter. s̄ prout est obiectiue in intellectu. s. sicut hec q̄ ē abstractum a singu-
laribus vel etiam a sp̄ibus. 7 hoc q̄ est hominem differre ratione a singulari-
bus vel a sp̄ibus hominem enim differre tantum sc̄dm rationē a sorte 7 plato-
tone non cōuēit actu intelligēdi. immo reali differre ab eis. S̄ hoc p̄uēit rei in-
tellecte non sc̄dm suuz eē reale. quia prout ē obiectiue in intellectu i quo. vt co-
gnitum in cognoscēte ē homo. Sed in sor. 7 in platone. 7 talia dicuntur se tene-
re ex parte rei intellecte prout ē obiectiue in intellectu: in his tñ que p̄sequitur
rem que ē obiectiue in intellectu ē aliquid q̄ nō p̄supponit eē in intellectu obiectiue
sicut hoc ip̄m q̄ ē eē obiectiue in intellectu siue h̄ere habitudinem predictaz ad
intē: quia tunc idem p̄supponēt se ip̄m q̄ ē impossibile. sed verū est q̄ talis
habitus vna cū re que intelligitur p̄supponit actum intelligendi vt fundamē-
tū oppositē rōnis se autē sc̄de intētiōes sicut ē eē abstractū esse genus vel species
p̄suppōit illud eē obiectiue i intellectu 7 ista. s. ip̄m eē obiectiue in intellectu: 7 ea que ip̄z
p̄sequūt sicut sūt aliē se intētiōes. puta eē v̄l abstractū gen⁹ v̄l sp̄em: 7 p̄silia p̄-
prie loquendo se tenēt ex pte rei intellecte vel vt coexistit actu intelligēdi vt funda-
mentū oppositē rōnis 7 B q̄tū ad eē obiectiue in intellectu v̄l s̄m qd est obiectiue in
intellectu: ita q̄ per hoc q̄ ē eē obiectiue in intellectu pueniat rei itelle sicut oēs

alie intētiōes pntes ab ipm esse obiectiue in intellectu: qz talia quandoqz dnt
se tenere ex parte intellectus per oppositum ad se tenere ex parte rei que intel
ligitur. Quid ad suum esse reale sicut ē eē leue vel esse graue, durum vel molle
Quis proprie loquēdo vt dcm est se teneant ex parte obiecti intellectus put
respicit actus intelligēdi. ¶ Quid ad scdm sciendū qz sic supra dictus fuit du
pliciter dicitur aliquid extra intellectū, s. subiuc qz, s. est aliquid qz non ē in intel
lectu sicut in subiecto vel obiectiue, quia, s. non obijcitur in intellectui sicut co
gnitū cognoscēti loquēdo, ergo de eē extra intellectum primo mō planū est qz
scde intētiōes verificātur de rebz extra, quia habēt verificari de obiecto intel
lectus, quia consequit rem prout ē obine in intellectu. Sed non ē obiectum in
tells tamē est aliquid exis in intellectu sicut in subiecto, imo pma obiecta eius
sunt res sensibiles que sūt extra, ergo secūde intētiōes verificātur de rebus
extra accipiendo extra subiectiue. Si autem accipiat extra obiectiue illud, s. qz
non obijcitur intellectui, vt obm cognitū dupli potest intelligi secūdas intēti
nes verificari de re extra sic accepta, vno modo qz nō verificētur de re que non i
cludit in sua rōne ipm esse in intellectu: 7 que nata est eē circūscripto actu itelli
gendi: 7 sic verificatur de re extra, nam pza obiecta intellectus nō includunt in
sua ratione ipm eē in intellectu alioquin p^m 7 formale obiectum intellectus eēt
ipa habitudo obiecti ad intellectum qz est falsū 7 natū est esse circūscripto actu
intelligēdi. Quid ad illud qz de ipso intelligitur, sicut quādo intelligo alnā ani
malis qz intelligo nata ē esse circūscripto actu intelligēdi: lz non possit simul
stare qz sit intellecta 7 non sit actus intelligendi vel qz sit intellecta 7 nō seque
qz sit obiectiue in intellectu. Alio modo potest intelligi qz secūde intētiōes ve
rificentur de re extra obiectiue. Sic qz secūde intētiōes conueniant actu alicui
7 qz illud p tunc sit extra obiectiue, i. nō sit obiectiue in intellectu 7 illud ē ipos
sibile quia talia nō pueniunt rebus nisi quādo intelligitur 7 per psequens nisi
quādo sunt obine in intellectu: sicut etiam album predicat de homine: nec tas
men subm qz ē homo includit albedinē 7 possit non existēte albedine, Sed non
possit eē albū nō exstēte albedine in eo 7 sic p3 secūdū. ¶ Quātū ad tertiū sciē
dum qz cū ista cōsequūtur rem prout ē obiectiue in intellectu sic se hnt ista qz
ad hoc qz conueniant per se vel per accidens ipis rebus sicut 7 intelligi in ta
li autem potest cōuenire rebus 7 scdm actum 7 scdm aptitudinem, mō intelli
gi secūdū actum puenit rebus per accidens: accidit enim boui vel homini qd
intelligat i actu: nō tamē videtur mibi qz accidat eis per accidens prout accis
distinguit ptra per se quocūqz modo dicēdi per se intelligi secūdū aptitudinē
esse, s. intelligibile, p^m p3: quia illud nullo modo dicēdi per se conuenit, per se
nulli rei que sine ipso potest esse 7 qz ipam nō de necessitate consequūtur 7 hoc
p3: quia illud qz per se inest semper 7 de necessitate inest: sed res possunt eē ab
sqs hoc qz intelligūt, nec actu intelligi cōsequitur ipsas necessario, intētiō er
go actu intelligi nō inest ens per se aliquo modo dicēdi per se. Scdm, s. qz itel
ligi secūdum aptitudinem, s. esse intelligibile conueniat eis per se patz sic, quia
obiectum per se alicuius potentie habet per se aptitudinem ad hoc qz attinga
tur ab actu illius potentie: quia potētia nō tēdit in suum obiectum nisi mediā
te suo actu. Sed omnes res que possunt intelligi sunt per se intelligibiles hoc

Et idem p3 ex simili quia sicut se habet obiectum p se visus ad eē visibile: ita obiectum per se intellectus ad eē intelligibile: sed obiectum per se ipsius visus: puta color ē per se visibile. ergo ē obiectum p se intellectus ē per se intelligibile. licet enim intelligi in actu accadat rebus eē tamen intelligibile s3. s. aptitudines conuenit eis per se: et idē dico de secundis intentionibus q actu non conueniunt rebus per se. sed p accidēs et fm aptitudinem conueniūt rebus per se. **C**Est autē sciēdum q obiectum p3o et p se ipsius potētie denoiatur scdm aptitudinem i ordine ad actum potētie primo et p se. s3 p3etum sub primo et per se obiecto ipsius potētie denoiatur quidē p se: sed nō p3o in ordine ad actū potētie scdm aptitudinē acceptum. unde ista ē primo et per se ens ē intelligibile: sed ista est per se et p hoc ens vel illud est intelligibile sicut etiam si ponatur q color sit p3mū et p se obiectum visus ista ē primo et per se color ē visibilis: sed ista ē scdo et per se albedo ē visibilis. Si autem queratur in quo modo dicendi p se sit ista ens ē intelligibile. v3b etiam b ens v3 illud ē intelligibile dicunt quidā q est i q3to modo eius q ē per se qui ē tertius modus dicēdi per se. **C**Ad cuius euidentias sciendum q sicut ipsi dicūt quartus modus eius q est per se nō est modus dicēdi per se. sed ē modus efficiēdi per se prout dicimus q illa que solitarius siue quocunq3 alio modo existente habitant aliquā locū bitāt in primo loco per se. termin9 aut alij mōi. s. p3m9 et secūdu9 et quartus sunt modi dicendi per se: q3 s. predicatum inest per se subiecti quorum distō sic accipitur: q3 predicatio aut ē cēntialis qn p3dicatū ē idē cēntialiter cū subiecto: aut est denoiatine. Si p3o modo sic est primus modus dicēdi per se. quādo. s. p3dicatum includitur in diffinitione subiecti q3tum ad illud q est sibi intrinsecū et de eē eius sicut quando dicitur homo est animal vel albedo est color: b aut pro tanto quia si aliqd diffinitur per additionem alicuius extrinseci sicut diffiniūtur accidētī. non op3 q si illud q ponitur in eius diffinitione vt additum et diuersum a sua cēntia predicetur de ipso pro ipsa predicatio sic in primo modo dicendi per se: vt si dicatur simus est nasus qui ponitur in diffinitione simi sicut additamentum non p3dicatur de simo in p3mo mō dicendi per se. immo videtur mihi plus scilz q nō sit ibi aliquis modus dicendi per se. Si autē predicatio sit denominatiua tūc aut est denominatio subiecti ab accidente per se et de necessitate ipsuz p3sequēte. aut est denominatio per se cause extrinsece a suo per se effectum. aut econuerso. Si primo modo sic ē secūdu9 modus dicendi: quādo. s. soluz cadit i diffinitione p3dicati vt qdam extrinsecum ab extra ei9 prout subiectum per se accidētis cadit in diffinitione eius: vt cum dicitur homo est visibile visibile. Si autem subiectū eēt de diffinitione p3dicati modo quo gen9 est de diffinitione speciei. vt si dicatur animal est homo vel color est albedo nō esset predicatio per se: sed potius p accidēs. Si at sit denoiatio cāe extrinsece sicut est cā finalis vel efficiens a suo efficiēte necessario ipm p3te: tūc est quartus modus per se qui est tertius modus dicēdi per se: sic si dicatur sol est illuminatus vel aliqd tale et forte idē modus dōi p se ē. ff efficiēs p se denoiat a cā: vt si dicat iste efficiēs ē effect9 solaris. **C**His pmissis sciēdū q supposito q ista sit per se: ens est intelligibile secundū appōm predictoz: et in tertio modo dicendi per se qui est quart9 modus est q ē per se: quia vt dicunt actus intelligēdi est effectus ipsius intelligibilis: s3

illud non videtur mihi verum quod ista ens vel hoc ens vel illud ens est intelligi-
 bile sic in tertio modo dicendi per se. ita quod sit ibi perfectas que requiritur inter
 causam efficientem et effectum. **C**ad 2° evidetiam sciendum quod non omnis denotatio qua
 potest denotari causa in ordine ad illud quod est effectus eius dicit ipsam calitatem vel
 efficientiam eius respectu ipsius effectus: sicut quando ignis calefacit aquam. non so-
 lum potest denotari in ordine ad aliquam: ut causa calefaciens aquam: sed etiam. ut
 filis aque calefacte in istis. unde calidum est simile alteri calido unde quando dico ignis ca-
 lidus est filis aque calefacte. non dicit denotationem causae a suo effectu: sed est de-
 notationis additio in eius qualitate fundata. Sed si dicatur quod ignis est calefactus
 aque vel calefaciens aquam: tunc esset denotatio cause efficientis a suo effectu et tunc
 si esset per se prineret ad tertium modum dicendi per se. unde ad hoc quod aliqua pro-
 positio sit per se scilicet quod causa efficiens per se habet denominari. dico sol est illuminatus
 vel ignis est calefactus ex his formari potest talis propositio ad propositum ad propositum
 hoc quod aliqua propositio sit per se secundum denotationem cause efficientis a suo per se effectu
 oportet quod ipsa propositio importet ipsas efficientias cause respectu effectus. sed
 propositio qua dicitur aliquid intelligi non importat efficientias ipsius obiecti
 quod intelligitur respectu actus intelligendi. ergo propositio qua dicitur aliquid
 obiectum intelligi vel esse intelligibile non est per se secundum denominationem
 cause efficientis a suo per se effectu. maior patet ex dictis. minor dupliciter pro-
 batur primo ex intelligibilibus que dicunt privationem. secundo ex intelligibili-
 bus que dicunt entitatem positivam. prima ratio talis est. quia constat quod non
 ens et privationes vere dicuntur intelligi: sed non enti vel privationi non conue-
 nit causa aliqua effectus positivus. ergo intelligi non est illud quod efficit actum in-
 telligendi. Si dicatur ad hoc quod per obiecta que sunt entia positiva sunt cause effe-
 ctive actus intelligendi et talia que dicuntur intelligi denotantur a suo per se ef-
 fectu. Sed privationes que sunt secundariae et que intelliguntur per alia per intel-
 lecta non sunt cause actus intelligendi. et ideo quando dicunt talia intelligi non est
 denominatio cause ab effectu: sed hoc non valet quia quando aliquid importat
 formalem efficientiam alicuius sicut hoc quod dico calefacere importat efficientiam
 caloris impossibile est quod conveniat illi quod non habet efficientiam respectu illius effe-
 ctus sicut impossibile est quod calefacere conveniat alicui quod non habet efficientiam re-
 spectu caloris: Sed ut dictum est ista est vera privatio intelligitur. si ergo intel-
 ligi idem est quod habere efficientiam respectu actus intelligendi siue efficere actum in-
 telligendi sequitur quod habentes sunt causa actus intelligendi quo intell^m quod falsum est: ut
 supra dictum est. Secunda ratio talis est: quia hec est vera aliquis intelligitur a se ipso ut per
 et per se obiectum: scilicet constat quod actus intelligendi quo deus intelligitur a se ipso non efficit adeo
 qui intelligitur. ergo aliquid intelligi non importat efficientiam actus intelligendi quo intelligitur ultra
 quod per se obiectum quod deus est per se. et per se obiectum quod ab ipso intelligitur potest et quod actus intelligendi
 quo deus intelligitur a se ipso est eius essentia quam non potest esse effectus alicuius causae cum ipsa sit propria causa
 et hoc ponitur non solum fideles: sed et philosophi. ergo et sic per se quod predicta opinio quam po-
 nit ibi 3^m modum dicit per se. scilicet secundum genus causae efficientis putatur denotari a suo per se ef-
 fectu non est vera. **C**onsequenter vero ad hoc quod si quo modo dicit per se sit ista est ens intel-
 ligibile unde mihi quod sit secundo modo dicendi per se. **C**ad cuius evidetiam quod ex hoc
 dicitur aliquid intelligibile quod est natum intelligi ex hoc autem dicitur aliquid natum intelligi quod est repugnans

presentatio nata est eē apud intellectum siue illa repñtatio sit actus siue simili-
 tudo causetur: sicut etiam ex hoc dicit̃ aliquid visibile q̃ eius similitudo ip̃m res-
 pñtans pōt esse in visu aquocūq; fiat ex hoc autē q̃ talis repñtatio est apud in-
 tellectus cōsurgit quedam relatio int̃ intellectum talem repñtationem habētes
 ⁊ ip̃am rem repñtatam: ita q̃ intellectus in quo est ipsa repñtatio refertur rea-
 liter ad rē repñtatam: res autē repñtata in qua formaliter ipsa repñtatio nihil
 ponit refertur s̃m rationē ⁊ sicut ista repñtatio consequitur per se ⁊ necessario
 ip̃m intellectum ⁊ hoc scđm aptitudinem ita repñtari ⁊ hēre habitudinem ra-
 tionis ad talē repñtationē s̃m aptitudinem acceptā necessario ⁊ p se consequit̃
 illud qđ natum ē intelligi ⁊ repñtari ab intellectu: ita q̃ sic relatio q̃ nata ē p se
 consequi aliquā rem necessario ⁊ per se conuēit sibi per se in secūdo modo di-
 cēdi p se: vt cū dicitur quicūq; est equale vl' in equale. ita q̃ eē intelligibile con-
 uenit cuiūq; rei contēte sub p se obiecto intells in scđo modo dicēdi per se:
 ⁊ ista r̃sō repñtantis ad repñtatum vel econuerso nō est relatio effectus ad cāz
 vel cause ad effectum: ita q̃ talis relatio importet̃ in hoc q̃ est repñtare ⁊ rep-
 sentari. s; ē relatio similitudinis s̃m eē repñtatiuum prout vnum repñtat ad eē
 tale ⁊ aliud repñtatur eē tale: ita q̃ posset formari ratio tālis. quia sicut r̃sō si-
 militudinis in eē reali se habet ad relata p ipsa. ita relationes similitudinis s̃m
 eē repñtatiuum se habent suo modo ad relata per ipsa. Sed relationes simili-
 tudinis inesse reali quādo sunt per se sunt in scđo modo dicēdi p se. vnde q̃
 le ē simile dissimile est in secundo modo dicēdi per se. ergo ⁊c. In hoc tñ dīr q̃
 in similitudine r̃n eē reali est relatio realis ex vtraq; parte ⁊ vtraq; refertur per
 illud q̃ ē in eo realis sicut patz de duobus albis. Sed in similitudine in esse re-
 pñtatio repñta^o realit̃ in repñtante ⁊ refertur per illud q̃ ē realiter in eo. Sed i
 repñtato formalit̃ loquēdo non ponit aliquid reale vt sepe supra dictum ē: sed
 tātum s̃m rōnē intelligēdi ⁊ refertur per idem qđ est in alio scđm rem. Sed p
 illud q̃ ē in ipso s̃m rōnē. ¶ Sed cōtra illud qđ dictum ē qđ ista ppositio ens
 reale ē intelligibile supposito q̃ eē intelligibile ex parte obiecti dicit̃ ens ratio-
 nis vt pmissum ē p se quocūq; modo dicēdi per se ponatur esse per se potest
 sic obijci. quia illud qđ conuēit entibus realib⁹ conuenit eis scđm suum eē rea-
 le. Sed entia rationis non cōueniunt entibus realib⁹ scđm suum eē reale. g^o en-
 tia rationis nō conueniūt entibus realib⁹ p se: nec scđm actuz: nec scđm habi-
 tudinē. maior pz quia quod conuēit alicui per se conuenit sibi p illud qđ ē ip̃m
 p suum eē. hoc enim videtur importare per se. s. p illud q̃ ipsum ⁊ sic vī maior
 vera. minor etiam videtur plana. s. q̃ entia rationis nō conueniunt entibus rea-
 lib⁹ p suum eē reale: quia tunc conuenirēt eis scđm eē qđ habēt extra animas
 ⁊ nō prout sunt obiectiue in intellectu. ¶ Ad enīdētiā autem huius sciēdum
 qđ aliud ē dicere qđ ens rationis nō ē ens reale ⁊ aliud ē dicē qđ ens rationis
 nō necessario sequitur ad eē reale. nam ista semp vera ē qđ ens rationis qđ. s. ē
 tātum ens rōis nō ē ens reale nisi ens rōis equiuocetur: s; ens rationis. qđ. s.
 cōsequitur rem prout ē obīue in intellectu ⁊ qđ distinguūt cōtra ens reale: l; nō
 sit ens reale tamē cōsequitur necessario ad ens reale: saltem scđm aptitudi-
 nē. nam sicut eē intelligibile qđ ē eē aptum natum intelligi consequitur neces-
 sario entia realia. ita etiam ens rationis consequitur ea: sicut etiam accidens

qd nō est subā necessario cū cōsequitur aliquas substantias. scōs subās alias ap^a.
Cad rōnem dicendū ad maiorem qd illud qd cōsequitur aliquod ens reale per se
 in secūdo modo dicendi per se qd puenit scōm suū esse reale fundatum: sed non
 opz qd pueniat ei formalit^r fm suū esse reale: sicut eē rectum vel curuū puenit
 linee per se in sō mō dī per se. 7 puenit ei. s. linee eē rectaz vel curuam p illud
 qd est ipsa esse linee. quia eē linee ē fundamētum curuitatis v^t rectitudinis l3 eē
 rectum vel curuū puenit ei formale per ipsaz rectitudines v^t curuitates. Ad mi
 nores dōm qd ens ratiōis: l3 non denoiēt entia realia siue l3 non pueniat entib⁹
 realib⁹ scōm suū eē reale formalit^r. ita qd tali p^rdicatōe ipz denominans sit
 ens reale tamē. entī reali per suū esse reale pueniat fundamētū ens ratiōis p^r
 supposito tñ actu intelligēdi vel actu vel apritudine vt fūdamētū oppositē re
 lationis. vt supra dictū fuit. 7 hoc qstū ad p^rimū ens ratiōis qstū aut ad alia en
 tia presupponit 7 act^r intelligēdi quo intelligit^r aliqd itelligib^{le} ad aliō itelli^r.
 naz gen⁹ spēs 7 differentia 7 plura alia nō dicūt habitudinem intelligibilis ad
 intellectum. sed habitudinē vni⁹ intellecti ad aliud intellectū que psequit^r ta
 lia intellecta vt sūt obine in intellectu. 7 sic p3 ex pmissis solo quattuor demfā^m.
Prima ē vt p^r intentio predicet^r de re que fuit pncipaliter qstita. Secūda ē quo
 res de qua intentio predicatur res extra 7 quō non. Tercio quō puenit in tentio
 ipsi rei per accidēs 7 quō per se. Quarto in quo modo dicēdi per se puenit in
 tentio rei quando puenit ei per se. **C**ad p^rimū ergo in oppositū dicendū qd il
 lud qd nō p^rdicat^r de singularib⁹ predicat^r de re hāte esse reale extra animā sub
 iectie 7 de re qst nata est extra aiām etiam loquēdo obiectiue l3 pro tūc non con
 ueniat ei extra aiām esse obiectiue: qn talia actu ei conueniunt modo quo expo
 sitū ē in pncipali solutione. vnde ē l3 tales intentiones que sūt v^t gen⁹ spēs
 7 p^r illa nō predicent^r de singularib⁹ p^rit tñ de eo qd realiter est in singularibus
 7 qn dicitur qd talia dicūt aliquid separatū a singularib⁹ dicēdum qd qstum
 ad illa que ab istis denoiantur: dicūt aliquid separatū a singularibus scōm ra
 tionem tantū. quia denominat rem vt obiectiue est in intellectu p^rter singula
 ria ista aut duo stant. s. qd illud qd est obiectiue in intellectu sine singularibus qd
 ē ipm a singularib⁹ separari sit scōm suū eē reale in singularib⁹ sicut albedo
 lactis est subine in visu sine dulcedine lactis: 7 in lacte vt in subō est cum dulce
 dine lactis. **C**ad scōm dicendū qd minor est. falsa. s. qd contradictio istius hō ē
 species sit vera ad p^rbationem qn dicitur qd ei⁹ contradictio est ista: nullus ho
 mo ē spēs que vera est: dicūt quidaz. concedēdo qd ista nullus homo est spēs
 est contradictio istius homo est species. Sed negant qd ista sit vera. nullus ho
 mo est species. 7 qn dicitur qd imo qz vera est pro quolibet supposito contento
 sub homine dicūt qd non sufficit. vnde dicunt qd ad hoc qd ista sit v^a. nullus hō
 est species nō sufficit qd verificetur pro omni contento sub homine. Sed opz
 qd verificet^r pro oī p^rnto sub hoīe. 7 etiam pro ipso termino absolute accepto.
 ita ad veritatem istius nullus homo est species. opz inducere sic. for. non ē spe
 cies: plato nō est species. 7 sic de singulis. 7 etiam homo absolute non est spēs
 ergo 7c. modo dicūt qd licet nō esse speciē conueniat cuīz contento sub hoīe:
 nō tamen conuenit termino absolute accepto. vnde propter falsitatem ist⁹ hō
 mo non est species falsificatur ista nullus homo est species. Adibi aut videtur

q̄ isti nō dicāt verum in hoc q̄ dicunt istam: nullus homo est species eē falsā.
 ⁊ hoc propter tria. primo propter naturā inductionis: q̄ scdm̄ p̄sm̄ in thopi.
 inductio est progressio a singularibus ad v̄le vniuersaliter sumptum. sed termi
 nus cōis respectu sui ipsius non habz rōnem singularis. ergo ad verificatiōem
 ppōnis v̄lis non opz inducere in oibz contentis sub ipso. Secūdo ostendo
 ex natura ipsius distributiōis q̄ fac signū vniuersale. distributio termini cōis
 pro quolibet p̄tento sub ipso. vnde tunc est v̄a. p̄positio v̄lis affirmatiua quan
 do predicatum puenit cuilibet p̄tento sub subō: sed nullus terminus continet
 sub seipso. vnde nihil ē dictum q̄ homo p̄tinetur sub homine. ergo ad veritatē
 ppōis v̄lis negatiue non opz q̄ predicatum remoneatur a forma termini i cōi
 ⁊ h̄it est in affirmatiua quādo termin⁹ stat pro suppositis siue pro natura. pro
 ut est in suppositis ⁊ nō p̄ natura scdm̄ se: sicut si dicam ois homo ē non spēs.
 vt ppō affirmatiua h̄ sit de predicato infinito. nō ois ad veritatē illius vniuersa
 lis affirmatiue q̄ p̄dicatum verificetur de natura absolute accepta. dicēdo hō
 non ē spēs. Tertiū idem p̄ ex natura p̄radictiōis: q̄ semp v̄lis negatiua ⁊ par
 ticularis affirmatiua opponit̄ p̄radictorie. vnde iste due nullus homo est spe
 cies ⁊ quidam homo ē spēs opponitur p̄radictorie: q̄ licet p̄dicatū nō possit
 puenire subiecto nisi p̄ natura cōi. tamē h̄g ibi posita. s. signum v̄le ⁊ p̄ticulare
 faciūt t̄m terminus. p̄ nā put ē in suppositis. vnde termin⁹ vniūiformiter accipia
 tur in vtraq̄. Sed constat q̄ ista est semp falsa. quidā homo ē semper species:
 quia significatur q̄ alicui p̄tento sub homine pueniat eē spēm q̄ falsus ē. ergo
 ⁊c. Et ideo aliter videtur eē dicēdū: q̄ maior illius p̄silli quo probatur minor
 p̄ncipalis rōnis sit falsa. bec. s. q̄ ista nullus homo ē species. sit p̄radictio isti⁹:
 imo ista homo nō ē spēs: vel ista nō hō ē spēs: nec refert q̄ ad accipiendaz
 cōtradictorias istius hō ē spēs: vtrum in eius opposita negō p̄ponatur dicēdo
 nō hō ē spēs: vel p̄ponatur dicēdo hō nō ē spēs: q̄ hic li homo habet vim ter
 mini singlis: q̄ ad hoc dico q̄ h̄ iste intētiōes que sunt genera ⁊ spēs nō cō
 ueniant ei q̄ simpliciter est termin⁹ singularis: quia eē spēm non puenit nisi ei
 q̄ ē cōe in multis. saltem aptitudinē tamen in ordinē ad tale predicatum h̄et
 vim termini singularis: quia quādo dicitur homo est spēs homo tenet̄ ibi in
 distincte: sicut quando dicitur homo est albus vel musicus: immo tenetur pro
 nā cōi. put sub ea nō ē descensus ad supposita. vnde ista ppō hō ē spēs licet sit
 indeterminata vim vocē pro tanto. quia ibi subijcitur termin⁹ cōis sine signo
 tamē scdm̄ rem non ē indefinita. quia tūc pp̄ie ē p̄positio indefinita q̄ termi
 nus in supposito positus potest determinate accipi p̄ isto vel p̄ illo p̄tento sub
 cōi termino. nūc aut quādo dico homo ē spēs: homo in subiecto positus nō pōt
 indeterminate accipi p̄ isto vel p̄ illo contento sub eo imo accipitur pro nā cō
 muni. put nō est multil in plura quibus possit illud p̄dicatum conuenire: ⁊ ad
 hoc q̄ fiat descensus sub termino cōi pp̄ qd h̄z in hoc vim termini singularis. q̄
 sicut sub termino singulari nullo mō pōt fieri descensus. ita sub terio cōi in ordi
 ne ad tale p̄dicatum nō pōt fieri descensus. ⁊ iō vt dcm̄ ē. non refert vtrum negō
 postponatur vel p̄ponatur. q̄ sicut nec p̄posita nec suppo^o facit ter^m teneri
 v̄l p̄ suis suppositis. ¶ Sed p̄ra hoc posset obijci. q̄ illud puenit alicui p̄o
 ut puenit pluribus sub se p̄tenti puenit sibi p̄suppositis ⁊ put est in suppositis

tis. Sed esse spēm puenit alicui termino put puenit pluribus sub se cōtēntis:
 quia eē spēm non conuenit alicui nisi put ē p̄dicabile de plurib⁹ differentib⁹ nu⁹
 mero. ⁊ put puenit eis in eo qđ qđ ē. ergo ⁊c. **C**ad hoc vđm qđ aliud ē dicere
 qđ aliquod p̄dicatū pueniat alicui rōne cōitatis qua puenit pluribus que tamē
 cōitas nō puenit illis pluribus: ⁊ aliud est dicere qđ aliqđ p̄dicatū puenit ali⁹
 cui pro suis suppositis sub se cōtēntis. ita quod illud p̄dicatū conuenit illis
 pluribus. imō esse spēm puenit alicui ratione sue cōitatis. quia conuenit plu
 ribus que tñ cōitas nō conuenit illis pluribus: nec etiam p̄dicatū qđ solum
 ratione illius cōitatis ei conuenit illis pluribus: eē tamen spēm non puenit ei cō i
 p illis pluribus suppositis sub se p̄tēntis: quia aliquod p̄dicatū conuenit
 re termino cōmuni p suis suppositis est ipsum cōicare illi cōi. quia conuenit illis
 suppositis sub eo cōtēntis. ⁊ iō l3 esse spēm cōueniat termino cōi rōne sue cōi
 tatis non tamen puenit ei pro illis quibus est cōis. imō sequit⁹ oppositum qđ. s.
 quia cōitas eis non conuenit. ideo nec illud p̄dicatū eis puenit nec etia3 cō
 nuenit esse cō i p eis. **A**d formam ergo argumenti quo dicitur qđ illud quod con
 uenit alicui termino cōmuni put cōuenit pluribus sub se cōtēntis conuenit ei
 pro illis plurib⁹. vđm qđ ista maior ē falsa imō vt dictū ē oppo^m seqt⁹ qđ. s. quia
 p̄dicatū illud puenit illi cōi rōne sue cōitatis qđ nō puenit ill⁹ plurib⁹ qđ illud p̄di^m non
 pueniat illis plurib⁹ nec ēt pueniat terio cōi p illis plurib⁹: ⁊ sic p3 qđ illa obie
 ctio nō v3. qđ maior ē falsa ⁊ idē pōt dici de alijs intētiōib⁹ qđ non pueniunt nisi
 illis qđ pueniunt plurib⁹. **C**ad p^m ergo quo pbat⁹ qđ illa nullus hō ē spēs ē hō
 dictio isti⁹ hō ē spēs vđm qđ minor ē falsa. s. qđ ista hō ē spēs ē indefinita. qđ sic
 dictū ē: l3 voce sit indefinita tñ re h3 vim singularis. vt supra dictū ē. vnde mi
 nor ē falsa. **C**ad scō3 vđ3 qđ ista ppōe hō ē spēs hō h3 vim termini singlāris
 eo qđ tenet⁹ p nā cōi put sub ea nō pōt fieri descēsus respēu talis p̄dicati. iō ne
 gatio p̄posita nō distribuit terminū p oib⁹ suis suppositis sicut etiam nec in af
 firmatiua tenetur p aliquo illo3: sed tñ p nā cōi illis. vñ non sequitur non est
 hō spēs. g^o nullus hō ē spēs. **E**t si arguatur qđ destructo p̄iori destruit⁹ po
 steri⁹: sed hō ē pus respēu cuiuslibet p̄tenti sub eo mō destructo seu negato ho
 mine negat⁹ quol3 p̄tētū sub eo. **A**d hoc dñt qđā qđ destructo p̄ori destruit⁹ po
 steri⁹ loquēdo de p̄ori ⁊ posteriori fm rē: s3 loquēdo de p̄ori ⁊ posteriori scđm
 rationē siue fm intē^m nō ē v3. nec ita ē qđ termin⁹ cōis puta hō ē p^o quol3 p̄ten
 to s3 eo nō fm rē s3 fm rōnē mō q^o illud v3 p^o a quo nō puerit⁹ eēndi p̄na. sed
 hō nō v3 valē: qđ hō ab^e accept⁹ absq3 aliq̄ determinatiōe ē pus quol3 p̄tento sub
 eo fm intē^m: sed sicut destructo illo qđ ē pus scđm rez destruit⁹ illud qđ ē poste
 rius scđm rem: ita etiam illud qđ ē posterius secundum intellectum destruit⁹
 destructo illo qđ ē prius fm intē^m. ergo destructo hōie destruit⁹ quodlibet p̄tē
 tū sub eo. ⁊ iō alr v3 eē vđm qđ hō put tenet⁹ idērmare p isto vel p illo homie
 . s. p suppositis qđ ē p^o ⁊ scđm intellectū quocūq3 p̄tento sub eo. ⁊ iō ipō nega
 to put sic tenet⁹ negat⁹ oia p̄tēta sub eo: sed put tenet⁹ p nā cōi rōne sue cōitatis
 qđ cōitas non includit⁹ in inferiorib⁹: nec eis conuenit non est pus ip̄is suppositis
 cōtēntis sub eo. vnde nō est pus in intellectu hō vt edis sorti vl' platonī qđ sor.
 ⁊ plato: immo posterius. licz enim ip̄a natura cui cōitas attribuit⁹ scilicet illud
 qđ significatur nomie hōis vel alicuius cōis sit p̄ori fm intellectum qđ cōtēnto

sub eo tamen ei⁹ cōitas est posterior ipsi⁹ suppositis contēti⁹ sub ipso termino
cōi. 7 ideo qñ termin⁹ cōis supponit pro nā put conuenit ei talis cōitas non di
cit aliqd prius secūdu intellectū q̄ sint singlaria inferiora. Ad tertiu dicēdu
q maior est falsa q. s. ens scdm quid nō predicet de ente simpliciter predicatione
denominatiua. nam constat q accidens q est ens scdm quid predicetur deno
minatiue de sba: constat etiam q prius que formaliter nihil ponit est formalit
non ens: predicat de ente vt cum dicimus homo est cecus. Sed verū est qd il
lud qd predicatur de aliquo siue q cōuenit alicui scdm qd nō potest vere pre
dicari de illo simpliciter sicut de antepo predicatur homo scdm quid. quia. s.
predicat de eo homo in pō q est esse hominem scdm quid. 7 silt de illo q ma
lum visū habet. predicatur cecus secūdu qd: nāz potest dici fere cec⁹: nō scqur
ergo est cec⁹. vnde q aliqd dicat de aliquo scdm quid 7 non simpliciter: non ē
ex eo q illud qd predicatur sit ens scdm qd 7 non simplr. sed hoc puenit ex b
q rō illi⁹ q ei attribuitur non puenit ei perfecte 7 simpliciter sicut patet de ce
co 7 male vidente. nam cōstat q cecitas habet min⁹ d entitate 7 est magis ens
scdm quid q̄ in malus visus tñ illud in quo est cecitas vere dicitur cec⁹ sim
pliciter. ille aut qui habet malum visum dicitur cecus secūdu quid. quia dicit
fere cec⁹: l3 ergo ens rationis dicat ens scdm quid 7 ens extra animaz: 7 p̄cise
subā dicat ens simpliciter: tamē ens rōis potest simpliciter enūciari predica
tione denominatiua de ente reali. qz ratio entis rationis simpliciter 7 nō di
minute potest enti reali conuēire denominatiue sicut 7 intelligi isto modo vel
illo potest ei puenire: 7 iō predicatione denominatiue pōt ei puenire.

Ad scdm sic pceditur 7 arguitur q vna secūda intentio vere potest
dici de alia. puta q ista sit vera genus est species: predicatū ē sub
iectum vel aliqd p̄simile. qz dicimus gen⁹ predicatur de specie: et
vere. Sed illud q predicat de alio vere. vere dicitur de eo qz pre
dicari de aliquo est dici de ipso. ergo 7c. Si dicatur ad hoc q il
lud q dicitur q genus predicatur de specie habet veritatem de re subiecta in
tentioni: 7 nō de ipsa intēione: vt quādo dicit homo est animal. Contra qz in
tentiones que possunt simul cōuenire eidei rei possūt de se inuicem predicare
saltem incōcreto. Sed qdam sunt intēiones que simul possūt puenire rebus in
quib⁹ fundant⁹ ergo 7c. vtrāqz assumptam probō: 7 primo maiorem: quia sic
se habent accidētia realia ad denoiandū sba in quib⁹ sunt ita suo modo se ha
bent ea que accidunt: sed eē ratiōis ad denoianduz ea in quibus fundatur sicut
enim dicitur vere. homo est albus. ita vere dicitur homo ē spēs l3 nō eodē mo
do accipiat homo vtrūqz. Sed duo accidētia realia que simul possūt inesse
eidem sic se habēt q vnum p̄dicat denoiatiue de alio sicut quādo dicimus q
album est dulce vel album est musicū. ergo illa entia rationis que simul pos
sūt fundari in eodem possunt de inuicem predicari: 7 per consequens due se
intētiōes que possunt simul puenire eidem 7 fundari in eodem possūt de inuicem
predicari: minorem silt probō quia que pueniūt alicui vni complexi in bas
bitudine ad intellectum simul ei pueniūt quia vnum complexū simul 7 vno actu
intelligit. Sed vni complexo pōt puenire scōz diuersas partes enūciatiōis di
uerse itētiōes: sicut quando dicitur homo ē animal homo est species. 7 alia ē

genus. ergo iste due intētionēs sūt fundatē sup̄ rem quē ē hō 7 quē ē aīal. 7 sic p̄s
 minor. Alī possēt ista p̄batio minoris formari sic in eo pōt fūdari sūt intētio ge
 neris 7 intētio sp̄ei q̄ simul pōt scōm rōnem qua fundatur in eo intētio quē
 ē sp̄s: sed idē pōt intelligi sūt sū vtrāqz rōnem p̄dictam sicut quādo dicitur
 hō est aīal: qz simul intellī hoc totū q̄ ē homo ē aīal cū sit vñū intelligibile com
 plerum: hoc enī sū qd hō est fundamētum h̄ intētionis quē est sp̄s: 7 sū qd
 aīal est fundamētū h̄ intētionis q̄ ē genus. ergo 7c. Si dicatur ad hoc q̄ qñ
 dī homo ē aīal q̄ ibi aīal non est actu funda^m intētionis q̄ est gen⁹: sed in potē
 tia hoc non sufficit. qz qd sit de hoc de quo infra dicit p̄stat q̄ quādo dicitur
 hō est aīal q̄ homo ē ibi actu sūm 7 aīal actu p̄dicatū 7 certū ē q̄ eadem res
 ē funda^m vtriusqz intētionis. sed illa q̄ eidē sūt p̄ueniūt actu p̄nt de se inuicē p̄di
 cari saltē denotatīe. ergo saltē ista erit vera subm̄ ē p̄dicatū. ¶ Pre^o illud q̄ sub
 iicitur aut ē illud qd p̄dicat aut nō. Si non ergo nō vere dicit illud q̄ p̄dicat d
 eo q̄ subijcit: 7 sic ista hō est aīal vel quēcūqz filis nō erit vera. Si sic tūc argui
 tur. qz vt ex dictis p̄s illud q̄ subijcit ē illd q̄ p̄dicat. Sed sūm nihil aliō ē q̄
 illud qd subijcit p̄dicatū ēt nihil aliud est q̄ illud q̄ p̄dicatur. ergo subm̄ ē p̄di
 catū. Si dicatur ad hoc q̄ illud q̄ subijcit q̄ ad ipm rē cui p̄uenit sūijci ē illd
 qd q̄tū ad ipam rem cui p̄uenit p̄dicari: s3 q̄tū ad ipm subm̄ vel p̄dicatū quia
 sūijci nō est p̄dicari: d qz sicut dcm ē l3 duo accītia p̄ueniēt eidē nō dicāt de in
 uicem in abstracto ista. n. est falsa albedo ē dulcedo tñ p̄nt de se inuicem dici in
 concreto sicut qñ dicim⁹ q̄ albū ē dulce. 7 similit l3 sūijci nō sit p̄dicari in abstra
 cto nō vñ tñ qñ subm̄ sit p̄dicatū. ¶ Pre^o sicut gen⁹ 7 sp̄s dicunt diuersas i
 tētionēs: p̄dicabile 7 vñ vt vñ dicūt diuersas intētiōes. Sed ista ē vera vñ ē p̄
 dicabile. g^o 7 ista est vā vñ est p̄dicabile. ergo 7 ista est vā species est genus.
 ¶ Pre^o sicut genus 7 sp̄s dñt diuersa p̄dicabilia: 7 diuersas intētionēs.
 ita p̄prium 7 accīns dicūt diuersa p̄dicabilia 7 diuersas intētiōes. S3 hec est
 vā p̄prium est accīns. ergo 7c. maior vñ plana. mīor facili p̄bat: qz oē qd ē: ē sba
 vel accīns sed p̄prium non est subā. g^o 7c. Contra si se intētionēs p̄dicarent
 de inuicem sequerēt q̄ dīcto^o vñficarēt de eodem: sed hoc est falsum g^o 7c. i.
 possibilitas p̄ntis p̄s p̄bō p̄ntie: qz si gen⁹ est sp̄s seqt q̄ genus non p̄dicatur
 de plurib⁹ dñtib⁹ specie p̄ci^o si sit sp̄s spālissima: 7 cū gñis sic sit q̄ p̄dicatur
 d pluribus differentibus specie i eo quodqd seqt q̄ genus p̄dicetur de plu
 ribus differentibus 7 q̄ non p̄dicet de pluribus differentibus specie. Si po
 natur etiā q̄ subm̄ sit p̄dicatū seqtur q̄ enūciatū de a^o non sit enūciatū
 de a^o: quia p̄dicatū enūciatur de a^o subm̄ vñ non enūciat. ergo 7c.
 ¶ Pre^o magis possēt verificari genus de hoīe dicendo hō est gen⁹ quē gen⁹
 de specie dicendo species est gen⁹. Sed ista est falsa hō est genus. ergo 7c. mī
 nor conceditur ab oībus 7 p̄batur sequenti arti^o. maior probatur quia sicut ac
 cidens ad subm̄. ita vt frequenter dictum est se habet ens rōnis siue scōa inten
 tio ad suū fundamētū. i. ad rationem in qua fundatur: sed magis verificat
 accīns de subō q̄ vñū accidens de alio 7 in concreto. naz verius dicitur hō ē
 musicus q̄ album est musicum. ergo magis verificatur aliq̄ intētio de ipso
 fundamēto q̄ de alia intētiōe. Sed hoc est fundamētū buius intētiōis
 quē est species. ergo magis posse verificari hec intētio quē est genus de hoīe

¶ De alia intentione que est spēs: et sic p3 maior. **C**oncedo ad euidentiam istius
 questionis: primo intendo ostendere quo modo inten^o predicatur de alia in cō
 creto et quō nō. Secūdo intendo mouere circa hoc dubia. Tercio ad illa dubia
 rñdebo. **Q**uam ad primū sciendū q̄ sicut in esse reali accētia realia sic se hñt
 q̄ quedā eorū sunt repugnantia circa idē sicut albo et nigro. ita q̄ nec in concre
 to nec in abstracto predicātur de se inuicem: quedam que sic non repugnant. i. s
 mo. possunt se competi sicut albedo et dulcedo quorū vnū predicatur de alio in
 concreto dicendo album est dulce: non tamen vnū necessario consequitur alte
 rum. vnde vnū non dicitur de alio per se. quedā quorū vnū necessario sequitur alte
 rum sicut curuum vel rectum sequitur lineam: ita q̄ vnum per se p̄dicatur d
 alio vel in secūdo modo dicendi per se sicut p3 in exemplo posito de linea res
 spectu curui vel recti: et primo sicut albedo est color: et album est coloratum. ita
 suo modo est in scōis intentionib⁹ que sunt entia rōnis q̄ quedam sūt que sibi
 repugnant circa idem: modo quo iam exponetur et ista nō predicātur de se in
 uicē: nec in abstracto nec in concreto: sicut genus et spēs quedam nō repugnāt
 circa idē nec necessario se psequūtur: sicut spēs et subm̄ in actu: quia nō est spe
 cies in subm̄ actu necessario: non tamē spēs repugnat actu subijci. quedam vō
 sunt que necessario per se p̄dicatur de se inuicem: vel in primo mō dicendi per
 se sicut si dicatur gen⁹ ē predicabile: vel gen⁹ est intētio secūda vel in scōo mō
 do dicēdi per se: sicut si dicatur termin⁹ actus intelligēdi est vte vel particular
 re: ita q̄ intētionē q̄rum ad p̄dicari de se inuicē sunt accipiēdo in gñali i tri
 plici ofia. nā quedam sunt q̄ nō predicātur de se inuicem in concreto sed per ac
 cidens: q̄daz vō que nō p̄dicātur de se inuicē per se: et hoc subdividitur scōs di
 uersos modos dicēdi per se. nam illa que predicātur de se inuicem in primo
 dicēdi per se p̄dicātur de inuicem et in abstracto et inconcreto. illa at̄ que p̄di
 cātur de se inuicem in alio modo dicēdi per se p̄dicātur de se inuicē in p̄creto
 non tñ in abstracto. **Q**uam ergo ad p̄mū istorū. i. q̄ sunt quedam secūde intē
 tionē que sunt impossibiles circa idem. sciendū q̄ idēptitas fm̄ q̄ dicit̄
 q̄ tales intentionē sunt impossibiles circa idem nō est accipiēda secūdū
 ēē reale extra: sed scōm res prout sunt obiectiue in intellectu. ita q̄ ille intentio
 nes dicūtur impossibiles circa idem que sūt icōpossibiles circa idem obm̄
 formale tali modo determinato intellectu. vnde dato q̄ eadem res sit animal
 et homo in quorū vno fundatur intentio generis: et in alio intētio speciei. tamen
 quia animal scōm rationem qua aīal et homo fm̄ rationē qua est bō sunt diuer
 sa obā intellectus: et diuersimode intellecta. ideo nō ponimus q̄ genus et spēs
 sint compossibilia circa idem: quia non sunt cōpossibilia circa idēz formale ob
 iectum: homo enī fm̄ q̄ homo sic determinate intelligitur q̄ scōm banc rōnēz
 sibi repugnāt cē gen⁹: q̄ sibi repugnat se habere indeterminate ad diuersas spe
 cies ecōnverso de aīali. put sic intell̄. q̄ ita indeterminate intell̄ q̄ sibi repugnat
 ēē spēm spālissimā. ita q̄ possit formari rō sic: q̄ sicut se hñt accētia realia cir
 ca idē subm̄ reale. ita ēt se hñt entia rōnis q̄ sūt se intētionē circa idē formale
 obm̄ inte⁹. S3 accētia realia q̄ sūt icōpossibilia circa idē sōm reale nō p̄dicant̄
 de se inuicē: nec in abstracto nec in cōcreto. ergo itētionē que sunt impossi
 biles circa idē obm̄ formale nō p̄dicāt̄ d se inuicē. nec in p̄creto nec i abstracto

Sed plures intētiōes sunt tales que sūt incōpossibiles circa idē obiectū formale: sic genus est spēs loquēdo de specie spālissima. 7 vlt 7 pticulare. g^o 7 c.
Quam ad scdm modū .s. q sūt quedā intētiōes q̄ in abstracto nō p̄dicātur de se inuicē. Sed in p̄creto 7 per accidēs pōt oñdi sūt ex silitudine accidētium realius accipiēdo eādē maiorē q̄ pri^o fuit accepta: q̄ sicut actu realia se habent ad idē subm reale. ita intētiōem se se hnt ad idē obm formale. Sed accidētia realia que sūt p̄possibilia circa idē subm reale nec tñ vnū de necessitate p̄sequitur alterā p̄dicāt de se inuicē tñ in p̄creto 7 per accidēs sicut p̄ de albedine 7 dulcedine nō h̄ vificatur per accidēs albū 7 dulce. ergo intētiōem se que sūt p̄possibiles circa idē obm formale quaz vna rō nec^a p̄sequit altera p̄dicāt de inuicem in p̄creto: sed alique sunt tales se intētiōes sicut ē esse genus 7 ēē subm in actu. nā hoc accidit generi vel qd̄cūqz aliō sile. Sed alia duo. .s. quō vna intētiō pōt de alia in p̄mo modo dicēdi per se 7 sō mō p se possent oñdi ex silitudine ēē real. nā qñ enūciamus rem de re: vt qñ dicim^o homo ē aīal ē p̄m^o modus dicēdi per se qñ p̄dicatū est de rōne formali subiecti. dico aut de rōne formali subiecti ad enūciādā p̄dicationē sibi de passione: q̄ qñ p̄dicatur subm de passiōe dicēdi simū ē natus vlt aliq̄ p̄sile p̄dicatū est de rōe subiecti: sed nō de rōne formali eius 7 de eius itētiōnalitate: 7 ideo non est p̄m^o modus dicēdi per se: s̄ sic inuenitur i itētiōib^o s̄is. nam illa q̄ dicūt itētiōem scdm i gñali sūt de ratiōe formali eoz que dicūt in intētiōem i spālī. vñ ista genus est fa itentio 7 con- similes in p̄mo modo dicēdi per se ergo 7 c. Si aut dīcatur diuersas intētiōes quaz vna rō includitur i rōne alterius. vna tñ necessario p̄sequitur aliaz tñc vna predicatur de alia in p̄creto 7 per se in scdo mō dicēdi p se sicut si dicā terminus ad quā terminatur actus intelligēdi ē vlt. Nam vltas est terminatio actus itelligēdi dicūt diuersas intētiōes quarum vna necessario consequit ad aliam saltem quātum ad ea que p̄mo 7 recte aspectu intellectus intelligit esse enim terminum ad quā terminatur actus intelligēdi dicūt relationem obiecti ad actum intelligēdi. Sed esse vnīuersale vel dicibile dicūt habitudines vnus intellcū ad aliū intellectum. .s. habitudinem inferioz ad inferius 7 sic p̄ aliquo modo p^m p̄ncipale. .s. quō sūt quedā itētiōes q̄ sibi repugnant: nec in abstracto nec i p̄creto p̄dicātur de se inuicē: quedā q̄ p̄dicātur de se inuicē p se quedā i p̄mo mō: qdā i scdo. **A**ldodo restat sō mouē dubitatōes que possūt esse circa p̄missa 7 sūt ad nūc due. **P**̄terea ē quia sicut tactum ē in oppo- nēdo quando enūciatur genus de specie dicēdo homo est aīal simul: 7 vno actu vt videtur itelligūtur ista duo. .s. homo 7 animal in quorum vno fundatur itētiō generis: 7 i alio itētiō speciei. Cum ergo ista duo hō 7 aīal sunt vna res diuersimode intellecta 7 simul videtur q̄ iste due intētiōes cōueniant sileidē 7 per p̄ns q̄ vna istarum intētiōum possit in p̄creto verificari de alia: si dica- tur ad hoc quodlibet in re ex hoīe 7 al sit eadē res nō tamē sunt idē formale obiectum intellectus. vnde etiam vnū eozum negatur de alio s̄m ēē obīue qd̄ hnt in intellectu. vñ ista p̄pō ē vā obm formale q̄ ē hō nō ē obm formale q̄ est aīal. 7 iō illa que conueniūt talibus sic diuersa prout obīciātur. Sic in intelles- ctui nā p̄dicāt de inuicem etiam in p̄creto intentiones autem iste non conue- niunt istis. .s. hoī 7 aīali s̄m q̄ habēt ēē extra. Sed s̄m q̄ sūt obā formalia intētiō

ita qd spēs conuenit hōi sui qd tale formale obm̄ inte⁹ 7 non absolute: 7 similit^r
 esse gēnus puenit aīali. ideo non p̄dicat^r de se inuicem iste intentiones etiā in cō
 creto si inq³ ita dicatur. **C**ontra qz nō opz qd illud qd conuenit alicui puenit ei
 in eo qd ipm̄ alioqn nulla p̄pō eēt vā nisi esset per se in aliquo modo dicēdi p
 se. g^o ad huc qd ista sit vera hō est species vel aīal est gen⁹ non opz qd accipiat^r
 hō vel aīal cum reduplicatione vdi. s. in eo qd tale formale obm̄. Sed suffic qd
 ei pueniat ab^o: sed ab^o loquēdo hō est aīal 7 hō 7 aīal sunt vnum qd 7 p̄dicte
 intentiones absolute pueniūt eis: qz non o3 qd pueniat cū reduplicatione 7 iste in
 tentiones pueniūt istis fil: vt dictū est supra fil^r intelligit^r: qñ dicit^r hoc est aīal.
 ergo vt videt^r absolute loquendo iste due intentiones pnt p̄dicari de inuicēz in
 creto: l3 non tamen reduplicatione. Scdm̄ dubiū est qñ idē p̄dicatur de se sicut
 dicendo hō ē hō: tūc. n. ex vtraq3 pte est idem obm̄ formale: 7 per p̄ns iste due i
 tentiōes p̄dicatū 7 subm̄ sunt circa idem obm̄ formale: 7 eodem mō intellectus
 qz hō ex vtraq3 pte positi⁹ est eiusdem rōis: 7 idem formale obm̄. ergo videtur
 qd saltem qñ idem p̄dicatur de se qd iste due intentiones. s. p̄dicatū 7 subm̄ pnt
 p̄dicari de inuicē: 7 qd ista sit vā subm̄ est p̄dicatus. **C**ad p^m aut istoz rñdet^r
 tripl^r p̄mo infimēdo illud qd supponit^r. s. qñ dicit^r hō ē aīal vno actu 7 simul
 intelligūt^r. vt imo dicit^r isti intelligūt^r diuersis actib⁹ sibi succedētib⁹. 7 iō i^o duo
 sup que fundat^r intentio generis: 7 intentio spēi. s. hō 7 aīal simul: 7 eodez actu
 intellcā. iō seq^r qd ille due itentiōes nō sūdāt fil^r sup illā rē que ē hō 7 q̄ ē al. nec
 p p̄ns opz qd verificetur de se inuicē. Ista at opinio saltē q̄tū ad hoc qd ponit^r
 qd hō 7 aīal nō itelligūt^r vno actu p̄t vt videt^r probari tali rōne: qz impossibile
 ē vt videtur vnum 7 idē itelligi simul 7 vno actu determinate 7 indeterminate:
 quia intelli determinate 7 indeterminate v̄t habere oppositū. Sed illa res que ē
 homo 7 aīal quādo intelligit^r vt homo intelligitur determinate respectu aīalis.
 qñ vero intelli vt aīal intelli indeterminate respctū cōi hois aliāz spēz aīalis. er
 go impole est qd res que ē aīal 7 hō simul intelligāt^r vt aīal 7 vt homo: 7 per
 p̄ns impossibile v̄t qd hō 7 aīal simul intelligūt^r in eodem actu. Ista autēz pō
 nō v̄t mibi posse stare qd. s. qñ dico hō 7 aīal vel quocunq3 enunciabile qd ptes
 illius enūciabilis intelligunt diuersis actibus intelligēdi. ergo simul vel succes
 siue: 7 hoc oñdo rōne 7 auctoritate. Rō talis ē quia qñ aliquis intelligit boiez
 esse aīal: aut est aliq3 vni⁹ actus intelligēdi inte⁹ vñū istoz vt copulatum cuz al
 tero siue vt pueniens alteri aut non. Si sic habemus p̄positum. s. qd ista duo p
 ut pueniūt inter se intellr vno actu: qz impossibile ē qd aliq3 intelligat aliquid
 vt pueniēs alteri: 7 qd illa duo non intelligat aliquo modo. vnde pbs dicit in
 periermenias qd b vbiū est qd figat ipsam puenientiā p̄dicati ad subm̄ nō pōt i
 telligi sine extremis: 7 ideo falsum est dicere qd hoc qd ē boiem esse aīal q̄tum
 ad hoc totū nō itelligatur vno actu itelligendi. Si aut nullus vnus actus intel
 ligendi sit quo itelligatur vñū istoz vt pueniēs alteri seqtur qd l3 taz homo q̄
 aīal: vt quedā simplicia itelligibilia itelligat^r hoc tam p̄plexū qd ē boiem ēē aīal
 nō itelligeretur. ergo relinqtur qd hoc totum qd ē boiem ēē animal itelligatur
 vno actu 7 simul: qz quecūq3 vno actu nō mutato intellectu simul itelligūt^r. s3
 forte ad hoc dicitur qd illi duo act⁹ qbus itelligitur homo 7 aīal manent: vt
 ex eis pponitur vñ⁹ act⁹ qd rep̄ntet boiem ēē aīal. Sed hoc non videtur valere.

quia nō videtur q̄ duo actūs intelligēdi faciūt vnū actum p̄positum sicut p̄po-
nitur aliqd ex duob⁹ diuersis re quoz vnū est subm̄ vel mā ⁊ aliud act⁹ vī for-
ma: quia nō videtur p̄babile q̄ aliqua opatio sit subm̄ alterius opationis. Si
aut̄ aliquis actus intelligēdi resultet ex illis actibus sic color medius resul-
tat ex extremis tunc in illo actu resultante non manebūt illi duo actus simpli-
ces nisi in v̄tute sicut nec color es extremi manent reali ⁊ scdm se in medio co-
lore: sed tñ virtualiter: ⁊ sicut medius color non ē reali p̄posit⁹ ex diuersis esse-
rijs. imo ē vna simplex eēntia. ita ē ille actus intelligēdi eēntialr loquendo erit
simplex: l̄ actus p̄cedentis dicūt manere i eo v̄tualiter p̄ tanto: q̄ isto actu i-
telligūt illa duo prout vnū puenit alteri: ⁊ tūc h̄ adhuc p̄po^m. s. illi duo in-
telligūt vno actu simplici ad eēntiam ipsi⁹ act⁹: l̄ v̄tualiter p̄tineat multa.

Auctoritate hoc idem p̄z: q̄ p̄būs scdo de aīa. pbat q̄ discernere albū ⁊ dul-
ce p̄tinet ad vnā potentiam q̄ vocat sensum cōm: quia dīa albi ⁊ dulci est
vnū app̄hensibile ⁊ eius ē vna app̄rehensio: q̄ sicut dicit ibi in q̄tum quolibz
ipsoz app̄rehenditur per se nūq̄ tali app̄rehensioe app̄hendit dīa eoz. imo
qñ app̄rehēdūt diuersis actibus diuersaz potētiaz sensitīarū idē ē vt dicit
ac si vn⁹ homo app̄rehendit albū ⁊ ali⁹ dulce quoz neuter iudicaret iter albū
⁊ dulce. ergo aīa hoīem esse aīal vel hoīem non ēē asinum nō cognoscere ab
aliquo ex hoc q̄ haberet duos actus intelligēdi quoz vn⁹ scdm se ⁊ absolute ⁊
alius ēē alīs p̄ut fm se ⁊ absolute cognoscitur: nec valz si dicatur q̄ nō ē sile
quia illi duo actus. s. app̄rehendē dulce ⁊ app̄rehendere album p̄tinent ad di-
uersas potētias: isti aut̄ duo actus. s. intelligere hoīem absolute ⁊ intelligere al
absolute p̄tinet ad eandē potētiam: ⁊ q̄ p̄ hoc per istos duos actus potest
melius app̄rehendi puenientiam aīalis ad hoīez q̄ per illos possit app̄rehēdi
differentia albi ⁊ dulcis illud in q̄ nō v̄z: quia p̄būs non probat vnitatem actus
discernentis albus ad dulci ex v̄nitate cognoscētis. Sed ecōuerso ex v̄nitate act⁹
qui requiritur ad discernendū album a dulci concludit: q̄ opz q̄ sit vnus po-
tētie que vere ercedat ad vtrāq̄. s. ad album ⁊ ad dulce. **E**st ergo scdus mo-
dus dicēdi ad predictaz difficultatem: ⁊ iste scdus modus ponit tria p̄mū est
q̄ illud enunciabile homo ē al̄ itellr vno actu cni⁹ p̄mū ⁊ p se obm̄ nō ē bō: s̄z se
vī al̄ s̄z se. s̄z puenientia aīal ad hominē ex cōsequenti at: ⁊ scdo habet pro obie-
ctis cognitis aīal ⁊ homo isto eodem actu. quia impossibile est aliquo actu itel-
ligere dictaz puenientia: ⁊ non intelligere extrema. Scdm q̄ ponit est q̄ i ista
cognitione qua cognoscitur hominem esse animal: hoc qd̄ dico animal non in-
telligitur indeterminate. Sed prout determinatur ad hominem. Tertium ē q̄
videtur sequi ex isto scdo quādo dicitur homo est animal. in aīal p̄ut sit actu
intelligitur non fundatur intentio generis actu. Sed vt sic est tantum in potē-
tia vt fundetur in ipse intentio generis: quia in alī non fundatur intentio gene-
ris nisi quando intelligitur indeterminate tali indeterminatōe qua indeter-
minate se hēat ad diuersas species h̄ autem vt dicunt intelligit vī determina-
tum est ad hominem: per primum istorum euadūt inconuenientia que sequūt
contra rationem que ponit q̄ hoc q̄ dico homo est animal intelligitur diuers
actibus per scdum euadunt illud inconueniens ad qd̄ deducit illa ratio que
facta fuit pro p̄ia positione: quia scdm istaz positionem non sequitur q̄ illud

intelligat determinate et indeterminate p³ solunt ad difficultatem principalem quod si simul intelligatur homo et animal put in ista p³de homo est animal intelligitur non tamen sequitur quod simul intentio generis et intentio speciei fundatur in eo quia illi animal non est actu fundamentum intentionis generis: sed in potentia tantum et ideo est non opus quod una istorum intentionum predicetur de alia non solum in abstracto sed nec est in concreto quia illa que non conveniunt eidem simul non. predicatur de invicem est in concreto et secundum eum est in actu: quia ideo dico: quod illa que non possunt simul esse extra idem. scilicet successive possunt esse et non possunt predicari de se invicem in concreto et secundum posse: saltem in sensu diviso: sicut quando dicimus quod album non potest esse nigrum. Ista autem positio secundum ad primum videtur: mihi vera quod hoc quod est boiem esse animal intelligitur uno actu cuius per se obiectum est ipsa conveniencia animalis ad hominem et ex p³nti eodem actu intelligitur tam homo quam animal. **Q**uartum ad secundum et 3^m v³ mihi dubia nam quoniam 2° dicunt quod quoniam dicitur homo est animal. animal ibi potest intelligi ut dicitur ad boies. quod utrum intelligat sic. scilicet animal ibi posuit significet formaliter nam bene animal sic homo significat: aut quod in veritate t³m ibi supponit tamen pro boie: tam actu quam potest. aut quod reddit locutionem veram tamen pro boie: scilicet significet ipsam naturam in com³: et pro ea supponat in com³. primum non potest esse: quod. scilicet terminus animal in predicta p³one posuit habere idem formale significatum quod est homo: quod tunc homo et animal essent nomina synonyma: et ideo esset dicere homo est animal: homo est homo: et eque non esset utraq³ quod p³ non esset verum: sed etiam non potest esse. scilicet quod animal in dicta p³ositione positum supponat determinate pro homine tamen immo secundum est de virtute termini indeterminate supponit pro omni animali: quod sic patet: quia animal non plus habet supponere pro homine tantum quam quando predicatur homo est animal. quod quoniam subijciatur homini dicendo animal est homo: quia non videtur quod subiectum restringatur predicatum plusquam e converso. Sed si ponatur animal ex parte subiecti dicendo animal est homo: animal supponit pro omni animali indeterminate. ergo et cetera. Probatio assumpte: quia terminus supponit indeterminate pro omnibus illis pro quolibet supponit determinate adiuncto signo distributivo. Sed si addatur signum distributivum huic termino animal ex parte subiecti posito. dicendo omne animal est homo constat quod animal actu et determinate supponit non tantum pro boie alioquin loqu³ i³ esset vera: immo supponit pro omni animali. ergo in illa p³ositione indefinita dicendo animal est homo: animal quantum est ex ratione termini indeterminate est in potentia supponit pro omni animali. Si dicatur ad hoc quod sicut in potest supponit pro omni animali: ita est in potentia: ut sit fundamentum generis non valet: quia animal vel aliud eadem indeterminate conceptum quod eodem est pluribus differentibus specie non dicitur genus ex hoc quod actu predicetur de illis vel supponit pro illis. Sed ex hoc quod supponit in potentia pro illis: et quod potest dici de illis non quia actu predicatur de illis. unde vera definitio cuiuslibet predicabilis est quod sit natum dici de pluribus non autem quod actu dicatur. Ex hoc patet quod solutio data ad principalem difficultatem supponit falsum supponit enim quod animal quando dicitur homo est animal. habeat determinatam suppositionem pro homine et quod eius suppositio indeterminata pro alijs tollatur quod falsum est. et ideo adhuc stat quod in dicta p³ositione concipiat illo modo que competit sibi esse fundamentum huius intentionis quod est genus. Si

autem dicatur animal actu determinari ad hominem. Quod ad hoc quod reddat
 locutionem veram per hominem non videtur ad propositum: quia cum hoc stat quod animal
 supponit indifferenter per quolibet animal indeterminate: et in potentia. Et ideo re-
 spondere tertio modo ad dictam difficultatem sustinendo quod quando dicitur ho-
 mo est animal in dicta propositione homo sit fundamentum intentionis spiritus et quod animal
 sit fundamentum intentionis generis: ita quod illa sit vera homo in subiecto positus
 est species et ista animal quod predicatur est genus quod non obstante quod non sequitur
 quod ista sit vera species est genus: quia sicut supra dictum est res extra finem suam entita-
 tem quam habet in re circumscripto esse in intellectu non est fundamentum huius intē-
 tionis quod est species: ita quod esse spiritum sibi conueniat exclusio quod non sit in intellectu in
 modo puenit sibi: put est intellecta finem rationem finem. Quod est indifferens ad plura solo
 numero dicta. et hoc loquendo de specie specialissima: esse autem genus fundatur in
 ea: put intelligitur secundum talem rationem qua est indifferens et nata conuenire dif-
 ferentibus specie: et quia ita est quod predictae intētiōes fundantur in re: non absolu-
 te. Sed prout est sic intellecta et potest esse obine in intellectu finem autem est subiectie
 ergo est in intellectu animal in eo quod animal et homo in eo quod homo non sunt idē
 obiectum formale imo ut sic diuersimode concipiuntur: ideo licet res materialis
 ter loquendo tamen homo quod animal sit una res et simul intelligatur in predicta propo-
 sitione finem rationem qua homo: et finem rationem qua animal: sicut cum illa duo aut sunt unum obiectum forma-
 le siue sit intelligunt siue diuisim: ita est nec ille intētiōes quod fundantur in eis fundantur
 in eodem fundamento formali: sed in diuersis fundamentis formaliter accipiendo secundum for-
 re: put sic vel sic intellit: et ideo non oportet quod ille intētiōes verificetur de inuicem dicens
 do species est genus. Ad illud quod supra dicitur hoc est argutum. quod scilicet quod enūciatur de
 aliquo simpliciter non oportet quod terius accipiat formaliter et cum reduplicatiōe. et ideo quod dicitur
 homo est species: vel animal est genus: non oportet quod homo et animal sumant formaliter: et cum predicta reduplica-
 tiōe dicitur. scilicet quod finem quod sit intellecta habent quod unum sit genus et aliud species: dicens quod licet ibi
 non ponatur reduplicatio finem vocem: quod dicitur homo est species: vel animal est genus: tamen reduplicatio ibi
 ponitur: et oportet quod termini formaliter intelligit: sic quod dico homo est immediatum secundum hominem habet pas-
 sionis quod est risibile: et animal est immediatum secundum somnum et vigilie: licet ibi non denotetur re-
 duplicatio quod denotet terminos ibi formaliter accipi tamen subintellit. unde dicitur quod homo et
 animal sint unum finem rem. tamen ista esse falsa immediatum secundum risibile est immediatum secundum som-
 num et vigilie. quod tamen non esse falsa si termini materialiter et non formaliter ibi accipiuntur. quod illa res
 quod est immediatum secundum risibile est in eadem res quod est animal. sed accipiendo terminos formale al-
 ter finem rationem quod animal et homo finem rationem quod homo non oportet quod illud verificat de uno quod verificat de alio
 et sic in modo dicto. et quod dicitur homo est species: et animal est genus. quod scilicet illi termini accipiant formaliter
 ponendo notam reduplicatiōis. Ad aliud inconueniens quod videtur esse istam responsionem
 et propter risibile. quod scilicet idē uno actu et sit intellit. dēteriate et idēteriate quod idē intellit de
 terminate et idēter dupliciter potest intellit. uno quod idē finem rem et finem rationem sit intelligat de
 terminate et indeterminatae. et hoc non videtur posse esse: quod ratio indeterminata habet quod
 indeterminatum est: et ratio determinata ut determinatum est: non eadē ratio sicut non est eadē ratio
 hominis finem quod homo et animal finem quod animal quod saltē una se habet per additiōem ad alterā in pro-
 positio: aut quod intellit illud enūciabile homo est animal non potest idē et finem eandē rationem intelligi de
 terminate et idēter imo finem diuersas rationes ut de se patet. Alio potest intellit aliquid deter-
 minate et idēterminate sit sit quod idē finem rem. Sed finem diuersas rationes simul intellit

gatur. et hoc potest intelligi dupliciter vno modo quod simul et vno actu intelligen-
 di intelligatur idem re secundum diuersas rationes loquendo de simplicibus intelligi-
 bus. et ita quod vno actu cui respondet vnum simplex intelligibile. puta homo vel bos
 vel aliquid tale intelligatur determinate et indeterminate secundum diuersas ra-
 tiones et hoc non videtur esse possibile. quia vnius simplicis intelligibilis est vna
 ratio: unde sequeretur quod idem re et ratione intelligatur determinate et indeter-
 minate. Alio modo potest intelligi quod vno actu simul intelligatur idem secundum
 rem. sed secundum diuersas rationes determinate et indeterminate accipiendo
 actum intelligendi. qui est respectu plerorumque: ut quando intelliguntur enunciables si-
 cut quando dicitur homo est animal vel homo est sensibilis vel aliquid tale: et
 isto modo nihil prohibet idem secundum diuersas rationes intelligi determina-
 te et indeterminate vno tali actu. **C**Ad cuius euidenciam sciendum quod sicut in esse
 reali est aliquid realiter compositum quod est vnum per compositionem sicut est domus. homo
 bos: et consimilia: et aliquid quod est vna simplex eadem sicut est anima rationalis vel
 aliquid tale. ita etiam in esse rationis est aliquid simplex intelligibile: sicut est ho-
 mo: album nigrum et consimilia que non dicunt aliquod complexum siue ali-
 quod enunciable: et sicut in esse reali illud quod est compositum sic se habet quod diuersa et op-
 posita que saltem eidem simplici in eadem non possunt tali composito peruenire
 sicut compositum ex materia et forma secundum vnam partem potest peruenire non eadem vel cor-
 rumpi secundum materiam simplicem et secundum aliam partem potest sibi competere eadem actu. scilicet secundum formam
 que vni et eidem simplici non potest conuenire. ita etiam in esse rationis quan-
 do est intelligibile complexum habens plures partes secundum rationem: ut quando dico homo est al-
 bum vel homo est rationale. nec prohibet quod petat ei diuersa secundum diuersas partes ipsius
 enunciabilis que vni simplici et intelligibili non possunt peruenire quoniam ergo dicitur idem
 intelligitur determinate et indeterminate eodem actu: licet sit idem in esse rea-
 li. scilicet homo et animal sunt tamen diuersa intelligibilia et diuersa secundum ratio-
 nem: et ideo non vnum intelligibile. Sed plura intelligibilia: et plura in esse in-
 telligibili intelligere quando intelligitur homo et animal plura autem intelli-
 gi sic quod intelligatur indeterminate et eadem determinate siue intelligatur diuersis
 actibus simplicibus siue intelligentur ut partes alicuius intelligibilis comple-
 ri non est inconueniens. Sed quia vnum intelligibile simplex simul intelli-
 getur vno actu determinate et indeterminate est inconueniens sicut etiam illa di-
 uersa que conueniunt alicui composito in esse reali esset inconueniens attribu-
 ere alicui rei simplici. Et si obiiciatur contra premissa quod quando dicitur homo
 est animal obiectum sui ipsius actus intelligendi est vnum per se obiectum. et
 ideo ut videtur non sunt ibi duo intellecta. sed sunt plura scilicet homo et animal.
 ut quod sepe dictum est impossibile est intelligere ipsam conuenientiam et non in-
 telligere extrema: et sicut in esse reali cum vnitatem compositi stat distinctio essen-
 tialis partium simplicium componentium. ita cum vnitatem intelligibilis com-
 plexi stat pluralitas intelligibilium simplicium componentium in esse ratio-
 nis illud complexum. **C**Ad aliam difficultatem dicendum quod quando dicitur homo est
 homo. homo secundum se et absolute acceptus non est obiectum actus enunciationis ho-
 minis de homine. Sed conuenientia hominis ad seipsum est ibi formale intelligibile co-
 mplexum in quo bis homo intelligitur et habet duo intelligibilia quod quidem ad primum iterum sunt vnius

rationis. Sed quantū ad eē rationis q̄ pertinet ad secūdam intētiōē nō sunt
 vnus rationis imo habēt in tali eē intelligibili oppōm. Sicut si accipiam⁹ i eē
 reali aliquod 2° ex partibus eius rationis. puta aliquod quantū. l3 i eē quā
 titatis nō habēt opposita siue oppositas rōes. tamē possunt habere oppōitas
 ratiōes in eē reali. 7 b accēter. Si. s. vna pars eēt nīgra 7 alia alba. Sic etiam l3
 homo ex parte predicatī 7 ex parte subiecti positus sint eiusdem rationis. Quz
 ad rationem que conuenit sibi ex parte rei: 7 in quum tale nō possit plurificari
 ratio eius tū in quū est pars alie⁹ enūciabil potest eē ps alteri⁹ 7 alterius ratio
 nis. ita q̄ homo bis sumpt⁹ ē duplex pars oppositarū rationū quarū vna non
 pōt puenire alteri. vnde l3 illa res que subijcitur sit illa res que predicatur nō ta
 men subm̄ ē p̄dicatum. quia quando dicitur subiectum ē p̄dicatum de notat q̄
 illa res bis sumpta habeat eūdem ordinem prout ē bis sumpta 7 scdo sumpta
 q̄ falsum est: 7 sic vtriqz patz rñsio ad illas difficultates. his visis facile est re
 spondere ad rationes in opp^m. **C**Ad primū ergo dicēdum q̄ illa respōsio que
 datur ad primū arg^m est bona. **C**Ad secūdum dōm q̄ illud q̄ obijcitur cōtra
 illa n̄ respōsionem patz ex solutione illi⁹ difficultatis. q̄. s. due intētiōes que
 fundāt super ea que sūt intelligūt. nō o3 predicare de inuicē etiaz in concreto: et
 quando dicitur q̄ ille due intētiōes debent predicari de inuicē sicut duo ac
 cidentia que sunt in eodem subiecto. dōm q̄ nō est verum. Sed verum ē q̄ eo
 dem modo possunt verificari de se inuicē. sicut opposita que pueniunt alicui
 subiecto: s3 diuersas partes talia nō verificātur de inuicē. vnde si hō habeat
 duriciem scdm vnā partē: 7 moliciem scdm aliam nō seqtur q̄ molle sit durus
 7 hoc ē verū qñ illa accidentia non denomināt totum scdm partes. Sic autem
 ē in proposito nam ipsum totū enūciabile nec est genus nec est species. s3 par
 tes eius: 7 ideo opz q̄ illud q̄ puenit vni parti denoiēt aliam vel predicetur de
 eo q̄ puenit alij parti etiam in concreto: per idē patz ad scdm modum proban
 di illud per qd̄ impugnatur illa prima respōsio. **C**Ad tertiu dōm q̄ illa p̄ia
 respōsio non valz. nec ē vera vt credo. Alia aut rñsio que data est. bona ē 7 ve
 ra vt credo. **C**Ad quartū dōm q̄ illa respōsio est bona. Ad illud autē q̄ obij
 citur in cōtrarium de duob⁹ accidētibus puenientibus eodē subiecto patet ex
 dictis. **C**Ad quintū dōm q̄ non est simile de oib⁹ intētiōib⁹ quāru ad pre
 dicari de inuicē. Nam quedā sunt intētiōes scēe que oppositas rationes 7
 incōpossibiles habēt sicut genus 7 species spālissima. quedam aut nō habent
 relationem oppōm: 7 tales possunt de inuicē predicari: sicut predicatur est ab
 stractum vel aliquid tale. vtrum at predicabile 7 obē dicant diuersas intentio
 nes secundas vel vnā infra poterit tangi: sed hoc sufficiat ad presens q̄ sci
 licet si sunt diuersę intentiones non opposite sed disparte. **C**Ad sextum dicē
 dum q̄ accidens 7 proprium possunt capi vel pro ipsis intentionibus vel pro
 ipsa re subiecta intētiōi. Si accipiatur pro ipsis intētiōibus sic ista est falsa:
 proprium est accidens. Si autē accipiatur pro reb⁹ subiectis intētiōi sic adhuc
 distingo: qz accidēs pōt accipi pro eo q̄ dicit ens inherens alteri: 7 sic accipi
 endo accidēs oē propriū est accidēs 7 non econuerso. Alio mō potest accipi ac
 cidēs nō p omni inherenti alteri. sed p illo inherenti q̄ non h3 cām precisam i
 eo qd̄ o quo dicitur qd̄ ē accēs cōe sicut quando dicit q̄ homo est albus: 7 sic

accipiendo accis. proprium est in re non est accis saltem respectu eiusdem subie-
 iecti quod ideo dico quia secundum aliquos non est aliquid accidens quantumcumque sit esse vel se-
 parabile quod respectu alicuius subiecti non sit proprium. ita quod est accipe aliquid
 subiectum respectu cuius talia accidentia ut dicunt sunt propria. **C**Ratio autem que
 bat quod proprium est accis. probat de accite. putat esse inherens alteri dicitur accides non
 autem de accite cōi: nec de accite. putat statim intentione secunda. **C**Rationes ad pre-
 oppositas: cedo quantum ad hoc quod in secundis intentionibus sunt quedam se inte-
 riones quare una non predicatur de alia: non tamen omnes sunt tales.

Dtertium sic proceditur et arguitur quod una secunda intentio possit predicari de
 fundamento opposite intentionis: ita. scilicet quod ista sit vera. homo est genus
 et philosophia. quod unumquodque potest predicari de eo cui non est in compositum. sed
 nulla forma intentio est in compositum fundamēto alteri. **g**o. et maior patet
 quod si aliquid est in compositum alteri poterit formari de eo saltem in concreto
 illa enim que sunt unum subiectum siue per se circa idem subiectum siue denotatione extrinseca
 sicut dicitur homo albus intelligitur: siue denotative intrinseca sicut dicitur albus est
 dulce. ergo si aliqua sunt que non possunt predicari de invicem hoc est quod sunt in impossibilia
 minorem probat. quod fundamēta istarum secundarum intentionum sunt ipse res habentes esse reale
 puta homo et animal et philosophia. Sed intentio forma non habet impossibilitatem cum ente reali quia ei
 non opponitur: opponitur ens rationis enti reali. quod opposita sunt eiusdem generis: **g**o
 nulla forma intentio est in compositum fundamēto alteri intentionis: et sic patet minor.
CSi dicatur ad hoc quod non oportet quod illud quod non predicatur de aliquo sit repugnans
 quia non oportet quod homo moveatur: sed ei non repugnat moveri hoc nihil est non predicari
 actu. et aliud est non posse predicari: quod licet moveri non predicatur de homine actu tamen
 moveri potest de ipso predicari. **H**autem quod videtur esse genus possit predicari de homine. et
 sic de alijs philosophibus. **C**Preterea sicut genus et species sunt opposite intentiones. ita etiam
 predicatum et subiectum dicuntur oppositas intentiones. Sed predicatum potest convenire
 re fundamēto opposite intentionis et e converso. nam si dicatur homo est animal. al-
 bi quod in ista propositione est predicatum potest esse fundamētum opposite intentionis. scilicet intentio-
 nis subiecti et e converso. Et si dicatur albus est homo. nam si animal est subiectum et homo est predicatum. **g**o
 animal homo potest esse fundamētum huius intentionis que est genus et animal poterit esse funda-
 mentum huius intentionis que est species specialissima. **C**Contra quicquid dicitur inferius dicitur
 et superiori: sed homo est inferius ad animal. ergo quicquid convenit homini convenit animali: sed esse species
 specialissimam convenit homini. ergo et animali. Si dicatur quod illa maior habet veritatem quantum
 ad esse reale: et non quantum ad esse rationis. **C**Contra. quod in esse reali quicquid dicitur inferius
 nec dicitur superiori: quod in esse reali inferius non potest esse sine superiori. non enim potest
 esse quod aliquid sit homo et non animal. Sed sicut in esse reali homo non potest esse sine animali. ita
 et nec in esse rationis: homo potest esse sine animali: quod homo non potest intelligi non intellecto ani-
 mali: cum in eius ratione includatur animal. ergo videtur quod sicut quicquid dicitur inferius
 in esse reali dicitur superiori: ita et in esse rationis cum in neutro esse inferius possit esse sine su-
 periori. **C**Preterea. si illud quod convenit homini repugnat animali. puta esse spiritum spā-
 lissimam aut hoc est ratione rei: aut ratione modi intelligendi: non ratione rei: quia
 in esse reali quicquid repugnat homini repugnat animali. et cuiuslibet preterito sub animali: quicquid enim
 repugnat superiori repugnat inferiori quantum ad esse reale: nec est ratione modi intelli-
 gendi: quod modi intelligendi secundum modum essendi: et per philosophum quod non repugnat in esse reali

nec in modo intelligēdi ⁊ que repugnāt q̄tū ad modos intelligēdi: repugnāt
vt vide q̄tū ad eē reale: ⁊ sic vt videt in nullo esse. s. rei vel rōnis pōt repugnā
aīali q̄ puenit hōi: ⁊ p p̄s vt vñ nō repugnāt aīi q̄ sit spēs spālissima. **C. 1. 1. 1.**
eē spēs spālissimaz aut repugnāt aīi qua aīal: aut nō. si nō: sequit q̄ aīal fm ra
tione qua aīal pōt verificari hoc q̄ ē spēm spālissimam eē. Si sic. quero quādo
dicit q̄ aīi scdm rōne qua aīal repugnāt eē spēm spālissimam qd importatur p
rōnem aīalis: vt p. s. ens reale vel rōnis distinctum ptra eē reale: sed ens reale
p̄ sicut iam dcm est inesse reali ipse ē q̄ illud q̄ repugnāt supiori pueniat in. s.
riori: ⁊ sic esse spēm spālissimā nō conueniret hōi. Si dicat q̄ rō ibi accipit p
ente rōnis. **C. 1. 1. 2.** q̄ rō aīalis ē hec q̄ ē eē subāz aīataz sensibīlē. sed substan
tia aīata sensibīlis nō dicit ens ratiōis tñ. imo eē reale. ergo ⁊c. **C. 1. 1. 3.** Preterea.
si eē genus repugnāt hōi aut repugnāt ei ratione fm se: aut rōne rei sic intelle
cte: non ratione rei fm se: quia eadem res est homo ⁊ etiam ipm aīal cui cōue
nit esse genus: nec ratione qua est res sic intellecta: quia sic eē intellectū dicit
fam intentionē ⁊ non fundamētū scde intentionis. ergo ista repugnantia n̄ erit
vni? intentionis ad fundamentum alteri? sed erit repugnantia vnus secunde i
tentionis ad aliam scdm intentionem. **C. 1. 1. 4.** In contrarium ē: quia eē spēs spālissi
mā illi soli conuenit: cui nec actu nec aptitudine conuenit eē in diuersis spēbus
sicut huic q̄ dico homo ⁊ p̄sibus: sed eē gen? nō pōt puenire illi q̄ nec actu nec
aptitudine pōt puenire diuersis spēb?. ergo eē gen? nullo modo pōt conuenire
ei q̄ ē fundamentū b? intentionis q̄ ē spēs spālissima. ⁊ sic seq̄ q̄ saltē inq̄
busdam intentionibus: vna intentio non potest fundari in fundamento oppo
site intentionis. **C. 1. 1. 5.** Preterea illud predicatum q̄ ē conuertibile necessario cu
subiecto. ita q̄ non potest non esse conuertibile cum eo: non potest esse illud q̄
non est necessario conuertibile: quia tunc oppositū cōueniret ibidem. s. eē nece
sario conuertibile ⁊ non esse necessario conuertibile ⁊ simul conuenirent: quia qd est
necesse conuertibile nō potest nō esse conuertibile vñ nō esse q̄qz necessario
puertibile dico q̄t necesse puertibile ad excludēdū illud q̄ posset descō: sed nō
necesse eē puertibile sicut si descō oēs boies ⁊ soli homines eēnt albi vel aliqd
aliud. Sic descō oibus eis ⁊ solis conueniunt: sed intentio quā importat p̄pū
fundatur super tale puertibile intentio q̄ dicit accēs fundat sup non puertibi
le. sic ergo impossibile ē q̄ intentio que ē accēs fundat sup fundamētū qd ē pro
prium vel ecōverso. **C. 1. 1. 6.** illud q̄ de necessitate ⁊ semp detēminat sibi alte
rum oppositorū imposse ē q̄ pueniat sibi reliquū. sicut ignis. qz semp ⁊ de ne
cessitate determinat sibi calozē impossibile ē q̄ sit frigid? s. qdā fundamenta
istaz intentionū determināt sibi aliquā intētionē fam habētē aliam intētionem
oppositā: sicut hoc q̄ dico hō fm rōne qua homo sibi determinat istaz intenti
onē que ē spēs spālissima. quia non potest homo intelligi fm talem rationē fm
q̄ est homo qn semp pueniat sibi eē spēs spālissima. g? opposita intētio nō po
test ei conuenire. s. genus que est opposita intentio huic q̄ ē esse spēs spālissimā
C. 1. 1. 7. Respondeo ad euidentiam istius questionis primo distinguendum est de
fundamento istarum intentionum. secūdo ostendendū est quomodo ⁊ quo or
dine fundētur dicte intentiones. ⁊ tertio descendendum est ad questionem p
positaz. **C. 1. 1. 8.** Q̄tum ad primū sciendum q̄ istaz intētionū ē duplex fundamētū. s.

fundamētum p̄mariū 7 remotū: 7 fundamētū imēdiatū 7 p̄p̄inquū funda
 mētū p̄mariū 7 remotū est res habēs esse reale in reꝝ natura. p̄mū autē 7 im
 mediātū est ipsa res sic vel sic intellecta. p̄mū. s. q̄ fundamētū p̄mariū 7 remo
 tū istoz intentionū sit res habens eē reale de facili p̄3. quia p̄mum fundamētū
 eoz que p̄sequūtur obī intellectū vt ē obīue in intellectu ē illud q̄ ē p̄mū obī i
 tellectū. Sed p̄mū obī intellectus est res habēs eē reale in rerum natura. nam
 sicut frequēter dcm̄ est supra p̄mū gen⁹ intelligibilium est ens reale in rerum
 natura. ergo rē. 7 ideo non op̄3 multum pertractare: q̄ satis p̄3. Sed etiā faci
 liter ostēditur. s. q̄ imē. p̄mū fundamētū taliū intētionū sit res sic vel sic i
 tellecta. q̄ illud q̄ p̄sequitur rem vt ē obīue in intellectu cōsequitur rem vt est in
 tellecta: q̄ eē obīue in intellectu idem est q̄ eē in intellectu sic potest patē ex
 supra dictis q̄ enī sic est in intellectu est in eo sicut cognitum in cognoscente.
 Sed dicte intētionēs p̄sequūtur rē vt est obīue i intellectu. ergo predicte inten
 tōnes p̄sequūtur res vt sunt itellecte. 7 per p̄ns fūdamēta taliū intentionū p̄
 xima nō sunt res. p̄nt sūt absolute in suo eē reali. Sed p̄nt sūt itellecte. ita qd̄
 p̄nt sūt sic vel sit itellecte fundātur in eis predicte intētionēs. ¶ Sed contra
 hoc q̄ imēdiatē dcm̄ est. s. q̄ p̄mū fundamētum predictaz intentionū sit
 res: sic vel sic intellecta potest obijci: quia supra dictum est esse intē. 7 etiam
 eē sic vel sic intē. dicit scd̄m intētiōes 7 ex hoc sic arguo: q̄ aut est dare p̄mū
 eē intē aut non. si nō tūc sequeretur q̄ in accipiēdo vnū esse intellectum ante
 aliud eē intē. esset procedere in infinitum: 7 per p̄sequēs in accipiēdo vnum
 actum intelligēdi aū aliū esset procedere in infinitum: 7 sic nō erit dare aliquod
 p̄mū intelligi nec aliquod p̄mū intelligere q̄ est impossibile. l̄ enī in accipiē
 do actū post actum contigat ire in infinitum intelligēdo eo qd̄ intellectus pos
 test reflecti super suum actū intelligēdo ip̄s. ita q̄ primo intelligat lapidē 7 po
 stea intelligat se intelligere lapidē: 7 postea intelligit istū actū scd̄m: 7 sic i
 infinitū tñ a parte aū accipiēdo actum ante actum non conuenit ire in infinitū
 vnde op̄3 dare aliquē p̄mū actum intelligēdi 7 aliqd̄ p̄mū intellectū alioquin
 non cōtingeret p̄mo intelligere q̄ manifeste falsum est. Relinquitur ergo q̄
 ē dare aliqd̄ p̄mū eē intē. 7 tūc quero de illo vtrum fundetur in re intellecta
 aut in re excluso eo qd̄ est eē intē. si in re intellcā. ita q̄ rem eē intelligit siue
 res vt intellecta ē fun. istius eē intellectū q̄ ponitur p̄mū eē intellectum. que
 ro vtrum illud intē scd̄m q̄ res intellecta vt intellecta, dicitur eē fundamētū
 illius q̄ ponitur p̄mū eē in intē sit ip̄m 7 p̄mū eē intellcū cuius ponitur
 fundamētū aut aliquod eē intellectum diuersum ab ip̄so q̄ sit ipsum p̄mum
 intellectū eē quia tūc idē eēt fundamētū sui ip̄s. Si autē sit aliud eē intē
 diuersum ab eo qd̄ ponitur p̄mū eē intē aut ē prius eo aut posteri⁹: aut sit
 natura. nō prius: quia illud eē intellectum ponitur prius nec posteri⁹: nec sit
 nisi quia fundamētū debet eē prius eo q̄ i ip̄so fundatur. Relinquitur ergo q̄
 p̄mū eē intē nō fundetur in re vt sic itellecta sicut in proximo fundamēto:
 s̄ sicut dictū ē p̄mū eē intē dicit scd̄m intētiōē: quia hoc q̄ ē intē vtr̄ dicit
 scd̄m intētiōē: ergo non ē verum vniuersalī q̄ scd̄a intentio hēat pro funda
 mēto p̄mo rē vt sic vel itellecta. ¶ Ad hoc dicēdū q̄ supra dictū ē eē intē
 siue obiectiue in intellectu q̄ est p̄mum inter entia rationis siue inter scd̄as

intentiones put. s. obiectum accipitur: vt terminus actus intelligendi funda-
 tur super ipm obiectum. s. super ens reale corrdet actus intelligēdi ut funda-
 mētum oppositē rōnis. nam 7 illud eē obiectiue in intellectu ē quedam bitu-
 do siue rō rationis ipsius obiecti ad intellectum in actu. Alterius sciendū q
 sicut supra dcm̄ fuit q obiectum potest denoiari ab actu intelligendi qm̄ dicit
 q ens ē intellectum 7 ista denoiatio non est denoiatio ab ente rationis: qz act⁹
 intelligendi vt supra dictum est habet vey eē reale magis quacunqz qualitas
 corpālis pōt etiam denoiari ab ipsa habitudine rōnis qua obiectum natum est
 referrī ad intellectum put eē ē termin⁹ actus intelligēdi vel eē obīue in intel-
 lectu: 7 indīenter h q dī eē intellectus: quādoqz accipitur p ipsa intētiōe qua
 res denoiatur ab ipso actū intelligendi 7 p denoiatione qua res denoiatur ab
 ipsa bitudine qm̄ ergo queritur vey eē inte^m siue eē obiectiue in intellectu q est
 p^m inter scōas intentiones fundetur super rē vt est i intellectā aut sup rez abso-
 lute dcm̄ q nō super rem absolute excluso actu intelligendi oīo: immo opz in-
 cludere actum intelligendi vt fundamentum oppositē rōnis. 7 qm̄ dicitur q si
 fundatur sup rez vt intellectā tñ res sic intellecta includat eē intellectum: tūc
 sequitur q esse intellectum fundetur seipm. s. super eē intellectum q ipm dcm̄ q
 nō sequitur: quia quādo dicitur res vt intellecta li vt inte^m potest accipi vel put
 res denoiatur ab ipso actu intelligendi: 7 tunc est sensus res vt intellecta. i. res
 vt sibi corrdet actus intelligendi vel pōt accipi put res denoiatur ab ipā
 bitudine rōnis qz bz ad actus intelligendi: 7 tūc est sensus res vt itellecta idest
 res vt bitudinem bz ad actus intelligendi: 7 tunc dico q ista bitudo. s. esse itel-
 lectum siue eē obīue in intellectu fundatur super rez vt est intellecta accipiēdo
 eē intellectum. pmo modo 7 super rē prout ei corrdet actus intelligendi
 vt fundamētū oppositē relationis non aut secūdo modo. s. super rem vt intel-
 lecta. i. super rem vt bz habitudinem ad actum intelligēdi: quia tunc ipsa ha-
 bitudo pcedā fundatur super se ipam. Sed scdm̄ primū modū non sequit⁹ q
 fundetur super seipā: nec q fundetur super actus intelligendi. Sed fundet⁹ su-
 per rē: vt ei corrdet actus intelligēdi: 7 vt fundamētū oppositē relatio-
 nis: sicut ēt nec super albedinez fundatur similitudo nisi put ei corrdet illa al-
 bedo que sit fundamētū alterius rōnis. Sic ergo pz q res sic vel sic intellcā ē
 primū fundamētū oīuz secūdarū intentionū l3 diuersimode hoc conueniat ei
 que ē prima iter secūdas intētiōes 7 alijs postea pntib⁹ sicut magis iā dices
 in secūdo articulo. **C**Ad euidentia scōi sciendū q cuz res moueat intellectū ad
 diuersas cognitiōes fm̄ diuersa apparentia: sicut qm̄ mouetur intellectus ad
 apprehendendū ipz fm̄ apparens q rōnale 7 apprehendēdū ipm fm̄ appens
 q est sensibile 7 sic de alijs. hoc qd est talem rē esse hoīem 7 esse aīal vel eē rō-
 nale 7 eē sensibile 7 eē corporeū 7 consilia: nō dicunt entia rationis vel secūdas
 intētiōes. imo dicūt vey esse reale in rez natura existens. Nam ista res realit⁹
 est homo: aīal corpus 7 consilia. Sed ista differre fm̄ rōnez ad inuicem 7 ista eē
 diuersa obiecta vel esse tñ actuum inte^m vel etiam hoc ipm q ē ista eē termin⁹
 actū diuersoz intelligibilū in qm̄ dicūt entia rationis 7 scōas intētiōes cō-
 cretiue dictas modo quo supra frequēter est expositū: 7 sicut inueniūt diuer-
 se intētiōes secūde pntes res vt est obiectiue in intellectu scdm̄ apprehēsiōē

simplicem. puta genus: spēs: et p̄silia. ita et inueniunt diuerse secū de intētiōes
 p̄ntes rem vt est obīue scđm cognitiōem p̄plexā: sicut hoc q̄ dico eē p̄plexum:
 et vnū p̄plexum eē p̄rū alteri: et s̄lī inueniunt quedā se intētiōes q̄m ad actus
 intelligēdi discursui sicut aīcedens et p̄ns p̄missa et econuerso. et quedam alia.
 Cū his p̄missis sciēdū q̄ modus et ordo quo iste se intētiōes fundantur in
 cognitis ē talis. nā intētiōes que p̄sequūtur res vt sūt obīue in intellectu scđz
 apprehensiōe simplicē p̄cedūt intētiōes que sequūt eas q̄m ad apprehē
 siōe p̄plexā: et vltimo p̄sequūt res: vt respondet actui discursui inter aut il
 las intētiōes sas que p̄sequūtur res: vt sunt obīue in intellectu s̄m actus sim
 plicē. prima ē illa respectu cuiuslibet obiecti que dicit h̄itudinem obi ad actum
 intelligēdi. et mediā illa fundatur alie p̄ntes illud obī. ita q̄. g. exēpli accipia
 mus aliqd obī. puta homo. ita. s. illud appens q̄ ē rōnale app̄hendit ab intel
 lectu simplici prima iter secūdas intētiōes est h̄itudo ipsius obiecti. s. hoīs s̄z
 q̄ rōnale ad ipm actū intelligēdi quo ipm: vt sic app̄hendit. et s̄lī si app̄hē
 dat s̄z appens q̄ ē sensibile illa h̄itudo obi intellecti ē p̄ia iter secūdas intētiō
 nes put secūde intētiōes accipiūt p̄ eo cui p̄uenit ipa intētiōalitas. nō est p̄
 ipsa intētiōalitate: vt supra frequēter dcm̄ est. Alie aut fundatur in ipso obō
 mediāte ista. vbi ḡa exīte hoīe obīue in intellectu. s. cognitū in cognoscente s̄z
 illud appens q̄ ē rōnale homo est in intellectu et terminat actum intelligēdi si
 ne for. et p̄s. et alijs partib⁹: et ex hoc dicitur abstractū. Alteri⁹ quia homo cōis
 in intellectu modo p̄dicto obīicitur intellectui siue aīal quibus determinatur
 ad for. vel platonē ē indifferens ad plā numero solo dīa. et ideo est dicibile de
 eis et potest accipi pro quolibet eorum. et similiter homo existens sic in intelle
 ctu s̄m tale resp̄cū appens dicitur eē determinatū intellecto respectu app̄entis
 q̄ est sensibile s̄m qd homo magis indeterminate intelligitur q̄ qñ intelligit
 scđm q̄ rōale. Itāc ergo hoc q̄ est abstracte intelligi et indifferens esse ad plā
 numero et eē determinatum resp̄cū aīalis fundatur in obiecto intellectu medi
 ante h̄itudine eius ad actū intelligēdi. ita q̄ in h̄itudo que est vnus obi
 intellecti ad aliud obī intellectum fundatur in talib⁹ mediāte h̄itudine cuius
 libet intellecti ad ipm actum intelligēdi. vnde h̄itudo abstracti ad illud aq̄
 abstrahitur et h̄itudo alicuius p̄sequētis et in differentis ab ea quibus ē cōe
 et indifferens et h̄itudo concreti ad contrabens et consimilia p̄supponūt p̄e
 dictam h̄itudinem obiecti ad actum intelligēdi et ex hoc p̄z quoddā q̄ fuit
 modo suppositum. s. q̄ aliter dicitur p̄dicta intētiō que est h̄itudo obiecti
 et ad actum intelligēdi fundari super rem intellectam vt intellecta est et ali
 ter dicunt alie intētiōes fundari super rem intellectam vt intellecta: quia dī
 cta h̄itudo obiecti ad intellectum dicitur fundari super rem intellectā vt in
 tellecta. put. s. res intellecta denoiatur ab ipso actu intelligēdi q̄ requirit res
 que intelli: ad hoc q̄ fundaretur in ea dicta h̄itudo non quidem vt fundamē
 tum talis h̄itudinis. Sed fundamentū opposite relationis. Sed alie intēti
 tiōes que dicunt h̄itudinem vnus obiecti intellecti ad aliud obiectū s̄m
 datur super rem intellectā vt intellecta est. prout res que intelligitur denomi
 natur etiam ab ipso esse obiectiue in intellectu siue ab ipsa h̄itudine. ita q̄ eē
 abstractum: eē spēm: vel genus et consimilia fundatur in re intellecta mediāte

dicta habitudine siue mediante hoc qd ē obiectiue in intellectu. **E**t his pōt pa
tere vñ qd valet ad solutiōem qñis ppositi. i. qd qñqz sic esse in intellectu siue
sic intelligit dicit formaliter ipam scdm intentiōez qñqz vñ dicit fundamen
tum ei⁹. vbi gñā. ponamus qd homo intelligatur s3 qd hō si per hoc qd dicit ho
minem eē inte^m intelligatur denotiatio hoīs ab actu intelligēdi 7 nō ab ipa ha
bitudine ad actum intelligēdi ab eo. s. qd ē ter^m intelligēdi sic eē intellectum nō
dicit formaliter ipam intētionem. Sed dicit fundamētum eius. scilicet itētiō
nis que ē esse obiectiue in intellectu sicut de supra dictis frequenter patuit. Si
āt sit denotiatio ab ipsa bitudine vt qñ dicitur hoīem esse intellectum intelli
gatur denotiari ab ipso eē obiectiue in intellectu siue ab hoc qd ē ter^m actus intelli
gendi. si sic hoīem eē sic inte^m dicit formale ipaz intētiōem que iter fas intētiō
nes ē pria. **A**lteri⁹ hō sic itell^s put s3 tale apparens ē obiectiue in intellectu: vt
sic nō dicit formaliter scdm intētiōem que ē spēs vel ēt vñ vel predicabile. s3 di
cit fundamētū talis intētiōis. S3 si dicam⁹ sic qd hō fm tale apparēs exis obic
tiue in intellectu intelligit vt qdā indifferēs ad plā numero de quibus est dicibile.
ēt sic inte^m dicit scdm intētiōem que ē spēs suppositis alijs que ad hoc pcur
runt. s. predicari in quid hoc autē multum v3 quādo dicitur aliqua intentio re
pugnare vel non posse puenire alicui obiecto sibi intellecto ad sciendum vtrum
ibi sit repugnātia vñus intētiōis ad intētiōem oppositam. vel sit ibi repugnā
tia vñ⁹ intētiōis ad fundamētum opposite intentionis. vñ si queratur vtrum
eē gen⁹ repugnat vel nō pueniat ei qd ē obiectiue in intellectu fm tale appens. puta
s3 qd hō ibi querit. vtz eē gen⁹ repugnat fundamēto itētiōis que ē spēs. Sed si
qratur vtz gen⁹ repugnat ei fm tale apparēs qd ē indifferēs plurib⁹ solo nūe
ro i differētib⁹ qb⁹ i qd puenit: tūc qd de repugnātia istius itētiōis qd ē gen⁹ ad
intētiōem que ē spēs. 7 nō ad fundamētū ei⁹ 7 hoc sufficit de secūdo. **C**lāvis vi
sis. tertio soluēdū ē ad qm pncipaliter ppositā. s. vtz vna itētiō possit pdicari d
fundamēto opposite rñonis. 7 ad hoc dōm qd supra dēū ē qd duplex ē fundamē
tū taliū intētiōnū. s. remotū. res ipa hñs eē reale i rez nā circūscripto actu itelli
gēdi aliud ē fundamētum. s. res sic intellecta. modo quo supra frequēter expo
situm ē. Si ergo queratur de fundamēto remoto dictay intētiōnum. s. de ipsa
re in se 7 absolute accepta. tūc dico qd ad intētiōes que psequuntur res vt sūt
obiectiue in intellectu qd ad inte^m simpliciu. sicut sunt genēs: spēs: 7 dñia 7c. sup
posito qd illa opio. sit vā qd non sit dare aliqd accūs. ita cōe 7 sepabile quā sit
pprium 7 perse respectu alicui⁹ subiecti. oēs tales intētiōes possunt habere
idē fundamentum remotum: s3 non respectu eiusdem. verbi gratia. Si ponat
color esse accidens cōe respectu subi 7 ppa passio respctū alteri⁹ vel eūbe⁹. ita
eadē res poterit eē fundamētū itētiōis qd ē gen⁹ ista eadē res reali ē color 7 pōt i
telligi vt albedo vel nigredo: 7 b3 pando ea ad tria qd sūt sui generis puta colo
rē ad albedinē vel nigredinē: 7 ecōuerso pando albedinē ad hāc albedinē vel
illā idē ēt poterit eē fun^m b⁹ intētiōis qd ē dñia. put accipit vt disgregatiū vel
vt pgregatiū: disgregatiū si sit albedo: pgregatiū si sit nigredo. put etiā
comparatur ad subā poterit eē fundamēta istarū intētiōnum que sunt propriuz
7 accidens: nam idem accidens in comparatione ad subiectum respectu cuius
est propria 7 per se passio erit fundamētū intētiōis qd ē ppiū s3 respctū subiecti

respectu cuius est accidēs cōe erit fundamētū huius intētionis & dicit accidēs
 Si autē est aliquod accidēs q̄ respectu nullius subiecti potest eē propria 7 p se
 passio. tūc iste due intētionēs ppriū 7 accidēs non poterūt habere idēz fun-
 damētū 7 remotū. sed alie intētionēs. s. genus spēs: differentia: ppriū 7 vlc: et
 abstractū p̄silia poterūt idē fundamētū remotū 7 sūt accidēs cōe 7 alie inten-
 tionēs excepta intētiōe & dicit ppriū habere poterunt idē fundamētum re-
 motū. Sed ppriū 7 accēs nō poterūt hēre idēz fundamētū remotū. vtz autē
 ista sit q̄ nō sit aliquod accidēs cōe quā respectu alicuius subiecti sit propa et
 per se passio: aut nō: non pertinet ad p̄s nego^m. imo magis pertinet ad me-
 t̄a^m. **Q**uātū ē ad intētionēs que p̄sequūtur res vt sunt obīue in intellectu
 & ad cōplexā cognitiōem sicut esse complexū vel aliquid tale & ad p̄ple-
 rum in quibus subiectū 7 predicatū sunt vnū per eēntiam sicut est hō 7 aīal:
 vel hō est rationale 7 sic de p̄silibus: v̄ mibi q̄ habeant idē fundamētū re-
 motum: quia eandē rem numero nullo reali addito dicit hō 7 aīal 7 rōnale et
 ē hoc cōplexus q̄ est homo ē aīal: vel homo est rōnalis 7 consimilia: sed hoc cō-
 plexus q̄ ē homo albus vel quant¹ vel calidus nisi. s. subīū 7 predicatū differat
 & tum ad formale eorū significatū per eēntiā nō potest habere illud fundamē-
 tū remotū cū alijs intētionibus que p̄sequuntur ad simplicē apprehensioē
 quia aggregatū ex albedine 7 hoīe nō potest eē aliqua vna intētio eē simplr
 dicta. imo dicit diuersas eēntiās 7 in actū fundamētū aut remotū sequentiū
 ad simplicē intellīas. vel super illud q̄ dicit vnā eēntiā oīo simplicē: ita qd nō
 p̄ponatur ex pluribus p̄tibus suā eēntiā itegrātib⁹ vel si sit eēntia p̄posita sic ē
 de subā que componitur ex materia 7 forma: non ip̄ortat duos actus sed pu-
 rā potentiā 7 actū simpliciter. vnde talia cōplexa in quibus subiectū 7 predica-
 tū dicunt diuersas eēntiās. non possūt habere idēz etiā fundamētum rēotū
 euz intētionibus simplicius 7 sic p̄ q̄ quedā intētiōēs habent fundamētū
 remotū 7 quedam non que aut sunt ille intētionēs 7 quō sigillatim discurrendo
 per singlās que habēt idē fundamētū remotū 7 que nō: nō pertinet ad p̄ntē
 cōsideratiōem generalez. Sed pertinet ad pertractatiōēz specialē qua specialit̄
 pertractaretur de ip̄is intētionibus in speciali. Sed ad nunc sufficit scire qd
 quedam intētionēs cōcant in fundamēto remoto 7 quedāz nō: 7 sufficit exēplis
 ficare de aliquib⁹. Si at̄ queratur de fundamēto proximo dictarūz intētionū
 sic adhuc quedā sunt intētiōēs que habēt idē fundamētūz primū 7 quedā q̄
 nō habēt sic idēz fundamētūz. nā intētionēs que importātur per quinqz predi-
 cabilia nūq̄ cōcant i idē fundamētūz proximū. vnde genus 7 species sp̄alissi-
 ma que simplr distinguūt cōtra genus 7 simill̄ dīa 7 propriū 7 accidēs non
 cōcant in eodēz fundamēto proximo: quia sicut dictū est cōicare in eodem fun-
 damēto primo est cōicare in eodem subiecto sic vel sic intellectu: ita tamē q̄ li sic
 intellectu nō dicat formalit̄ ip̄as habitudinē que dicitur fundari. Sed illud
 q̄ in obiecto presuppōit sit hoc q̄ dico hoīez intelligi 7 esse obiectiue in intelle-
 ctu sū rōnem qua est hō presupponit huic q̄ est intelligi indeterminate. quia
 habere habitudinē ad actum intelligēdi nō dicit formalit̄ istam indeter-
 minatiōem: licet ad illam habitudinēz hoc sequatur. sed predictē intētiōēs nō
 cōcant in eadem obō formali. sic vel sic intellectu. ita q̄ p̄ fundamēto primo.

possint habere idem obiectum formale et finem idem apparendem intentionem. 8° et 2°. unde illa res que est homo et animal intellecta secundum quod homo non potest esse fundamentum habentis intentionis que est generis: ipsa etiam eadem intellecta secundum quod animal non potest esse fundamentum habentis intentionis que est species specialissima et sic potest deduci per singula quaque predicabilia. Quedam autem sunt intentiones que habent idem fundamentum primum sicut sunt intentiones que sunt predicatum et subiectum. idem enim et finem idem apparendem intentionem presuppositum immediate istis intentionibus potest esse fundamentum utriusque hominis vel animalis intellecta. Sed idem apparendem potest esse nunc subiectum nunc predicatum: sicut patet dicendo homo est animal: et animal est homo: et sic patet quod quedam intentiones habent idem fundamentum primum et quedam non habent que autem sunt que habent: et que sunt que non habent deducuntur per singula non pertinet ut deum est ad proprium negotium. Sed forte dicitur istud ultimum potest sic obijci: quod quando dicitur homo est animal et quando dicitur animal est homo: non videtur idem obiectum formale. quod obiectum talis actus compleri est ipsa presentia predicati et subiecti: et ut videtur ubi non est idem predicatum et subiectum non videtur eadem concipi predicati et subiecti: et per proprias ista duo homo est animal et animal est homo non sunt idem obiectum formale: et per proprias intentiones presentes ista non habent idem fundamentum primum. Si dicatur quod fundamentum dictarum intentionum non est ipsum intelligibile complexum: sed presens eius: quod est subiectum vel predicatum non fundatur super ipsum totum complexum. Sed super presens eius: presens autem quocumque transponatur manet: ut idem formale obiectum. puta homo et animal: et ideo concipiantur iste intentiones. scilicet subiectum et predicatum in eodem fundamento primo quod concipere in eodem subiecto proprio est concipere in re eodem modo intellecta. Sed quando dicitur homo est animal et animal est homo non eodem modo est intellectum homo et animal utrobique: quia in una propositione intelligitur ut quod enunciatur in alia: aut ut de quo aliud enunciatur sic autem et sic intelligi non videtur eodem modo intelligi. imo diuersimode. Et ad hoc dicitur quod quicquid sit de hoc videtur. scilicet illud intelligibile quod est hominem esse animal et illud intelligibile quod est animal esse hominem sint idem obiectum formale: tamen quando dicitur homo est animal: et animal est homo. est animal in utroque complexu. et sicut homo est idem obiectum formale nec variatur nisi secundum hoc quod est enunciari et subijci: modo enunciari vel subijci vel intelligi ut enunciatur vel ut subiectum non est fundamentum istarum intentionum que sunt subiectum et predicatum. imo dicuntur ipsas intentiones. et quod illud quod antecedit ad subijci et predicari est fundamentum bene autem est illud quod intelligitur per conceptus simplices hominis et alius quod manet idem in utraque propositione: et in eis significatio quod ergo dicitur quod fundamentum primum dicitur res sic intellecta. dicitur quod videtur quod quando ipsum intelligi non est ipsam intentionem intelligere. Sed aliquid ei presupponitur mediante quo inest: et quando dicitur quod enunciari et subijci non est eodem modo intelligi: concedatur. ex hoc tamen non sequitur quod predicatum et subiectum non habeant idem fundamentum. quia intelligi ut enunciatum: vel ut illud quod subijciatur non dicitur fundamentum intentionum que importatur per predicatum et subiectum. sed dicuntur ipsas intentiones predictas. Sic 8° patet in generali quod aliquae intentiones concipiunt in aliquo fundamento remoto: et quod non concipiunt in tali fundamento et sicut patet. quomodo aliquae intentiones concipiunt in eodem fundamento primo et aliquae non. Nunc ergo magis in speciali descendendo ad questionem dicendum quod ille intentiones que concipiunt in fundamento sic se habent quod una illarum potest predicari de fundamento alterius quantum ad fundamentum in quo concipiuntur: et ideo ille intentiones que concipiunt in fundamento remoto sic se habent quod una potest predicari de fundamento remoto alterius. que autem non concipiunt in

fundamento remoto vna nō pōt p̄dicari de fundamēto remoto alterius ⁊ hoc
 satis p̄z: qz illa que cōicant in aliquo subō se hñt ad hoc q̄ verificē de illo sbo
 ita ⁊ intētiōes que cōicant in aliquo fundamēto se hñt ad hoc q̄ verificētur de
 illo fundamēto: ⁊ hoc frequēter determinatū est. Sed illa accētia que cōicāt in
 eodē sbo non simul sed successiue. sicut color ⁊ frigus se hñt circa aliqua sba
 vnū illoz pōt verificari de sbo alteri: l3 nō simul: qz illud q̄ mō ē calidum po-
 test postea esse frigidū. ergo ille intētiōes que cōicāt in aliquo fundamēto nō
 tñ simul vna eaz pōt verificari de fundamēto alteri? Q̄tum ad fundamentum
 in quo cōicant: l3 nō sñt sed successiue. vñ quia intētiōes gñis ⁊ sp̄ei cōicant in
 fundamēto remoto q̄ est res in eē reali. iō vna eaz potest verificari de tali funda-
 mento remoto alteri. vñ sicut ista est va. subm̄ actu calidū pōt eē postea frigi-
 dum. vñ tñ calor nō sit accēs in sepabile ipsius. ita ē ista est va. res que ē bō
 nō tñ. put intelligitur vt homo pōt eē genus: quia potest itelligi vt animal. res
 at̄ que ē aīal ⁊ que est bō est fundamētuz remotū dictaz intētiōnū. Sed funda-
 mētū primū eaz est res. put intellr vt homo ⁊ res. put intellr vt aīal in q̄ fun-
 damento nūq̄ cōicant. ille at̄ intētiōes que nō cōicāt in tali fundamento vna
 eaz nō pōt verificari de fundamēto alteri? ēt remoto: sicut ēt nec accidētia q̄ nō
 cōicant in aliquo subō remoto ēt successiue. vnū eoz nō pōt verificari de alio sbo
 remoto alterius: sicut intellr nō posset verificari d sbo coloris vel ecōuerso: il-
 le at̄ intētiōes que pueniūt in fundamēto primo vna eaz pōt verificari de p-
 rimo fundamēto alteri? ⁊ ecōuerso: ⁊ p̄z per eādē rōnem. qz tales intētiōes sic
 hñt ad denotādū fundamētum primū sicut accētia realia se hñt ad denotādū
 sbum primū. Sed accētia cōicāt in sbo primo. vñ sic pōt denoiare sbum pri-
 mū alterius l3 nō sñt. ergo rē. vñ sicut ista est va linea que ē actu curua postea p̄t eē
 recta. ita etiam ista. illud q̄ nō est predicatus actu pōt postea eē subiectū ⁊ ecō-
 uerso. De illis at̄ intētiōibus que nō pueniunt in fundamento primo ⁊ in
 mediato dupli potest contingere. vno modo quia vna fundatur mediāte alia:
 ideo nō cōicare in fundamēto imēdiate sicut eē genus vel sp̄em fundatur in re i-
 tellecta mediāte illa habitudine que est obiecti ad intellectum qñqz importat
 hoc q̄ dico eē obiectiue in intellectu siue eē tātum actus intelligendi ⁊ ille intē-
 tiōes que dicunt isto modo nō cōicant in eodem fundamento imēdiate. vna
 predicatur de alia. vna predicatur de fundamēto imēdiate alterius. vñ de quā-
 do intelligitur homo vt homo: vel animal vt aīal. verum est dicere q̄ illud i q̄
 fundatur esse obm̄. puta res ipsa. put ei eozndet actus intelligendi vt funda-
 damentum opposite relationis est genus vel species. Alio modo potest conti-
 gere q̄ due secūde intētiōes non cōicant in aliquo primo fundamento. quia
 s. fundamētum primū vnus illarum necessario determinat eā sibi ppter q̄ i-
 possibile est q̄ intētiō opposita insit sibi simul vel successiue. sicut homo. put
 intellr. put intellr vt bō ipose ē oīo q̄ ei pueniat eē gen⁹ qz oppositā ⁊ intētiō-
 nē. s. eē sp̄em spālissimā sibi neciō determinat: qz bō vt sic nō pōt itelligi quin ta-
 le intētiō sit i differēs ad hoc vel ad illud nō solū numero dñia i quo repugnat in-
 tentio q̄ ē sp̄es spālissima intētiōi generis ⁊ ēt eius fundamēto qz fundamētuz
 ei⁹ nō pōt eē nisi illud q̄ intellr sñt tale apparēs q̄ possit eē indifferēs ad dñia

derfa specie ⁊ illa que non cōcant sic infundamēto. primo vna nō potest verifi-
 cari de fundamēto primo alterius sicut de spē spālissima ⁊ de gñe ⁊ pluribus
 alijs. vñ nō solū spēs spālissima nō pōt eē gen⁹: imo ēt nec hō int⁹ vt hō pōt eē
 gen⁹. Istud at qd dictū ē mō posset dēclarari sile i accētib⁹ realib⁹. nā accētia nō
 posse cōicare in eodē sbo cognito. prio imediato dupli pōt cōtingere. vno mō
 qz vnū illoz accētium nō est mediāte qritate ⁊ tales qritates nō possunt hēe idem subiectū
 imediāte cū qritate: qz ēt ipsa qritas icludē i imediato sbo earū ⁊ accētia q
 isto mō cōicare i eodem sbo imediato: vñ vnū eoz denoiat aliud ⁊ potest ēt de
 uolatiue cōicare sbo imediato eē. nā ⁊ qritum vere dē figuratū ⁊ subā que ē sbo
 imediātū qritatis vñ pōt dici figurata. Alio mō potest ptingere q duo accētia
 nō pnt simul vt successiue cōicare in eodē subō. qz. s. sūt accētia opposita ⁊ i cō-
 possibilia i eodē sbo ⁊ subā eaz dētermiat ea sibi sicut hīnibile ⁊ rīibile q nūq̃
 cōcant nec cōicare pnt in eodem subō sī vel successiue. ⁊ plura talia possent in-
 ueniri ⁊ fm istū duplicē modum puenit intētiōes se hēre vt deductum est ⁊ sic
 pz ad qōm. **C**Ad pīmū ergo dōm q maior ē falsa ad pbatidē eius dōm qd
 deficit ⁊ qritū ad maiore ⁊ qritū ad miore: qritū quidē ad maiore: qz non est vlt
 vez q imediātū fundamētū oīum scōaz intētiōnū sīt res extra: imo res extra
 vt dēm est nō ē in me^m fundamētū alieni⁹ se intētiōis nisi illius que ē prima
 inter fas intētiōes que ē bitudo obiecti pīmū ad actū intelligēdi: ⁊ accipio hic
 obīū pīmū. s. pīmū gen⁹ itelligibilem vt fuit supra declaratū qñ distinguebāt
 iter pīmā ⁊ scōam intētiōem ⁊ oñdebam vnde accipitur ista distinctio. ⁊ ideo
 nō opz q oppō qua vna intentio repugnat fundamento alterius intētiōis sicut
 repugnat itentionis vel entis rationis ad ens extra: imo est repugnantia vñ
 us entis rationis ad aliud ens rationis: quia omnes intētiōes secunde exce-
 pra illa habitudine obiecti ad actum intelligēdi fundatur mediante alia se
 cūda intētiōe siue mediante alio ente rationis. ⁊ habet defectū quātūz ad mī-
 nozem quādo dicitur ens rationis non repugnat entī reali saltem sicut funda-
 mento ⁊ hoc quia non opponitur ei. quia scilicet opposita sunt in eadem gene-
 re: quia dato q oppō proprie dicta que est aliquozum nō sic nisi eozum q sūt
 i eodem genere circa idem subiectum sūt nata esse: accipiēdo tamen largo mo-
 do oppositū pro in cōpossibilia aliquozum que se nō possunt compati i eodem
 subiecto vt supposito dicūt opposita siue icompossibilia ea que non sunt i eo-
 dem genere sicut patet de substantia celi ⁊ accidētibus saltem aliquibus reruz
 corporalium que se non possunt compati in eodem: ⁊ sicut patet de igne et frī-
 gidityte que se non possunt compati: ⁊ tamen substantia celi ⁊ accidentia re-
 rum corporalium ⁊ similiter ignis ⁊ frīgiditytas non sunt in eadem genere. vñ
 de aliquod ens reale potest habere repugnantiaz ad aliquod ens rationis. ita
 q nō possit fūdari i eo sic nec frīg⁹ pōt fūdari i igne sic i sbo. nā sic ignis deter-
 minat sibi neciō accētis oppo^m frīgōri ita aliqō fūdāmētū itētiōnū dētermiat sibi
 neciō aliq̃ fas itētiōez pp qd ei⁹ opposita nō pōt stare cum tali fundamēto.
 ⁊ ita illa rō deficit i maiore ⁊ miore. **C**Ad scōm dōm q illa rñso nō vñ: s. illa
 rñso que data ē mō illa vt mibi videtur valet. **C**Ad tertium patet ex dictis in

solutione principali: quia ut ibidem ostensum est non est idem iudicium de omnibus his intentionibus. Et tunc ad hoc quod una intentio non possit pervenire fundamento alterius intentionis: quod sicut ibi ostensum est in quibusdam est sic: et in quibusdam non. **C**Ad quartum dicitur quod illa responsio est bona: **C**Ad quantum quod est contra solutionem illam cuius virtus consistit in hoc quod non potest esse in esse rationis sine aiali sicut nec in esse rei. dicitur quod homines non possunt esse in esse rationis sine aiali quod ad esse aialis reale sic. scilicet quod homo non potest esse obiectum in intellectu ut cognitum in cognoscere sine aiali. scilicet sine entitate reali aialis intellecta non quidem explicite. Sed implicite ut continetur in homine et isto modo est quod homo non potest esse in esse rationis sine aiali quod homo non potest intelligi non intellectu aiali saltem implicite. Alio modo potest intelligi hominem non posse esse in esse rationis sine aiali. Et tunc ad esse rationis quod consequitur aiali. ita quod sit sensus quod homo non potest intelligi nec habere esse obiectum in intellectu sine esse rationis. quod consequitur aiali prout intelligitur ut animal. scilicet secundum tale appens: et sic falsum est quod homo non possit esse in esse rationis sine aiali. putat intellectus indeterminate: quod impossibile est quod ipsum indeterminate intelligi sed determinatorem que est ad diversas species quando intellectus ut homo: que tamen indeterminatio consequitur aiali quando intelligitur ut aiali sine finem tale appens a quo accipitur ratio aialis. non autem ad hoc quod verificetur de homine illud quod verificatur de aiali in esse rationis sicut hoc quod est esse genus oportet quod homo non posset esse in esse rationis sine aiali non solum primo modo. sed et secundo modo in quo modo illa propositio est falsa. ut dictum est. et ideo ratio non concludit. **C**Ad sextum dicitur quod illud quod convenit aiali in esse rationis repugnat homini non ratione rei secundum se accepte circumscripto pro actu intelligendi. Sed ratione rei cum tali modo intelligendi. scilicet ratione rei. ut sic intellectus lecta. Et quando dicitur contra hoc quod modi intelligendi consequuntur modum cendi: dupliciter potest intelligi. uno modo quod in rebus est aptitudo ad hoc quod sic vel sic intelligatur et tales aptitudines consequuntur modi intelligendi: et sic verum est: nec ex hoc sequitur quod si modi essendi non repugnent vel opponantur quod modi intelligendi sibi non repugnent: quod non oportet semper ponere tantam oppositionem in causis sicut in causis. Alio modo potest intelligi quod modi intelligendi sequantur modos cendi: ita quod assilient eis in suis proprietatibus. Et tunc ad omnia. puta in hoc quod ista sicut illa nec plus nec minus. et quod ista opponantur sicut illa et tunc ad hoc non oportet quod modi intelligendi consequantur modos cendi: et ideo non sequitur quod si modi cendi non sunt oppositi quod modi intelligendi non sint oppositi: nec est e converso. **N**am constat quod albedini et nigredini pervenit idem modus intelligendi quo ad hoc quod utrumque ut sic recipitur et specificatur: et tamen iste res intellecte sunt opposite. **C**Ad septimum dicitur quando queritur utrum aiali secundum rationes qua aiali repugnat esse species aut non. dicitur quod ratio aiali quod est aiali repugnare aliquid dupliciter potest intelligi. uno modo quod accipitur ratio aialis. Et tunc ad illud quod se tenet ex parte rei: ut dicatur aliquid repugnare aiali secundum rationes quod est aiali et secundum illam realitatem quod est aiali reali. et illud quod repugnat sic aiali secundum rationes quod est aiali non potest pervenire homini. quod illud impossibile est quod idem quod pervenit homini repugnet enti aiali cum humanitas essentialiter sit aialitas. Alio modo potest intelligi sic quod accipiat ratio aialis non solum tunc ad illud quod se tenet ex parte rei. imo et tunc ad illud quod se tenet ex parte intellectus ut si dicatur aliquid repugnare aiali secundum rationem qua animal quia. scilicet repugnat animali secundum illam rationem sine secundum illam entitatem formalem qua est aiali. putat illa entitas est sic obiective in intellectu ut precisa ratio qua animal est aiali: non includendo aliquid in speciali: et hoc convenit sibi ut obiective in intellectu. **N**am ens

titas illa qua aial est realiter animal. aial non est nisi obine in intellectu vt precipi
 fa ratio qua aial est hoc aial excludendo. s. illud quo in speciali aial habet qd sit
 homo. nam in re illa entitas qua aial realiter e aial non est separata ab illo rea
 li quo ides aial est realiter homo. sed tñ in intellectu vt dictu e. Sic ergo acci
 piendo rōnem aialis vt includit illud q ex parte intellectus cum eo qd e ex pre
 rei dicitur hoc qd est esse speciem spālissimam repugnare aiali secūdu rōnez q
 animal 7 hoc consonat cum eo q fuit dictum prius. s. qd fundamentum priori
 mum dictarum intentionum est ipsum ens reale non absolute: sed vt est sic vel
 sic intellectum: 7 quando queritur vltra. vtrum ratio aialis dicat ens reale vel
 ens rōnis. dicēdum q quando dicitur qd esse spēm specialissimam repugnat
 aiali scdm rōnem qua aial ibi ratio accipitur pro ente reali vt simul importet
 esse rōnis. s. eē obiectiue in intellectu 7 quando dicitur qd hoc quia rō animalis
 est esse subām aiatam sensibilem. 7 qd hoc dicit ens reale dicendū q rō cui di
 citur repugnare esse speciem specialissimam non est hoc q est reale eē substantiā
 aiatam sensibilem: Sed hoc qd est hanc rem qñ ad hoc qd est substantia ani
 mata sensibile esse precise: vt sic intellectam: vnde sicut animali. vñ e h res que
 est animal non repugnat esse spēm spālissimam. ita etiam nec substantie ani
 mabili vt talis. vnde tales res vel vnde h res repugnat h qd est eē spēm spe
 cialissimam. Sed vtriqz conuenit sic completiue sic intellectum. **C**Ad octauū
 dicēdum q sicut supra dictum fuit vna intentio potest fundari in re intellecta
 mediāte alia intentione. vnde l3 sic eē intellectum dicat secūdam intentionem
 nihil pphibet tamen qd esse sic intellectum dicat fundamentum alic⁹ alterius i
 tentionis. vnde repugnare ei qd esse sic intellectum non tantum est repugnā
 tia intētionis ad intētiōem. sed preter esse repugnantia fundamenti alicuius i
 tentionis ad intentionem oppositam illi fundate sicut patere ex dictis i
 principali solutione.

Dist⁹ considerādum est de scōis intentionib⁹ qñ ad earum
 entitatem 7 absolute 7 in bitudine vni⁹ intentiōis ad aliā intētiō
 nem: nūc restat ingreere de ear⁹ cognitiōe siue p̄sideratiōe: 7 hoc ē
 inquirere: vtz de eis sit scia 7 que scia est de eis. **C**irca ergo p^u
 qñtur qñtuor. **C**Primū est vtz aliqua scia sit de secundis inten
 tionibus vt per se subiecto. **C**Secūm est vtrum sola logyca sit de scōis intētiō
 nib⁹ vt per se obd. **C**Tertiū est vtz logyca hēat tractare de oibus secundis i
 tentionibus. **C**Quartum est vtrū alia aliqua scia preter logycam hēat tracta
 re aliquo mō de secūdis itētiōibus: 7 precise de illis de quib⁹ tractat logica.

Ad primum sic pceditur 7 arguit⁹ q nulla scientia sit de secundis i
 tentionibus vt de p se 7 primo sbo. 7 arguitur pmo ex p̄p̄atiōe ob
 iecti ad sciam. 7 hoc dupliciter primo ex hoc q obm̄ debet respcū
 scie hēre bitudinem cause efficientis 7 est rō talis illud q non po
 test mouere intellectum ad intelligendū non potest esse primum
 7 per se obiectum alicuius scientie. Sed secunda intentio non potest mouere i
 ntellectum ad intelligendū. ergo rē. **P**robo vtrāqz assumptam 7 primo ma
 iorem quia qd non potest esse obiectum ipsius actus non pōt eē obiectum. ba
 bitus quia habitus non attingit obiectum nisi mediāte actu. ergo nō pōt esse

p̄mū 7 per se obī alicuius scie. Sed illud q̄ non mouet intellectū ad actū in-
 telligendi nō pōt eē p̄mū 7 per se obī actus intelligēdi. nā obī mouet intelle-
 ctū ad intelligēdū saltē p̄mū 7 per se obī. g^o illd q̄ nō pōt mouē intellectum
 ad intelligēdū nō p̄t eē p̄mū 7 per se obī alic⁹ scie: 7 sic p3 maior. minor etiam
 facit. pbat: qz illud q̄ inere est ens rōnis nō p̄t eē cā motina ad actū realē. S3
 se intētiōnes dnt inere ens rōnis act⁹ vō intelligēdi ē act⁹ realis: vt supra di-
 ctum fuit. ergo fa intētiō nō pōt mouere inte^m ad intelligēdū. 7 sic p3 minor.
CSecdo arguit ex hoc q̄ obī d3 eē p̄rio 7 per se notū: sed fa intentio nō p̄t eē
 p̄rio 7 p se nota in aliqua scia. ergo 7c. maior p3. qz sicut p̄mū 7 per se subī ali-
 cuius scie cognoscē se h3 ad ip̄am potētiā cognitiuā. ita p̄mū 7 per se obiectum
 alicui⁹ h3⁹ cognitiui se h3 ad ip̄m p̄rio 7 per se nō notū. Sed illud dicit p^m 7
 per se obī alic⁹ potētie cognitiue q̄ p̄rio 7 per se ē notum. illi potētie 7 ratiōe
 cui⁹ alia cognoscatur ab illa potētia. ergo p̄mū 7 per se obī alicui⁹ scie cuiuslibet
 hitus cognitiui ē p̄rio 7 per se notū in illa scia: 7 sic p3 maior: minor ē facit
 p3. qz illud q̄ non cognoscit nisi ex aliquo p̄rio noto in nulla scia p̄t eē p̄rio et p
 se notū: s3 fa intētiō nō cognoscitur nisi ex aliquo p̄rio noto: quia talia nō co-
 gnoscuntur nisi per reflexionem sicut nec actus intelligendi: semp enim presu-
 ponit aliq̄ p̄oza obiecta p̄rio nota. ergo fa intētiō nō p̄t esse per se 7 p̄rio no-
 ta in aliqua scia: 7 sic pat3 minor. Si dicatur ad hoc q̄ illud q̄ ē subiectum ali-
 cui⁹ scie: s3 p̄mo sit per se notum respcū eoz que hnt cōsiderari in illa scia: nō tñ
 op3 q̄ sit p̄rio 7 per se notū simplr. ita q̄ non sit notum ex alio. 7 ideo dato q̄
 fa intentio nō sit simplr p̄rio 7 per se nota. ita q̄ nō cognoscit p̄rio ex aliquo
 p̄rio noto tñ pōt esse p̄rio 7 per se noto in aliqua scia. ita q̄ cognoscitur ex ali-
 quo p̄rio noto in illa scia. **C**Contra hoc arguitur sic. qz oīs scia h3 aliqua p̄ia
 p̄ncipia ex quibus p̄cedūt que sunt prime. p̄pōnes ex qb⁹ p̄cedūt alioquin con-
 tingeret ire in infini. ū in processu scientie. illa ergo prima p̄ncipia aut accipi-
 untur vt credita aut ex alio. nō 7 conclusa: aut vt p̄rio 7 per se nota ita q̄ non
 ex aliquo p̄rio noto nō p̄mo mō. qz non carent sciam sed fidez vel op̄inonem
 nec scdo modo. quia tunc non eēnt prima p̄ncipia in illa scientia. immo acci-
 perentur vt conclusa. ergo relinquatur q̄ op3 ea esse p̄rio 7 per se nota. sed p
 p̄pōnes p̄rio 7 per se note constituuntur ex eis p̄rio 7 per se notis. ergo termi-
 ni ex quibus constituuntur prima p̄ncipia cuiuslibet scie. s. prime. p̄pōnes sunt
 p̄rio 7 per se note q̄ non sint note ex aliquo p̄rio noto. Sed in qualibet scia
 subiectum in altera p̄missarum que dicūt p̄ia p̄ncipia scia: ē p̄mum subie-
 ctum 7 per se ip̄ius scie illud de quo p̄rio alia concluduntur. ergo illud qd
 ē subī in aliqua scia op3 eē ita p̄rio 7 per se notum q̄ eius noticia non acci-
 piatur ex aliquo. Sed intentio non est sic p̄rio 7 per se nota: vt probatum est
 g^o 7c. **C**Tertio p̄ncipalr arguit ex bitudine scie ad obī. qz scia realr refert ad
 suū p̄mū 7 per se obī: s3 nulla res pōt realr referri ad hā intētiōem g^o 7c.
 maior p3. qz scia fm p̄bī refert realr ad scibile. s. qz illud scibile ad qd scia re-
 fert. vt esse p̄cise suū p̄mum 7 per se obī. quia alia nō respicit nisi rōe p̄mū
 7 p se obi. ergo oīs scia realr refertur ad suū p̄mū 7 per se obī. 7 sic p3 maior.
 minor ē facit p3. qz sicut d rōe rōnis est illud q̄ refertur ad aliud p̄cā se beat
 ita ē de rōne rōnis realis est q̄ illud q̄ refertur p̄cā ad aliud se beat ad aliud

reali: qz, si sit ens reale. Sed ha intentio nō dicit ens reale: vt supra patuit, ergo
 rē. 7 sic p3 minor. **Q**uarto arguitur ex bitudine scde intentionis ad primam
 quia illa scia que considerat de prima 7 scda intentione, nō h3 secundam intētiō
 nem, p primo 7 per se subiecto. Sed eiusdē scie ē determinare de secūda inten
 tione 7 de p3a, ita q nulla scia pōt determinare de ha quin determinet de p3a
 ma, ergo nulla scia h3 fam intētiōem, p p3o 7 per se subiecto, p3o maioris, qz
 illa scia que p3derat de p3a 7 de ha intētiōe: aut p3derat de ambabus vt de p
 se sbo: aut vt de passione aut de vna vt de subō, 7 de alia vt de passione, nō p3
 mo mō, qz eiusdē scie nō ē nisi vnum p3mū 7 per se subm. Si sō mō sequitur q
 nulla scia sit de prima vel ha intentione, vt de per se sbo 7 sic adhuc habeo p3
 positum, s. q nulla ē de ha intētiōe vt de p3o 7 per se subō. Si at ponatur 3°
 s. q p3deret de vno 7 per se subō 7 de alio, vt de passione, aut ergo considerat
 de p3a intētiōe vt de per se subō 7 de ha intētiōe vt de passione, aut ecōuer
 so, ecōuerso nō pōt eē qz tunc passio se bēret vt p3mū respē subī: 7 subm se ha
 beret vt fm respectu passionis q ē impossibile, qz semper subm est prius passi
 one: relinqtur ergo q scia que p3derat de prima 7 scda intentione: si conside
 rat de vno vt de subō: 7 de alio vt de passione q prima intentio se bēat vt sub
 iectum: 7 secūda vt passio: 7 sic p3 maior: q, si illa scia que considerat de p3a
 7 secūda intētiōe nullo mō pōt bēre fam intētiōē, p p3mo 7 per se obiecto, 7
 bec fuit maior, 7 minor ē d facili p3, qz p^m vt p^m 7 fm, vt fm relatiua dicuntur,
 7 ideo ad eādem sciam pertinent. **Q**uinto arguitur ad idē pncipia ex bitu
 dine subiecti ad passionem sic, qz illa scia est de illo: vt de primo 7 per se subō
 q ē alic⁹ subī: s3 ha intē ē p^a alic⁹ subī vt s3 rē vt s3 rōez, g^o rē, p3o maioris, qz
 si ill ud q ē p se p^a alic⁹ subī pōt esse per se subm p3mū alicuius scie, qro vt
 sit p3mū 7 per se subiectum illius scientie que considerat de illa passione 7 de
 sbo c⁹ ē p^a, aut ē p^m 7 p se s3 alit⁹ scie nō illi⁹ scie: qz i^a scia q ē de i^a passione
 eius per se subiecto nō posset habere passionem pro subiecto 7 subiectum pro
 passione, quia habere subiectum pro passione: 7 passione pro subiecto est erra
 re 7 nō bēre scientiam: nec etiam alterius: quia ad eandem scientiam pertinet
 considerare de subiecto: 7 de per se passione, ergo rē. Si dicatur q illud q ē p
 se passio respectu vni⁹ est sub^m respē alteri⁹ sicut eē dētū ē passio subm respē
 subīue: 7 ē subm respē alteri⁹: 7 tūc l3 de illo quoz ē passio sit scia eadē d suo
 subō, put accipit vt passio talis subī, tū de illo q ē passio nō put vt ē passio: s3
 put ē subm sequēis passionis pōt eē alia scia ab illa scia q p3derat illā passi
 onem vt est passio prioris subiecti: 7 sic etiam secunda intentio licet se habeat
 vt passio respectu alicuius prioris tamen potest se habere vt subiectum respec
 tu alquarum aliarum passionum sequentium: 7 sic de ea vt de primo 7 per se
 subiecto considerabit aliqua scientia alia ab illa que considerat illa p3mū sub
 iectū harum intentionum. **C**ontra hoc arguitur sic: 7 vt v3 pbat q illud qd
 ē passio respectu alicui⁹ prioris, 7 ē subiectu3 respectu alicuius sequentis pas
 sionis nō pōt p3nere ad diuersas scientias secundum diuersas rōes siue con
 siderationes, quia inter subiectum p3mū 7 passionem p3mam, 7 inter passi
 onē p3mā 7 passionē scdam respē cui⁹ p3ma passio dicit subiectu3 7 sic vsq3 ad
 vltimam passionē autē ordo p se 7 necessari⁹ q p3ma passio p se 7 d necessitate

consequatur p̄mū subiectum ⁊ secūda passio primam passionem ⁊ sic deinceps
 vsq; ad vltimā passionem aut non. si ponatur q̄ nō sequitur q̄ nulla penit? scia
 sit de eis: nec vna nec plures: quia scia nō est nisi eoz que per se ⁊ de necessita
 te i sūt. Si sit ponat q̄ ordo per se ⁊ necessari? iter ea sequitur q̄ eadē scia erit d
 oibus a primo subō vsq; ad vltimā passionē: qz qñ aliqua scia d̄terminat de ali
 quo: vt de primo ⁊ per se s̄bo determinat de oib? passionib? que p se ⁊ de ne
 cessitare p̄sequūt ipm mediate vel inmediate. alioquin fm pluralitatē passionū
 eēt pluralitas sciay q̄ ē manifeste fal? sicut p3 inducēdo in singulis scientijs
 relinqt ergo q̄ si aliqua scia tractat de secūda intētiōe vt de passione sequitur q̄
 illa eadem scia tractabit de oibus per se p̄ntibus scdā intētiōem nō erit da
 re aliā que tractet de scda intētiōe vt de primo ⁊ per se s̄bo. Si aut ille passio
 nes nō per se nec de necessitate sequūt hāc intētiōem. sequitur q̄ nulla scia peni
 tus erit de hā intētiōe in ordine ad tales passiones: qz sicut d̄m̄ est: scia nō ē nisi
 eay q̄ p se ⁊ de necessitate insūt. Sed forte posset dici ad h q̄ scda intētiō licz
 habeāt subiectū vel aliquid ad modū subiecti se habens q̄ est fundamentū ei?
 respectu cuius se h3. q. per modum passionis. nō tamen se habet respectu talis
 subiecti vel fundamenti ⁊ per se ⁊ de necessitate p̄ns. ⁊ id nulla scia considerat
 de intētiōe hā. saltem q̄tū ad eay que ē p̄ia iter secūdas intētiōes vt de
 passione. Sed aliqua scia p̄siderat de ea vt de p se s̄bo. qz respectū passionū eam
 p̄ntium hēt bitudinem necessariā. **C**ontra hoc sic arguitur: qz tñ sicut dictū
 ē supra scda intētiō cū p̄sequūt res put sunt obiectiue in intellectu siue put cō
 uenit eis intelligi eo mō hā intētiō p̄sequitur fundamētū suū sicut intelligi cō
 sequitur ad ipas res: s3 intelligi p se ⁊ de necessitate p̄seqt res scdm aptitudinem
 sicut etiam videri sequitur colores per se ⁊ de necessitate secūdam aptitudinem
 ergo intētiō secunda consequitur res secundum aptitudinē per se ⁊ de neces
 sitate: ⁊ sic secūda intētiō scdm aptitudinem accepta est passio per se ⁊ de nes
 cessitate consequens res ipsas: ⁊ sic sequitur q̄ de ipsa vt passione considerat
 aliqua scia. **C**onterea omnis relatio siue rei siue rōis que necessario conse
 quitur fundamentū suū posito extremo opposito est passio per se necessario
 p̄ns illud fundamentū. aliter enim nulla relatio esset per se necessario passio fū
 damēti sui: qz nulla relō p̄seqt fundamētū suū nisi posito extrēo opposito saltē
 q̄tū ad ipm fundamētū oppositē rōnis: s3 p̄ia int has itētiōes ē bitudo siue rō
 obi ad actū intelligēdi q̄ bitudo nece? p̄seqt suū fundamētū. s. obiū posito funda
 mēto oppositē rōnis. g. p̄ia iter has itētiōes ē passio p se ⁊ ne? sequēs suū
 s̄bū siue fundamētū. maior p3. minor ē p3 q̄tū ad vnā ptē. s. q̄tū ad hoc q̄ p̄ia
 iter has itētiōes ē obi bitudo ad actū intelligēdi hoc. n. supra frequēt oñsum est.
Con? aut ad aliā ptē. s. q̄ tal bitudo nec? p̄seqt obiū posito actu intelligēdi vt
 fundamēto oppositē rōnis p̄t facill patere vt v3. qz sicut se h3 int? vt int? ad rē
 ferri ad intē? vt intē? ita p̄portōabilr se h3 intē? vt intē? ad referri ad intē? vt
 int? sed posito obō ⁊ actu intelligēdi int? vt int? referē ad intē? vt intē? . g. ē
 ecōuerso positis p̄missis fundamētis obiū intē? referē ad intē? vt intellect h3 i
 hoc d̄ant: q̄ ex vna parte ē rō realis. ⁊ ex aliā rō rōnis: ⁊ sic p3 minor: **C**es
 pro p̄ncipaliter arguit sic idē ex nā se itētiōis ⁊ arguit sic: qz illud de cui? rōe ē
 p̄supponē aliqd vt cui iest vel h3 rē v3 rōem nō p̄t eē p̄? ⁊ p se alic? scie: s3 ois

secunda intentio est huius. ergo etc. Probatio maioris quia illud de cuius ratione est pre-
supponere aliquid: ut cui inest non potest intelligi nisi ut quod inest alteri: quia res
non potest intelligi nisi intelligatur illud quod est de ratione sua. Sed illud quod intel-
ligitur ut quod inest alteri non intelligitur ut primum et per se obiectum siue subiectum alicuius
scilicet: quia subiectum primum et per se in aliqua scientia non intelligitur: ut quod inest alteri: quia
hoc est proprietas passionis intelligi ut quod inest alteri subiectum aut intelligi: ut cui alia in-
sunt et ipsum intelligi quantum ad primum et per se secundum. ergo illud de cuius ratione est pre-
supponere aliquid cui inest vel secundum rem vel secundum rationem non est subiectum primum
et per se alicuius scientie. et sic patet maior: minor est similiter probatio: quia omnis relatio unde talis
presupponit aliquod fundamentum ut cui inest siue sit ratio rationis siue res rei ita
quod si sit relatio realis supponit fundamentum cui inest secundum rem si sit relatio secundum ratio-
nem supponit fundamentum cui inest secundum rationem. Sed omnis secunda intentio dicitur vel
relationem rationis vel per rationem secundum rationem quare utraque supponit vel fundamentum
vel subiectum ut cui inest secundum rationem. ergo de ratione omnis secundae intentionis est presupponere
aliquid ut cui inest saltem secundum rationem. ¶ In tertium arguitur sic quia sicut scientie rea-
les se habent ad ens reale. ita scientie rationales ad ens rationis. Sed scientie reales dicun-
tur scientie reales quia sunt de ente reali: ut de primo et per se subiecto. ergo scientie rationa-
les dicuntur rationales: quia sunt de ente rationis. ut de primo et per se subiecto. maior est
probabilis. minor probatur. scilicet quia scientia realis dicatur scientia realis: quia est de ente
reali: ut de primo et per se subiecto. quia scientie reales aut distinguuntur in eo quod reales
a scientiis que dicuntur rationales ex parte subiecti illius. scilicet in quo sunt sicut in subiecto: et
hoc non potest esse quia omnes in eodem. scilicet intellectu possibili sunt: aut ex parte actus? et
non potest esse: quia actus cuiuslibet scientie qui est scire est ens reale nec ex parte ipsius
scientie. quia omnis scientia est ens reale: nec ex parte processus. quia processus qui est in qua-
libet scientia est processus rationis reliquit ergo quod sit ex parte subiecti. quia. scilicet una scientia
est de ente reali ut de subiecto. et alia de ente rationis. quia non videtur quod aliunde possit di-
stingui scientie reales et scientie rationales nisi ex aliquo predictorum et sic patet minor.

¶ Preterea aut aliqua scientia considerat de secunda intentione siue de ente rationis: aut
nulla non est dicendum quod nulla. nam constat quod aliqua scientia saltem logica conside-
rat de secundis intentionibus: puta logica aut tractat de eis vel de aliqua earum
ut de subiecto aut ut de partibus subiectivis essentialibus: aut de partibus integrali-
bus: aut ut de passione. Si tractet de eis ut de primo et per se subiecto habetur pro-
positum. Si etiam tractet de eis ut de partibus subiectivis essentialibus adhuc
habetur propositum: quia secundae intentiones non possunt esse partes subiective nisi
secundae intentionis nisi contra accepte. Si partes subiective accipiuntur per se et secundum
ordinem essentialium quod dico ad omnia partium subiectivam que sunt subiecta respectu accidentis com-
munis ut si diceretur quod albus aliud homo aliud lapis. Si etiam illa scientia que
tractat de secundis tractet de eis ut de partibus integralibus sui primo et per se
subiecti adhuc habetur propositum: quia sicut ex ente reali non integratur nisi
ens reale: ita ex solis entibus rationis non integratur nisi ens rationis. Si autem
ponatur quod illa scientia que tractat de secundis intentionibus tractet de eis: ut de pas-
sione. ita quod de nulla secunda intentione tractet. ut de primo et per se sub-
iecto: tunc oportet illam scientiam esse de ente reali ut de primo et per se subiecto cuius
passio ponitur secunda intentio siue ens rationis: et tunc quero utrum ens reale

in cōi acceptū ens. s. in eo q̄ ens: aut ē ens spāle: si ponat q̄ sit ens in eo q̄ ens
 p̄tra. quia cū sola metha^{ca} determinet de ente in eo q̄ ens sequeret q̄ sola me
 thaphica p̄sideraret de secūdis intētionib⁹ q̄ māifeste falsus ē. Si aut̄ ponatur
 q̄ sit ens spāle: contra q̄ illa scia que p̄siderat de aliquo ente spāli vt de p̄mo ⁊
 per se subō nō considerat de illo vt de passione q̄ vel que p̄uenit cō i enti. quia
 tunc passio excederet subīū q̄ ē inconueniēs: sed scōe intētionē p̄ueniunt oib⁹
 generib⁹ entium. puta eē genus: esse spēs: ⁊ p̄silia saltem ad aliquas secūdas i
 tentiones. ergo ipse q̄ aliqua scia p̄siderans de aliquo ente reali in speciali
 p̄sideret de secūdis intētionib⁹: vt de passione sui subiecti: relinq̄tur ergo q̄ il
 la scia p̄siderans de ente reali: vt de p̄mo ⁊ per se subō siue in gnali siue i spā
 li p̄sideret de secūdis intētiōib⁹ vtr de passione subiecti. relinq̄tur ergo q̄ aliq̄
 scia sit de sa intētionē: vt de p̄mo ⁊ per se subō. **C** Sed forte aliquis posset di
 cere ad hoc q̄ illa scia que p̄siderat de secūda intētionē vt de passione tractādo
 vtr de scōa intētionē b̄z p̄ p̄mo ⁊ per se subō ens reale in spāli. s. actum rōis
 siue actum itelligēdi q̄ est ens reale vt frequēter dictū ē: ⁊ q̄n dicitur q̄ seque
 retur q̄ passio excederet subiectū: q̄ entia rōis p̄ueniunt oib⁹ generib⁹ entū
 posset dici q̄ nō optēt stāte ypostasi q̄ passio excederet subīū: q̄ licet actus in
 telligēdi sit spāle ens. **¶** ad illud q̄ ē in se ⁊ fin eēntiam suam: tñ cōe ē oib⁹
 entibus per denoiatiōē quia oia entia possunt eē intellecta: ⁊ ideo etiam pas
 sio eius p̄ denoiatiōem pōt p̄uenire oib⁹ entibus ⁊ sic videtur in p̄posito q̄
 esse genus vel speciem vel aliud ē **¶** intellectum indeterminate secūdm tales
 vel talem indeterminationem: ⁊ sic videtur q̄ non obstante cōitate secundarū
 intentionū que conueniunt omni enti q̄ tamen possunt esse passionē tal en
 tis specialis qualis est actus itelligēdi. **C** Contra hoc arguitur sic. illud q̄ cō
 uenit alijs sicut actui itelligēdi non potest dici propria passio actus intelli
 gēdi. Sed esse genus vel speciem ⁊ idem est de cōsimilibus conuenit alijs re
 bus sicut actui itelligēdi. ergo rē. **A** Maior patet quia propria passio illi soli cō
 uenit cuius est propria passio. ⁊ ideo qd conuenit alijs ab actu itelligēdi ⁊
 eodem modo non potest esse propria passio actus itelligēdi: nec quātū ad
 illud q̄ est: nec quātū ad modum habēdi. minor patet per exemplum: quia si
 in actibus itelligēdi velimus accipere genus ⁊ speciem dicemus q̄ ille act⁹
 itelligēdi qui potest cōmūicare predicatiōe eēntiali pluribus actibus intelli
 gēdi differentibus specie q̄ actui sic accepto conuenit eē genus actui aut q̄ cō
 uenit diuersis actibus itelligēdi solo numero differentibus cōuenit esse spe
 cies. Sed isto modo accipitur etiam in alijs reb⁹ genus ⁊ species vt de se patz
 nam in quibuscūqz rebus inueniūtur aliquod cōmune differentibus specie scōz
 predicationem in quid illud dicitur esse genus ⁊ q̄ solo numero differentibus
 conuenit in quid dicitur esse species. idem etiam p̄z ratione: q̄ sicut supra ostē
 sum fuit eē genus ⁊ esse speciem vel vniuersale non conuenit actui itelligēdi
 nisi vt est obiectiue in intellectu. put. s. ē quoddam intellectum. Sed in hoc con
 uenit actus itelligēdi cum alijs rebus. ergo esse genus vel species eodē mo
 do conuenit alijs sicut actui: ⁊ sic p̄z minor. **C** Rñ ad euidētiāz isti⁹ q̄ōnis p̄
 vidēdi ē quid requiritur ad hoc q̄ aliqd sit p̄m ⁊ p̄ se s̄m alicui⁹ scie scōo ingre
 dum ē vtz illa que regnūt ad hoc q̄ aliqd sit p̄m ⁊ per se subīū alic⁹ scie p̄ueni

at enti rōnis siue secūde intentioni. Tercio ex his patebit ad ipm. Quia ad p^m
sciendū q^d q^dum ad p^ms p^ts tria sunt que requirūt ad hoc q^d aliquid sic p^mu³
7 per se subm alicuius scie p^mū ē illud q^d ponitur eē p^mū 7 per se subm alicui³
scie debet primo esse notum in illa scia. hoc at pōt intelli³ duplt. vno mō secun³
dum gen³ cāe efficiētis. ita q^d sit sensus q^d iter oīa intelligibilia pertinetia ad il³
lam sciam illud q^d est p^mū 7 per se obm sit illud q^d primo mouet intellectum 7
q^d inter oīa primo occurrit intellectui. Alio³ pōt intelli³ sedm gen³ cāe finalis
vt sit sensus q^d p^mo 7 per se subm ē p^mo notum in scia. i. ē illud cui³ perfecta no³
ticia p^mo 7 per se intenditur in scia. si g^o accipiat p^mo notū. sedm. s. gen³ cāe ef³
ficiētis mō quo expositum est q^dum occurrit ad nūc nō videtur mihi q^d opoz³
teat p^mum 7 per se subm alic³ scie eē sic p^mo notū in scia. Et hoc posset ostēdi
exēplo 7 rōne exēplo q^d ponēdo vt cōius ponitur s^m nālis p^hye subm mo³
bilem vel in corp³ mobile. put cor³ itat p³ s³bia. Tertiū est q^d in p³bia naturali
illud q^d ponitur p^mū subm 7 per se non ē illud q^d p^mū occurrit in p³bia nāli. i.
mo motus q^d ibi cōsideratur vt passio p³s occurrit intellectui n³o q^d illud cui³
ē passio pp hoc q^d cog³ nostra incipit a sensu. motus autem magis cadit sub se
su q^d illud cuius ē passio. Sed v³ q^d ratio formalis subi mot³ p³s ē nota q^d
sciatur cā quare mot³ iest reb³ mobilib³. 7 iō v³ q^d in p³bia nāli p^mū 7 p³ se s³b³
nō ē illud q^d in illa scia p^mo occurrit itellectui. Rōne ē hoc pōt psuaderi quia
cū scia hēat vnitatē 7 determinatiōem mō quo scia h³ determinari 7 specificari
per sub³ ab illo de quo deteriat vt de se p^mo 7 p³ se sub³ o³ p^mū 7 per se s^m
alicuius scie esse tale q^d oīa alia considerata in scia nata sunt reduci in ipm. 7 q^d
hēat cōnexionē in ordine ad ipm. 7 hoc in sua cognoscibilitate al³ non ess³ scia
vna de eis. Sed illud ad q^d a³ habent reductionē isto modo non semper p^mo
occurrit intellectui. imo qⁿ3 ad posterius eo 7 q^d ad ipm h³ reduci ē not³ quo
ad nos. 7 p³s occurrit n³o intellectui: q^d magis cadit sub sensu. ergo non op³
q^d p^m 7 per se subm alicuius scie dicitur p^mo modo p³edcō notum. Ex ista rōe
pōt reddi cā quare p^m 7 per se subm scie nō ē primo notū mō p³edcō i illa scia
cuius ē subiectum. q^d s. p³uēit q^d illud ad q^d alia h³nt reduci 7 in quo h³nt cōnexio³
nem esse magis remotum a sensu. 7 per p³s esse posterius notum quo ad nos
q^d illa que reducuntur ad ipsum sicut ens in potentia ad aliquid non habituz
ad quodlibet reduci motus est magis remotum a sensu q^d motus qui redu³
citur ad ipsum: 7 ideo est posterius notum eo. vnde in primo p³ycorum inqui³
rit p³us principia entis mobilis ex natura motus. si autem accipiat p^mo no³
tum modo secūdo. i. secundū genus cause finalis vt sit sensus q^d primo 7 per
se subiectum si sic notum: idest q^d eius noticia p³ncipaliter intendatur in scia sic
videtur mihi q^d in qual³ scia d³ dici s^m p^mo notū tā practica q^d speculatiua.
differēt tⁿ d³ subm p^mo notū isto mō i practica 7 speculatiua. nā qⁿ d³ s³b³ p³
notū. i. q^d ei³ noticia p^mo 7 per se itēdatur potest cōparari not³ s³b³ ad q^d cūq³
aliud siue sit noticia siue aliqd aliud. v³ p³ari noticia s³b³ ad noticiā cuiuscūq³
alteri. si p^mo tūc sicut dēū ē differēter se h³ i scia practica 7 speculatiua: quia i
scia practica finis primo 7 per se inte³: nō ē noticia subi: s³ op³ 7 pp s³ ē d³ pra³
ctica. quia finis principalis est praxis vel op³ in scia aut speculatiua finis p^mo 7
per se itentus est perfecta noticia subiecti. ita q^d in scientiā speculatiua perfecta

noticia subiecti ē principaliter intenta. nō simul q̄ cuiuscūq; alterius noticia.
 Sed ē q̄ quodcūq; aliud ⁊ ppter hoc dicitur speculatiua quia termin⁹ pnci-
 palis eius est speculatio. Si autē secūdo modo fiat pparatio sic. s. q̄ competatur
 noticia subiecti ad noticiam cuiuscūq; alterius sic in oī scia tam speculatiua q̄
 practica perfecta noticia subiecti est magis intenta. quia semper in oī scia tam
 speculatiua q̄ practica magis intēditur noticia sibi q̄ noticia cuiuscūq; alteri⁹
 ⁊ sic intelligitur submū esse primo notū sūm genus cause finalis: ⁊ hoc in oī scia
 tam speculatiua q̄ practica q̄ eius noticia principaliter intēditur q̄ noticia cu-
 iuscūq; alteri⁹ ⁊ q̄ sit satis de se notū ē in sciētijs speculatiuis: quia cum scie-
 speculatiue ordinētur sicut ad finē pncipaliter intēditur ad cognitōem obiecti
 sui: cōstat q̄ illius noticia pncipaliter intēditur q̄ ē pncipali⁹ obiectum. sed
 p̄mū ⁊ per se submū vniuscūq; ē eius pncipale obiectum. ⁊ oīa alia obā re-
 spectu ei⁹ sunt scōdaria. ergo ⁊c. In practicis ē hoc facili⁹ p̄ quia in practi-
 cis illa non magis intēditur que magis facit ad opus q̄ ibi finalit̄ intēditur
 sed noticia p̄mi ⁊ per se subiecti siue obiecti q̄ idem est: ē b⁹ ergo ⁊ cetera.
 Probatio minoris. q̄ illa noticia que magis facit ad op⁹ ad qd ordinatur pra-
 ctica ē noticia operis vel operabilis q̄ ē p̄mū ⁊ per se subiectum scientie practi-
 ce. q̄ illi magis dirigit in opando q̄ cognitio cuiuscūq; alterius. maior etiam
 p̄: quia illud q̄ magis facit ad pncipalem finem magis intēditur post p̄n-
 cipalem finem. Sed vt dictum ē pncipalis finis in practicis est opus. ergo illa
 noticia que magis facit ad opus magis intēditur post ip̄m ⁊ sic patet de prima
 p̄ditione p̄mi ⁊ per se subiecti. quōd. s. dicatur ē primo notū in scientia. Secū-
 da p̄ditio que conuenit p̄mo ⁊ per se obiecto ē q̄ oīa que considerātur i scien-
 tia habeant attributionem ad ip̄m ⁊ nō in tāntū cōsiderētur in q̄tum habent at-
 tributiōem ad ip̄m subiectū: vel sūm aliā attributionem. ⁊ hoc satis de fa-
 cili patet: quia plura nō possunt eē de consideratione alicuius vnius scie nisi
 habeāt aliquā vnitatē ⁊ cōnexionem ad inuicē. Sed illa que habent p̄nexionē
 op̄s q̄ sic se habeāt q̄ vnum hēat attributionem ad aliud vel ambo ad tertiu⁹.
 g⁹ op̄s q̄ in oī scia sit dare aliquid aliud q̄ illa hnt attributionem ⁊ hoc in sua
 cognoscib⁹. sed illud op̄s ē p̄mū ⁊ per se submū. quia ad illud q̄ pncipaliter in-
 tenditur op̄s alia reduci ⁊ nō econuerso. ergo op̄s oīa que considerātur in aliq̄
 scia habeāt attributiōem ad p̄mū ⁊ per se subiectum: ⁊ q̄ ad ipsum reduci. op̄s
 etiam q̄ scia nō consideretur per se loquēdo de alijs a p⁹ ⁊ per se subiecto nisi i
 q̄tum habēt attributiōem ad ipsum: quia illa scia excedit virtualem continen-
 tiam sui p̄mo ⁊ per se subiecti: quia tunc non eēt obiectum ipsi eēntie ad eā-
 tum nullo per p̄sequēs eēt p̄mum ⁊ per se obiectum. sed p̄mum ⁊ per se submū
 siue obmū nō p̄tingit virtualiter in sua cognoscib⁹ nisi ea que habēt attributio-
 nem ad ip̄m inq̄atū habēt attributiōem ad ip̄m. ergo scia nō habet considera-
 re alia a p⁹ ⁊ per se subiecto nisi in q̄tum hnt attributiōem ad ipsum: ⁊ sic pa-
 tet de secūda p̄ditione p̄mi ⁊ per se subiecti. Tertia conditio que requirit̄ ad
 hoc q̄ aliquid sit p̄mum ⁊ per se subiectum alicuius scientie ē q̄ totus p̄ces-
 sus scientie resoluatur in rationem formalem eius ⁊ qd in ratione formali subie-
 cti p̄mi ⁊ per se stet totus p̄cessus scientie siue in quēndo proceditur pnci-
 paliter subiecti siue p̄cedatur ingredō passionēs de subiecto ⁊ q̄ hoc sit ex nā

rei non absolute: sed prout nata est intelligi a nobis. q̄ ar̄ ita sit q̄ totus p̄ces-
 sus scientie in resoluendo stet ad rationem formalem obiecti p̄t patere ex his
 que dicta sunt intractando de secūda intentione que immediate ē posita. nam in
 resoluendo op̄z p̄cessum stare ad illud ad q̄d oīa alia habent reduci 7 h̄it attri-
 butionem sic q̄ n̄bīl earum h̄z considerari nisi in q̄stūm habet attributionē ad
 illud: quia in resoluendo semper statur ad p̄mū ad q̄d alia reducūtur. Sed sic
 iam intractando de secūda p̄ditione p̄imi 7 per se subiecti dictum est. p̄mū et
 per se subm̄ est illud ad q̄d oīa alia habent reduci 7 habent attributionem. ita
 q̄ de nullo alio terminat vel consideratur nisi in q̄stūm habent attributionem
 ad ip̄m ergo 7c. op̄z etiam q̄ hoc sit aliquo modo ex natura rei. s. q̄ talis cōne-
 xio sit inter p̄mū 7 per se s̄bī: 7 alia 7 q̄ talis sit reductio aliorum ad ip̄m
 alioquin distinctio subōp̄ de quibus sūt scie. 7 per p̄ns sciarum distinctio esset
 sc̄dm placitū boīum 7 nō ex natura rerum cū tamen p̄bys' velit q̄ sequat̄. i.
 diuidātur scie q̄ admodum 7 res op̄z ēt q̄ p̄redcā p̄nerio 7 reductio accipiat̄
 ex natura rerum nō absolute. Sed in habitudine ad intellectum p̄ut. s. intell̄s
 natus ē duci ī cognitione earum rerum. s. q̄ sc̄dm aptitudinē nālem que res ha-
 bent ad reducēdum intellectum in eoz cognitionē accipiat̄ p̄nerio 7 redu-
 ctio vni⁹ eaz ad aliam in sua cognoscibilitate q̄ p̄nerionem aliarum in sua sci-
 bilitate op̄z accipe in b̄itudine ad potētiam cognitiuam aliqua d̄r cognosci. s.
 hic loquimur de p̄nerione rerum in sua cognoscibilitate qua sūt cognoscibiles 7
 scibiles ab intellectu. ergo 7c. **C**Ad euidentiā ar̄ maiorē istius tertie condi-
 tionis quō. s. ex natura rei in b̄itudine ad intellectū natus sit p̄cessus scie stare
 ad aliquā rōez formale alic⁹ scibī ita q̄ illd p̄m 7 p̄se sit s̄bī ī quo stat. sciēdū q̄
 p̄cessus scie stat nō ad aliq̄ rōez formale alic⁹ scibī mō p̄dicto q̄stūz occurrit
 mibi ad nūc. p̄tigit tripl̄. vno mō q̄ op̄z ipsuz reducere in aliq̄d p̄ius notuz si-
 cut in cām. quia effectus 7 sua rō. magis videt̄ reduci in causam 7 in ei⁹ rōem
 econuerso. Alio mō q̄ op̄z ip̄m reducere ad aliud cui⁹ sit passio. q̄ passio h̄z redu-
 ci in s̄bī 7 nō econuerso. Tercio mō q̄ op̄z ip̄m reduci in aliquod p̄us sicut ise-
 rius 7 superius. vñ qñ aliquid est q̄ non oīz reduci q̄stū ad suā scibilitatem ad
 aliquod istorum modorum. videtur q̄ de tali possit esse scientia vt de primo 7
 per se subō. primo ergo sciendum ē q̄ qñ op̄z effectuz reduci q̄stū ad suam sci-
 bilitatem in suam cām 7 quādo non: sciēdū ē ergo q̄ duplex ē causa. s. extrinse-
 ca sicut efficiens 7 finis. intrinseca sicut forma 7 materia. Si ergo loquamur d̄
 extrinsecis cāis dōm q̄ non sēp op̄z effectus reduci simpl̄ in cām q̄stūz ad
 suā scibilitatē: nec per p̄ns op̄z sēp q̄ in p̄cessu scientie statur ad rationem for-
 malez cause sicut 7 illud in quo statur simpliciter in illa scia que tractat de cau-
 sa 7 effectum. imo qñq̄ est econuerso. s. q̄ cā reducitur q̄stūz ad suā scibilitates
 siue q̄stūz ad suā considerationē in effectuz. **C**Ad cuius euidentiā sciendū q̄
 qñ talis natua no⁹ ē h̄r de cā non sit perfecta ratio cognoscendi effectus p̄-
 fecte 7 complete 7 in se 7 quātū ad oīa alia que nata sunt per se consequi efficiē:
 tunc effectus simpliciter q̄stū ad suā scibilitates habet reduci ad causam 7 non
 econuerso. nec tunc in p̄cessu talis scientie statur simpliciter ad effectum vñ ei⁹
 rationē formale. Sed ad causaz vel eius rationē formale. Si autē non habea-
 tur talis noticia de causa q̄ ipsa nō non sit ratio perfecta cognoscendi effectuz

predicto modo. tunc non oportet effectum simpliciter reduci in causam. Quod ad suam scibilitatem
 per se facit per se. quod quoniam causa non est perfecta ratio cognoscendi effectum modo predicto quod effectus est
 tunc ad suam scibilitatem simpliciter habet reduci in causam: quod unumquodque habet reduci in aliud
 quod tunc ad suam scibilitatem in quod illud aliud est ratio cognoscendi ipsum. Sed causa
 sic nota modo. si predicto ponitur esse ratio cognoscendi effectum perfecte. ergo ef-
 fectum in causam sic notum habet reduci simpliciter quod tunc ad suam scibilitatem. Secundo
 dicitur de facili per se. quod quando causa non est perfecte ratio cognoscendi effectum tunc
 non oportet effectum simpliciter reduci quod tunc ad suam scibilitatem in causam sit notum. quod
 sicut dicitur est supra unumquodque quod tunc ad suam scibilitatem habet reduci in ali-
 ud in quod illud aliud est ratio cognoscendi ipsum. Sed talis causa sic nota ponitur
 non esse ratio cognoscendi effectum perfecte. ergo effectum quod tunc ad suam scibilitatem
 non reduci simpliciter et perfecte in causam sic notam: nec per prius processum scientie
 quod haberetur perfecta noticia de tali effectum stare ad formalem rationem tunc sic nota
 te. ita quod totus processus scie reduceretur in talem rationem. quod ratio ad quam stat pro-
 cessus scie est ratio principalis prius totam sciam: nunc autem ponitur quod perfecta no-
 tia effectus excedit rationem formalem cause sic note et put sic cognoscitur:
 quia ponitur quod causa non est ratio cognoscendi perfecte ipsum effectum. unde autem pre-
 dit hoc quod quandoque causa est sufficiens ratio cognoscendi effectum et quandoque non. videtur
 mihi quo ad nunc quod ad hoc quod causa sit ratio sufficiens cognoscendi effectum perfecte igitur
 ad minus duo. primum est quod illa causa sit causa perfecta totius effectus secundum se et secundum esse illud quod
 per se ei puenit secundum quod talis causa sit perfecte nota et precise quod tunc ad illud per quod
 est perfecta causa talis effectus. quoniam autem alterum istorum deficit. scilicet quando vel non est causa perfec-
 ta modo predicto. Si perfecta et sufficiens vel perfecte non. tunc non oportet quod causa sit perfecta ratio
 cognoscendi effectum. imo e contra quoniam ita est. contingit quod effectus notus sit ratio cognoscendi causam
 vel simpliciter vel saltem quod ad hoc quod est esse causam eius. nam si sit causa ipsa sic medicina est causa sa-
 nitatis tunc effectus natus est ratio cognoscendi causam simpliciter quod talis effectus est simpliciter causa finalis talis
 cause efficietis. et per hoc talis causa magis habet simpliciter cognosci per effectum quod econtra. Si
 autem sit causa perfecta non tamen perfecte non tamen effectus ducit cognitionem cause. non simpliciter
 sed secundum illud quod est secundum tamen quod tunc ad hoc quod est esse causam talis effectus sicut ex motu venimus
 in cognitionem primi notoris non simpliciter cognoscendo nam eius in speciali et secundum se.
 sed cognoscendo quod motor est: et ea que requirunt ad hoc quod motor sit et tunc statur ad
 rationem formalem effectus. unde consideras de nam motor et ex motu nouit in cognitio-
 nem motoris. quod motor est ignorans nam eius in speciali per quam puenit ei talis caliditas
 tas processus talis stat in cognoscendo ad rationem formalem motus. Sed ita perfecte
 cognosceret nam causam in se. ita quod per nam cause cognitum cognosceret perfecte motus
 tunc staretur ad rationem formalem ipsius cause: sic ergo per quod tunc ad causas extrinsecas effi-
 cientes quod non oportet rationem effectus semper producere in rationem esse simpliciter et quod quandoque con-
 uenit stare ad rationem formalem effectus. dico autem simpliciter quod semper cognoscitur effectus
 quod tunc ad aliqd dependeat a causa et quod tunc ad aliqd opteat effectus in esse cognitivo re-
 duci ad causam. tamen quoniam vel causa est insufficiens vel insufficienter modo supra dicto non oportet
 simpliciter noticiam effectus reduci ad noticiam. imo simpliciter in tali scia statur ad rationem
 formalem ipsius effectus non accipiendo rationem formalem eius quod tunc ad rationem ad causam
 Sed accipiendo rationem formalem eius quod tunc ad suam entitatem que ei puenit essentialiter.
 puta sicut si accipiat ratio motor non quod tunc ad rationem quod habet ad mobile. Sed per illud

qd e eentialiter .s. put e forma fluens ad qua sequitur bitudo ad cam inmanentem
 idem et e de ca finali extra quia quandoqz uenit q effectus in sua cognoscibilis
 litate sic ro cognoscendi et ipm 7 quandoqz uenit q reducit ad ipsam cam 7 h
 qz ca talis in sufficienter cognoscit vel qz e in sufficiens ca vel quia illa que co
 siderantur no iportat bitudine ad aliqz cas finale sicut e i mathe. De cas aut
 intrinsecis q sunt ma 7 for q cas est ad ea q dnt aliqd vnu ens simplr ppeico
 ueniunt sbijs ppositis. qz ppositu ex subo 7 accite no dic aliqd vnu simplr: stat
 de facili p q magis depedet in sua scibilitate a pposito q ecouerso 7 q magis
 stat i pcessu scie ad rdes ppositi e sunt ca q ad rdes ipaz oppoitaz tu qz ppo
 e pfecti: 7 p pns cu i scibilitate p tu qz ppo e illud cui ueniunt passioes: vt
 hnti: 7 ma 7 forma sit ro habedi. tu qz pposita sunt notiora non solum simplici
 ter: qz perfectiora: sed et quo ad nos sicut betur. i. pbycoz. sic ergo p q i pces
 su scie no o3 sp pcessu scie stare ad cam. imo qnqz stat ad formale rdeim effect
 et loquedo de cas extra loquedo at de cas iter semp pcessus scie sicut ad co
 positu. s. ex forma 7 ma qd p considerant: stat ad rdeim formale ipsius totius.

C Onso qn o3 effectu reduci in cam est ad sua scibilitate 7 qn no restat ondet
 quo e de passione respct sbi est ad hoc. C Ad cui? euidetiā sciendū q quan
 do aliquid se h3 vt passio respectu alie? sbi 7 se h3 vt subm imediatu respectu
 aliquaz passionu sequentiū: sicut estitas se h3 vt passio respct subie cor: 7 se
 h3 vt subm respectu aliquaz passionu sequentium: puta respectu ei? q e curuū
 vel rectu rotūdu vel angulare 7 respct p hū duplr pōt se bere passio precedes
 ad sequetes. vno mō q passio pcedes sic se beat ad sequentes q circūscripto
 quocūqz alio ille passioes ca per se psequat. ita q circūscripto quocūqz alio di
 uerso a prima passione ipa pria passio sit ro sufficiens: qre alia sequētia insunt
 sibi 7 q alias passiones cui in eē possit fieri euidēs ex rōne prie passionis quo
 dam ordine sic q possit accipi aliqz ppones p se note ex qb? alia possint pro
 duci de pria passione p rationem ipi? prie passionis absqz reductione ad aliqd
 prius: nunc nihil prohibet in processu scientie tractantis de tali priori passioe
 ad qua alie sic psequuntur. stare ad priorem passioem 7 ad suam rationem for
 malem sicut ad primū 7 maxime quando conerzio prime passionis cum primo
 subo n e ro inotescēdi rōem ei? ad sequetes passioes p ig. S3 ha euidēt possit
 sciri: qz i pcessu cuiuscūqz scie sp stat ad ppones p se notas q3 non oportet ac
 cipere conclusas 7 notificatas per alias prius: 7 magis notas. Sed stare ypo
 stifi sic se habet prior passio ad sequentes q conerzio sua ad alias passionis e
 euidens 7 per se nō. qz cognitio terminis stat ps aliqz i esse per se 7 euiden
 ter passioni per que alia euidenter possunt concludi. ergo 7c. 7 exemplum hui
 possumus videre inquantitate comparando eam ad substantiam corporeaz cu
 ius est passio 7 comparando eam ad alia que sunt eius passionis. puta ad cur
 num 7 ad rectum 7 alia consequentia ad ipsam. nam ipsa quantitas circūscri
 pto quocūqz diuerso per essentiam ab ea est sufficiens ratio propter quas eā
 consequuntur predictae passionis 7 consimiles. vnde posito q quantitas manet
 nullo alio ēte exite ad psequūt eā. p dīcte passioes 7 p hiles 7 stat absqz quocūqz
 discursu qdā illaz passionū sunt p se note d ea et alie pnt d duci 7 pbari nec d
 pēdētia quantitatis a subī multū facit ad noticiā illaz passionū de qre tate

Immo nihil saltem quātū ad hoc q̄ illa innotescant in eē quātitati. Sed verus
 est q̄ si inquireretur a quo talia primo dependent tunc oportet scire. vtrū quā
 titas dependeat ab aliquo priori vel non. sed ad sciendū vtrū consequat̄ q̄tū
 in eo q̄ q̄tū non est necessarius scire dependentiam q̄tū ad aliqd aliud.
 vnde primū 7 per se obiectum geometrie que tales passiones considerat̄ ē q̄tū
 in eo q̄ q̄tū. Alio modo potest se habere precedens passio ad sequentes. s. q̄
 ipsa non est sufficiens ratio. quare isint sibi sequētes passiones nec connerio se
 quētium passionum ad eam. potest esse euidentis modo predcō nisi per reducti
 onem ad p̄ subiectū cuius est illa passio prior sicut licet respirare vel motus
 p̄gressiuis requirant q̄tates non tñ q̄tates est causa sufficiens quare ista in
 sunt nec per rationem q̄tatis non facta reductione in aliud talia possent suf
 ficienter esse nata tunc opz q̄ fiat reductio ad subiectum talis passionis ad q̄
 alie sic sequatur. nec scia considerans passiones sic sequētes quarum prior pas
 sio non est sufficiens ratio stat ad talem priorem passionem sic ad primū 7 per
 se subm̄ sue considerationis 7 sic aliquo modo p̄ q̄o quādoqz coniungit sta
 re ad aliquā passionem in resolutione p̄cessus sciētifici. sicut ad primo notum
 7 ad p̄mū 7 per se subiectum scie 7 quādoqz non. ¶ Nunc restat ostendere ter
 tio de reductione inferioris ad superius. q̄n. s. statur ad inferius absqz redu
 ctione inferius 7 q̄n non. ¶ Ad cuius euidentiam sciēdum q̄ quādo aliq̄ passi
 ones consequuntur per se aliquod cōmune q̄tū ad totā cōitatem sicut locus
 7 tempus 7 consimilia consequuntur ens phyam q̄ est mobile. tunc p̄cessus q̄
 denotatur tales passiones de p̄prio suo subiecto. non potest stare ad aliquod
 inferiorum contentorum sub illo cōi. nec aliquod contentum subiecti illo cōi
 potest esse primū 7 per se subiectum in scia considerante tales passiones 7 hoc
 satis de facili patet. quia processus scientie in demonstrando aliquas passio
 nes debet stare ad illud subiectū q̄ includit precisam 7 immediatā cām ipsarū
 passionū. Sed nullum inferiorum potest esse p̄prium 7 immediatū s̄b̄m vel iclu
 dere scdm̄ illud q̄ est ei p̄prium cām p̄cisam 7 immediatā passionis que puenit
 in inferiori. quia passio non excedit suum per se 7 immediatum s̄b̄m: nec suam p̄
 se 7 immediatā cām. ergo 7c. Quādo autem aliquę passiones p̄sequuntur aliq̄
 inferiorū p̄tētoz sub aliquo cōi vt p̄mū 7 p̄prium 7 immediatum s̄b̄m sicut si
 ponamus q̄ habere qualitates actiuas 7 passiuas ad inuicem p̄sequuntur: vt
 p̄prium 7 immediatū s̄b̄m illa que sunt transmutabilia ad inuicem. s. vel sōnus
 7 vigilia p̄sequitur aial in eo q̄ tale: tunc dicūt quidem q̄ p̄cessus quo demō
 stratur de ipso inferiori cuius sunt p̄prie 7 immediate passiones: non solū nō
 opz reducere ipm̄ supius imo nec pōt talis p̄cessus reduci ad ipsum superius
 vt in quo sicut in primo 7 per se subine stetur: quia superius non est p̄cisum
 7 immediatū subiectū passionis que p̄pria est alicui inferiori. quia tale subie
 ctum non excedit passionē: nec econuerso. imo sunt ad inuicem conuertibilia.
 Sed superius excedit passionem que ē p̄pria passio inferiorū. ergo 7c. vnde
 notādū q̄ de inferioribus p̄tētis sub aliquo cōi sicut species continetur sub ge
 nere generalissimo vel sub alterno vel etiam analogata continent̄ sub analo
 go maxime vbi contenta ad inuicē habent tale connerionem in illo analogo
 q̄ eis aliquę passiones vel p̄prietates pueniant inquātū vniūt in illo analogo

q̄ eis aliq̄ue passiōes vel pprietates pueniāt in q̄tūm vniūtur ī illo analogo
 contingūt duo genera cōiūm passiōnū demonstrari: q̄ quedā sunt que pueniūt
 oībus p̄tēntis sub ipso cōi. rō tñ illius cōis in quo pueniūt: sicut si demonstrē
 de hoīe 7 de equo 7 alijs sp̄ibus aīalis hīe sensum vel appetitū vel aliq̄d cō-
 sile per hoc q̄ sūt alia quedam aut sūt passiōes que sūt p̄p̄e vnicuiq̄ cōtento
 sub ipso cōi. sicut hoī p̄p̄rium ē rīsbile v. l. disciplīe susceptibile vel aliq̄d tale. 7
 sic equo binibile. 7 sic de alijs. scīa ergo que dem̄strat passiōes cōes oīb⁹ sp̄eb⁹
 p̄tēntis sub ipso cōi siue demonstrēt illas passiōes de illo cōi cū sūt p̄rie 7 per se
 passiōes siue de p̄tēntis sub eo q̄b⁹ pueniūt p̄ se. S3 fo 7 rōe ipsi⁹ ī quo cōicāt
 p̄p̄o 7 p̄ se sub ip̄m cōe sic p̄m 7 per se sibi sūt ille passiōes 7 p̄cessus scīe de
 m̄tantis tales passiōes stat ad rōnē formālē ip̄i⁹ cōis: scīe vō q̄ dem̄strant passi-
 ones p̄pas vnicuiq̄ īferiori p̄tēto sub cōi puta scīe q̄ dem̄strant ea que sūt p̄pa
 hoīs de hoīe: 7 ea que sūt p̄pa equi de equo nō hñt p̄ se obd ip̄m cōe nec earū
 p̄cessus stat ad rōem formālē ip̄i⁹ cōis imo vt dicūt quidam q̄ talia īferiora
 habentia p̄pas passiōes vt sunt scīe realī ab inuicē distincte habētes diuer-
 sa p̄rio 7 per se sba 7 p̄cessus cuiuslib⁹ earū stat ad rōem formālē īstī⁹ īferioris
 illi⁹ passiōes dem̄strant: 7 hoc facili oñdūt: q̄ passiōes īferiorū nūq̄ demon-
 strant per rōnē formālē supioris q̄ me^m p̄ qd passio demonstratur nō excedit
 passiōē dem̄stratā alioq̄n passio nō p̄dī vli de me^o. nec p̄ p̄is de subdō de quo
 deberet p̄bari. 7 iō dicūt q̄ quot sunt sp̄es sp̄ālissime hñtes p̄pas passiōes d̄
 eis demonstrabiles tot sunt scīe realī ab inuicē distincte: 7 sūm istos p̄hya nālis
 non est vna scīa. imo quot sunt sp̄es rex nāliū tot sunt scīe naturales. tamen
 sūm eos ille scīe maiorem puenientiam habēt inter se q̄ hēant scīe nāles 7 ma-
 thematicē ad inuicē sicut 7 res de quibus sunt magis cōnere 7 puenientes ad
 inuicem q̄ mathe^{ca} 7 nālia. q̄cquid at sic de hoc vtz. s. vna 7 eadem scīa possit
 eē de aliq̄ supiori 7 oī p̄tēto sub eo tā q̄m ad cōia q̄m ad p̄pa vniūscuiusq̄
 b̄ ē certū ē q̄ nō oī sp̄ q̄ eadē scīa sit d̄ supiori 7 oī p̄tēto s̄b eo tā q̄m ad cōia q̄m
 q̄m ad p̄pa vniūscuiusq̄ p̄tēti s̄b eo. q̄ tūc seq̄ret q̄ d̄ nullo ente reali eēt aliq̄
 scīa vt d̄ p̄o 7 p̄ se subdō vel solū de ente cōi de quo tractat met̄hyca: q̄ oīa alia
 habent reduci ad ens cōe sicut īferiūs ad superiūs 7 sic non eēt aliq̄ scīa rea-
 li nisi met̄hyca q̄ nullus ponit. vtz at sūt necessario tot scīe quot sunt species
 rex scibiliū. aut ita sit q̄ vna scīa possit tractare de aliquo cōi 7 oīb⁹ contentis
 sub eo tanq̄ ad cōia omnibus illis contentis sub cōi q̄ q̄tū ad p̄pia singulo-
 rum ad presens non diffinio: quia requireret valde longum tractatus. S3 for-
 te de hoc alias tractabitur. sed hoc q̄tū ad presens accipio q̄ ab oībus con-
 ceditur. s. q̄ non oportet semper q̄ vna 7 eadem scientia sit de ipso cōi q̄tū ad
 suas p̄pas passiōes 7 de īferiori q̄tū ad ea que sunt ipsius propria 7 p̄
p̄is nō oī q̄ sp̄ scīa q̄ tractat d̄ īferiori q̄m ad sua p̄pa reducat ad supi⁹: vt ad
 p̄m 7 p̄ se s̄b suū. 7 hoc p̄cise habet v̄tatem q̄n passiōes cōmunes q̄ sunt
 p̄p̄ie ipsius supioris 7 passiōes p̄p̄ie ip̄i⁹ īferioris nō habēt talē p̄nerio-
 nem q̄ ex vna de facili innotescat alia sicut pat̄ de passiōibus entis cōis 7 de
 passiōibus p̄tēntorum sub eo. puta mat̄h̄scay 7 naturalium. S. d si passiōes
 īferiorū haberent talem connerionem cum passiōibus ipsius cōmunes ex
 passiōibus ipsius cōis notificatis de facili innotescerent passiōes īferiorū

forte aliter sic ergo hoc saltem patet qd non opz semper qd processus scientificus tractat de inferiori qdum ad ea que sunt sibi propria stet vel reducatur ad supi⁹ sic ad pri^m 7 p se sbo. imo pt ee scia d inferiori vt d p^o 7 p se sbo: 7 sic p3 d isto 3°. i. qn o3 reducet inferi⁹ ad supi⁹ q^m ad pcessu scientificu: 7 qn non: 7 b q^m tum sufficit ad propositum: 7 per pns quantum sufficit ad propositum: p3 de primo principali. i. quid requiritur ad hoc qd de aliquo fit scientia vt de primo 7 per se subieco. **C**um restat inquirere de secundo principali. i. vtrum predictae conditiones conueniant enti rationis siue secundis intentionibus. Ad cuius euidentiam sciendu qd non est intentio mea dñe qd de omni secunda intentione: fit de oi ente rationis fit scientia semper sicut de primo 7 per se subiecto. imo qd sicut in entib⁹ realibus aliquid consideratur vt primu 7 per se subiectum 7 aliqua vt passionibus illius: ita etiam imaginandu est in entibus ronis qd e iter ea dare aliqd pri^m de quo vt de prio: 7 p se subd fit scia. 7 de alijs eadem scia considerent vt de passionibus in inquirendo. ergo de ente ronis. vtru predictae conditiones ei conueniant saltem quantum ad aliquod ens rationis prio: inq^r endum est de vltima conditione. i. vtru processus scientificus possit stare ad ens rationis siue ad aliquam scdm intentionem. ita qd no oporteat reduci ad aliquod prius: quia ista est potissima ratio primi 7 per se subiecti 7 ex qua dependent alique vt dictum est 7 quantum ad nunc occurrit: mihi videtur qd illa conditio conuenit enti rationis siue secundis intentionibus 7 hoc pot ostendi tali ratione: quia si processus scientificus non possit stare ad ens ronis sicut ad primu 7 per se subiectum alicuius scientie aut hoc est qd opz ipsum reducere quantum ad suam cognoscibilitatem sicut effectus ad causa: aut sicut passionem in sbo aut sicut inferius in superius. Sed non videtur qd oporteat ens rationis quantum ad suam cognoscibilitate reduci in aliquo istorum modorum. ergo 7c. maior patet expremis quia vt dictum est qd processus scientificus no stet ad aliquid vt ad primu 7 per se subiectum alicuius scie conuenit ex aliquo predictorum triu: improbatione minoris stat tota vis. minor autez habet tres partes prima est qd non oportet ens rationis quantum ad suam scibilitate reduci i aliud sicut effectum in causis. 7 hoc primo onditur quantum ad cam extrinsecam efficientem vel finale: quia tunc aliquid qtu ad suam scibilitate non bet reduci simplr in eade sicut in cam quando potest reduci in talem cam que non est perfecta ro innotescendi ipm effectum pfecte 7 in se: 7 in eis qua per seipsz consequitur: dico at reduci simplr quia qatu ad aliqd ois effectus bz reduci ad suam scibilitatem in sua cam qtuqz sit illa pfecta ca. Sed ens ronis no bz tale causa efficiens vl finale. ergo 7c. maior p3 ex premis. minor b⁹ p sylli p3 dupliciter: 7 primo ondo illa minore ex hoc qd ens ronis non bz cam per se. **C**ad cui⁹ euidentiam sciendu qd supra dictum fuit ens rationis non ponit formaliter aliqd entitatem reale in eo de quo dñ: bz supponat aliquam entitatem sine qua nullo eet ens rationis ppter qd nunc sicut dictu est: nec bet cam per se: vnde qd vere dicatur de aliquo qd fit res intellecta non bet causam ponens aliquid in re intellecta vli 7 qn dñ qd aliquid est factum inte^m illa factio non conuenit ipsi intellecto nisi fm roem intelligedi illo et ea que psequuntur re intellecta vt e obine i intellectu non bnt fictionem: nec bnt p se cam efficietes. puta qd homo vl aliqd pfile sit abstractum vel vlt non in factionem per se: nec bet causam efficientem

Sed factio realiter in intellectu actu intelligēdi rē abstracte et in vniuersali re
 presentantes rem intellectā prout est obiectiue in intellectu consequitur abstra
 ctum esse: et esse vniuersale: tunc formari potest sic ratio: quia illud q non hēt
 causam per se non reducitur in causas que non sit perfecte ratio innotescēdi ta
 lem rem que causam per se non habet: quia causa per accidens non est sufficiē
 ens causa innotescendi: sed ens rationis est huiusmodi vt dictum est: quia nō
 habet causam secundum rem: nec efficientem nec deficientem: nec per cōsequēs
 finalent. quia finis et efficiens sibi correspondet. ergo et c. Secundo hoc idē po
 test ostendi ex hoc q dato q talia habent aliquo modo causam: saltem non ha
 bent causas que scdm rem existens sit causa sufficiens innotescendi talia: quia
 si talia haberent causam secundum rem oporteret qd causa eorum esse res pro
 ut nata est realiter mouere intellectum ad realem actum intelligendi. Sed res
 vt sit mouens non est causa sufficiens innotescendi talia. tum quia scito per qd
 res mouet realiter intellectum adhuc non habetur vnde habet q sit vltis vlti
 abstracto vel aliquid tale. tum quia posito p impossibile qd res non mouerent et
 qd tales actus intelligendi non haberent causam adhuc talia consequerētur rē
 vt ē intellecta: siue prout est obiectiue in intellectu. Sic ergo patet qd non opz
 ens rationis quantum ad suam cognoscibilitatem reduci in aliud sicut in effe
 ctum in causam q sit sufficiens causa innotescendi ipsum. et hoc quantum ad cau
 sas extrinsecas. Idem etiam patet de causis intrinsecis quia ens rationis ta
 les causas non habet scilicet materiam et formam. tum non dicit formaliter en
 titatem reales: tum quia si diceret non diceret compositum ex materia et for
 ma. se diceret formam accidentalem. et sic patet prima pars minoris scilz qd nō
 oportet ens rationis quantum ad suam cognoscibilitatem simpliciter reduci
 in aliud sicut effectus in cāz: siue accipiatur eā extrinseca siue intrinseca. **C**ū
 restat ostendere hāz partē illius minoris. scilz quod nō opz ens rōnis quātū ad suam
 cognoscibilitatē reduci in aliud: sic passio hz reduci ad suū per se subm: et h p
 triplici rōne pria ē: qz illud qd nō hz vere rōem passionis respectu alterius nō
 depēdet in sua cognoscibilitate ab alio sic passio a per se sbo. Sed ens rōis nō
 hz vere rōnē passionis respectu entis realis: qz respectu entis realis non se hēt
 vere vt passio ad subm: nisi illud qd vē dic aliquid reale positiuū. ergo et c. Se
 cūda rō ē qz nō vī qd ens reale fm suaz entitatē realē absolutā sit sufficiens rō
 cognoscēdi illud qd non dic ens reale: qz illud qd psequitur rē in suo eē reali ab
 soluto circūscripto eē obine in intellectu vī eē reale. Sed ens rōnis nō dicit ens
 reale. ergo et c. Et si dicat qd eē intelligibile psequitur rē quātū ad suū eē reale: et
 qd eē intelligibile dicit ens rōnis vdm qd si psideretur intelligibile quantū ad
 nām suā realē p quā pūeit ei mouere inte^m et quātū ad quā natā ē itelli sic itel
 ligibile dicit ens reale. Si at psideret nō quātū ad nāz que intelli: s; quātū ad
 relatiōez quā hz ad inte^m put dī termin⁹ act⁹ intelligēdi et quātū ad alia que
 dnt hitudinē rōis: sic eē gen⁹ eē spēs: tūc dicit ens rōis: et tūc nō seqt rē nisi put
 quo accipitur actus intelligendi actu vel aptitudine vt fundamentum oppo
 site relatiōis. **T**ertia ratio ē quia plus videtur depēdere passio que vere est
 passio a suo per se subiecto in cognoscibilitate quā illud qd est passio secunduz
 rōnem intelligendi tm ab eo c⁹ est sic passio nō sp nec⁹ reducit quātū ad suam

cognoscibilitatē in suum per se subiectū quin saltem respectu aliquarum passio-
 num possit haberi perfecta cognitio de ea absqz tali reductione sic patuit supe-
 rius, ergo multo minus opz reducere ens rationis q non est passio alicui? sub-
 iecti realis proprie loquendo q ad suam cognoscibilitatem sicut passionez in
 subiectum. **T**ertia pars facilius patz: quia, s. ens rationis qstum ad suam sci-
 bilitatem non opz reduci ad aliud sicut superius ad inferius: quia superius
 ad ens rationis non potest dari nisi illud q est cōe enti rei z enti rationis si ali-
 ud reale posset esse. Sed qstum ad scibilitatē non potest eē reductio ad tale cō-
 mune tū quia tale cōe non videtur esse nisi equiuocum de quo nōn est scientia:
 vt z loquar de equiuoco non qstum ad intentionem equiuocationis de q po-
 test esse scientia. Sed de eo cui talis intentio conuenit sicut hoc q dico causis.
 tū quia qualiscunqz sit predicta cōitas illud cōmune non habet passiones ipsi-
 us cōis: z passiones inferiorum secūdum quā reducuntur ad vnam scientiam.
 ergo zc. hoc etiam pz ex simili. imo a maiori: quia magis videntur dependere
 in sua scibilitate a superioribus in his que dicunt entia realia qstuz ad vtrūqz
 quam dependeat in his quorum vnum dicit ens reale z aliud ens rationis: sz
 z in his quorum vtrūqz dicit ens reale z quātum ad ipm cōmune z quantum
 ad contenta sub eo non oz ipz inferius rednei qstū ad suam scibilitatem ad ipz
 superius sicut supra patuit alioquin non esset scientia nisi metaphysica vt su-
 pra dictum est, ergo multuz minus necessariū erit reducere ens rationis z ens
 reale qstum ad suam scibilitatem ad aliquod supius cōe eis: z sic patz quomō-
 tertia pdictio principalis primi z per se subiecti in aliqua scia, s. esse illud ad qd
 pcessus scientie stat sicut ad primum conuenit enti rationis. Ex ista autem con-
 ditione de facili declarata patet de alijs duabus: z primo potest ostendi q se-
 cunda conditio conuenit enti rationis: quia illud ad qd sicut ad primum sta-
 tur in qualibet scientia est illud ad qd alia considerata z ad q alia habent attri-
 butionem z ad q habent reduci qstum ad suam scibilitatem, ata q non confide-
 rantur nisi i qstum habent attributionem ad illud: z ista de se patet. sed ens rō-
 nis est huiusmodi: z ista pz ex imēdiate dictis: quia nunc imēdiate ostensum
 est ens rationis esse illud ad q natus est processus scientificus stare, ergo zc.
Proterea etiam ista conditio de facili potest probari conuenire enti rōnis:
 quia illud principaliter consideratur in vnaqueqz scientia ad q omnia alia ha-
 bent reduci qstum ad suam scibilitatem. Sed ens rationis est huiusmodi, vt patz si-
 cut illud ad q omnia alia habent reduci qstum ad suam scibilitatem, ergo zc.
 z sic patet de scdo principali, s. q predictae conditiones conueniunt enti ratio-
 nis, ex his facili pz ad qdōm principalem, vtruz, s. aliqua scientia possit eē de
 ente rationis: vt de primo z per se subiecto. Nam ex premissis patz q sic quia
 de illo potest esse scientia, vt de primo z per se subiecto cui possunt competere
 predictae tres conditiones, s. q pcessus scientie stet ad ipm sicut ad primum et
 q alia reducātur ad ipm, z q sit primo consideratum modo quo expositum ē
 z ista maior pz ex pmo articulo. Sed ens rōis est huiusmodi z ista minor pz ex scdo ar-
 ticulo principali, g. zc. **A**d pīmū ergo in oppo^m dōm q nō v? q illa maior sit
 vlt vā, s. q illud q nō pōt mouere inte^m non possit eē pīmū z per se subiectū ali-
 cuius scie: ad pbatiōem eius dōm q mior illi? p sylli non videtur vlt vera. b. f.

qd illud qd non pot mouere ad actū intelligēdi qd nō possit eē pmo 7 p se obm
 alicuius actus intelligēdi alioquin nullo actu intelligēdi posset aliqua relatiō
 intelligi vt p mū 7 p se obm illius actus 7 tunc sequeretur qd nullus conceptus
 posset esse p se ipius rōnis qd falsum est. Relinquitur ergo qd aliqd possit esse p
 se obm alicuius actus intelligēdi qd non mouet intellectū ad illum actum sicut di
 ctum est de relatione: nullus ponit rōnem eē p mū a gendi aliquas actum rea
 lem. actus aut intelligēdi ē actus realis vt sepe dictum ē. Si at querat a quo mo
 uet intellectus ad cognoscēdum talia oba que nō mouēt ad sui cognitionem:
 dōm qd entia absoluta que nata sunt mouere inte^m pmo ad sui cognitiōem na
 ta sunt. pnter mouet ad cognitiōem alioz que nō sunt nata mouere inte^m sic ē
 ens rōnis 7 ipe relatiōes reales. verbi grā. calidū 7 aqua res pmo mouent in
 intellectum ad cognitiōem sui pnter cognitiōis istis in se mouent inte^m ad cognitiō
 nem suaz bitudinum. 7 filii hō vel lapis fm aliquid apparēs mouet iutellm ad
 cognitionem in oī quo intelli. v3 ad cognitiōem vltatis vel abstractiōis. vnde
 de illa prima cognitiōe qua cognoscitur b ab intellectu cognoscitur quidē ab
 stracte. Sed tū iste modus quo cognoscitur. i. ipa abstractio vel vltas nō illud
 qd primo occurrit intellectui. Sed hō vel aliud. puta lapis vel aliquid tale sed
 statim 7 pnter natum est intellectui occurrere qd intelligit hominem nō pternē
 do. for. vel ipla. 7 tunc intelligit mō quo pmo intelligebat hominē 7 ad vtrā
 q3 cognitiōem quos ordiue mouet ipa res que fuit p mū obiectum. Sed con
 tra tunc videtur qd adhuc remaneat difficultas prima. s. qd ipsum ens rationis
 nō erit p mū obiectum ipsius actus intelligēdi nec per psequēs habitus:
 sed ipsa res que mouet ad intelligēdum. Ad hoc autem est dicendū qd p mū
 7 scdm obiectū potest accipi dupliciter in ordine ad actum 7 similiter in ordie
 ad habitum. vno modo qd accipiantur p mū 7 fm obiectum in ordine ad eundē
 actum sicut dicatur in habitudine ppositi ex materia 7 forma. forma enim pus
 idest pncipaliter nota qd materia 7 sic patet in sensu visus p mū obiectum ē
 coloratum. sed scdarium obiectum est ipsum qd tamen eodez actu ha
 betur vtraz. s. coloratum 7 qd tū 7 filii potest concipi p mū 7 scdū obie
 ctum in ordine ad eundem habitum sicut si dicamus qd p mū 7 per se obm
 ipius metaphyce est ens: sed scdarium est substantia vel accidēs vel aliqd ali
 ud pnter se habens ad ens: 7 tunc illud obiectum qd sic dicitur obiectum scd3
 respctū talis actus vel hī. nō pot eē p mū 7 p se fm vel obm. Alio mō pot ac
 cipi p mū 7 per se obm respectu diuersoz actū 7 filii diuersorum habituum
 ita. s. qd sit dare vnt obiectum p mū qd sit natum esse obiectum prime co
 gnitiōis que nata ē occurrere ipi intellectui 7 aliud obm qd natū sit occurrere
 intellectui scd3 7 p fm actū intelligēdi sicut esse absolutū 7 rlm respectu ppa
 rum cognitionū qua vnūquodq3 earz natū est cognosci scdm p p: iā rōnem: et
 tūc illud qd dī hō cognitum siue fm obiectum nō est obm p mū cognitionis: 7
 pp hoc dī fm obm nō tū seqtur qd nō possit esse primo 7 per se obiectum alicui
 actus siue cognitiōis: imo est p p mū 7 per se obiectum si actus: 7 idem pot
 dici de habitu. s. qd illd qd dī fm obiectū: quia nō pot esse obiectum p mū habit
 non sequitur pp hoc qd non possit esse primo 7 per se obiectum alicui habit
 dōm ergo qd non op3 qd illa que non mouent intellectum non possint eē p mū

et per se alicuius actus vel alicuius habitus. **C**ad scdm primo potest dici qd
 maior. s. q. primū et per se subiectum scientie o3 esse primo notum in ea. ba-
 det veritatem accipiendo prio notum fm genus cause finalis pro eo. s. cui? no-
 titia pncipali? intenditur qd no^a cuiuscūq3 alterius non autem o3 q. habeat ve-
 ritatem accipiendo primo notum secundū gen^o. s. cause efficientis pro eo. s. q.
 primo natum est occurrere intellectui quando autē probatur q. ens rōis nō pōt
 esse primo notus. pbatio illa non probat q. ens rationis non possit esse primo
 notum primo modo: sed secundo modo. quia. s. non occurrit primo intellectui
Cad illud autē q. dicitur contra hoc probando. s. illam maiorem in sensu se-
 cundo in quo negatur probando. s. q. subm in scientia debet esse primo notum
 quia. s. primo occurrit intellectui dicendum ad maiores illius pro syllogismi:
 quando dicitur q. sicut primū et per se obiectus ad pōm. ita subiectū ad sciētā
 q. quantū ad aliquid est simile: et quantū ad aliquid non est simile. quantū ad
 hoc est simile q. op3 hinc inde q. primus et per se obiectum aliquo modo se ex-
 tendit ad omnia alia. Sed in hoc differt inter potentiam et scientiam in com-
 pōne ad sua prio et per se obā. q. pōm et p se obm potentie ē illud q. ad oia alia
 se extendit q̄litercūq3 a potētia illa ptingat vñ extensio primi obi potētie non
 determinat s3 modū vñ ad quedā se extendit per p̄dicationē sicut color si po-
 natur p^m obm visus se extendit p iunctionem sicut obm visus se extendit ad
 quātitatē et ad quedā alia se extendit fm quedā aliā q̄cūq3 attributionē: p^m
 at et per se obm scie est illud q. se extēdit ad fm determinatū modū prout. s. vñ
 pōt notificari ex alio via fillo^o. vel q̄tū ad pp quid vel q̄tū ad q2: et iō q2 pōm
 et per se obm potētie cognitiue se extēdit ad qualitercūq3 notū. prio notū vtro-
 q3 modo cadit sub p se obō potētie cognitiue vñ primū et per se obiectum in-
 tellectus q. ē ens se extendit ad per se notum vtroq3 mō: immo se extendit ad
 p se quocūq3 modo. S3 per se obm scie se extendit pncipaliter ad notum illo
 modo quo ex aliquo noto fillo^o poterat aliō esse notum et tale non o3 q. se ex-
 tendat ad vtroq3 modo primo notū. Sed sufficit q. dicatur prio notum: q2 ei?
 notitia pncipaliter intenditur: q2. s. ex sua ratione formaliter non plura infe-
 rūt et ad ip3 plura referūt. Alio mō pesseret sustinēdo responsionem datam
 quando opponebatur s3 primū et per se obm alic^o scie: s3 nō sit prio notū fm-
 plicit^o in illa scientia accipiēdo i prio notus pro eo pro quo occurrit intellectui
 Sed hoc dupl^r potest intelligi: vno modo q. dicatur primū et per se obiectus
 alicui^o scie eē pmo notū in illa scia. q2 inter oia que pertinet ad illā sciētā pri-
 mo occurrit intellectui siue in habēte illā sciaz siue in nō habente: et isto mō nō
 o3 primū et per se obiectū scientie esse prio notum in scia. i. inter oia que p̄tinēt
 ad sciaz. vnde non op3 q. isti qui nunc habēt sciam naturalīū re3 primo occur-
 rat illud q. primū et per se obm pbye nālis. imo prius nata sunt alia occurrere
 que sunt posteriora ipso subō. Alio mō pōt dici pōm et per se obm scie esse pri-
 mo notū in scia accipiendo primū prio notū p eo q. primo occurrit intellectui
 quia. s. est illo modo primo notus habenti iā sciētiam. q2. s. habenti sciētiam
 et s3 illius scie inclinationē illud q. est primus et per se obiectum primo occurrit
 et sic ens rationis potest esse primo notum in aliqua scientia. **C**ad illud autē
 q. adducitur cōtra hoc et contra et solutionem prius positam quādo dicitur q.

omnis scia pcedit ex aliquibus pncipijs 7c. dōz q ois scia pcedit ex aliqb⁹ pncipijs que sūt pzia in illa scia que qdē pzi^a sunt alique ppoēs 7 illas ppoēs o3 per se esse notas saltē quantū ad quia est 7 quādo dī vltorius q tales pposi-
tiones o3 formari ex terminis per se notis dōm q terminos esse per se notos
dupli^r potest intelligi. vno mō q dicātur per se notū: quia cor⁹ ratio qstū ad su-
um quid nois non innotescit ex alio sicut innotescit simplex ex simplici: 7 isto mō
nō op3 semper terminos ex qbus sūt pzia pncipal^r alicuius scie spāl^r. vel etiam
alicuius scientie generalis esse per se notos. ita q nullo mō notificetur p alios
terminos simplices alioquin non possent habere scientiam nisi de illis que ī
mediate sub sensu. Alio modo potest intelligi terminos cē per se notos quātūz
ad eorum conuenientiam siue inherentiā. qz. f. notificatis terminis qstū ad ali-
quid nois statim absq3 quacūq3 pbatōne alia notū ē p dīcatum in esse sbo. et
isto modo pzia pzi^a ex quibus aliqua scia pcedit sūt ex terminis per se notis. isto
autē modo termini signantes entia rōnis pnt esse per se noti notificato. n. qd ē
genus qd est spēs: statim innotescūt aliqua in eē eis absq3 aliq pbatōne sicut q
gen⁹ predicatur in qd 7 in plus: 7 aliqua alia talia. Cād tertium principalit^r
dicēdū primo ad maiores q forte non habet veritatez illa maior. f. q referatur
realiter temper ad obiectum suum vel etiā q ille actus intelligendi referatur
realiter ad obiectum. semper formale alioquin aliquid refertur realiter ad pzi-
uationem. nam conuenit aliquando formari conceptum de pziuatione qui cō-
ceptus sit ipsius pziuationis sicut per se obiecti. hoc autem est falsum. f. q ali-
quid realiter referatur ad pziuationem: 7 ideo forte non est vniuersaliter ve-
rum q vel scientia vel etiam actus intelligendi referatur realiter ad suum per
se obiectum: nisi solum quantum ad prima intelligibilia que sunt entia realia
qbus respōdēt scientie reales vel pōt dici q non oportet scientiaz semper ha-
bere relationē realē quantum ad illud q est formale in suo obō sicut dictū est
de pziuatione. Sed sufficit q ad illud q est materiale in obiecto nō habeat re-
lationem realem: nunc autēz materiale in ente rationis est ens reale nō consi-
deratur aliquid ens rationis: vt. q. conditio alicuius entis realis. vnde inten-
tio vniuersalis accipitur vt conditio alicuius entis realis. puta aīalis vel homi-
nis. vel alic⁹ talis quibus intentio vniuersalis 7 alie intentiones attribuuntur
denotatiue: l3 nō ptiueat in eis aliq⁹ rē vel aliq⁹ entitatē realē: vt dcm ē supra
ita q scia tractās de predictis intētiōib⁹ h3 rōnē realē ad sbam qritatē 7 qli-
tatē. 7 sic de alijs in quibus predicte intentiones fundantur. quid autem isto-
rūz verius sit. f. vel q non op3 vniuersaliter sciam habere relationem reales ad
suum obiectum vel q omnis scientia habet relationem realem ad suum obies-
ctum nō tñ semp sic illa relatio: f3 qñq3 sit illa rō ad obiectum qstū ad suā ma-
teriale non diffinit ad presens. Quidaz tñ ad hoc dicerēt q relatio sciētie ad
scibile. l3 sit relatio realis non tamen est relatio scōz esse. Sed relatio secūdo
dici talis autem relatio realis potest cē ad illud q non est ens reale 7 quādz
dicitur q relatio realit^r debet esse ens reale dīent q verum est de relatione rea-
li fm esse non autem de relatione reali scōm dici: hoc autem licet sit probabi-
le. non videtur mihi verum: quia si relatio realis fm dici sit simpliciter rō rea-
lis non bene video q talis si sit simpliciter realis dependeat ab ente rationis

vel etiam a priuatione entis. Si autem eadem ratione reale secundum dici sit eadem ratione secundum quid
 sicut si diceretur quod primum est secundum quid non videtur quod de reale secundum dici et de rea
 le secundum rationem differant nisi in verbis: et sic erit ratio rationis inter sciam et scibile ex
 utraque parte quod nullus ponit. et ideo prima solutio vix mihi probabilior tractare autem
 de hoc. scilicet quod scia referatur ad scibile et quod non requireretur valde longum tracta
 tum: unde ad nunc sufficiat quod dictum est. Ad 4^m dicitur quod supra dicitur esse
 quater prima vel secunda intentio dupliciter potest accipi. scilicet vel quantum ad ipsam inte
 ntionalitatem in abstracto que ut supra frequenter dictum est. nihil aliud est quam bitu
 do obiecti ad intentionem que est ratio rationis vel quantum ad obiectum in quo fundatur et quod ad ipsa
 denotatur. prout dicitur obiectum est terminus ad quem terminatur actus intelligendi et tunc
 dicitur prima intentio materialiter illud. scilicet cui attribuitur prima intentionalitas per genus
 intelligibile. scilicet ens reale extra animam siue affirmatiua siue negatiua accipiat: pu
 ta substantia non substantia quantitas. non quantitas et sic de alijs. secunda vero inten
 tio materialiter dicitur secundum genus intelligibile. scilicet illud quod dicit ens ra
 tionis quod. scilicet consequitur res prout est obiectiue in intellectu. scilicet vniuersale et par
 ticulare et etiam ipsa intentionalitas siue prima siue secunda quia utraque dicit
 ens rationis. vnde omne ens rationis siue dicat habitudinem obiecti ad intellectum
 sicut est ipsa intentionalitas siue dicat habitudinem vnius obiecti ad alterum.
 sicut sunt vniuersale et particulare et predicatum et subiectum pertinet ad secun
 dam intentionem materialiter acceptam. quando ergo queritur utrum aliqua
 scientia possit esse de secunda intentione ut de primo et per se subiecto non queritur
 de secunda intentione quantum ad ipsam intentionalitatem. Sed queritur de ea
 in quantum fundatur talis intentionalitas. scilicet vniuersaliter de ente rationis secundum
 quem modum accipiendi secundam intentionem. et prima intentionalitas est secundam inten
 tionem per se ut dicitur sicut dictum est frequenter supra. quoniam ergo dicitur quod illa scia que con
 siderat de prima et secundam intentionem non habet secundam intentionem per primo et per se subiecto:
 dicitur quod si intentio posita ex parte subiecti et intentio posita ex parte predicatorum accipiant vni
 formiter tunc habet veritatem maiorem et sensus quod illa scia que consideraret de prima et secundam
 intentione non haberet eam intentionalitatem per primo et per se obiecto: et hoc accipiendo in
 tentiorem per intentionalitatem ex utraque parte sicut accipiendo intentiorem materialiter
 et per se ut dicitur ex utraque parte. scilicet per ipso obiecto in quo fundatur dicta intentionalitas: habet
 veritatem et est sensus quod scia que consideraret de prima et secundam intentionem quod est primum
 genus intelligibile: et de ente rationis quod est secundum genus intelligibile quod illa scia non
 haberet per primo et per se subiecto intentionem eam. scilicet ens rationis: quia prior est consideratio en
 tis realis quam consideratio entis rationis siue pertineat ad eandem sciam siue ad di
 uersas: unde si eadem eadem esset de utroque illa scia non haberet per primo et per se subiecto
 ens rationis: utrum autem eadem scia tractet de utroque patebit ex ista questione et sequen
 tibus: si autem ex parte subiecti accipiat intentio pro ipsa intentionalitate et
 ex parte predicatorum intentionalitatem. Sed pro obiecto in quo fundatur ipsa inten
 tionalitas: sic est illa maior propositio falsa: et est sensus quod illa scientia que
 considerat de prima et secunda intentione: non habet eam intentionem per primo et per
 se subiecto: et illa scia que considerat de prima et secunda intentionalitate non habet per primo
 et per se subiecto eam intentionem per se ut dicitur acceptam. id est obiectum in quo fundatur secundam inten
 tionalitas quod est secundum genus intelligibile et est ens rationis quod falsum est: quia prima in

tentio in abstracto. s. ipsa prima intentionalitas est scda intentio in pcreto. i. pti
net ad scdm genus intelligibi^m. unde in isto sensu maior e falsa. sed minor e va
qn d^r q eiusdez scie e p^rsiderare de pria 7 fa intētiōe vez e accipiēdo p^rimā 7 fm
intētiōem p^ripa intētiōnalitate formal^r. Sz accipiēdo p^rimam 7 fa3 intētiōnez
māliter p^robō in quo tales itētiōnez sūdātur: eēt falsa: qz tūc sequerēt q eadez
scia tractaret de ente reali 7 de ente rōis q falsuz e q^r tū ad hoc saltē q aliq scia
tractans de ente reali 7 de ente rōis tradat p^rscām cognitiōez. lz aliq scie rea
lē tractēt de aliqb^r entib^r rōis sicut infra dicef. rō peccat indinerfūmode acci
cipiēdo ens rōis. Ad qntū dōm q illa respōsio que dat illi est bōa. s. q illd
q est passio respēū vni^r pōt eē sōm respēū alteri^r 7 i q^r tū e sōm respectu alteri
us pōt eē p^rimū 7 per se subm^r alic^r scie tractātis de eo in bitudine ad illa que se
hnt ad ipz p modū passionū supplēdo tñ illam si per ea que dcā sunt i pncipal
li solone qōnis qūo. s. quandoqz passio nō necessario reducīt in subm^r q^r tū ad
b qn possit de ea hēri distincta scia in bitudine ad alias passiones cōsequentes
eam absqz boc q p^rcessus scie reducatur vltra illā passionē i subm^r eius: 7 boc
puenit sine reductiōe ad p^rimū subm^r vna passio per se e nota de alia priori pas
sione 7 maxie boc bz vītate qn dependētia ad p^rimū subm^r nec e sufficiens ratio
notificādi oia alia pntia passionez immediate pntem p^rimū subiectū: sicut patet
de meth^a que tractat de ea que sequūt q^r tū in eo q q^r tū nec resoluit ad aliq
subiectū p^r q^rto. Ad illud autem q obijcitur ptra boc. quia. s. quādo passio
nes per se 7 de necessitate psequunt se eadē scia tractat de oibz talibus passi
onibus a prio subō vsqz ad vltimā passionē. dōm q nō o3 semp ita esse sicut vi
ctum est. nam q^r tū qz aliqua passio sequat subm^r 7 illā passionē sequat alia ne
cessario a prio subō vsqz ad vltimā passionē qn potest dari aliqua passio de q
alie pnt eē per se note sine resolone in rōm p^rimi subiecti 7 maxime qn rō p^rimi
subiecti nō est sufficiēs rō notificādi pntes passiones de qua passione possūt eē
diuerse scie de p^rimo subiecto in ordine ad p^rimā passionē 7 de illa passione i or
dine ad aliam ipam psequētes: nec sequitur ex hoc q plurificētur scie pp plāli
tates passionū. sed bene sequitur q qn plurificātur scie f3 pluralitatē passionū
aliquoz qn. s. nō o3 redacere aliquā illaz passionū in alia priorem vel in aliud
subm^r p^r q^r tū ad suā cognoscibilitatē sed q hnt maiorē vel miorē p^rexionē ad
inuicē in sua cognoscibilitate tūc vna scia e necessario de oib^r qn aut nō est ita
nō o3 vnā sciam eē de oib^r. Ex his ēt p3 q nō o3 ēt dare illā alias solutionē. s. q
pp hoc scia alia fit de his intētiōib^r siue de entib^r rōis 7 alia scia de reb^r ad qz
ista psequūt qn vnū nō secqnunt necessario aliud actu vel aptitudine. Sz qz
nō hnt talē necessariā p^rexionē in sua cognoscibilitate. qz in entitate reali rerū
f3 se accepta nō icludīt rō sufficiēs inotescēdi entia rōis nisi accipiat vt e obīue
in intellectu: qz ēt nec actu nec aptitudine ista psequūt res nisi actual aptitu
dine accipiat in ordie ad intellectū vt i quo sūt obīue 7 lz eē in intellectu obīue
psequat res neōio fm aptitudinē. tñ entitas realis rex nō e sufficiēs rō innotes
cēdi ea que psequūt ad tale esse obiectiue ad hoc entz q vnū ens rōis possit
eē per se notū de alio nō op3 reducere in aliud bus. puta in ipsuz eē reale vnde
notis terminis ista ppō obiect^r intells e vlt vel p^rdicabile pōt eē nota absqz vl
teriori deductione. Ad sextū dō3 q aliquid dupli pōt eē de rōne alicui^r vno

modo q̄ includatur in sua formali rōne: ita q̄ in sua formalitate includat̄ 7 vo
 do includi i sua formalitate vt quādo aliquid diffinit̄ per additamentū vt forma
 dependēs siue sit accidentalis siue subālis diffinit̄ p̄ illud cui⁹ ē forma. puta sicut
 accēs p̄ subm̄ illud q̄ accipit̄ expte for⁹: illud ē formale i illa diffōne 7 in q̄ dī
 tate ipsi⁹ diffinit̄: s̄ illud q̄ accipit̄ ex pte sibi q̄ ē diuersū ab illa for⁹ dī māle
 q̄ ad illud q̄ se t̄ ex pte sibi dī eē p̄ additamentū. v. g. in diffōne sūtatis curuū
 tas ē formale: s̄ natus ē māle. tūc ḡ ad maiore qm̄ dī q̄ illud de cui⁹ rōe ē pre
 supponere aliq̄ subm̄ cui⁹ insit vel s̄ rē vt s̄ rōm nō pōt eē p̄ 7 p̄ se sibi alic⁹
 scie. Dico q̄ ad nūc v̄ mibi q̄ illud de cui⁹ rōne ē p̄supponere subm̄ siue hoc po
 nat̄ in rōne ei⁹ formali: siue mātr̄ q̄ nō possint eē p̄mū 7 p̄ se sibi i re alic⁹ scie
 s̄ nō possint eē p̄ subm̄ in re: q̄ nō ō q̄ semper q̄l̄ scia resoluitur: vt ad p̄
 subiectum in re: sicut ostensum est in p̄ncipali solōne q̄ōnis. ad p̄bōm dicte ma
 ioris dōz 7 p̄rio ad maiore illi⁹ p̄syll̄ qm̄ dī illd de c⁹ rōe ē p̄supponē aliq̄d cui⁹
 inest nō pōt intell̄ nisi vt q̄ inest alteri. dico q̄ ista p̄positio non h̄z veritatē de
 illo de cui⁹ rōne ē p̄supponere altep̄. ita q̄ p̄supponere altep̄ non sit de rōne
 eius formali: sed sit māle 7 sicut additamentū in ei⁹ rōne mō quo expositum est.
 Itā p̄stat q̄ multi q̄ nouerunt q̄ritatem q̄tum ad suum formale q̄. s̄ erat q̄d
 dam indiuisibile. in p̄tes eiusdē rōnis 7 nouerūt ēt passiones eius. i. 7 curuū 7
 q̄silia qui tñ ignouerūt q̄ eēt in subiecto. imo posuerunt q̄ ipsa erit obm̄ rerū
 sicut p̄hys recitat 7 plus dico etiā q̄ illa maior non v̄ hēre v̄itatem ēt q̄tū ad
 illa que p̄rinēt ad formale rōem alic⁹. nisi accipiatur s̄z cognitionem p̄pletā: q̄
 p̄fecte nō pōt res intelligi sine eo q̄ est de rōne ei⁹ formali 7 q̄ includit̄ i sua ra
 tione eēntiali: s̄z intelligēs rē ip̄fecte nō sp̄. intelligit q̄d q̄d est de eius ratiōe for
 mali sic int⁹ deū mō quo ex nālib⁹ pōt intelligi nō intelligit q̄d q̄d ē de ratione
 formali dei. Ad minores ēt pōt dici qm̄ dicūt q̄ illud q̄ intell̄ vt q̄ inest alteri
 nō p̄t eē p̄mū 7 p̄ se obm̄ vel subm̄ scie alic⁹. dico q̄ illud de c⁹ rōne ei⁹ ē p̄sup
 ponere altep̄ app̄bendat̄: vt q̄ inest alteri app̄bensione simplici siue nō enūcia
 tiua. nō ō q̄ illud q̄ sit ē app̄bensū vō possit. p̄m 7 p̄ se subm̄ alic⁹ scie. q̄ vō ē
 de rōne p̄mī 7 per se sibi alic⁹ scie q̄ nō app̄bendat̄ vt accēs alic⁹ p̄ioris: sed
 sufficit q̄ illud q̄ ponitur p̄mū 7 per se subm̄ alic⁹ scie includat rōnem per quā
 passiones dem̄fate in scia pueniant sibi vel ali⁹ mediāte ip̄so. ita tñ q̄ vltra ip̄z
 nō descendat̄ ad aliq̄ rōnem p̄ore p̄ q̄ p̄betur aliqua passio: deteriata in scia
 de eo cui⁹ ē passio: sicut i ma^{ca} q̄tū est p̄mū 7 per se subm̄: q̄ q̄ritas rō forma
 lis quare q̄cūq̄ passio illi dem̄fata inest ip̄i q̄to. ita q̄ quātitas est prima rō il
 lius generis passionū. nec in illa scia descēdit vltra ad inq̄rēdū rōz per quā inest
 aliqua passio ibi dem̄fata. Si aut̄ aliq̄d app̄bendat̄ vt q̄ inest alteri app̄ben
 sione siue cognitione enūciatiua: tūc aut̄ accipitur vt conclusū demonstratiōe
 de illo cui⁹ inest 7 q̄ sic cognoscat̄ vt q̄ inest alteri non pōt esse subm̄ illius scie
 in qua sic cognoscitur: imo se hēret vt passio p̄bata aut app̄benditur vt q̄ in
 est alteri. non tñ vt conclusum per aliquā rōnem p̄ore per quā inest. Sed vt rā
 prima p̄ q̄ aliq̄d genus passionū. modo illi⁹ cui⁹ sunt passiones 7 q̄ app̄bē
 ditur vt sic in ex̄is alteri non segtur qm̄ sit ip̄m formale subm̄ scie siue rō for
 malis ipsius. nam per formale rōnem subiecti p̄batur q̄ aliq̄d gen⁹ passionū.
 p̄mī scie sicut per p̄mā rōnem per q̄ tale genus passionum habet inesse alicui

et sic patet quod nec maior istius phyllosi est utriusque: scilicet nec minor et in sensu in quo habet
 veritates non concludunt quod illud de cuius ratione est in esse alteri non possit esse primum et per se
 subiectum alicuius scie. Sed hoc posset obijci: quod si aliqua scia considerat aliquid quod natum
 est in esse alteri et probari de altero. si illa scia non potest probari de subiecto est per rationes
 illam per quam tale accens inest illi subiecto illa scia non perfecte cognoscit illud accens
 Sed secundum premissa scia que est de aliquo accens ut passione ut de primo per se subie-
 cto non considerat. id accens ut probatur de suo subiecto per quod inest subiecto: quia tunc
 non consideraret ipsum ut primum secundum se. ergo sequitur quod scia non facit perfectam cognitionem de suo
 primo et per se subiecto quod videtur inconueniens. quod scia maxime videtur ordinari ad cognitionem primi
 et per se subiecti. Ad hoc dico quod oportet ponere quod scia faciat noticiam perfectam de suo et per se
 subiecto quantum ad omnia que sibi quicquidque conueniunt. Sed sufficit quod faciat tam perfectam cogniti-
 tionem de suo per se subiecto quantum ad rationes illas formales per quod est ratio illius generis passionum
 que in scia per illas rationes demonstrantur de ipso per se subiecto quod illa ratio fiat sic evidens quod per illas
 illud genus passionum euidenter possit probari. Sed quantum ad alia que predicantur per
 dictam rationem prout et ea que ad ea consequuntur prout et competere: non oportet quod sciam faciat cogni-
 tionem perfectam de suo subiecto. Et loco autem ad nunc passiones illa que per rationem for-
 male subiecti considerantur in scia prout probari demonstratiue de subiecto sicut debeat realiter
 ab illa formali esse subiecti siue de ratione dummodo probetur per aliquid quod sit notum de
 subiecto et illud quod probatur. Ad principale. scilicet id quod dictum est principale videtur quod de ente ratio-
 nis siue de his intentionibus possit esse scia aliquid: ut de primo et per se subiecto posset sic argui
 quod ens rationis dicitur rationem rationis. Sed de relatione non potest esse scientia ut de
 primo et per se subiecto. ego et cetera. Maior supponitur scilicet quod ens ratio-
 nis dicitur relationem rationis. minor probatur. scilicet quod de ratione quicquidque non possit esse scia ut
 de primo et per se subiecto. quod illa scia aut erit ut de primo et per se subiecto de una ratione aut de
 pluribus. non de una. quod cum rationes sint simpliciter nature et nature intellectus. una ratio non potest esse prius
 non alia sibi contraria. et ideo oportet quod duo sunt simpliciter nature prius note subiectum aut deus esse prius notum
 ergo non potest esse subiectum primum et per se alicuius scie aliquid una ratio. nec est plures. quia unus scie
 deus esse unum subiectum primum et per se. ergo nullo modo ratio potest esse primum et per se subiectum alicuius
 scie. et sic patet minor. Ad hoc dicitur quod quidam sit de maiore minor est falsa. et quando dicitur nec
 una ratio nec plures prout esse subiectum alicuius scie dico quod dato quod aliqua una ratio in specia-
 li cui respondet sua relatio opposita: nec etiam plures simul possunt esse subie-
 ctum primum et per se alicuius scientie: non tamen sequitur quod relatio accepta
 in generali siue quantum ad genus generalissimum: ut quando consideratur de
 relatione in eo quod relatio equiparatur secundum quod homini vel de aliquo alio genere re-
 lationis non possunt esse primum et per se subiectum alicuius scientie. quia re-
 latio sic in comuni accepta non habet correspondentem relationem quod oportet
 teat eam intelligere cum ea: sicut pater meus necessario intelligitur cum filiatione
 ne. immo dicit in comuni: relationes et generalem rationem rationis abstrahentem
 ab illis. sicut etiam illa scientia que tractat de enunciatione in comuni non habet
 pro subiecto suo primo enunciativam affirmativam vel negativam vel ambas
 simul sicut enunciationem in eadem abstrahentem ab his: ens autem rationis si
 dicat relationem non dicit relationem in speciali. sed dicit quoddam genus re-
 lationis diminutum non contentum in genere relationis quod est predicamentum
 et ideo scia potest esse de eo: ut de primo et per se subiecto non obstante quod sit talis ratio.

Ad hunc sic proceditur et arguitur quod non sola logica sit de his intentionibus. ut de primo et per se subd. hoc autem dupliciter potest argui. uno modo arguendo quod logica non sit de his intentionibus siue de ente rationis ut de primo et per se subd. Alio modo arguendo quod alia scia sit de ente rationis siue de his intentionibus ut de primo et per se subd. quocumque enim istorum duorum probato supererit falsa illa propositio sola logica est de his intentionibus ut de primo et per se subd. qz illa scia que determinat de entibus realibus que sunt esse extra animam non habet per primo et per se subd. scilicet intentiones. Sed logica est habens. ergo etc. maior pars. qz eadem scia non habet ut videtur tractare de ente reali et de ente rationis et maxime illa scia que principaliter tractat de ente rationis et habet ipsum per primo et per se subd. minor pars est: qz logica tractat de predicamentis. puta substantia quantitate et qualitate et sic de alijs que sunt entia realia extra animam. ergo etc. **C**ontraria logica est de fillo modo ut de primo et per se subd. sed fillo non est ha intentio vel ens rationis. ergo etc. maior contra supponitur minor sicut probatur qz fillo dicitur cognitiōem discursivā: sed sicut supra dictum est ois cognitio est ens reale et non ens rationis vel ha intentio. ergo etc. **C**ontraria contra ponitur logica est de modo sciendi ut de primo et per se subd. sed modus sciendi non est ha intentio. ergo etc. probatio minoris: qz modus entis realis est ens reale et per se non est ha intentio: qz scia siue accipiat per bitum siue per actum sciendi est ens reale. nam scia que est bitum est in predicamento reali cum sit in prima specie qualitaris actus et sciendi cum sit quid perfectum quod ipse bitum est ens reale. ergo etc. **C**ontraria illa scia que considerat de ente reali et de ente rationis: non est de ente rationis ut de primo et per se subd. qz consideratio entis realis prior est consideratione entis rationis. Sed logica considerat de utroque ente qz considerat de his intentionibus adiunctis primis. ergo etc. **C**ontraria logica est de eo ut de primo et per se subd. qz est instrumentum in alijs sciētijs: sed instrumentum quo alie scie utuntur ad sciendum est aliquid reale. ergo etc. maior supponitur. probatio minoris. qz instrumentum ordinatum ad actum reale est ens reale: qz illud quod est mere ens rationis non potest esse causa instrumentalis alie entis realis: sed subiectum ad quod ordinatur quocumque scia est actus realis. ergo instrumentum quo alie scie a logica. in primo instrumentum quo utuntur quocumque scie est aliquid reale. et sic pars minor. **N**unc restat ostendere quod non sola logica est de his intentionibus siue de ente rationis: qz alie scie tractant de istis: ut de per se subd. et arguitur primo sic. qz illud quod est de vltimo ut de per se subd. habet per se subd. hanc intentionem: sed ois scia est habens. ergo etc. ergo non sola logica est de his intentionibus ut de per se subd. Si dicatur ad hoc quod ois scia est de vltimo non estum ad ipsam intentionem utilitatis. scilicet estum ad rem in qua fundatur: puta mobile vel estum vel aliquid tale in quo fundatur intentio utilitatis non tamen formaliter dicuntur ipsa vltima tate. **C**ontra qz illud quod non est formale obiectum intentionis non potest esse formale obiectum scie cum ois scia sit habitus intellectualis: sed obiectum formale intentionis non est nisi vltimum: qz per hoc quod ut per suum obiectum. scilicet formale distinguitur intellectus a sensu. ergo vltimum formale accipitur. scilicet estum ad suam utilitatem que est intentio scilicet est formale obiectum cuiuscumque scie. **C**ontraria. sicut provenit considerare ens reale in communi et in speciali ita provenit considerare in generali et in speciali ens rationis: sed de ente reali in communi et de reali ente. tamen in speciali sunt diverse scientie: ut de primo et per se subd. ergo a fili diversae scie erunt de ente rationis ut de primo et per se subd. quare una erit de ente rationis ut de primo et per se subd. **C**ontraria res est de ente rationis ut de

primo 7 p se sbo. qz e de syllo dya^o applicato adma³ mobile: s; rethorica no e
 logyca. ergo no sola logyca e de ente ronis: vt de prio 7 p se sbo. C^o 1° 2° 3°. sic
 pticulare 7 vlt dnt scdas intetioes: ita et ppiu 7 appellatiu dnt fas intetio-
 nes. S; gramatica tractat de ppo 7 appellatiu de supposito 7 appposito 7 co
 siliu: vt de prio 7 p se sbo. qz tractat de oone pgrua 7 ptib⁹ ci⁹ quaz p se pas-
 siones sut illa que dca sut. ergo vt q gramatica sit de fis intetioib⁹: vt de prio
 7 p se sbo: no ergo sola logyca e de eis vt de prio 7 p se subo. C^o In 3° ar-
 guitur. 7 prio arguit q logyca sit de fis intetioib⁹. vt de prio 7 p se subo: qz il-
 la scia q piderat de his que psequit res vt sut obine in intellectu pncipali est
 de fis intetioib⁹: vt de prio 7 p se subo. S; logyca e h^o i. ergo 7c. maior pbat:
 qz illud e subm in vnaquaz scia de quo scia pncipali piderat. qz sicut supra di-
 ctu fuit p tanto s; scie d^o prio e notu in scia. i. pncipale pre oib⁹ qz ci⁹ notu
 intedit in scia mo quo fuit i pcedeti onsu. S; sicut frequeter dcm e supra ea q
 psequit res: vt sut obine in intellectu sut se intetioes. ergo illa scia que pnci-
 paliter piderat ea que psequit res: vt sut obine in intellectu e de fis intetio-
 nibus. vt de pmo 7 per se subo. 7 sic p3 maior. minor et satis p3. na discurredo
 p tota logyca no iuenit aliq p3 logyce q no sit de talib⁹. na liber p dicantoz e
 de dicibili incopleto ordinabili in gne vna cu3 libris eis aneris liber phyer-
 menias de enuciatioe. i. de ppleto enuciabili liber at prio cu sequetib⁹ libris
 e de his que psequit res: vt sut obine i intellectu discursiuo sicut e pmissa. 2°
 ams 7 pms 7 sic de alijs p siliu. 7 sic p3 minor. C^o 1° 2° 3°. logyca d^o scia ronalis aut
 ergo d^o scia ronalis ab actu qua elicit. qz. s. elicit actu rcinandi: aut a subo de
 quo pncipaliter piderat. qz. s. piderat de ente ronis vt de primo 7 p se subo no
 prio: qz sic ois scia pot dici ronalis ois scia e rcinatia de suo p se subo: nec tn
 oes alie scie dicnt ronales: imo p oppo^m ad logyca dnt alie scie reales: reliq
 tur ergo q logyca dicat ronalis: qz e de ente ronis: vt de primo 7 p se subo
 Qd at sola logyca pideret de fis intetioib⁹: vt de prio 7 p se subo. ita q nulla
 alia scia pbat sic. primo qz lo^o pot esse ppiuz piderare de fis intetionibus
 adiunctis pms. Sed nulla scia piderat de fis intetioib⁹ quin pideret aliquo
 mo de pms vt qb⁹ ptingit vel in qb⁹ fundat. ergo 7c. C^o 1° 2° 3°. si aliq scia alia
 a logyca pideraret de fis intetioib⁹ ista eet gramatica vel rethorica. s; neutra
 istaz est de fis intetioib⁹: vt de p se. ergo 7c. maior supponit. minor pbat q^o tuz
 ad vtraz ptē: 7 prio ondit q gramatica no e de fis intetioib⁹: vt de primo et
 p se subo: qz gramatica e de vocib⁹ significatis que sut ozo vel ptes oionis. s;
 voces significatiue no sut se intetioes: qz voces significatiue no dnt ea: vt sunt
 obine in intellectu. ergo 7c. 7 sic p3 minor q^o tuz ad hanc partē. Sedo pbat
 q^o tuz ad alia. s; rethorica no e de fis intetioib⁹: vt de prio 7 per se sbo sic scie
 tie reales vtunt syllo demonstratiuo de quo tractatur in libro posterioru. ita
 rethorica vtit syllo dya^o circa mam moralez. Sed scie vtetes syllo^m demonstri-
 uo no sunt de fis intetioib⁹: vt de sbo. ergo a fili rethorica que vtitur syllo dya^o
 in ma spali est de fis intetionib⁹. vt de prio 7 per se subo: 7 sic p3 minor q^o tuz
 ad vtraz partem. C^o Respondeo ad euidentia istius qonis. pmitto duo pms
 est q in ista qoe includitur due qones. prima e vtz logyca sit de secudis inten-
 tionibus: vt de subo. scda e vtz alia scia a logyca sit de predictis fis intetioib⁹

vt de subō: dico āt vt de sbo q. s. ē p̄mum ⁊ p se obm̄ ip̄s? scie: qz b̄ nō querit̄
 vtz aliq̄ scia alia a logyca p̄sideret de his int̄tiōib? q̄litercūqz: qz istud p̄tinet
 ad sequētes qōnes. Sed vtz aliqua alia scia a logyca p̄sideret de his int̄tioni
 bus: vt de p̄rio ⁊ per se sbo. Scdm̄ q p̄mitto ē q qn̄ b̄ querit̄ vtz logyca sit d̄
 his int̄tiōib? vt de p̄rio ⁊ p se sbo: hic nō accipit̄ fa int̄titiō t̄m̄ p̄ ip̄lā int̄titiō
 nalitate que ē h̄itudo obi ad int̄m̄ put d̄r int̄titiō p̄ria h̄itudo fundata sup̄ p̄m̄
 gen? intelligibiliū: ⁊ fa int̄titiō h̄itudo fundata sup̄ fm̄ gen? intelligibiliū prout
 fuit superius expositū: imo accipit̄ hic fa int̄titiō p̄ ip̄so sbo genere itelligibiliū
 siue dicat h̄itudinē obi ad int̄m̄ sicut ē ipsa int̄tionalitas fm̄ quā aliqd̄ dicit̄
 p̄ria int̄titiō vel fa p̄cretiue siue dicat h̄itudinē vn̄ius itelligibilis aliqd̄ aliō sic
 gen? sp̄s v̄l ē p̄ticulare: ⁊ p̄silia. ⁊ v̄l accipit̄ hic fa int̄titiō illud q̄ seq̄t̄ rē: vt ē
 obiē i intellectu. Idis p̄missis r̄ndēdū ē ad duas qōnes p̄missas: ad p̄m̄ iḡr qōm
 vtz. s. logyca sit de his int̄tiōib? vt de p̄rio ⁊ p se sbo. dico q logyca ē de his in
 t̄tioniib? vt de p̄rio ⁊ p se sbo: nō sic int̄elligēdo q̄ oēs se int̄titiōes sint p̄m̄ū ⁊
 p se subm̄ ip̄s? logice: vel sūt ptes sboine ip̄s? p̄rio ⁊ p se sub̄. S̄z sic itel? q̄ ip̄a
 ē de aliq̄ fa? int̄titiōe siue de aliq̄ ente rōis: vt de p̄rio ⁊ p se subō q̄ p̄tinet aliq̄
 ptes sboie. S̄z de alijs his int̄titiōib? ē sic de p se passionib? que p̄secūt̄ illa q̄ sūt
 p̄ora iter fas int̄titiōes sicut iter entia rōis q̄ idē ē sicut. n. in entib? realib? sūt
 quedā p̄iora ⁊ quedā postiora: q̄ se h̄nt ad illa p̄ora vt passionēs. ita suo mō
 ē in entib?. q. s. aliqd̄ ē p̄? ⁊ aliud posteri? q̄ se h̄z ad ip̄s p̄?: vt passio ad subm̄:
 sicut eē abstractū: vel aliqd̄ tale p̄seq̄t̄ ad h̄ q̄ ē eē obiue i intellectu q̄ āt logyca
 sit de fa int̄titiōe siue de ip̄so ente rōis vt de p̄rio ⁊ p se subō ad q̄ alia p̄nter se
 h̄nt ostendo duplici rōe. Idis rō talis ē illa scia q̄ p̄siderat p̄ncipalr̄ res q̄tum
 ad ea que p̄sequūt̄ eas put sūt obiue intellectu ē de fa int̄titiōe siue de ente rōis
 nis vt de p̄rio ⁊ p se subō. S̄z logyca ē h̄i. ergo rē. p̄bō vtr̄iusqz assūpte. ⁊ p̄rio
 p̄bo maiorē. qz illa scia q̄ p̄siderat res quātū ad ea que p̄sequūt̄ ens put sunt
 obiue in intellectu: ⁊ hoc p̄ncipalr̄ ita. s. q̄ de nullo alio p̄siderat nisi. v̄. g. istoz
 ē vt de p̄rio ⁊ p se sbo vel de ip̄a re vt est obiue in intellectu. S̄z quodcūqz isto
 rum ponatur seq̄t̄ q̄ illa scia que p̄siderat de reb? q̄tū ad ea que p̄sequunt̄ ens
 put sunt obiue in intellectu dic̄ eē rōis siue ens rōis dicit̄ h̄itudinem obiecti
 ad int̄m̄: vt sepe dcm̄ est que ē h̄itudo rōis illud āt q̄ p̄seq̄t̄ ad tale eē in intel
 lectu constat q̄ dicit̄ ens rōis. ergo rē. maior ēt. p̄bat. s. q̄ logyca p̄siderat res
 p̄ncipalr̄ q̄tū ad ea que consequunt̄ eas put sunt in intellectu obiectiue. ⁊ hoc
 facit̄ p̄z inducēdo p̄ oēs ptes logyce sicut fuit tactū i opponēdo. nā liber p̄dica
 mētoz ⁊ oēs ei āneri tractāt de dicibili i cōplero ordiabili ingenere talis autēz
 dicibilitas de plurib? ⁊ talis ordo dicibiliū p̄seq̄t̄ res put sunt obiue in intel
 lectu. nam iter boiem ⁊ aial. ⁊ aial ⁊ vinū. ⁊ sic ascēdēdo ad gen? ḡnālissimum
 nō est ordo realis: nec iter predcā ē distinctio realis alioquin eēt dare aliquod
 aial diuersū realr̄ ab oī sp̄e aial ⁊ aliqd̄ vinū diuersū ab oī sp̄e vini: ⁊ sic de alijs
 vnde oī q̄ talis ordo sit ordo fm̄ rōnem: p̄ns rē put est obiectiue in intellectu.
 silt̄ enūciabile siue dicibile p̄plexum de qb? tractat in libro periermentias nō se
 ḡtur rē nisi put ē intellecta siue put ē obiue in intellectu ⁊ silt̄ ē de p̄missa ante
 cedēte ⁊ p̄nte inferrente ⁊ illato. ⁊ sic de p̄silibus de quib? ⁊ quoz passionibus
 determinatur in libro p̄ioz ⁊ p̄ntib? libris. vñ p̄z q̄ tota logyca considerat p̄m̄

cipali res q̄tū ad ea que psequuntur eas put sunt obīue in intellectu: 7 sic dicit
 do in oēs ptes logyce, p3 minor. Scda rō sumitur ex dīa logyce 7 metaphice
 ad cui⁹ euidētiā sciēdū q̄ tā me^{ca} q̄ lo^{ca} p̄siderāt ea que psequūt gñalr oē ens
 hoc supposito tā q̄ de se manifesto saltē q̄tū ad qz ē: l3 forte nō sit manifestum
 q̄tū ad pp qd ē. qro vtz illa que p̄siderāt i logyca p̄secūt ens cōe q̄tū ad suū
 eē reale q̄ h3 in rex nā vel q̄tū ad eē q̄ h3 in aīa siue q̄ h3 in intellectu obīue
 q̄ ē eē rōnis. S3 p̄rio mō legtur q̄ idē sit s̄bm p̄mū 7 p se 7 fm eandē rōnem
 formale me^{ca} 7 logyce: qz me^{ca} p̄siderat: vt de p̄rio 7 p se subō de ente in cōmu
 nī q̄tū ad suū eē reale seqt q̄ ens fm eandē rōem formale sit p̄m^{ca} 7 p se subm
 me^{ca} 7 logyce q̄ ē incōueniēs. Si at logica p̄siderat de ente in cōi nō fm eē qd
 h3 in rex nā. s3 fm eē q̄ h3 obīue in aīa siue in intellectu 7 q̄tū ad ea que ip̄s cō
 sequuntur fm tale eē h3 intentū. s. q̄ formale 7 p̄mū 7 per se s̄bm logyce sit ens
 in aīa: fm q̄ h3 i. s. ens in intellectu obīue: ens at in aīa siue intellectu obīue fm
 b3 dicit ens rōis siue faz itē^m prout scda intē^o accipit peretīue. s. p ente rōis
 ergo relinqt q̄ p̄m^{ca} 7 per se subm logyce sit ens rōis siue fa intē^o. Sed forte ali
 quis diceret cōter hic q̄ l3 idē formale subm sit me^{ca} 7 logyce. s. ipm ens cōe
 q̄tū ad suū eē reale tñ dñt q̄tū ad passiones quas p̄siderant. qz l3 vtraqz hēat
 p̄rio 7 p se subō ipm ens reale cū vna cōsiderat illud s̄bm in bitudine ad pas
 siones que sunt entia rōnis: 7 sic l3 logyca sit de ente rōis vt de passione pbata d e
 subō tñ vt de p̄rio 7 per se s̄bm ē de ente reali. Sed istud nō v3 pp duo. p̄rio
 qz formalis distinctio scīaz accipit ex diuersitate formali obōp: 7 nō ex diuer
 sitate passionū nisi p̄nter in q̄tū. s. diuersitas passionū seqtur ad diuersitatem
 formale s̄bm. Scdo qz nō videtur q̄ idē 7 fm eandē formale rōne sit rō 7 cā
 diuersarum passionum ad diuersas scientias pertinentium: 7 q̄ sit rō sufficiēs
 innotescendi vtrosqz mō quo subiectum est causa innotescendi passionū. quia
 vt potest patere ex precedenti qōne subm p̄mū 7 per se aliquaz passionum 7
 passiones respectu quarum est sufficiēs cā innotescendi pertinent ad vnā sciē
 tiam: 7 ideo non valet predicta responsio: 7 hoc sufficiat quantū ad istam ptes
 qōnis: quia satis de se patet. s. q̄ logyca est de fīs intentiōibus: siue de ente ra
 tiōis: vt de p̄rio 7 per se subiecto. Nunc restat dicere de alia partes questiois.
 vtrum. s. alia scientia alia a logica sit de ente rationis siue d secunda intentio
 ne: vt de p̄rio 7 per se subiecto: 7 hec pars questionis videtur habere inaio
 rem difficultatem 7 quidem precise due sunt scientie alia a logyca que vidētur
 habere pro p̄rio 7 per se s̄bm ens rationis siue fm intentionem. s. grāmatica.
 q̄ at grāmatica sit de ente rōis vt de p̄rio 7 p se subō. s. ens rōis siue fa inten
 tione. v3 oñdi trib⁹ rōibus quaz p̄ria sumit ex vnitāte grāmaticē q̄ d3 habere
 apd oēs q̄līcūqz hēant diuersas voces 7 ē tal: qz grā^{ca} aut ē d p̄rio 7 per se sub
 iecto de ip̄sis vocibus quantum ad ip̄sas voces: aut de ip̄sis rebus significa
 tis per voces prout significare sunt aut de ip̄sis rebus secūdm suū esse re
 ale absolute. Aut de ip̄sis vocibus significatis prout significare sunt. non
 de ip̄sis vocibus quantū ad ip̄sas voces qz tunc grāmatica non eēt apd oēs
 eadē tñ voces nō sint eedē apud oēs. nec ē de ip̄sis rebus. vt de p̄o 7 p se s̄bm

¶ Et tunc ad suū eē reale absoluto. qz tunc grāmatica eēt de aliquo ente i rex nā
 circūscripto oī itellcū 7 voce reliq̃ ergo q grāmatica sit vt de pzo 7 p se subō
 vel de reb⁹ vt sūt sīgte vl de vocib⁹ vt sunt significatīe. quocunqz āt istoz da
 to sequit̃ q grāmatica sit de pzo 7 p se subō de ente rōis siue de fis intētiōib⁹
 b⁹: qz in reb⁹ ex b q sūt sīgtime nihil ponat̃: sicut nec ex b q sūt itellecte nisi eē
 rōis sūt i vocib⁹: vt sunt significatīe: nec addit̃ sup ipam vocē: vt ē q̃litas qdaz
 nisi qdā būdo rōis ex b ex istōne būa istituētis vocē s3 placitū. seq̃t g q grā
 matica sit vt de pzo 7 per se subō de fis intētiōib⁹ siue de ente rōis. Scda rō
 sumitur ex būdine logyce ad grāmaticā 7 ē talis: qz mōi significādi de qb⁹ cō
 siderat grāmatic⁹ nō plis bnt de realitate q̃ mōi itelligēdi. s3 subm logyce q̃
 siderat modū itelligēdi ē ens rōis. ergo multo plus subm grāmaticē que cō
 siderat modos significādi dī eē ens rōis. Tertia rō sumit̃ ex cōi dicto: qz s3
 grāmaticē ponit̃ oīo pgrua: s3 oīo pgrua vī dicē ens rōis cū sit aliqd pstitutū
 ex ope itells. ergo 7c. Retibica ē vī de ente rōis. vt de pzo 7 p se subō. qz finis
 retibice est adinuēire mediū ad p̃suadendū in iudicijs vel ēt p̃silijs. vel excla
 matis. puta laudādo vel vitupando: ad inēire āt mediū ad aliq̃ pcludēdū vī
 opus rōis siue ens rōis. g⁹ 7c. 7 sic vī q̃ predictē due scie sint de ente rōis: vt
 de p̃mo 7 p se s3o: b⁹ tñ oppo^m vī sequi ex dco cōi. qz cōiter ponitur q̃ p̃pziū
 ē logyce tractare de fis intentionib⁹ adiūctis p̃mis. ergo nulla alia scia ē d fis
 intētiōib⁹ siue de ente rōis. vt de pzo 7 p se subō. Q̃tū ad istā partē qōnis: vīp
 .s. alia scia alia alogyca sit de fis intētiōib⁹: vt de pzo 7 p se subō siue de ipso
 ente rōis. Quā quedā sunt entia rōis que psequit̃ res ex nā ipsaz mō quo ex
 ponet̃ quedā āt sūt entia rōis que psequit̃ res ex institutione. ¶ Ad enidē
 tiam āt p̃mi mēbri sciēdū q̃ aliqd pōt dici dupli: pseq rē ex nā rei p^m dupli
 citer vno mō. qz .s. pseq rē ex nā rei q̃tū ad suū eē reale circūscripto quocunqz
 alio siue p posse siue p ipose sicut hēre tres angulos eq̃les duob⁹ rectis conse
 quit̃ triangulū ex nā sua: 7 isto mō dī aliqd psequi rē ex natura sua p oppositū
 ad pseq ab extriseco: 7 sic nulla fa itētiō cōleg̃t rē ex nā sua q̃tū ad suū eē rea
 le accepta: ad nullā. n. rē ex nā sua q̃tū ad suū eē reale circūscripto quocunqz
 alio psequit̃ eē abstractū vel vlē vel gen⁹ vel spēs vel aliqd tale. Alio modo p̃t
 dici aliqd psequi rē ex natura sua. p oppo^m ad pseq ex institutiōe alicui⁹ istitu
 ris fm placitū 7 tunc dī aliqd pseq ex nā sua siue vlt q̃tū ad nām eius in ppa
 rione ad quodl3 natū ē pseq nullo s3 placitū instituēte. 7 isto mō intētiōes se
 q̃s p̃siderat logyc⁹ p̃secutur res itellectas ex nā rei nō ex institutiōe alicui⁹ scd3
 placitū istituētis ē: qz res nate sūt itelligi abstracte 7 ideterminate: imo nāliter
 itells nat⁹ ē sic manere q̃ eā sic indeterminate itelligit: 7 p p̃is isto mō nata
 ē pseq rē itellectā quedā ideterminatio. put ē obiectie in itellectu: 7 sic patet
 quō quedā entia rōis p̃secut̃ rē ex nā sua mō quo expositū ē. Alia āt entia rōis
 sunt que p̃secut̃ rē nō ex natura sua sed ex sola institutiōe alicui⁹ fm placitū in
 stituentis sicut ad mocellū regis ex sola institutione consequitur sīgte acceptio
 nē tāte pecūie. 7 isto mō significare bāc rē vel illā: 7 talī mō vl talī: puta cōiter
 vel p̃prie substantiue vel adiectiue 7 hēre būdinem ad ea que significātur fm
 talē significatiōē cōsequitur ipas voces. non ex natura rei. Sed ex institutione
 būana istituēte tales voces ad significandū talia 7 talī mō. Si ergo a iqua scia

scit de talibus entibus rationis ut de primo et per se subd quo ad nunc. non pono
 quod talis scia est alia a logica: quia logica non considerat entia rationis que consequuntur
 voces vel quocumque alia signa ex institutione. Sed considerat entia rationis que consequuntur
 res ex modo naturali apte nate sunt intelligi. Quantum ergo ad istam partem rationis
 verum. scilicet aliqua alia scia sit de ente rationis quod vocamus sciam intentionem ut de primo
 et per se subd quantum ad nunc videtur mihi quod loquendo de ente rationis quod consequuntur res natu-
 les ex modo quo naturali nate sunt intelligi sicut supra exposui. videtur mihi quod sola logy-
 ca sit de tali ente rationis ut de primo et per se subd et nulla alia scia a logica. Et hoc
 persuadeo una ratione et uno signo rationis talis est si alia scia alia a logica habeat per prius et
 per se subd: aut considerat de ente rationis finem magis vltimum rationis ipsius entis quam logy-
 ca. ita. scilicet quod illa scia consideret de ente rationis in communi et logica de aliquo determinato
 ente rationis aut e converso. scilicet quod logica determinat de ente rationis in communi et illa scien-
 tia de aliquo determinato ente rationis: aut ita est quod ambe. scilicet logica et illa alia scien-
 tia considerent de diversis entibus spiritualibus rationis illa consideret de uno et alia de alio
 vel quod ambe sint de eodem ente rationis finem diversas rationes. Sed hoc esse non potest
 primo et secundo. maior videtur vera. quia non videtur alius modus possibilis distinguendi scias diver-
 sas de ente rationis que habeant ens per prius et per se subd. nisi aliquo istorum modorum
 quod non videtur: quod non de eodem et finem eandem rationem sint diverse scie saltem in ordine
 ad eundem intellectum et similis ratione: nunc autem hic loquimur de diversitate sciarum
 in ordine ad intellectum eiusdem rationis. scilicet ad intellectum humanum: utrum autem de eodem obiecto et secundum
 eandem rationem formalem obiecti possint esse diversi habent intellectui in ordine ad diversos in-
 tellectus diversos naturam. ubi gratia. utrum de eodem obiecto formali possint esse diversi habitus in-
 tellectui in homine et in angelis non me intromitto ad presens. oportet igitur quod si sint diverse
 scie de ente rationis: ut de primo et per se obiectum quod ambe sint de diversis entibus
 rationis: vel et de eodem finem diversas rationes vel quod una sit de ente rationis in communi et alia
 de ente rationis determinato in spirituali. hic est videtur ex his que videmus in sciis que sunt de
 entibus realibus: quia scie que sunt de entibus realibus non distinguunt nisi quia una est de ente in communi
 et alia est de aliquo ente spirituali sicut distinguitur methica ab aliis vel quia ambe sunt
 de diversis entibus spiritualibus sicut distinguitur geometria et arithmetica: vel quia sal-
 tem si sunt de eodem considerat de eodem secundum diversas rationes: tamen non credo quod di-
 verses scie reales sint de eadem re nisi una consideret de inferiori et alia de superiori con-
 siderat de eodem finem rem modo quo inferior et superior sunt idem finem rem: minor per boetium. scilicet quod
 logica et aliqua alia scia non sint de ente rationis: ut de primo et per se subd aliquo isto-
 rum modorum. minor autem habet quatuor partes. prima est quod non potest esse quod illa scia que ponitur alia
 a logica sit de ente rationis in communi et logica de aliquo ente rationis in spirituali. Secunda
 pars est quod non potest esse et e converso. scilicet illa alia sit de aliquo ente rationis in spirituali suppositi-
 to quod logica sit de ente rationis in communi. Tertia pars est quod logica et illa alia scia non possint
 esse de diversis entibus rationis in spirituali. ita quod logica sit de uno et illa alia scia de alio.
 Quarta est quod ambe non possint esse de eodem ente rationis finem diversas rationes. primo ergo
 per boetium prima pars istius minoris. scilicet quod non potest esse quod illa alia scia considerat ens rationis in communi
 et logica in spirituali. videtur per primum et per se obiectum: et hoc primo patet ex hoc quod de seculo non habet ad
 hoc aliqua scia que tractet de ente rationis magis in communi quam logica postulat quod si ponatur
 quod grammatica et methica ponatur considerare ens rationis ut primum et per se obiectum quod si credo
 nulla tamen earum habet coloris et vltimorum considerationem de ente rationis quam logica

nā fa intērio d qua vt de pmo et p se subo tractat logica nō se h3 ad subm grā
 maticē. vt inferi⁹ ad supius siue accipiat supius et inferi⁹ in eēntialr ordinatis
 sicut sūt ea q sūt in libro p̄dicamētalī. siue accipiat superi⁹ et inferi⁹ vt totū in
 mō et p̄s in mō q̄litercūq3 et accipiat obiectū grāmaticē. de rethica at magis
 cōstat q si p̄sideret ens rōis p̄tractū ad mām morālē. ¶ Ratione et pōt ostē
 di q nulla scia pōt hēre cōiorē cōsiderationē de ente rōnis q̄ logica. qz illa
 scia h3 cōiorē p̄siderationē que pōt eē vt de pmo et p se subo que considerat
 vt p̄mas diuisiones eius rōis i q̄s es rōis sufficiat dīdit. S3 logica ē h⁹ i g⁹ et c.
 maior p3 qz eiusdē scie ē p̄siderare aliq̄d cōe in sua cōitate et p̄mas ei⁹ dīas f
 q̄s sufficiēter diuidit sicut eiusdē ē p̄siderare ens cōissime acceptū. et p̄mas
 dīas ei⁹. mīorē p̄bo. qz p̄rie dīe entis accipiūtur fm mōs ḡnāles intelligē
 di sed q̄s res hnt eē obīue in intellectu. et hoc p3. qz ens rōnis ē illud q con
 sequitur rē vt ē obīue in intellectu. S3 logica p̄siderat ea q p̄sequūt res vt sunt
 obīue in intellectu q̄tū ad oēs mōs siue q̄tū ad p̄mos modos ḡnāles. qz
 tales modi intelligēdi sūt tres. s. intellia simpliciū et notitia absoluta p̄posita
 et notia discursiua: et nō p̄les mōi ḡnāles: logica at p̄siderat res f3 istos mōs
 ḡnāles: sicut q̄s^m ad p̄m^m te hnt: gen⁹ et dīa: p̄dicam^m et p̄dicabile et p̄silia q̄tū
 ūt ad fm se hnt p̄trariū p̄tradictionē: vep et falsum: et p̄silia q̄tū av tertīz se
 hnt aīis et p̄s. p̄missa et p⁹ et filia. ergo logica p̄siderat p̄rias dīas entis rōis
 in quas sufficiēter diuidit ens rōnis. et p3 illa minor. et p p̄s p3 p̄ria p̄s mi
 noris p̄ncipalis rōis q fuit q nō pōt q aliqua scia alia a logica cōsideretur d
 ente rōis: vt de p̄mo et p se subo. ita q illa alia scia p̄sideret de ente rationis
 magis in vli q̄s logica et q logica p̄sideret ens rōnis magis in spālī respectu
 illi⁹ alteri⁹ scie: et qz hoc satis planū ē: nō o3 plus insistere. ¶ Sēdo p̄bo se
 cūdā p̄tē illi⁹ mīoris rōis p̄ncipal q ē q nō pōt esse et ep⁹. s. q sit aliqua alia
 scia a logica que p̄sideret de ente rōnis vt de p̄mo et p se subo. ita q logica
 p̄sideret de ente rōis in cōi et illa alia in spālī: et hoc qz vt statim p̄babitur nō
 ē dare aliq̄s aliā a logica que p̄sideret de aliquo ente rōnis vt de p̄mo et p se
 subo in spālī q se hēat ad logicā sic se hnt in sciētijs realibus scie tractātes de
 spālīb⁹ entib⁹ realib⁹ ad methicaz: et hoc volo ostēdere duab⁹ rōnib⁹. prima
 rō sumitur ex hoc q logica sufficiēter determinat de spālīb⁹ entib⁹ rōis: et iō
 nō o3 ponere p̄ter eā aliq̄s determinatē de aliquo ente rōis in spālī: vt de p̄
 mo et p se subo. fa rō sumit ex vnitāte in bīndine ad q sumit eē rōis. ¶ Ad
 euidentā p̄rie rōis que aliq̄ talia difficilr ē. p̄mitto duas distinctiōes et intēdo
 ponere et declarare duas suppōes de qb⁹ postea ē arguēdū: p̄ria distinctiō ē
 q entū rōnis quedā sūt q sūt cōia oīb⁹ ḡnīb⁹ entū sicut genus spēs vle et
 p̄ticulare. vep falsū: p̄s aīis et p̄silia: qdā sūt q sunt p̄pā determinatō sicut
 qn dī q punct⁹ dīr ratiōe a se ip̄o put potest accipi vt finis vni⁹ linee et p̄n^m
 alteri⁹: et dīa rationis que int sciam et institiā in deo dī ens rationis: et talis
 dīa vel tale ens rationis p̄uēt determinare talib⁹ determinatis entib⁹. Sēda di
 stinctiō q diffō entis ratiōis pōt accipi duplir. s. mālir et formālir distinctiō māl
 lis entū rōis sumit in ordīe ad res i qb⁹ fundāt nō accipiēdo ens fm q di
 uersimode sunt obīue in intellectu. Sed accipiēdo eas fm suā diuersitatem
 realē tātū: sicut qn dicim⁹ q hō ē alia spēs ab equo et dīa rationis iter p̄n^m et
 ānē in puncto ē alia a dīa rationis q ē iter sciam et institiā i deo: qz talis dī

Atmetio accipitur penes distinctiōē etiā reali in qbus sunt distinctio et forma
 lis entis rationis sumit penes diuersū modū entis obine i intellectu sicut an
 tecedēs et pns et plia accipiūtur put res sunt obine in intellectu ppleo enū
 ciantē absqz discursu gen? at et spēs et plia accipiūtur put res sunt in intel
 lectu simplici et vltiori? distinguūtur ista put isti modi gnales sub distinguūt
 in diuersos modos eēdi in intellectu obine. Quidis pmissis intēdo decla
 rare duas suppos. Prima suppo ē q de entib? rōis q sunt ppa alicui de
 terminato enti reali sicut dictū ē de dīa rationis inē pñ^m et finē in pūcto et dif
 ferentiā rationis iter sciām et iustitiā in deo q ē q de talibus entib? rōis nō
 ē aliq sciā vt de pñō et p se subō qstū ad illud q ē eis psum inqstū innēitur
 in tali ente. Secda suppo ē q de entib? rōis que sunt cōia oib? gñibus entib?
 sicut sūt ahs et pns : gen? et spēs plia sufficiēter determinat logica tā i gñali
 q in spāli. pma suppo p3 sic: qz de talib? entib? rōis que sunt ppa alicui en
 ti determinato qstū ad hoc q sunt ppria tali enti nulla sciā determinat nisi il
 la q determinat de illo ente determinato in q fundat sicut p3 de exemplis post
 tis: nulla enī sciā deteriat de dīa finis et pncipij in pūcto vel d dīa scie et in
 stititē ideo nisi ille scie q deteriant d deo vel de pūcto. Sed sciā q deteriat
 de talib? entib? rōis et d illis i qb? fundat nō hnt talia etiā rōis: vt p pñō
 et p se subō imo illa i qb? talia fundat p pñō et p se subō vel aliqd p? vel cōl
 illis: vt d se patz sciā. n. tractās d deo et de dīa rōis iter sciā et iustitiā i eo n
 bz pdictā dīa et vt pñ^m et p se subm. g^o et c. rō at qre eadē sciā bz tractare de ta
 li ēte rōis et de re i q fundat pōt ēē qz q talia etiā rōis tali enti et n aliiproue
 nit ex spāli entitate vel entis. et ideo entitas spālis talis entis ē sufficiēs ratio
 vel p se solū vel vna cū q hnt tractari cū inotescēdi talia entia rationis quātuz
 ad illud q ē pñū eis eadē at sciā q bz pñderare de aliquo vt de subō ē ēt de
 illis respectu qnoy illō subz ē sufficiēs rō inotescēdi mō quo expositū ē supra
 ita. s. q illud ens rōis nō bz spālē difficultatē que nō possit inotescere ex natu
 ra subī. nō iō et c. Itē et talia entia rōis qstū ad illud q ē pñū eis nō distigunt
 ab alijs entib? us rationis distinctiōē formali. vñ distinctio dīe rōis indināz inē
 iustitiā et sciām in deo. et indināz inter finē et pncipiū in puncto accipi
 tur penes materiale distinctum entis rationis quia penes illa tantum in qb?
 esse rationis fundatur et ideo qstū ad illud q ē pñū eis eadē sciā habet tra
 ctare de eis et de errore fundato quantum at ad illud q eis cōe cuz eis. s. hoc
 q ē dīa rōis vel differētiē rōe bz tractari de eis in illa scientia que in cōi tra
 ctat d ēte rōis et sic p3 pñā suppo. s. a suppo. s. q logica deteriat tā in gñali q
 i spāli sufficē d oib? entib? rōis q sūt cōia oib? gñib? entib? declarat sic suppo
 q logica sufficiēt deteriat de ēte rōis i cōi. qz satis planū ē intēdo oñdē q lo
 gica sufficiēt deteriat d talib? entib? rōis q pueniūt oib? gñib? entib? in spāli
 et hoc pōt oñdi sic. quia illa sciā que tractat de ente rationis descendendo vsqz
 ad spēs spālissimas entis rōis vsqz ad illa q se hnt ad mo^m spēs spālī² deter
 miat sufficiēt d entib? rōis i spāli. s. logica deteriat sufficiēt de ētib? rationis
 pdictis descēdēdo vsqz ad spēs spālissimas vel vsqz ad ea que se habent ad
 modū spēs spālissimarum ergo et c. maior istius rationis p3. qz nulla sciā d
 scendit vltra spēs spālissimas. minor pōt facilitē patē. nā vt de se p3 entib? rōis
 q hnt cōicare reb? put sūt obine i itellcū qdā psecūt res put sūt obie i itellcū

pplexo absolute enūciāte aliqd de aliq: aut put sūt i intellectu discursiuo sub qlz
 at istoz logyc^o descēdit tñ q non ē vltra descēsus fm formale distinctiōez. Sz
 tñ penes ea tales itētiōes sine entia rōis fūdādi: et hoc pz discurredo p illos
 tres modos gnāles. nā qstū ad ea q psequūt res put sūt obine i intellectu sim
 plici logyc^o determiat de pdicamēto 7 de pdicabili in gñali de pdicabilib^o in
 spāli: puta de gñe: de spē: dñia: ppo et accñte: 7 de gñe gñā^{mo} et subalterno: et
 de spē spālissima et subalierna: et tñ descēdit i bis q nō restat vltra descēdere p
 distinctiōes formales. Sz tñ p illā qb^o fundāt pdcā. puta qñ diuidōtur gñā ge
 neralissima in subām qstiatē et sic de alijs. et filr si diuidat spēs spālissima i ho
 minē et equū vl i albedinē et nigredinē. et sic d alijs: et idē inuēiet in inrēonib^o
 pñtis res put sūt i intellectu pplexo et discursiuo: et tñ posset sumi sic breuiter
 ratio in quolz cōi pcessus q descēdit vsqz ad spēs spālissimas. qz sp p se diuisio
 gñis i spēs ē p dñias formales. Sz logyc^o indeterminādo de ente rōnis descē
 dit vsqz ad vltias dñias formales: qz descēdit indeterminādo de tali ente tantū
 q non puenit vltra distinguere vl diuidere formali distinctiōe. sz solū mālte
 .f. penes fūdamenta iqb^o sūt: sicut distiguit spēs q ē hō a spē q ē equ^o. g^o logyc^o
 ideterminādo de ente rōis descēdit vsqz ad spēs spālissimas ētis rōnis vl vsqz
 ad ea q se hñt ad modū spēz spālissimaz: qz dico. qz forte i trib^o rōnib^o non est
 ppe gen^o vl spēs: de hoc at tētabit inferi^o: 7 sic pz mior: 7 p pñs seq^o p^o pñ
 cipalis. .f. q logyca sufficiēt determiat de ētib^o rōnis q cōiter psequūt oia gñā
 ē tātū tā i gñali qz i spāli: et illa fuit fa suppo. Sed forte dīteret aliqs q logica
 nō descēdit vsqz ad spēs spālissimas entis rōnis. qz hō et equo sūt diuerse spē
 et tñ hō et equo dñnt spē: nec tñ logyca descēdit vsqz ad boiem et equū: nec si
 mīlīr ad alias spēs q dñnt spē. ergo 7c. Ad hoc dōm q obieccio satis pz ē real
 qz lz hō et equ^o dñnt spē: tñ intentio scōa q signat in hoc noīe spēs nō ē disse
 /rens spē in boīe 7 i equo: imo hoc q dīco spēs spālissima qstū ad ipam inten
 /tione qz spēs iporat ē eiusdē speciei spālissime in quocunqz inueniatur: sicut al
 bedo ē vna spēs spālissima: lz ea in qb^o inuenitur sūt diuersaz spēz. puta equ^o
 cign^o nix. 7 multa alia. et ita dico q hoc q dico gen^o gñā^{mo} dicit itētiō^{mo} vni^o spēi
 spālissime: lz illa i qb^o intē^o inuēit sūt diuersa sz q sūt diuersa gñā: sicut sūt suba
 qstias: 7 sic de alijs qtr tñ i istis intētiōib^o accipiat gen^o 7 spēs infra tāgere^o sic
 mō dictū ē. bis suppoib^o declaratis facili pbat ista fa ps illi^o mioris pncipal
 rōis. q ē q nec pōt ēē q aliq scia alia a logica determiat de aliquo deteriato en
 te rōis: vt de pñio 7 p se subo: 7 hoc ostēdit sic: qz si aliq scia alia a logica ē d en
 te deteriato rōis: vt de pñio 7 p se subo: aut ē d ente rōis q tñ inuēit ideteriato
 ente reali sic dñia rōis finis 7 pncipij inuēit ipūcto. aut ē de ente rōis q conse
 quitū oia gñā entū sicut sūt vltē: gen^o: spēs: añs 7 pñs: 7 pñlia non pōt ēē pñio
 mō. qz vt pz ex pñia suppoē de tali ente rōnis. .f. inuenitur fundari indetermi
 nato ente reali: non aliqua scia: vt de pñio 7 p se subo: 7 cā dicta est: nec ē po
 test so^o ēē: qz vt pñz ex fa p suppoē logica dīteriat sufficiēt de ētib^o rōis q pse
 quūt oia gñā entū: tā i gñali qz i spāli: 7 per pñs nō o3 ponere aliq sciaz aliaz
 a logica que :determiat de aliquo tali ente rationis in speciali. sequitur ergo
 q nulla scia alia a logyca deteriat: vt de pñio 7 p se subo de aliquo ente rōis in
 spāli. 7 p pñs pz illa fa ps illi^o mioris pncipal rōnis. .f. q nō pōt poni aliq scia alia

a logyca que sic se hēat ad logycā: qz logyca determinat de ente rōis i cōi ⁊ illa
 alia determinat de ente rōis i spāli. scda rō q̄ pbat illa fa ps mioris pncipalis
 rōis sumit ex eo i bītudine ad q̄ sumit ens rōis tā i gñali q̄ spāli q̄tū ab entia
 rōis q̄ cōiter cōsequūt oīa gñā entū sicut fuit supra expositū. ergo nō o3 exp o
 nere aliā sciaz que sint de ente rōis in spāli: vt de pzo ⁊ p se subō pbo pmo
 pñia: qz si alq̄ alia scia ab illa que determinat de pzedcō ente rōis sufficit i gñā
 li determinat de aliquo ente rōis in spāli vt de pzo ⁊ per se subō: aut h3 pzo
 pzo ⁊ per se subō ens rōis q̄ inuenitur tātū i aliquo determinato ente sicut dī
 ctū est de dīa rōis iter pncipm ⁊ finē in puncto: aut h3 pmo ⁊ per se subō
 ens rōis q̄tū ad entia generis q̄ psequuntur oīa gñā entū. nō pmo modo.
 qz vt supra patuit: nulla scia est de talib⁹ entib⁹ rōis: vt de pzo ⁊ per se subō:
 nec sō mō q̄ ex q̄ pōit vna scia sufficit ētis determinare de talib⁹ entib⁹ rōis i
 gñali ⁊ in spāli supflutū ē aliā ponere q̄ determinaret de aliquo eoz in spāli: quia
 de vno ⁊ eodē sufficit q̄ determinet sufficiētia in vna scia: ⁊ sic p3 pñs. s. q̄ possi
 to q̄ aliq̄ vna scia sufficiēt determinat in gñali ⁊ i spāli de illis entibus rōis q̄
 cōsequūt oīa gñā entū. nō op3 ponere aliq̄ sciam qua hēat p pzo ⁊ per se
 obō aliq̄ ens rōis in spāli: añs ego pbo. s. q̄ aliq̄ vna scia sufficiēt deteriat
 de oib⁹ entib⁹ rōib⁹ que cōsequūt oīa gñā entū ⁊ i gñali ⁊ i spāli: ⁊ hoc pbat ex
 eo in bītudine ad q̄ accipit ens rōis. ¶ Ad cui⁹ euidētiā sciendū q̄ quātūcūq̄
 illa quibus pueniūt pdcā entia rōis diuersificēt qz se extendūt ad oīa gene
 ra entū: ita tñ diuersitas se h3 ad ens rōis māliter inuēt enim in subā ⁊ i quā
 titate ⁊ inqualitate: ⁊ sic de aliis: gen⁹: spēs: dīa: ⁊ sic de pñlib⁹ entibus rōi
 nis tñ ista diuersitas māliter se h3 ad pzedcā entia rōis: nō. n. iste intentiones
 que sūt spēs gen⁹ ⁊ pñlia formatr distinguūt put inuenit in subā quāritate
 ⁊ sic de aliis. Sed māliter tñ ista sūt ⁊ eoz diuersitas sumit in bītudine ad de
 terminatū gen⁹ entū. s. in bītudine ad actū intelligēdi que ē determinatū genus
 entū. vñ diuersitas in istis accipitur sūm q̄ res sunt diuersimode in intellectu sic
 vñ sic intelligēte. Ex hoc format rō ad pbādū añs sic. qz vna scia pōt sufficiēt
 determinare ea q̄ sumūt ad determinatū gen⁹ entūz tā in gñali q̄ in spāli sicut
 vna scia sufficiēt pōt determinare de visibili vel tāgibili tā in gñali quā i spā
 li. S3 pzedcā entia rōis sumūt in bītudine ad determinatū gen⁹ entū. s. i ba
 bitudine ad act⁹ intelligēdi. ergo vna scia pōt sufficiēt determinare de pdictia
 entib⁹ rōis in gñali ⁊ in spāli: ⁊ sic p3 añs: ⁊ p pñs p3 illa pars fa mioris pñ
 cipalis rōis per istā fam rōnē. ¶ Sed cōtra hoc posset obici qz si ppter hoc
 q̄ actus intelligēdi in bītudine ad quā sumitur ens rōis ē determinatū genus
 entis: ⁊ gen⁹ ē nō remanet. Sed ppinquis vna scia determinat sufficiēt ⁊ in
 gñali ⁊ in spāli de entib⁹ rōis cū oē ens rōis sumatur in ordie vel bītudine ad
 inte^m ⁊ tā ens rōis q̄ inuenitur indeterminato genere entū sicut frequēter est
 exēplificatū tam ens rōis q̄ ē cōe oib⁹ gñib⁹ entū. segtur q̄ vna scia. s. logy
 ca hēat determinare in spāli de entibus rōis que inueniuntur indeterminatis en
 tibus q̄ nō videtur vex: quia talia pūēt ad eandē sciam ad quā pertinet tra
 ctare de eoz fundamentis vt supra dictum est. ¶ Ad hoc dicendum quantūz
 sufficit ad nunc q̄ logyca h3 tractare de oī ente rōis q̄tū ad illud q̄ hab3 for
 malit er de entitate rōis ex bītudine ad intellectum: ⁊ hoc ē in spāli quādiq̄

descenditur scdm formale distinctione ipsi⁹ eē rationis. vñ ē et in talib⁹ h³ lo-
gica p̄siderare diffinitū et eē vnū rōe et scire. vñ: sint rationes disparte
vel alie. S³ deteriare de eis deteriate et in spālī q̄stū ad ea q̄ eis p̄petunt de
termiate ex reb⁹ in qbus fundatur que detriatō ē mālīs non p̄tinet ad logycā
et hoc magis patebit in qōne sequēte: s³ hoc sufficiat ad p̄ns. Sic g^o p³ p̄dca
fa ps mioris p̄ncipal⁹ rationis. ¶ Tertia ps ē minoris p̄ncipalis rōis satis
p³ exp̄missis. s. q̄ non p̄t eē. s. q̄ logica et qdā alia scia a logica hēant p̄ p^o et p
se sbo ens rōis. ita q̄ abe sint de diuersis cūb⁹ rōis spālīb⁹ tñ q³ logica habz
ens rōis in cōi q̄ p̄rio et p se subo tñ q³ nulla scia alia ab eo vt oñsum ē h³ de
termiare de alio ente rōis p̄ p̄rio et p se subo. Quarta ē ps illi⁹ mioris p̄-
ncipalis rōis. s. q̄ non p̄t eē q̄ logica et alia scia sit de ente rōis: vt de p̄rio et p
se subo s³ tñ diuersas rōes q³ aut illud ens rōis de q̄ predictē due intētiōes
determiarent vt de p̄rio et p se subo eēt spāle ens rōis: aut ens rationis in cōi
non spāle ens rōis: q³ oñsum ē q³ nec logica nec alia scia a logica h³ pro p̄rio
et per se subo aliqd ens rōis: nec p̄nt hēre ens in cōi p̄ p̄mo et p se subo fin
diuersas rōes: q³ n̄ vñ q̄ d eodē possint hēre diuersas rōes qn vna sit magis
p̄cta q̄ alia vel abe se hēant vt magis p̄tracte respēu alie⁹ tertie magis abso-
lute. illa at scia q̄ deteriat de ente rōis vt de p̄rio et per se subo fin rōes p̄tra-
ctam. vñ ē q̄ necesse eēt q̄ hēret p̄ p̄rio et p se subo ens rōis: et p̄ p̄ns non de-
teriarer de ente rōis in cōi p̄ qd de ente rōis in cōi non vñ ē possibit⁹: nisi
vna scia: hoc ē p³ p̄ file i ente reali: q³ de ente reali in cōi non est nisi vna scia
credo ē q̄ ipole ē q̄ de eadē re oio sola rōe d̄fente sint diuersas scie in nā in-
telligibili eiisdē spēi. puta q̄ due scie humāe sint de aliquo vno eadē re sola
rōe differēte manēte intellectu in eadē dispōne: tractare tñ diffise non p̄tinet
de hoc ad p̄ns negociū: et sic p³ q̄ illa minor p̄ncipalis rōis q̄stū ad oēs par-
tes suas. Si g^o ē p³ q̄ n̄ ē q̄cquā scia alia a logica nata eē q̄ hēat ens rōis q̄ cō
sequitur rē non ex instōne p̄ p̄rio et p se subo: q³ nulla talis scia adhuc inuen-
ta ē non de inuētis scijs ille scie q̄ sūt alie a logica que magis vidēt hēre sit ēs
rationis p̄ p̄rio et p se subo. sūt grāmatica et rethorica hnt ens reale p̄ p̄o et p se
subo. sicut de se natū ē minor ē p³. s. q̄ rethorica et grāmatica nō habeāt ens
rationis p̄ p̄rio et p se subo accipiēdo ens rōis mō predicto p̄t manifestari et
p̄rio de grāmatica de q̄ magis vñ. q³ aut grāmatica ē de vocib⁹ significatis i
quātū significatiōe sunt: aut de p̄ceptib⁹ mentis p̄t p̄grue exp̄rimont res: si
ponatur p̄mū: tñc seqtur q̄ grāmatica non ē de ente ratiōis q̄ p̄seqt rē ex nā
rei p̄nt nata ē app̄rehēdi ab intellectu. Sed hēbit ens rōis: q̄ puenit signis
ex institutione p̄ p̄rio et p se subo. vñ p̄mū subm et p se erit vox vt ex signis
vel ipsū significatū vt h³ b̄itudinē significati ad sig^m vii et si aliq̄ p̄sideret grā-
matica p̄tines ad ens rationis p̄rio modo sicut qñ d̄r q̄ nomē appellatū est
illud q̄ ē cōe p̄lib⁹ p̄siderare cōitatē ipsam sed se p̄tinet ad logicū. Sed con-
siderare eā vt sit significata vel considerare rē vt indeteriate significatā p̄tinet
ad grāmaticaz vñ cōitas ipsa non erit formale in obō grāmaticae: sed erit ma-
terialit̄ p̄sideratū et idē posset patē in multis alijs. Si ponat grāmatica eē de
p̄ceptib⁹ vt de p̄rio et p se subo: adhuc seqtur grāmatica non hēbit ens rō-
nis de quo loquimur p̄m et per se subm. q³ hec non accipim⁹ ens rōis p̄ acti-
bus ex̄tib⁹ in intellectu sicut in subo que sunt vere res: eē reale hēntes sicut

npra. Sed hic accipim⁹ ens rōis p eo q^d sequitur rē. pnt ē obīne in intellectu
 sicut supra expositū fuit q^d distinguit^r ptra ens reale diuisum in decē pdicamē
 ta. Sed pcept⁹ mētis siue sit idē q^d actus intelligēdi siue aliqd diuersū ab eo
 sūt qdē reales exītes in mēte sicut in subo. ideo rē. Tractat at^r grāmatica de
 predictis pceptib⁹ pat inuēit in eis pgruitas vel incōgruitas i repitādo res
 q^d qdē pgruitas vel incōgruitas se t3 ex pte ipsi⁹ pcept⁹ in ordie ad rez intell³
 et non e⁹. vñ sicut claritas vel obscuritas se t3 ex pte actus intelligēdi scō m
 q^d aliqd clare vel obscure itelligit. ita r pgruitas. Et si dicat^r ptra hoc q^d sic
 d^r intelligi: ita ē d^r pgrue intelligi. r sicut ens rōis pseq^r rē pnt d^r absolute
 loquēdo intelligi: ita ē vñ q^d respectu ens rōis conseq^r ipsam rē intellectaz p
 ut d^r pgrue intelli et de tali ente rōis tractat grāmatica et ad hoc dōm q^d ali
 qua res ē intellecta ab ente rōis. Sz denoiat^r denoiatione extrinseca ab actu
 intelligēdi: sz qñ d^r ēē pīnā intētiōem vel scōam vel qñ d^r ēē vñs vel pīcū
 t^ris tūc ē denoiatio ab ente rōis: ita et qñ d^r res clare vel obscure intelligi
 non ē denoiatio ab ente rōis: vel d^r pgrue vel incōgrue pīpi: nec alia entia
 rōis pseq^r itelligi cū alia clare vel obscure intelli: r nō alia entia rōis conseq^r
 ur absolute pīpi et alia pgrue vel incongrue pīpi: sed eadē siue pīlīa quia
 bitudines rez ad intellectū et vñ⁹ intelligibilis ad aliud intelligibile vnifor
 miter inueniūt respectu itelli absolute et respē itelligi clare vel obscure si
 mult^r ē respē pīpi absolute et fīpē pīpi pgrue vñ icōgre: nō^m q^d r si grā^a
 pīderaret aliqd ens rōis pīs rē vñ ē obīne in intellectu sicut supra fuit dictuz
 qz grāmatic⁹ pīderat cōitatē rei significare: et ex hoc vocat nomē figīs nomē
 appellatiuū non pīderaret illud ens rōis vt primū et p se subm: sz hēret il
 lud pīderare ex pīti inq^tū bz attributionē ad pceptū repitātē vel ad vocēz
 significatiā sicut q^d consideraret de actu intelligēdi qñtū ad suū ēē reale pōsser
 ex pīti aliq^d entia rōis q^d psequūt^r res vt sunt obīne in intellectu. sic g^o nō vñ
 q^d grāmatica hēat pro pīo et p se subo ens rationis q^d pseq^r ipsum obm nā
 it^r. s. ex modo quo natū ē intelli et non ex īstitutiōe. sūt et rethica qñtuz mibi
 nūc appet: nō ē de ente rōis: vt de pīo et p se subo. Ad enī⁹ euidentiam
 sciendū q^d licz cōsiderare qñō vnū demīfetur p aliud: puta qñō effectus de
 monstretur per causam vel econuerso pertineat aliquo modo ad ens rōis q^d
 pseq^rur rem prout est obīne in intellectu discursiō prout dicitur antecedens
 et aliud consequens et vñū inferens et aliud illatum. vel probatur eūz scia
 etiam considerans causas ex quibus effectus inferuntur vel econuerso et vñs
 illo modo demonstrandi tradito in logica. non habens esse rationis vel illuz
 modum demonstrandi pro pīo et per se vel etiam q^d per se subiecto ali
 quin omnis scientia haberet ens rationis p pīo et per se subiecto: licz. n.
 scie considerantes causas ex quibus effectus qui inferuntur vel econuerso et
 pprietates rez. Ex quarum vna inferitur alia vñtur illo modo inferēdi non
 tamen habent illi⁹ modum inferendi pro fo: mali obiecto habent ipsas nās
 rerū et eaz pprietates reales ex quarū vna inferitur alia vel pbabiliter vñ de
 monstratiue: nūc at^r rethorica non pīderant vt obm formale ipm modū infe
 rendi. probatur vñū ex alio. immo considerat ipsas res ex quibus fit illa
 pīo probabilis siue persuasiā: vñde docet considerare et conditionem
 indicis. Et conditiones cause. Et habet per suadere. vñde videtur quod

sicut scie reales demonstratine se hēant ad modū demonstrandi traditam in li-
 bro posteriorū. ita se hēant rethorica ad modum pbabiliter inferendi traditaz
 in libro topicorum. Sed scie reales non habent p primo ⁊ per se subō modū
 demonstrandi traditū in libro posteriorū: sed res in quarū p̄sideratiōe talis mo-
 dus demonstrandi inuenitur. ergo a simili rethorica nō hz pro primo ⁊ p se sub-
 iecto ipsum modū p̄suasive vel pbabiliter inferendi: sed res in quarū consi-
 deratione talis modus nat⁹ ē inueniri: ⁊ hec sint deā conferēdo ⁊ absqz asserti-
 one: qz partz de his cogitauī. sic ergo teneo q sola logyca hz ens rōis p p̄rio
 ⁊ per se subō. **C**Ad primū in oppositū dōm q illa maior hz veritatem d illa
 scia que determinat de entibus realib⁹ vt de primo ⁊ p se formali subiecto. s3
 minor si accipiat in isto sensu est falsum. s. q logyca isto modo consideret de
 entibus realib⁹ ⁊ quādo dicit q immo qz p̄siderat de subā quantitate ⁊ c. di-
 cēdū q nō considerat de istis vt de formali ⁊ per se subō: sine obō: sed confide-
 rat de eis inquātū in eis fundatur suū formale ⁊ p se subiectū iquantū. s. i istis
 inuenitur rō predicamēti gñis vel sp̄ei vel alie⁹ talis. **C**Ad scdm dōz q non
 puto q p̄m⁹ ⁊ per se subiectū logyce sit syllo⁹: sed ens rōis put ē obine in intel-
 lectu siue obine in intellectu sit simplici: siue in intellectu cōpleyo absolute enū-
 ciatiuo siue in intellectu discursiuo ⁊ hoc satis p3 discurredo per libros logy-
 ce dicit tamē logyca magis eē de syllogismo qz de aliis: quia in cognitōe dis-
 cursiua terminatur ⁊ cōpletur p̄cessus intellect⁹: tam ex parte act⁹ intelligēdi
 tā ex pte entis rōnis p̄tis rē intellectā. put ē obine in intellectu: posito tamen
 q eēt vera illa maior tñ ad minore pōt dici q non ē vera: qz inte⁹ nō dicit ipsā
 cognitionē discursiua: sed dicit ens rōnis p̄tis ipsam rem intellectā. put est ob-
 iectiue in intellectu discursiuo: añs enim ⁊ consequēs vel inferēs vel illatū nō
 dicit cognitionem discursiuam: sed dicit hūitudinē vnus obiecti intellecti ad
 aliud obiectū intellectum. s. q ex vno nato venit in aliud notificandū sicut ⁊
 p̄dicabile: genus vel sp̄es: nō dicit ip̄am notitiā simplicem. Sed dicit hūitudinē
 vnus intelligibilis simplicis ad aliud intelligibile simplex. put vnom est oici-
 bile de alio ⁊ superius respectu alteri⁹ que habitudo p̄sequitur rē prout ē ob-
 iectiue in intellectu simplici. **C**Ad tertiu dōz q modus sciendi dupliciter pōt
 accipi. vno modo ex parte intelligētis. put dicim⁹ q aliquis intelligit clare vel
 obscure. Alio mō pōt accipi modus sciendi ex pte rei scite: vt quādo dicit q
 aliquid scitur. s. hz ⁊ hoc duplī. nam quādo res scita denominatione extrin-
 seca ab ipsa intellectuē. ⁊ ab ipso modo reali ip̄i⁹ intellectiōis: vt qñ dicim⁹
 q ista intellī clare vel obscure: qñ vero ipsa res scita denoiatur non ab actu in-
 telligēdi: s3 ab ente rōis p̄tis eā. put ē obine in intellectu: vt cū dicit abstracta
 vel inferius ⁊ modus sciēdi. i. quo res que scit sic obicitur intellectui ⁊ scdm
 talē ordinē non est modus realis: nec modus entis realis: p̄tis ip̄suz in suo eē re-
 ali. Sed ē modus rōnis p̄tis quidē ens reale. Sed scdm suū esse reale: sed pro-
 ut ē obine in intellectu qui modus formalr loquēdo nō ponit aliqz rē in aliquo
 subiectiue licet bene supponit ⁊ de tali modo sciendi formalr loquēdo est lo-
 gycā: licz consideret secundario ⁊ materialiter de aliis que sūt realr siue ex pte
 intellī siue ex pte rei intellecte. **C**Ad quartū dōz q scdm illos qui ponūt q
 ip̄m obiectū mouet intellectū ad intelligēdū ip̄suz primū obiectū ⁊ principale

q̄ primo natum est occurrere intellectui. s. res habens esse in rerū natura mo-
 uet intellectum ad diuersos act⁹ intelligēdi quodā ordie ita q̄ primo mouet
 ad notitiā simplicem deinde ad p̄plex⁹ enūciationē. 7 postremo ad discursi-
 uam inq̄ ex quib⁹ p̄plexis p̄cognitis inferit tertiū p̄plexū instrumētū. ergo mo-
 dus sciendi ē res mouens quoddā ordie q̄ qdē ordo ex pte cognitiōis saltem
 quādoqz est ordo realis tp̄is vel nature. Sed ex pte rei intellecte est ordo rōis
 p̄ns rein. put ē nata ē obine in intellectu discursiuo 7 scire talē ordinem rei in
 tellecte: l3 sit ordo rōis multū facit ad hoc q̄ p̄mpte 7 ordinate veniatur in
 cognitiōē rerum. nā scire quō inferi⁹ indeterminate suppo^m includit superi⁹ 7
 scire quō ep⁹ vlr sumptum includit inferi⁹: et quō quedā res vel rex p̄prietas
 tes nō p̄t esse: siue inuicem multū facit ad habendum ordinate notitiā dis-
 cursiuam de rebus: iō scia que tractat de tali ordine intelligibiliū dicitur de-
 terminate de instrumēto sciēdi quo vritur omnes scie: 7 quando dicitur q̄ ens
 rōis nō p̄t ēē causa instrumentalis sciēdi: 7 per p̄ns instrumētū sciēdi p̄t
 dici dupli: vno modo q̄ l3 ens rōis nō possit ēē causa sciēdi fm se 7 formalr
 tamen rōne sui fundamenti in quo fundatur p̄t ēē cā: qz. s. fundamentū suū in
 perfecte cognitum non solum quātum ad illud: sed q̄tū ad talē ordinē est cā
 attingēdi ad cognitiōem scie notificā: alio mō potest dici q̄ l3 ens rōis non
 possit ēē cā alicui⁹ entis realis tñ cognitio entis rōis que quidem cognitio ē
 ens reale p̄t ēē cā entis realis fm q̄ vna cognitio p̄t ēē aliquo modo cā alte-
 rius qualitercūqz hoc fit: 7 ideo cog⁹ q̄ logyca dat de tali ordine intelligibiliū
 est instrumentum in alijs scientijs: quia hic habetur modus procedēdi in ali-
 is scientijs. **C**Ad quintū dōm q̄ sicut supra patuit prima intentio quātum ad
 ip̄am intentionalitatem est concretue accipiēdo. secūda intentio quia perti-
 net ad scdm genus intelligibiliū: ita q̄ ipsa prima intentionalitas absolute
 accepta que fundatur in re extra modo quo fuit supra expositū est quedā secun-
 da intentio accipiēdo denominatiue. qz est fundamentum in quo fundat secū-
 da intentio pertinens ad secūdam genus intelligibiliū. hoc ergo premisso di-
 cendum ad maiorem q̄ si esset aliqua scia que p̄ncipaliter considerat de ente
 reali: 7 de ente rationis videtur q̄ p̄ncipaliter de ente reali: 7 per p̄sequens q̄
 ens reale esset primum 7 per se subm eius: 7 si aliqua scia p̄sideraret de ente re-
 ali non p̄ncipaliter sed secundario prout inuenitur fundari in eo ens rōis. nō
 os q̄ talis scia sit de ente reali: vt de primo 7 per se subō: 7 tunc ad minores di-
 cendum q̄ logyca non considerat p̄ncipaliter de ente reali nisi gīa entis rōis.
CAd p̄bationem factam in oppositum quādo dicitur q̄ logyca considerat d̄
 vtroqz: quia considerat de intentionibus scōis 7 primis: dōm q̄ prime inten-
 tiones l3 pertineant ad res q̄tū ad id q̄ fundatur ipsa intentionalitas tamē
 q̄tū ad ip̄am intentionalitatē pertinet ad ens rōis 7 est secūda intentio cō-
 cretue dicta: nunc aut logyca non considerat primas intentiones quātum ad
 ipsas res in quibus fundatur talis intentionalitas fm se 7 absolute sūptas. l3
 tñ q̄tū ad ip̄as intentionalitatē 7 hoc formaliter 7 p̄ncipaliter. **C**Ad sextū di-
 cendum q̄ illa sofo que ibi datur est bona. **C**Ad septimū q̄ obijcitur contra illā
 solutionē dōm q̄ si accipiatur vlt quātū ad ipsam intentionē vltatis. minor
 est falsa ad p̄bationem eius quando dicitur q̄ intellectus distinguitur assēsu

per vñe sicut per suum obñi formale: dicēdū q̄ ista filr est falsa: quia intellectus non distinguitur a sensu p vñe sicut per suū pñmū 7 p se obñi: sed bñ intellectus distinguitur a sensu per vñe 7 pñcūlare sicut fm diuersos modos attingēdi obiectū. qz intellectus attingit obiectum ipm cognoscēdo vñr sensus autem pñcūlariter q̄stū āt ad pñmū 7 per se obñi dñt intell's a sensu: qz obñi pñmū intellect' sub quo pñtinetur oē qualicūqz intelligibile est ens: sed pñmū obñi sensus sub quo continetur oē sensibile est determinatū ens q̄ natū est mouere qualicūqz virtutē sensitiuā. **C**Ad octauū pōt patere ex pñcipali solone. nā eē rōis l3 inueniatur cōicāre oib' generibus entium 7 hoc denotatiue sicut hoc q̄ est esse itellectum oibus eis conuenit: tamen ens rōis sic cōe denominatiue h3 suā rōez formalem in ordine ad determinatū genus entis. s. in ordine ad intellectū rō autem entis realis non sic sumitur in ordine ad determinatū genus entiu3: et ideo preter sciām que est de ente in cōi sunt alie scientie tractantes de diuersis generibus entium. 7 ideo non ē filē q̄stū ad hoc de ente reali 7 de ente ratiōis cuius rō sumitur in ordine ad determinatum genus entium. **C**Ad nonū vñm sicut dictum fuit in pñcipali solutiōe rethorica nō considerat de fillo dialecti' vt de pñmo 7 per se subiecto nec in gñali nec in spālī: nec ēt de ipso applicato ad mās specialē. Sed considerat de mā cuius syllo' dya' est applicabilis: sic etiam alie scientie que vtuntur sillogisino demonstratiuo non sunt de fillo demonstratiuo vt de subō. Sed sunt de aliquo ente reali cui fillo' demonstratiuus est applicabilis. **C**Ad decimū vñm q̄ si ponatur q̄ grāmatica sit de oratione congrua. vt de pñmo 7 per se subō sequitur vt dictuz est: q̄ grāmatica cōsideret de ente rōis q̄ psequitur voces vt sunt significatiue: 7 hoc ē ens rōis q̄ consequitur alia signa iposita ad fig^m ex institutione humana nō aute3 ens rōis q̄ psequitur rem collectam ex natura rei modo quo expositū est supra. nā3 fm hoc pñmū 7 appellatiuū pñtēt ad ens rōis pñs voces in significādo vñr vel pñcūlariter. sed vñtas 7 pñcūlaritas est ens rōis pñs rem ipam vt est itellecta sic vel sic. Si autē ponatur q̄ grāmatica sit de ipis pceptib' mentis. put pgrue repñtant res sic grāmatica vt dictum ē in pñcipali solutione non est dē ente rōis. vt de pñmo 7 per se subō qui concept' sunt vere res vt dictum ē supra de entib' āt rōis nō pñsiderat nisi prout respondet congruitati dictozuz cōceptuum. ita q̄ logica considerat de dictis entibus rōis fm se: grāmatica autē nō considerat de illis nisi in q̄stūm corñdet pceptui congruo.

Ad tertiu sic pceditur 7 arguitur q̄ logyca tractat de omni ente rōis: qz nō ē dare aliqd ens rōis de quo aliqua scia non tractat. sed vt videtur nulla scia tractat dē ente rōis nisi logyca. ergo rē. maior p3. quia si esset aliquod ens rōis saltem q̄stuz ad ens rationis q̄ pōt esse notum nobis de quo nulla scientia tractat: tūc scientie essent dīmanute 7 iperfecte tradite q̄ non vñ pñbabile. mīnor probatur: quia sic scia tractans de ente rationis se habet ad tractandum de entibus realibus. ita scia tractans de ente reali ad tractandum de ente rationis. Sed scientia tractans de ente rationis vt de pñmo 7 per se subiecto non tractat de aliquo ente reali saltē perfecte 7 q̄stūm ad suum esse reale. ergo nec aliqua scientia bēns pro pñmo 7 per se subiecto ens reale habet tractare de aliquo ente ratiōis. sed

oēs alie scientie a logica hñt ens reale pro primo ⁊ per se subdō: vt dictum ē sū
 pra. ergo vt videtur nulla alia scia tractat de aliquo ente rōnis nisi logica.
CPre^a. vna scia suffic ad tractādū oia illa quoz sumit i ordie ad determinatū
 gen^o entū ⁊ pp b vt supra dictū fuit i lo^a nō sufficit ad dterminādū de oib^o en
 tib^o rōnis que psequūt diuersa gñā entū. qz. s. talia oia psequūt res i ordie ad
 determinatū gen^o entis. s. in ordie ad int^m. Sed oia entia rōnis q sūt illa siue
 sint talia que psequūt oia genera entū: sicut gen^o: spēs: siue sint talia que cō
 sequūt determinatū ens sicut ē dñā pncipij ⁊ finis in puncto sumūt in ordine
 ad int^m qui est determinatū genus entis. ergo logica tractat de entib^o i tali
 bus. **C**In priuz ē qz dñā pncipij ⁊ finis in pñcto ⁊ dñā iustitie ⁊ iustitie sūt
 i deo ēt entia rōis: qz pñcā nō dñt nisi sola ratiōe: sed logica si tractat d talib^o
 ergo logica nō tractat de oī ente rōis. **C**Rñ^o ad euidētā istī^o qōnis pñto intē
 do pmittere quasdā distōnes. s. pmitterā quadā suppoem. 3° ponā pñctōnes qz
 intēdo de ista qōne cū suis pbatōlib^o. Qñtū ad pñm sciendū q sicut pmissum
 ē supra in qōe immediate precedēte duplex ē ens rōis: qdā ē ens rōis q nō ex
 intentione humana pseqt res put sūt obīua in intellectu. Sed ex aptitudine nā
 li rez. put vno mō vel alio intē^o natus est mouere ad rez cognitionē. verbi. g.
 vñ ⁊ pñcularē. put intē^o natus ē mouere ad rez cognitionē ē i vñ ⁊ idistincte:
 vel in pñculari ⁊ indistincte. ⁊ idē est de gñe ⁊ spē de añte ⁊ pñte ⁊ alijs his in
 tētionibus qz logic^o pñderat. Alia sunt entia rōnis que psequūt aliq imposita
 ad significādū res intellectas: sicut est nomē vel vñū: vel ēē vocē significatiuā
 fm placitū: ⁊ ēē nomē appellatiuū vel pñiū. Alteri^o ens rōnis q psequūt res
 put sunt obīue in intellectu ex nāli aptitudine rez in ordine ad modū intē^m ad
 eaz cognitionē distinguūt: qz est quoddā ens rōis loquēdo de tali ente rōnis
 q ē cōe oibus gñibus entū sicut ē genus spēs pñdicamētū ⁊ pñlia aliud at ē q ē
 pñiū determinatū entis sicut dñā rōnis que ē inter sapiēs ⁊ iustus in deo. ⁊ sic
 hēmus duas distōes de ente rōnis: ⁊ hoc sufficit de primo. Quātū ad fm pre
 mitto istā suppoem. s. q logica considerat ens rōis. i. d bis que psequūtur res
 vt sunt obīue in intellectu in qñtum consideratio eoz vñ ad hñdū modū pcedē
 di in alijs sciētīs in qñtum. s. in alijs scijs pceditur primo diffiniēdo simplicia
 que diffō pñstituitur ex gñe ⁊ dñā ⁊ pcedit ēt acōib^o ad specialia ⁊ a nobis not
 ad illa que sunt in se non sunt nobis nota: ⁊ sic de alijs modis procedēdi. ⁊ h
 suppo pñ ex dicto cōi. ⁊ ex parte rei et ex natura rei ex dicto cōi: quia cōiter dici
 tur q logica tradit modum sciendi ⁊ modus procedēdi in alijs sciētīs vñqz
 verum est in qñtum logica tractat de his que consequuntur rei in ordine ad in
 tellectum prout. s. in intellectu obiectiue. prout. s. quozum cognitio de seruit
 ad hoc q habeatur modus procedēdi in alijs sciētīs: quia secundum ordi
 nē quē res habent prout sunt in intellectu obiectiue opz q habeatur modus
 procedēdi in cognitione earum. Ex natura rei. hoc idē patet quia constat q
 in omnibus sciētīs sunt quedam modi procedēdi communes in omnibus
 sciētīs sicut q plus tractatur de cōmuni q de speciali ⁊ q pceditur diffi
 niendo. pñbando ⁊ improbando procedendo. s. de aliquo nobis noto ad aliud
 q non est nobis notum in se ex hoc sic arguitur ad propositum quia modi cō
 munes procedēdi in scia sumuntur secundum ordinem superioris ad inferi^o

et finem ordinem generis ad speciem et divisionem: et econuer-
 so: et finem ordinem per notum ad po-
 sterius notum: et sic de filiis. Sed predictus ordo non consequitur rem quantum
 extra, sed suum reale circumscripto, imo consequitur rem, put est obiectum in intellectu
 ordo, n. predictus, s. generis ad speciem vel econuerso non est ordo realis, ergo modus et
 promittatoris procedendi ex his sumitur in scientiis que consequuntur res prout sunt
 obiective in intellectu: et per hanc consideratio eorum est necessaria ad accipien-
 dum modum quo contra proceditur in scijs. Sed non est ponendum quod aliqua scientia
 tractet de istis, put eorum consideratio, v. ad habendum modum procedendi in alijs
 scijs alioquin per hanc esset nimis imperfecte tradita: sed talium scientia esset omissa: sed
 ista scientia est logica, quia nulla alia scientia tractat de talibus nisi logica, ergo logy-
 ca considerat de illis que consequuntur res, put sunt obiective in intellectu in quantum
 eorum consideratio, v. ad accipiendum modum procedendi in alijs scientiis, et sic
 per predictam suppositionem. **Dispositio** per primo pono quatuor conclusiones. **Prima** quod est logica non est
 de entibus rationis que consequuntur aliqua signa, puta voces significatiuas ex in-
 stitutione humana. **Secunda** conclusio est quod logica non considerat ens rationis quod con-
 sequitur determinatum ens sicut ens est diuisio principij et finis in puncto vel in ipso
 nunc: in quantum cum est tale spirituale ens rationis per determinate talem rem. **Tertia** est:
 quod logica considerat de omnibus entibus rationis que consequuntur omnia genera
 entium in quantum eorum consideratio v. ad habendum modum procedendi in alijs sci-
 entiis. **Quarta** est quod non omnis consideratio predictorum entium rationis que per omnia
 genera entium pertinet ad logicam. **Prima conclusio**, s. quod ad logicam non perti-
 net considerare entia rationis que consequuntur aliquas voces ex humana institutione
 sicut quod alia vox imponatur ad significandum aliquid commune vel aliquid singulare: hoc
 se pateat, hoc quod pertinet ad gramaticam: tamen duplici ratione potest hoc ostendi
 prima sumitur ex eo quod modo immediate dictum est, s. quod logica considerat entia
 rationis in quantum earum consideratio est utilis ad habendum modum communem procedendi in
 alijs scientiis: quia modus procedendi in scientiis est circa diuersa scibilia diuer-
 sarum scientiarum: accipitur finem quod intellectus naturaliter natus est moueri ad
 cognitionem earum. Sed illud consequitur res scibiles finem quod intellectu naturaliter natus est mo-
 ueri ad earum cognitionem non est ab institutione humana: quia quod est ab institutione
 humana dependet a voluntate humana motus autem quo natus est naturaliter inte-
 mouere ad cognitionem rerum non dependet a voluntate humana: quia volente vel nolente ho-
 mine sic natus est inte- mouere et non aliter, ergo illa scientia que considerat en-
 tia rationis prout eorum consideratio v. ad habendum modum in alijs scientiis non
 habet considerare entia rationis que consequuntur voces vel alia signa ex institutione hu-
 mana. Sed sicut dictum est logica habet considerare entia rationis prout earum
 consideratio v. ad habendum modum procedendi in alijs scientiis, ergo etc. **Secunda**
 sumitur ex inuentione scientiarum: quia in inuentione scientie non indiget aliquis vocibus vel ali-
 is signis: nec per hanc in inuentione aliquid scientie non habet locum ens rationis quod
 consequitur aliquid signum ex institutione humana. Sed in inuentione cuiuscunque scientie
 oportet habere modum procedendi quod dat logica: ergo logica non considerat
 ea que consequuntur voces vel alia signa ex institutione humana. **Secunda etiam**
 conclusio, s. quod logica non considerat ens rationis quod consequitur determinatum ens
 sicut est differentia rationis que est inter principium et finem in puncto vel etiam

si nunc vel differentias rationis que est inter iustitiam et scientiam in deo de
 facili potest patere quia logica ut dictum est considerat illud ens rationis siue
 illa scientia rationis quorum consideratio est utilis ad habendum eodem modo
 dum procedendi in quibuscumque scientiis. Sed ens rationis quod consequitur de
 terminatum ens non est huiusmodi: sicut patet in exemplis prepositis: quia earum
 consideratio non valet ad tradendum modum eodem in quibuscumque scientiis
 cum consequatur determinatum ens pertinens solum ad determinatam scientiam
 az. ergo etc. Ad quam autem scientiam pertineat determinare de talibus entibus
 rationis patebit in sequenti articulo. **Tertia conclusio.** scilicet quod logica omnia entia
 rationis que consequuntur generaliter omne ens saltim creatum: sicut sunt ge-
 nus speciei: animas: et consequens: et consimilia. vel plura genera entium sicut sunt ac-
 cidens et proprium: patet facillime quia logica habet considerare omnia entia ra-
 tionis quorum cognitio vel consideratio valet ad habendum eodem modum
 intelligendi in quibuscumque scientiis. Sed omnia entia rationis que cōter conse-
 quuntur omnia entia: sicut sunt genus: species: differentia. vel plura genera entium: si-
 cut sunt accidens proprium sunt huiusmodi. nam secundum talia ordinantur processus in scien-
 tiis a deo ad spem a subiecto ad passionem et ad accidentia: et sic de alijs. **g. etc.**
Quarta conclusio. scilicet quod omnis consideratio talium entium rationis que sic sunt
 omnia pertinet ad logicam: quia logica non habet considerare de talibus nisi
 in quantum eorum cognitio valet ad habendum modum eodem procedendi in quibus-
 cumque scientiis. Sed predicta entia rationis sunt aliter considerabilia et alio
 modo quam per se preter quam illo modo quo eorum consideratio valet ad habendum mo-
 dum eodem in quibuscumque scientiis. ergo etc. minor istius rationis. scilicet quod talia
 entia rationis sunt alio modo considerabilia preter illum modum quo eorum
 consideratio valet ad habendum eodem modum procedendi in quibuscumque scien-
 tiis. patebit in sequenti articulo nec tamen oportebit ponere aliquam scientiam
 preter logicam que habeat talia entia rationis ut primum et per se subiectum
 ut patebit in sequenti articulo. et sic patent quattuor predictae conclusiones.
 Et ulterius patet quid dicendum est ad questionem principalem. scilicet utrum logi-
 ca consideret de omnibus entibus rationis: quia ostensum est quod non consi-
 derat uniuersaliter de omnibus entibus rationis: quia nec considerat de enti-
 bus rationis que consequuntur voces vel quecumque alia signa ex intentione hu-
 mana: nec etiam entia rationis que conueniunt determinato enti. Sed tantum
 entia rationis que consequuntur res prout nate sunt ab intellectu apprehendi: et
 tantum habet ea considerare in eodem aliquo modo eorum consideratio valet ad
 habendum eodem modum procedendi in quibuscumque scientiis. **Ad primum**
 ergo in oppositum dicendum quod maior est vera. sed minor simpliciter est falsa. ad
 probationem minoris dicendum primo ad maiorem quod non oportet eadem conce-
 dere: quia cum ens rationis fundetur in esse reali: magis dependet ens ra-
 tionis in sua cognitione perfecta et a priori ab ente reali quam e converso. et ideo non oportet
 quod si scientia habens pro primo et per se subiecto ens rationis non possit tradere per-
 fectam cognitionem de aliquo ente reali quantum ad suam realitatem quod non pos-
 sit fieri e converso. scilicet quod scientia que habet ens reale pro primo et per se subiecto non
 possit tradere perfectam cognitionem de aliquo ente rationis et precipue de
 k

illa q̄ consequitur determinatum ens. nam illud nō habet in sua cōsideratio-
ne aliquam difficultatem nisi quomodo sū datur i ente reali: 7 quomodo se
habeat ad eē reale sicut in sequenti articulo dices: hic autem potest exēplifi-
cari per illam scientiam q̄ tractat de ipsa re vel in generali vel in speciali. Ad
minorem etiam illius pro sillogismi potest dici q̄ scientia que tractat de ēte
ratiōis vt de primo 7 per se subiecto cōsiderat de ente reali: licet non tractat
de ipso perfectam cognitionem: 7 sic nō sequitur quin scientia que h̄z ens rea-
le pro primo 7 per se subiecto nō possit considerare de ente rationis. 7 quan-
do additur q̄ saltem nō poterit tradere cognitionem perfectam. dicendum
q̄ licet sciētia que habet pro p̄io 7 per se subiecto ens reale nō possit trade-
re perfectam cognitionem de omni ente rationis: tamen non sequitur quia
possit tradere perfectam cognitionem de aliquo ente rationis: nec est simile
d̄ scientia que habet ens ratiōis pro primo 7 per se subiecto respectu notifica-
tionis entis realis sicut de scientia que h̄t ens reale pro primo 7 p se sub-
iecto respectu notificationis entis rationis sicut supra paruit. ¶ Ad fin̄ d̄m
q̄ ea quorum ratio sumitur in ordine ad determinatum genus entium in q̄-
tum eorum ratio sumitur in ordine ad determinatum genus entium possunt
reduci ad vnā scientiam sed in quātum possunt de illis alia considerari pos-
sunt pertinere ad aliam scientiam: 7 quia entia rationis que consequuntur
cōmuniter omnia vel plura genera entium considerātur a logico in quātum
eorum consideratio v̄z ad habendum modum procedēdi in quibuscunq̄z sci-
entijs nō autē habet logicus multa alia cōsiderare de eis sicut quomodo sū
dātur talia in ipsis rebus in habitudine ad intellectum non oportet q̄ logy-
ca consideret de oibus entibus rationis. Sed solum de illis quorum cōfi-
deratio v̄z ad habendum modum cōem. pcedendi in quibuscunq̄z scientijs d̄
illis que consequuntur determinatum ens reale ex quibus non accipitur mo-
dus aliquis procedendi in scientijs: non habet tractare in speciali in quantū
consequitur tale ens determinatum. l̄z forte possit de eis considerare in q̄tū
sūt secūde intētiōes vel in quātū ē quedā pluralitas rōis: de hoc etiam. s. quō
vnitas eius a quo sumitur ratio istorum entium rōis facit ad hoc q̄ habeatur
vna scientia de eis.

Ad quartū sic proceditur: 7 arguitur q̄ nulla alia scia p̄ter logi-
cam habet cōsiderare de his intētiōibus: primo quia b̄ v̄. p̄p̄riūz
logice cōsiderare de his intētiōib⁹: soli enī ei attribuitur cōsidera-
re de secūdis itētiōibus adiūctis primis: sed hoc q̄ est p̄p̄riū
logice nulli alijs scie conuenit. ergo rē. ¶ P̄terea idēz nō habz
cōsiderari in diuersis scijs. quia scie diuersificātur penes illa de quib⁹ deter-
mināt. Sed logica cōsiderat de oibus entib⁹ rōis que p̄sequūt cōiter omne
ens: vel saltem plura ḡna entium. ergo saltem nulla alia scia h̄z cōsiderare de
istis. ¶ P̄terea si aliqua alia scia a logica cōsiderat de ente rōis de quo cō-
siderat logica eadem rōne 7 de oī. Sed quedam sunt entia rōis de quibus
logica ita determinat q̄ nulla alia determinat de illis entibus rōis nisi logi-
ca sicut ē aīz 7 p̄ns p̄missa 7 p̄cō. ergo vt videtur nulla alia scia a logica h̄z
cōsiderare aliquod ens rōis de quo tractetur in logica. ¶ In p̄trariū ē: q̄

phus tractat in .vij. metaphisice de vniuersalibus dicens qd nō sūt quedā en-
 tia separata a singularibus. Sed vniuersale dicit ens rōnis consideratum ab
 ipsa logica. ergo rē. **C** Respondeo ad enīdētiā istius questionis primo po-
 nēda est quedam distinctio de consideratione entium rōis. sō oīdā que cōsi-
 deratio pertinet ad logicā et que nō. tertio oīdāz quomodo vnitas ei⁹ a q-
 sumitur ratio entium rōnis facit ad vnitatē scīe que est de ipsis. Quātum er-
 go ad primum sciēdum qd loquēdo gñaliter de oī ente ratiōis duplex potest
 esse cōsideratio de ente rōis accipiēdo ens rōnis qd p̄sequitur res nō ex insti-
 tutiōe humana de quibus vt supra dictum fuit. non habet considerare logi-
 ca. Sed grammatica vna in habitu dīne ad ens reale: vt si cōsideretur vtrum
 talia babeāt formaliter entitatē realem et vtrum in ente reali sit genus se-
 paratum a speciebus. et species ab indiuiduis: et quomodo etiam talia sūdē-
 tur in esse reali. vtrum. s. fundentur ex natura rei circumscrip̄to actu intellect⁹
 vel hoc fiat mediante actu intellectus: et breuiter quicquid de his inuestigari
 potest in habitu dīne ad esse reale. Alia potest esse cōsideratio de ipsis q̄tus
 ad hoc qd eis conuenit secūdum qd accipiuntur vt constituta in esse ratiōis et
 q̄tunt ad ea que conueniunt eis secūdum rē sicut generi conuenit predicari
 i quid et i plus et differentibus specie. Differentie vero conuenit predicari in q-
 le substantiale et sic de alijs: et si loquamur de prima cōsideratione entium
 ratiōis dico qd cōsideratio entium rōis siue consequatur oīa gñā entius si
 ue plura siue aliquod determinatum ens pertinet ad metaphisicā: et hui⁹ rō-
 est: quia ad illā sciam pertinet cognoscere de vnoquoqz vtrum habeat eē rea-
 le vel non: et vtrum cōueniat rebus in esse reali et q̄tum attributionem habz
 aliquid ad ens reale cuius ē p̄siderare ens reale i eo qd ens reale vt primum
 et per se subiectum. sed metaphisica est h⁹. quia ipa habet considerare ens re-
 ale in eo qd ē ens reale vt primum et per se subiectus. ergo ad metaphisicā p̄ti-
 net scire de vnoquoqz. vtrum habeat vnitatē realem: et vtrum consequatur
 res secundum esse reale et cetera. Maior patet quia illa scientia ad quā p̄ti-
 net considerare ens reale in eo qd tale vt primum et per se subiectum habet: et
 scire naturam entis realis in vnoquoqz in q̄tum habet esse reale. nam qd scit
 aliquid in eo qd tale scit esse tale in eo qd tale: sicut qui scit calidum scit omne
 calidum quodcūqz sit illud idest in quātum calidum est habet etiam scire et
 considerare ea que consequuntur ens in eo qd ens et per considerare habz sci-
 re que conueniunt enti et ipsum consequitur secundum esse reale et que non
 et que habent attributionem ad ipsum in q̄tum habent attributionē ad ipas
 Minor etiam de se patet. s. qd ad metaphisicā pertinet cōsideratur ens re-
 ale in eo qd tale. vt primum et per se subiectum et per consequens hētur prin-
 cipalis p̄clo. s. qd ad metaphisicā pertinet considerare de vnoquoqz. vtrūz
 hēat entitatē realē: et vtrūz siue esse sit ens reale vñ non: et p̄ p̄ns vltcrius sequi-
 tur qd ad metaphisicā pertinet considerare de quibuscūqz entib⁹ ratiōis:
 vtrum habeant esse reale vel non: et vtrum consequitur res in esse reali et quā
 attributionem ad ens reale. Et vltcrius patet qd ista scientia que isto modo
 cōsiderat entia ratiōis siue secundas intentiones qd idem est: non habet
 pro primo et per se subiecto ens ratiōis: immo ens reale: quia illa scientia

que principaliter habet considerare entitatem realem siue nãz entitatis realis in utroq; et in Ætuum entitatẽ realem habet et de ente rationis nõ habet considerare nisi in attributione ad ens reale non habet ens rōis pro primo et per se subiecto. imo habet pro primo et per se subiecto ens reale in Ætuum hmoi. Sed metaphisica que pcedo modo considerat de ente rōis ē hmoi. ergo et ratio de se plana est: et sic sūt declarata duo que fuerunt supposita i precedenti questione. s. q. de ente rationis est aliqua consideratio que nõ pertinet ad habendum modum procedendi cõem in quibuscũq; sciētijs que pertinet ad aliũ Æ ad logicũ. s. consideratio qua consideratur in ordine ad entitatẽ realem modo predicto. per hoc scitur q. genus q. nõ dicit ens separatim realiter a specie vel q. nõ puenit rebus ista sepatio in esse reali. puta aut facit ad tradendũ modum pcedendi in alijs sciētijs. Aliud q. scia isto modo cõsiderans entia rōis nõ habet pro primo et per se subiecto ens rōis. Si autem loquamur de consideratiõe istorum entium rōis Ætuum ad ea que entis fm se et in suo eẽ rōis cõpetunt: sicut si cõsideramus de p̄dicto put hz species et differentias vt bẽt genera subalterna et species subalternas et de gñe. put predicat in quid et sic de alijs: tũc dico q. sicut supra dictum fuit quedam entia rationis consequuntur aia vel plura genera entium sicut sūt illa que premissa sūt quorum etiam consideratio v3 ad habendum modum cõem pcedendi in quibuscũq; scientijs quedam sunt que psequēter determinat ens sicut est differentia iustitie et scie i deo. et differentia p̄cipij et finis in puncto: vel in nũc. modo dico q. consideratio etium rōis que psequuntur oia vel plura gñia entium sicut ē p̄dicamētũ: genus: sp̄s: verum vel falsum: et consilia Ætuum ad ea que psequuntur ei scõs se et i suo eẽ rōis sicut ē p̄dicari i quid vñ i quale. sicut est predicari de plurib⁹ differentibus numero et p̄similia pertinet ad logicam. et hoc fuit oñsum i pcedendi qõne: q. s. ad logicam pertinet determinare de his in Ætuum eorum cõsideratio v3 ad habendum modum pcedendi cõem in quibuscũq; scijs alijs. Sed consideratio talium entium rōis Ætuum ad premissa. s. Ætuum ad ea que eis scõm se et in suo eẽ rōis competunt. valent ad habendum modum cõem procedendi: vt ibi dictum est ergo et. **C**õsideratio autẽ entium q. psequuntur d̄terminatum ens sicut est differentia p̄cipij in pũcto vel in nũc: et si quid est aliud quod similiter Ætuum ad ea que competunt eis scõm tale suum eẽ rōis Ætuum ad ea in quibus i gñali conueniunt cum alijs. puta q. talis differentia est se cūda int̄tio et q. vñum earum habet ordinem rōis ad alterum vel aliqd tale in gñali pertz ad logicum. Sed consideratio talium in Ætuum ad aliud q. est eis p̄prium nõ vñ mibi p̄tinere ad logicũ. s. quõ talis d̄tia inuenitur in tali natura et nõ in alia. Sed vñ mibi q. Ætuum ad hoc pertineat ad scias q. tractat d̄ fundamēto talis entis rōis. v. g. Si queratur vnde hz punctus q. in eo fundetur rō p̄cipij et finis: hoc scire pertinet ad illũ qui considerat de pũcto et scire vñ hz fundari in deo rō iustitie et scie. vel differentia rōis iustitie et sciētie pertz ad sciam de deo considerare autem absolute vt p̄ talis differentia b̄eat entitatẽ realem absolute et consideratio absolute. vt p̄ d̄tia rōis b̄eat aliqd fundamētũ in re absolute non pertinet ad metaphisicam: et sic p3 de secũdo principali. s. que cõsideratio pertinet ad logicam et que non. **C**uātum ad tertium

qño veritas illi⁹ a quo vel i ordine ad q sum it rō istorūz entūz rōnis facit ad
 hoc q aliqua scia vna consideret de ipsis scōm qñtūqz siue fm oēm con-
 siderationem natā hēri. nā sicut iam dictum est fm diuersas consideratiōes
 possunt cōsiderari a diuersis sciētīs saltem a methica 7 logica. Sed hoc sic
 ē tenēdum q oīa illa entia rōnis qñtū ad vnū modū considerand reducūtū
 ad vnā sciām: 7 ad istā vnitatem reductionis facit vnitas eius a quo ea-
 rum ratio sumitur. verbī gratia consideratio oīum entium rationis put con-
 siderantur in ordine ad eē reale inquirendo. s. ytrum habeant entitatem rea-
 lem: 7 ytrum consequatur res in esse reali. Ista in qñtum consideratio perti-
 net ad vnā sciām. s. metaphycā 7 ad istā vnitatem qua ista reducatur ad
 vnā sciām preter veritatem obi principalis aqua principaliter scientia habz
 vnitatem facit vnitas eius a quorum rō istorum inquātum sunt entia ratiōis
 sumitur in ordine ad vnum qui est actus intelligendi hētū q omnia talia cō-
 sequuntur res prout sunt obiectiue in intellectu 7 ex hoc accipitur etiam vna
 ratio cōmunis quare ista non psequuntur res in suo esse reali extra animam:
 7 sic vnitas eius ad quod vel in ordine ad quā sumitur rō predictarum facit
 ad vnitatem considerationis sicut sciētie considerantis de eis. Sed vnus
 eius in ordine ad q sumitur ratio eorum facit ad vnitatem scie que conside-
 rat de predictis entibus rationis qñtum ad ea que eis competūt scōm se 7 in
 suo esse rationis sicut p3 de logica que vna existens considerat omia entia ra-
 tionis pñtia omnia vel plura genera entium: 7 hoc qñtum ad premissa que. s.
 cōsequuntur ea secūdm se 7 secūdm suum esse rationis sicut predicari in qd
 vel in quale vel predicari de differentibus specie vel numero 7 sic de alijs.
 Nam ex hoc q ratio eorum sumitur in ordine ad vnum. s. ad actum intelligē-
 di: quia. s. cōsequuntur res put sunt obiectiue in intellectu: 7 ideo primū fun-
 damētum sui generis in eis accipitur in ordine ad intellectum habēt quādā
 connerionem in eis que consequūtū ipsa secūdm tale esse rationis puta ge-
 nus cum differentia 7 specie 7 econuerso: 7 ista etiam cum enūciabilibus: et
 sic de alijs ratione cuius conuerionis habent reduci ad vnā sciām. Entia at
 que consequuntur determinatum ens licet reducerētū ad vnā sciām
 qñtū ad illa generalia in quibus cōmunicant cum alijs tanquā ad illud q est
 ppiūm vnicuiqz earum ratio magis accipitur a diuersis in quibus fundāt
 q ab vno: 7 ideo non op3 q qñtum ad talia eis propria reducātū ad vnā
 sciām: 7 sic p3 principale tertiū q etiam in precedenti qñde fuit premissū.
CAd primum ergo in oppositum dicendum ad maiorem q propriūm ē lo-
 gice considerare de secundis intentionibus 7 per consequens de ente ratio-
 nis vt de primo 7 per se subiecto: sed considerare de eis aliter q vt de primo
 7 per se subiecto 7 secūdm aliam considerationem q sit in qñtum tradit lo-
 gica nō est propriūm logice considerare de eis cōiter autem pro tanto attri-
 buitur soli logice considerare secundas intentiones: quia ipsa sola est de secū-
 dis intētionibus vt de primo 7 per se subiecto. **C**Ad secundum dicendum q
 nihil prohibet diuersas scientias considerare de eodem vel de eisdem dum
 tamen nō consideretur de eis. vi de primo 7 per se subiecto. 7 secūdm eādē
 rationem: nunc at nulla scia alia a logica considerat ens rationis q consequē

res vt sunt obiectiue in intellectu 7 non ex institutiōe humana: vt primū 7 per se sūm. Sed alie scie p̄siderāt de tali ente put aliquā attributiōem hñt ad suum subiectū: 7 sūm aliā rōnem p̄siderāt de tali q̄ logyca vt patuit. ¶ Ad tertiā rōnem dñm q̄ p̄cessa maiore aliquall pōt dici ad minore q̄ metaphica aliq̄ mō tractat explicite v̄l implicite de oib⁹ entib⁹ de quib⁹ tractat logyca 7 q̄ ad aliqd. nā in. vii. exp̄sse tractat de v̄libus dicens ea nō ēē sepata in esse reali 7 per p̄ns oñdit q̄ talis sepans nō sequitur rē sūm suū ēē reale. 7 per hoc impli cite quodāmodo tractat de oibus entib⁹ rōis de quib⁹ tractat. s. q̄ sunt talia q̄ nō p̄sequūt res in suo ēē reale: vñ añs 7 p̄ns nō ē sūm ēē reale: sicut nec illa sepatis 7 sic de alijs: tñ explicite magis oportuit tractare de v̄libus. q̄ magis appebat 7 magis famosum erat tpe Arist. q̄ bērent reali ēē sepatis: pos set etiam dici q̄ nō solū inte⁹ tractat de ente rōis q̄ ē v̄le. Sed de ente rōis que ē añs 7 p̄ns 7 de quocūq; ente rōis p̄nte rē prout ē obiectiue in actu intelli gendi discursiū qñ tractat de veritate p̄mox p̄ncipioz q̄ virtualiter intrēt oēm p̄cessum sillogisticū: 7 sic aliquo modo p̄sideratio metaphice se errēdit ad oia entia rōis q̄sum ad aliqd tñ nō q̄ ita explicite tractet de vno sicut de altero: 7 sic p̄ ad rōnes. ¶ Et sic ista sufficiant ad nunc de his intrētiōis bus siue de ente rationis in cōmuni.

**Finis Meruei natalis: ordinis predicatorum.
De intentionibus secundis.**

a b c d e f g h i Omnes sunt quaterni preter k qui ē duernus

